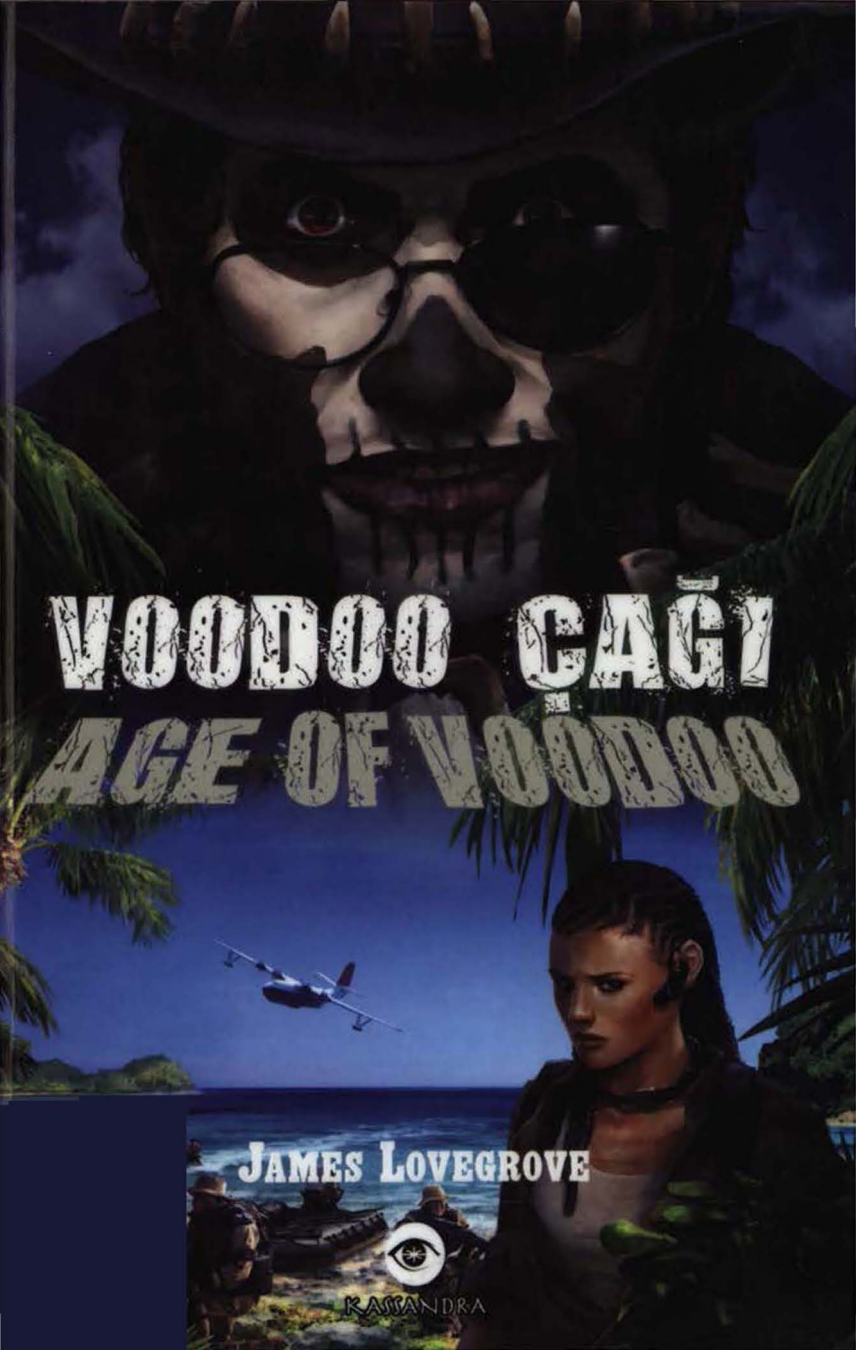

VOODOO ÇAĞI
AGE OF VOODOO
JAMES LOVEGROVE
KASSANDRA

VOODOO ÇAĞI

James Lovegrove

Orijinal Adı: *Age of Voodoo*

Kassandra Yayınları: 34
Panteon Serisi: 5

Kassandra Yayıncılık: Sıraselviler Cad. No : 14/7
Beyoğlu - İstanbul - Sertifika: 27118

e-mail: kassandrayayincilik@gmail.com
Web: kassandra.com.tr
Yayına Hazırlayan: Hakan Tanıttıran
Kapak İmaj: Marek Okon
Kapak Tasarım: Şahan Yatarkalkmaz
Düzelti: Yoldaş Özdemir

Bu kitap Ceylan Matbaası'nda (Ahmet Uçar) basılmıştır
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi 83/ 317-318-319
Zeytinburnu - İstanbul - Sertifika No: 23352
Tel: 0212 613 10 79 - Fax: 0212 613 10 79

ISBN: 978-605-4843-17-6

Orijinal Baskı: 2013, Solaris, Rebellion Publishing Ltd.
Riverside House, Osney Mead,
Oxford, OX2 0ES, UK

Türkçe Baskı: 2014, Kassandra Yayıncılık

Tüm Türkçe hakları Kassandra Yayıncılık'a aittir.

VOODOO ÇAĞI

James Lovegrove

Türkçesi: Gül Çakıroğlu

The Age of Voodoo © 2013 James Lovegrove. First Published by Solaris, 2013. Solaris and the Solaris Logo are trademarks or registered trademarks of Rebellion Intellectual Property Limited. The trademarks have been registered or protection sought in all member countries of the European Union and other countries around the world. All rights reserved.

GİRİŞ

"Lanet olsun!"

Savunma Bakanı gözlerini ovuşturdu, sanki onları böyle temizleyebilirmiş gibi. Önündeki monitörde duraklatılmış donuk bir görüntü vardı; burada, hareket halinde olan, soluk, sanki uçan bir hayalet görülüyordu. Acıklı görüntüyü dördüncü kez seyretmişti, daha yeni bitmişti.

Ofisi, Pentagon'un ortak merkezli katında, halka koridorun en dışında kalıyordu, ırmağa ve Washington Anıtı'na kadar uzanan Batı Potomac Parkı'nın yeşilliğine bakıyordu; bu anıt, göğü delen beyaz bir mızrak gibi yukarıya doğru dikilmişti. DC'de[1] yazdı ve güzel bir öğle sonrasıydı. Patlamaya dayanıklı kırılmaz camın ardındaki dünya güneşli, aydınlık ve normaldi. İçeride ise pek öyle sayılmazdı.

Savunma Bakanı sert bir şekilde telefona uzandı ve iç hatlardan bir numara çevirdi.

1) DC: Washington DC.

"Efendim."

"General."

"Ne için aradığını kabaca tahmin edeyim." Genelkurmay Başkanı'nın sesi öfkeliydi, usturaya vurulmuş saçı kadar rahatsız ediciydi. "Anger Reef."

"Aynen öyle."

"Bu ne biçim fiyasko. Onlar iyi adamlardı. Onlara ne oldu... Peki, onlara ne olduğundan emin değilim. Fakat en kötüsünü rahatlıkla düşünebiliriz."

"Anlaşıldı," dedi Savunma Bakanı.

"Kahrolası Seidelmann alçağı. Bu söylediğime dikkat edin. Ona hiç güvenmedim. Zaten ne işler çeviriyor ki?"

"Sen de benim okuduğum brifingleri okudun."

"Evet, fakat benim demek istediğim şuydu, nasıl bu dereceye gelmesine izin verdik? Bu kadar kontrolden çıkmasına? Neden daha iyi bir gözetim yoktu?"

"Dizginleri eline verdik. Ona güvendik."

"Bak, bu bizi nereye getirdi. O sefil piçler öldürdü. Tüm FUBAR[2] projesi. Bu iş için birilerinin kellesi gitmiş olmalı."

"Şimdi birilerini suçlama zamanı değil. Seçenekleri düşünmemiz gerek. Hava saldırısı?"

"Geleneksel bombardıman işe yaramaz," dedi Genelkurmay Başkanı. "Bir MOAB[3]'ın bile nüfuz etme gücü yok. Orası yapılmış, o kadar derine gömülü, o kadar sağlam, taktik nükleer bombadan başka bir şey onu çökertemez. Başka türlü olabilir mi?" Ses tonunda hafif ve biraz endişeli bir umut vardı.

"Bunu şimdilik erteleyeceğiz general. Gerekirse. Anger Reef'in öyküsünün adı geçse bile, bu belirsiz bir konu olabilir. Size ne düşündüğümü söyleyeyim mi?"

---

2) FUBAR: 2002 yapımı sahte belgesel film.

3) MOAB: Massive Ordnance Air Blast-Büyük Ordonat Hava Bombası

"Tabii ki."

"Doğruyu söylemek gerekirse, bu sadece benim düşüncem değil. Langley'in araştırmacıları onun altını üstüne getirdiler. Ortak karar, bunun bir Gri Kuvvetler senaryosu olduğu yönünde."

"Diğer bir deyişle, Ekip 13'ün mıntıkası. Evet. Evét, bunu görebiliyorum. Yine de bir sorun var. Bu herifler yarım düzine görev yapmışlar, hem de peş peşe. Şu an Bering Denizi üzerinde bir yerdeler, Sibirya'dan gelmişler, söylentilere göre orada hiç de eğlenceli zaman geçirmemişler. Tükenmişler ve artık bir izne ihtiyaçları varmış. Mayıstan bu yana bitap düşmüşler. Dünya bu yaz çıldırmış gibi. Normalden daha fazla."

"Yine de bizim için en iyisi CIA modeli," dedi Savunma Bakanı. "Bu onların görüşü. Ve olanları görebilmek, zamana karşı hassasiyet gerektirir ve en büyük önceliğe sahiptir..."

"Şeytan azapta gerek," diye iç çekti Genelkurmay Başkanı. "Özel Faaliyet Birlikleri'ni silah altına alacağım, Ekip 13'ün hazır olduğunu teyit edeceğim."

"Ajansın başka bir önerisi daha var."

"Neymiş o?"

"Bir çeşit yerel irtibat sağlayacağız. Arazinin dış görünümünü bilen ve konuyla ilgili istihbarat sağlayabilecek birileri."

"Tamam. Evet."

"Bildiğin birileri var mı?"

Genelkurmay Başkanı düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Düşündüğüm biri var, hatırladığıma göre. Bir İngiliz. Tek seferlik gizli operasyoncu."

"Of!"

"Şimdi emekli oldu. Aktif değil. Bölgede bağlantı kuruyor gibi görünüyor. İyi saklanıyor."

"Onu şahsen tanıyor musun?"

"Birkaç vesile ile askeriye ile birlikte çalıştı."

"Yani katılmaya razı edilebilir mi?"

"Denemeye değer. Çifte vatandaşlığı var, ABD ve İngiltere, yani teknik olarak bizden biri. Bu şartlar altında bu iş için doğru adam. Bu kadar kısa sürede umabileceğimizin en iyisi."

"Peki o zaman. Onu bulun. Teşekkürler General."

Savunma Bakanı, telefonun ahizesini yerine koydu ve masasının üzerindeki ekrana döndü. Yoldaki kamera görüntülerini geriye aldı, fareyi kullanırken elleri titriyordu. O son üç dakikalık cehennem görüntülerini tekrar izledi, ters giden bir görevin verdiği ölüm sancılarını.

Koşan adamlar. Bağıran adamlar. Görüntü yoğunluğunun titrek fosforlu yeşil ışıkları içinde sallanan yarı çıplak figürler. Uzağa yakına atılan mermiler.

"Kahretsin! Ne oluyor lan burada? Burunlarından soluyorlar; geri çekilmiyorlar lanet olsun!"diye bağırıyordu bir komando.

Bir başkası: "Her taraftan geliyorlar. Tanrım bize yardım et, her yerdeler!"

Bir diğeri ise birlik komutanına şöyle diyordu: "Efendim! Efendim! Emriniz nedir? Ne yapalım?"

Uzakta bir adam hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, annesini istiyordu ve bir diğeri de İsa'nın öğrettiği duayı okuyordu.

Sonra ekranda başka bir figür, kask kamerası kaosu görüntüleyen komandoya doğru yavaşça yürüdü ve ardından ansızın kesilen son, keskin berbat çığlık duyuldu.

Sonraki sessizlikte coşkulu bir zafer çığlığı duyuldu.

"Bondye! Bondye! Sesimi duyuyor musun?Seni almaya geliyorum."

Klip, durgun ekranda ıslık sesini andıran bir ses ve beyaz gürültü içinde kayboldu ve Savunma Bakanı, sandalyesini

masadan uzaklaştırdı. Amerikan Havayolları'na ait bir 747 uçağı Ronald Reagan Havaalanı'na iniyordu. Gökyüzü uçsuz bucaksızdı ve masmaviydi. Yarım milyonluk bir şehir -kahrolsun, yedi milyar insandan oluşan bir gezegen- ve hiçbirinin de güneye doğru bin mil ötede, Karayipler'de neler döndüğü konusunda bir fikri yok. Lanet olası hiçbir fikri yok!

İşlerin böyle kalması Ekip 13'e bağlıydı.

1

SOSYETİK ÇOCUKLAR

WILBERFORCE'UN Rom Büfesi'nde sorunlar genelde aniden ortaya çıkıyordu ve bir sorun olduğunda bunlar, asla Lex Dove'un üstesinden gelemeyeceği türden olmuyordu. Genelde sert bir dil kullanarak ve biraz gözünün içine bakarak anlaşmaya varılıyordu; bazen daha fazlası gerekiyordu.

Bunun tipik bir örneği cuma akşamı yaşandı: Sosyetik çocuklardan, sarhoş bir üçlü. İngiltere'den tatile gelmişlerdi. Muhtemelen ana babaları olmaksızın ilk kez yurtdışına çıkıyorlardı. Onlara göz kulak olacak ve onları dizginleyecek kimse yoktu.

İri ve güçlü kuvvetlilerdi, üst sınıfa özgü bir şekilde iyi beslenmiş çocuklardı. Omuzları, rugby oynamaktan ve kürek çekmekten genişlemişti. Ve kendilerinin özel olduklarını düşünüyorlardı, o kafalarına sokulan paralı eğitimle ve ceplerini dolduran vakıf fonu paralarıyla.

Başlangıçta gürültülü ve kavgacı bir davranış sergilediler, onları yok saymak ve kendiliğinden düzelmelerini beklemek

daha güvenli bir yoldu.

Fakat Wilberforce'un patentli rom depolarının çoğunu yere yıktıktan sonra, hem de -içki menüsünde yazıldığı şekliyle "herhangi bir eski rom içkisinden daha güçlü" bir şekildebu sosyetik üçlü haydutlar gibi iğrenç bir hâl aldılar. Birbirlerine ve müşterilere avazları çıktığı kadar yüksek sesle, kaba ve aşağılayıcı sözler söylemeye başladılar. Bir bakıma ihtiyacı olduğu şüphe götürmeyen, fakat onların abarttığı kadar sağlığa zararlı bir yanı olmayan Wilberforce'un büfesinin durumu hakkında küçümseyici yorumlar yaptılar.

Sonra içlerinden biri, İzlandalı bir kıza asılmaya başladı, ailesinin Val d'Isére'deki dağ evinden ve Eylül ayında babasının kendisi için ayarlayacağı koruma fonu şirketindeki işten bahsedip böbürlenerek kızı ayarlamaya çalıştı. Kız, ondan uzak durmaya çalıştıysa da fazla nazik davrandı, aslında yapması gereken ona siktir olup gitmesini ve kendisini yalnız bırakmasını söylemekti, fakat ne yazık ki bunu yapmak için fazla eğitimliydi.

O sırada Lex araya girdi. Önce Wilberforce'a onay almak için baktı ve o da başı ile onayladı. Wilberforce, barın arkasındaydı, eliyle havaya hafifçe vururcasına bir jest yaptı: *rahat ol lan, fazla ileri gitme.*

Lex, sosyetik çocukla İzlandalı kızın arasına girdi.

"Dinle", dedi çocuğa. "Sanırım yeterince içtin. Ve biliyorum ki bu bayan senden usandı artık. Ne dersin, sen ve arkadaşların bu geceyi burada sonlandırsanız olmaz mı? Otelinize geri dönün ve biraz uyuyun, yarın yeniden başlarsınız. Tamam mı?"

Sosyetik çocuk, ona uykulu ve kindar gözlerle baktı. "Sen de kim oluyorsun?"

"Ne önemi var?" dedi Lex. Bir seyirci. Sakin bir cuma ge-

cesi içkisi içmek isteyen ve sorun istemeyen biri." Son iki kelimesinde, hafif fakat belirgin bir vurgu vardı.

"A, öyle mi?" diye geveledi sosyetik çocuk. "Peki, Bay Seyirci, başkalarının işine burnunu sokmayı bırak. Bu seni ilgilendirmez. Bu onunla benim aramda." İçkisini tuttuğu eliyle kızı işaret etti; rom deposunun kızın üzerine döküldüğünü fark etmedi bile. "Kız benimle çok ilgilendi ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde bana hayatımdaki en güzel oral seksi yaptıracak. Ona bakarak bunu söyleyebilirsin. Öyle bir ağzı var."

Kız dehşet içinde soluksuz kaldı.

"Yani," diye devam etti sosyetik çocuk, "Eğer defolup gidersen çok minnettar olacağım."

"Ya," dedi arkadaşlarından biri, arkasında pozisyon alarak. "Söyle ona Timbo." Lex'e dönerek "Timbo sövüş sanatlarını bilir ve june keet do gibi zımbırtılar. Doğru mu?"

"Jeet kune do," dedi Timbo.

"Ya," dedi 2 numaralı sosyetik çocuk. "Yani ona bulaşmasan iyi olur. Sıska götünü fena benzetebilir."

Rom büfesindeki lakırdı yavaşladı ve neredeyse durdu. Sadece stereodaki reggae müziği önceki gibi sesli çalıyordu; Bob Marley and The Wailers, "Fussing And Fighting." Herkes bu meydan okumayı izliyordu, nasıl biteceğini merak ediyordu.

"Sana sorun istemediğimi söyledim," dedi Lex, sesini alçak ve sakin tutmaya çalışarak. "Eğer siz -üçünüz de- başka bir yere gidip bizi rahat bırakırsanız memnun olacağım. Burası tüm adada içki içmek için favori mekânım, çoğu akşam buraya gelirim. Benim ve buradaki her müşterinin huzur içinde kokteyllerimizin, kumsalın ve gece havasının tadını çıkarmak istememiz çok mu fazla?"

Timbo yumruğunu gösterdi.

2 numaralı sosyetik çocuk omzuna vurarak onu cesaretlendirdi. "Tam arkanda, Timbo. O aşağılık herife dünyanın kaç bucak olduğunu göster."

"Yapma bunu," dedi Lex. Yalvarma gibi değildi. Daha çok bir öneri gibiydi.

Fakat Timbo bunu umursamadı.

Bir yumruk savurdu, bu onun adına hiç fena bir yumruk değildi. Arkasında biraz vücut ağırlığı vardı ve ön kolunu düz tutmuştu, dirseği sağlam bir şekilde kilitlenmişti. Eğer amaca uygun şekilde Lex'in burnuna gelseydi, ciddi bir hasar verebilirdi.

Yine de Lex, sanki Timbo yavaş çekimde vuruyormuşçasına aşağı eğildi. Aynı anda onun eli geldi, kaskatı parmaklarıyla Timbo'nun boynunun yanını, tam çenesinin altını parçaladı. Darbe, kafatasının temelindeki yuvarlak mastoid çıkıntısına çarptı. Tam güçle vurulmuş olsaydı Timbo'yu o anda öldürebilirdi, fakat Lex ölçülü vurdu, bu sayede çocuk sadece sersemledi. Timbo'nun beyni şoka girdi, Timbo sendeledi ve kumun üzerine yığıldı.

2 numaralı sosyetik çocuk bir an için şaşkına döndü -sarsıldı- sonra bardağını masanın kenarına vurup parçaladı ve sivri parçaları Lex'in yüzüne sapladı.

Kendisini, elinde kırılmış bardakla ve kırıklar avucuna ve parmaklarına batmış halde bulunca daha da çok şaşırdı. Acı içinde inlemeye başladı.

3 numaralı sosyetik çocuk da araya girdi, iki arkadaşının bu berbat bir şekilde kendini beğenmiş küçük işçiye yenilmesi onu çileden çıkarmıştı. Doğadaki düzen böyle değildi. Statü ve soy her zaman kazanmıştı. O, buna inanacak şekilde yetiştirilmemişti. Doğru olan buydu.

Lex'e saldırdı, rugbyde olduğu gibi belinden tuttu. Birlikte bir masaya çarptılar, dayanıksız sehpa altlarında kalıp çöktü, onlar da yere serildiler.

Lex bundan rahatsız olmuştu. Gömleğinin yakasının içine kum dolmuştu. Gömleğinin içine kum girmesinden nefret ederdi.

3 numaralı sosyetik çocuğu, ağır olsa da neredeyse çaba sarf etmeden fırlattı, yuvarlanıp üzerine oturdu, şakaklarına hızlı birkaç vuruşla onu bilinçsiz hale getirdi. Ayağa kalktı ve gömleğini silkeledi.

Timbo çok da bilinçli sayılmazdı. 2 numaralı sosyetik çocuk dizlerinin üzerinde yaralı eline bakıp ağladı. 3 numaralı sosyetik çocuk sessizdi, bilincini kaybetmişti.

Wilberforce üzgün bir şekilde başını salladı. "Masam, Lex. Onu kırdın. Bunlar para ediyor."

"O kadar da değil," dedi Lex. "Ayrıca *ben* kırmadım. O yaptı." 3 numaralı sosyetik çocuğu gösterdi. "Yani o ödeyebilir."

Çocuğun ceplerine bakınca içinin döviz dolu -dolar, hem AB hem de Manzanilla[4] doları- olduğunu gördü. Lex, sonradan yeni bir masa almak ve herkese bir sonraki içkileri ısmarlamak için yeterince para aldı ki bu adil göründü.

SOSYETİK ÇOCUKLAR sahilden sıvıştılar, ezik ve ayık bir hâlde. Timbo, oldukça fazla ağrı çektiği belli olsa da, 2 numaralı sosyetik çocukla birlikte 3 numaralı olanını aralarında sürükleyebilecek kadar kendine gelmişti; Lex, sonraki birkaç günde korkunç bir baş ağrısı çekeceğini söylemişti kendisine. 2 numaralı sosyetik çocuk omzunun üzerinden söylenerek polisi çağırmaktan ve babacığının avukatlarını

4) Manzanilla: Karayiplerde, Trinidad ve Tobago adlı iki adadan oluşan ülkede bir sahil.

bulup dava açtırmaktan söz etti, fakat Lex bu tehditlere aldırmadı. Bu üçü, ucuz kurtulduklarını biliyorlardı. Artık daha fazla bir şeye karışmayacaklardı. Bu utandırıcı olayı başkalarına anlatıp izah etmektense unutmayı yeğliyorlardı.

"Kesin olan bir şey var," dedi Wilberforce. "Bu yakınlarda Manzanilla'ya gelmezler. Neyse ki kurtulduk. Onlar olmadan daha iyiyiz."

"Bunun delili yok," dedi Lex, barda her zaman oturduğu sandalyede geriye yaslanarak. "Bana sorarsan, bu ada, turistleri kabul etmeye başladıktan sonra kötüye gidiyor."

"Sadece turistler değil, beyazlar." Wilberforce, Lex'e doğru baktı.

Lex kaşlarını çattı, sonra çenesine hafifçe vurdu. "Ohhh," dedi kurnazca. "Ha, görüyorum. Bu bana bir dokundurma değil mi?

"Sen geldiğinden beri inişte, Lex," dedi Wilberforce sırıtarak. "Burası saygın bir ülkeydi. Yasalara saygılı. Sonra sen ortaya çıktın, ve..." Hoşnutsuz bir şekilde cık cık etti.

"Saygın? Yasalara saygılı?" diye homurdandı Lex. "Manzanilla boktan bir yerdi. Herkesin hatırlayabileceği boktan bir yerdi. Geçmişte korsanlarla, fahişelerle ve kaçak kölelerle doluydu ve tersanenin yanındaki bir tavernada sadece birinin içkisine sert baktığın için bile boğazın kesilebilirdi. Kimse burayı koloni olarak istemedi. İspanyollar Fransızlara verdiler, teslim olmadılar, hoşa gitmeyen bir Noel kazağı gibi öylesine *verdiler*. Fransızlar da zar zor söylenerek İngilizlere verdiler ve sonunda 1968'de bizden özgürlük istediğinizde, bunun için savaşmak zorunda mı kaldınız? Hayır. Onu almanıza izin verdik. Bundan daha hoşnut olamazdık. Wilson Hükümeti sözlü olarak buradan atılmak için yalvardı. Valinin şöyle bir şeyler dediğini sanıyorum: 'Eğer Manzanillalılar ülkelerini

kendileri yönetmek istiyorlarsa, bunu yapabilirler. Ben kesinlikle yapamam.'"

"Ve şimdi," dedi Wilberforce, daha da çok sırıtarak, "artık burası kahrolası bir cennet."

Öyle değildi, gerçekten. Manzanilla, okyanusun ortasında bir zerre olarak kaldı, Küba ve Haiti'ye neredeyse eşit uzaklıkta. Çok az sahili vardı, fakat bunların hiçbiri Barbados'un ya da Antigua'nın tertemiz beyaz sahilleri ile kıyaslanamazdı. Dağları ve yağmur ormanı vardı, fakat Martinique ya da Tobago'daki gibi değildi. Şeker kamışı ve ananas üretiliyordu, fakat bir tarım ihracatçısı ile yarışamayacak ölçüde az miktarda ve ücra bir köşede.

Aslında Manzanilla beş yıl öncesine kadar unutulmuş bir Karayip adasıydı, çoğu insanın adını bile duymadığı bir ada. Turistler buraya nadir olarak geliyorlardı ve geldiklerinde de yanlışlıkla Grand adı verilmiş olan adadaki tek otelin koşulları, onları bir daha gelmekten alıkoyuyordu.

Bunun yanında, sahil şeridinin çoğu, tropik bitkileri ihtiva eden bataklık ve daha da kötüsü, ortaya çıkan kalın manşinel ağaçları nedeniyle izinsiz girilmesi yasak olan bir bölgeydi. Manşinel, zehirli meyvesi ve toksik sapı ile adanın çevresinde kaba bir koruyucu alan oluşturuyordu. Ağaç, insan sağlığına öyle zararlıydı ki, bir fırtına sırasında korunmak için onun altına girmek bile aptalcaydı. Yağmur damlaları onun kabuğu ve yaprakları ile temas edince kostik bir maddeye dönüşüp derinizi yakabilirdi. Manzanilla, adını İspanyolca manşinelden -*manzanilla de la muerte,* "küçük ölüm elması"- almıştı ve hükümet, bu ağaçların kesilip yakılması için bir program oluşturup adanın tamamını bir yıl içinde manşinellerden temizleyene kadar, ada sanki sonsuza dek bu pis kokulu odunsu koruyucu ile tanımlanacak gibi görünüyordu.

Manzanilla bir anda ticarete açılmıştı.

Oteller ve bir havaalanı inşa edildi. Turistler sürüler haline akın ettiler. Jet-ski, rüzgar sörfü ve dalış tüpü kiralama şirketleri ortaya çıktı. Yerel ekonomi patladı. Manzanilla bir anda dışlanmış bir destinasyon olmaktan çıkarak "Batı Hint Adalarının keşfedilmemiş cevheri", "gidilecek yeni gözde yer", "herkesin konuştuğu ada" haline geldi ve tur operatörleri, hem uyanık olduklarını hem de macera ruhundan tamamen yoksun olmadıklarını düşünmeyi sevenler için paket tekliflerde çok kârlı iş yapıyorlardı.

Manzanilla bugün artık, Lex'in yedi yıl önce memleketi olarak benimsediği yer değildi, ama Wilberforce'un otuz iki yıl önce doğduğu yer de değildi. Aksine, sonradan gelen Lex, bu değişimden yerli Wilberforce'dan daha az hoşnuttu.

"Evet, cennet," diye tekrarladı Wilberforce ve şaka yapmıyordu. Dünyada Manzanilla'nın yükselişi ile ilgili olarak Wilberforce'un bir sıkıntısı yoktu. Tatilciler içmeyi seviyorlardı ve Wilberforce'un Rom Büfesinin işleri iyi gitti.

Ve onun hayalleri vardı. Emelleri.

Barın arkasına raptiyelenmiş olan on üç metre uzunluğundaki Sealine F serisi spor gezi teknesinin fotoğrafı bunun kanıtıydı.

Balık tutma yarışları. Zengin beyaz batılılar, denizde Atlantik kılıç balığı ve tarpon balığı yakalamaya meraklıydılar.

Bunda büyük para vardı. Ve yakında bir gün, Wilberforce teknenin peşinatını yatıracak kadar para biriktirdiğinde bunu yapıyor olacaktı.

Wilberforce, her zaman yaptığı gibi resme bir öpücük gönderdi ve yeni gelen çiftin siparişini almak üzere sallana sallana yürüdü.

Bu arada Lex, keskin romunun üzerine eğilmişti, kokteyl çu-

buğunu amaçsızca karıştırıp duruyordu. Böyle zamanlarda, şiddet olayları sonrasında hiçbir şey düşünmemeye çalışırdı. Şimdiki hayatı. Önceki hayatı. Önceki hâli ve kendini çok zorlayarak olmaya çalıştığı hâl. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Sonra cebindeki telefonu çaldı.

Arayan, yıllardır sesini duymadığı biriydi.

Ve bir daha sesini duymayı ummadığı biri.

2
SERAFİN

"LEX."

"Aman Tanrım!"

"Lex, Dove."

"Evet."

"Bugünlerde seni böyle çağırıyorlar, değil mi?"

O yumuşak, boğuk ses tonu. O doğal, vurgusuz uyum. O büyüleyici resmiyet.

"Serafin," dedi.

Bu onun gerçek adı değildi, Lex Dove'un kendi adı olmadığı gibi. Onun gerçek adını hiç bilmiyordu ya da bilmek istememişti. Serafin, onun önceki veznedarlarla bağlantısı olmuştu, onlarla arasındaki tek bağlantı noktası, ne daha fazlası ne de azı.

Fakat, onun konuşmasını duymak, sanki yıllar hiç geçmemiş gibi hissettirmişti. Sanki Lex o karanlık, gizli saklı yaşadığı dünyayı hiç bırakmamıştı. Sanki geçmişi ile geleceği

arasına hiçbir zaman sınır ve mesafe koymayı becerememiş gibi.

Ayağa kalktı ve rom büfesinden, müzikten, asılı küçük süs ışıklarının parıltısından ve Çin fenerlerinden uzun adımlarla uzaklaştı. Şampanya gibi köpüklü ve çalkantılı dalgaların kıyıya vurduğu yere gitti. Ay, bir altın parçasıydı. Gökyüzü yıldız doluydu.

Bacakları titriyordu. Telefon kulağındayken, kendisini sakinleştirmek için derin bir nefes verdi.

"Beni nasıl buldun?"

"Zor olmadı," dedi Serafin. "Bir süredir nerede olduğunu biliyorduk."

"Takip mi ettiniz?"

"Bunu neden yapalım ki? Bu işlerden elini çektiğini açıkça belirttin. Senin isteklerine saygılı olmak istedik."

"Fakat yine de..."

"Fakat yine de, eski ajanlarımızın nerede olduğu hakkında bir fikrimiz olmasaydı, görevimizi ihmal etmiş olurduk. Evden ayrıldıktan sonra bile büyümüş çocuklarına göz kulak olan bir anneyi düşün. Senin Karayipler civarında bir yerlerde saklandığını biliyorduk. Konumunu daraltmak zor olmadı. Uydu verileri, ses analizi, yüz tanıma... Günümüzde artık kimse gerçekten gizli kalamaz. Kimse gerçekten saklanamaz. Burunlarını yaptırsalar bile."

"Zaten kırılmıştı," dedi Lex. "Sabitlenmesi ve düzeltilmesi gerekiyordu."

"Yazılım artık sadece yüz özelliklerini saptamak değildir. Yürüyüş, duruş, yürüme hızı, çeşitli el kol hareketleri. Baştan ayağa biyometrik paket. Palm Boulevard üzerinde, Port Sebastian'da Banque de Caribbée adlı bankaya ait, sık sık gittiğin bir ATM var. Elimizde oradan para çekerkenki birçok gö-

rüntün mevcut. Beysbol kasketi ve havacı gözlüğü seni gizlemeye yetmez, canım. Ayrıca bunlar sana yakışmıyor da."

"Emekliye ayrıldıktan sonra bizim izimizi sürmek neye yarar ki?" diye sordu Lex, sorunun cevabını bildiğini düşünse de.

"Kimse sana işlerin nereye varacağını söyleyemez," dedi Serafin. "Ya da kimin sana yanaşacağını. Bildiklerin -kafandaki sırlar- doğru insanlar için çok değerli olabilir ya da yanlış insanlar için. Eski değerlerimizin, başkalarının yeni değerleri olmaması konusunda emin olmayı istemekten dolayı bizi suçlayamazsın değil mi?"

"Sanırım hayır."

"Peki?"

"Peki ne?"

"Neden aradığımı sormayacak mısın Lex?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bunu zaten bana söylemek zorundasın, öyleyse niye kafama takayım?"

"Lex, nasılsın canım?" Serafin'in sesi endişeli bir mırıltıya dönüştü. Onun, bu kadınla ilgili fantezileri vardı; nasıl göründüğü, işteyken ne giydiği, iş dışında ne giydiği ile ilgili. Kafasında ona ait zihinsel bir imaj oluşturmuştu. Sarışındı, fakat doğal sarışın değildi. Seksi dudakları ve kıvrık bir gülüşü vardı. Boru eteklere ve ince, sivri uçlu ökçelere karşı bir tutkusu vardı. Sütyeni ve külotu her zaman siyahtı ve birbiri ile uyumluydu.

Aslında muhtemelen böyle biri değildi. Fakat onun imgelediği Serafin, Serafin'in sesinin onun aklına getirdiği imge, baskın yanıyla birlikte şuh ve ateşli bir yaratıktı. Yırtıcı ve karşı konulmaz hâliyle modern zamanların Veronica Lake'i gibiydi.

"Ben iyiyim," dedi. "Hayat bana iyi davranıyor."

"Emeklilik sana iyi geldi mi?"

"Yeteri kadar para biriktirmiştim. Ben tutumlu bir insanım ve zor günler için ayırdığım paranın faizi, İngiltere'dekine göre beni burada daha uzun süre idare eder. Hava muhteşem, kızlar güzel, demlenmek ucuz. Şikâyet edecek bir şey yok."

"Senin için daha iyi ne olabilirdi ki?"

"Hiçbir şey."

"Yüz bin sterlin bile mi?"

Lex cevap vermeden önce kısa süreliğine duraksadı ama yeterince kısa değil. "İlgilenmiyorum. Büyütecek bir şey değil. Ben yokum. Biliyorsun, ben bu işlerde yokum. Beni tekrar geri alamazsınız, ne kadar para verirseniz verin."

"Bu düzenli bir para," dedi Serafin. "Ve ayrıca Crimson Kodu için de değil."

"Umurumda değil."

"Bence umurunda. Burada sterlinden konuşuyoruz. ABD dolarından değil, Manzanilla dolarından hiç değil. Birkaç günlük bir iş. Senin eski yeteneklerini gerektirecek bir iş bile değil. Arkadaşlarımızın biraz yardıma ihtiyacı var, hepsi bu."

"Omuzlarında yıldızları ve göğüslerinde rütbeleri olan arkadaşlarınız mı?"

"Doğru söyledin. Evet. Özellikle seni sordular. Sanırım eskiden onları etkilemişsin. Her hâlükârda kalıcı bir etki bırakmışsın."

"Yerel mi, iş?"

"Fazlasıyla. O bölgede bir adama ihtiyaçları var, oyunu bilen, güvenebilecekleri birine. Yüz K, Lex. Küçümsenecek bir rakam değil. Senin paraya ihtiyacın olmasa bile, ihtiyacı olan

birilerini tanıyor olabilirsin. Örneğin yakın arkadaşın Wilberforce Allen."

"Ödevinizi yapmışsınız, öyle değil mi?"

Serafin gevrek bir kahkaha attı. Lex onu, öbür elinde uzun, ince, lavanta renkli bir sigara ile, zevkten başını arkaya atmış şekilde hayal etti.

"Gerektiğinde işimizi esaslı yaparız," dedi. "Bay Allen'ın gönlünde bir açık deniz amatör balıkçılık tesisi açma planı var, öyle değil mi? Seninle ortaklık konusunda konuştu. Masanın üzerindeki böyle bir para ile sen ve o, tekneyi ve aynı zamanda ihtiyacınız olan tüm ekipmanı alabilirsiniz. Sen işleri başlatırsan, Wilberforce akşamlarını güneşten yanmış tatilci ayak takımına rom kokteyli hazırlayarak geçirmek zorunda kalmaz ve sen de kendi vaktini onun ücretsiz, gayriresmi fedaisi olarak geçirmek zorunda kalmazsın. Kulağına nasıl geliyor Lex, aşkım? Bana gelecek, bir başlangıç, ileriye dönük bir adım gibi geliyor. Yoksa olduğun gibi kalmayı mı tercih edersin, sıkılmış, biraz yalnız, kendisi için iyi olandan fazlasını içen, geçmişte yaptıklarını unutmaya çalışan? Karar senin."

Lex sert bir şekilde, "Cevabım yine hayır. Kendime bir söz verdim. Tüm bunları, tüm bunları arkamda bıraktım. Geriye dönemem, her ne sebeple olursa olsun."

"Lex..."

"Hayır, dinle beni Serafin. Ellerim kana bulandı, hem öyle çok kana bulandı ki ve tam da onların temizlendiklerini düşünmeye başlamışken. Sen ve diğerleri, bana verilen emirleri yerine getirdiğimi biliyorsunuz. Bu bir leke bırakıyor. İçeride. Her ne kadar kendimi haklı çıkarmaya ya da olanları bölmelere ayırmaya çalışsam da onlar hep benimle beraber, her zaman. Oraya geri dönmüyorum. Yakına bile gelmiyorum.

Anladın mı? Tüm olanları tekrar kurcalamayacağım. Teşekkür ederim, bu çok cömert bir teklif, fakat -ve lütfen bunu yanlış anlama- al onu kıçına sok."

Serafin hakarete uğradıysa bile, bu sesinden belli olmuyordu. "Peki Lex, her şeye rağmen seninle konuşmak bir zevkti. Sesini yeniden duymak güzeldi. Seninle iş birliği yapmaktan hep hoşlandım. Sen, tüm ajanlarım içinde kuşkusuz favorimdin. Bu sefer beceremedik ne yazık ki."

"Evet, gerçekten yazık."

"Tekrar düşünecek olursan..."

"Bunu yapmayacağım."

"Fakat eğer yapacak olursan, beni aramaktan çekinme. Yaklaşık on dört saatlik bir süre var. Bu numaradan arayabilirsin, gündüz veya gece, istediğin saatte. Eğer fikrinizi değiştirecek bir şey aklına gelirse, ben burada olacağım. Önümüzdeki on dört saat içinde. Son mühlet, senin bulunduğun yerde yarın öğlen vaktine denk geliyor. Cumartesi öğlen. Umarım o zamandan önce ararsın."

"Bu olasılık dışı," dedi Lex ve telefonun kapatma düğmesine bastı.

Kumsaldan, güçlükle rom büfesine doğru yürüdü ve önceki yerine oturdu.

"Tazelememi ister misin?" Wilberforce, Amerikalı müşterileri tavlamak için Hollywood filmlerini incelemişti ve onlardaki bar servisi konuşmalarından bir şeyler öğrenmişti.

"Peki öyleyse."

"Keyifsiz görünüyorsun dostum, söylememde sakınca yoksa. Yüz ifaden, sanki kötü bir haber almış gibisin. Biraz önce arayan kimdi?

"Isı cam firması. Onlara mağarada yaşadığımı söyledim."

"Ha, ha! Gerçekten mi?

"Geçmişten bir gölge."

"Tevekkeli değil o kadar çok konuştun. Bu konuda konuşmak ister misin?" Wilberforce ciddileşmişti. "Derdini söylemeyen derman bulamaz."

Lex içkisine baktı.

"Hadi. Biz dostuz," dedi Wilberforce. "Üç yıldır buranın müdavimisin. Kapanış saatinden sonra uzun sohbetler yaptık, zırvalayan iki adam, biliyorsun değil mi? Sana, kendimle ve hayatımda beni çılgına döndüren kadınlarla ilgili her şeyi anlattım ve planlarımı, ama sen... Peki, dinle. Sen buna karşılık çok şey anlatmadın, fakat herhalde senin tarzın da bu. Bu yüzden şimdi ben de dinlemeye hazırım. Adil olan da bu. Seni hiç böyle görmedim. O, yağmurlu gri İngiliz yüreğinde neler oluyor?"

"Bir şey..."

Lex, Sealine F serisinin resmine baktı. Wilberforce'un bir yerlerde tekneyle ilgili bir satış broşürü vardı, iyi kullanılsa da yıpranmıştı.

Aniden kendisini anlatılamayacak derecede suçlu hissetti.

"Bir şey yok," dedi. Ayağa kalktı. "Yorgunum. Eve gideceğim. İyi geceler Wilb."

Wilberforce ona elini uzattı. El sıkıştılar, Wilberforce biraz daha kederli bir şekilde.

"Yarın görüşürüz," dedi.

"Tamam."

"Ve önceden olanlar için teşekkürler." Sosyetik çocuklar. "Onların üstesinden gelebilirdim, biliyorsun."

"Tabii ki. Fakat ben, kimsenin yapmak istemediği pis işleri yapmak için buradayım."

3

YOL AYRIMI

ROM BÜFESİ'NDEN evine olan uzaklık yaklaşık 5 km. idi. Manzanilla'da sokak lambaları az ve aralıklıydı, fakat Lex çoğu gece parlak yıldızlar altında etrafı görmekte zorlanmazdı. Yolun öbür tarafında palmiyeler hışırdıyordu, denizden karaya doğru esen rutubetli rüzgarla eğilmiş haldeydi. Ara sıra bir taksi ya da kamyonet geçiyordu, çok nadir olarak da adanın tek toplu taşıma şekli olan, oyalanan minibüslerden biri geçiyordu ve bunlar ancak bir horoskop kadar güvenilirdi.

Lex dönüm noktasına geldi, evine gitmek için kıyı otobanından dönüp iç kısma doğru yokuş yukarı gitmesi gerekiyordu.

Yaşlı dilenci her zamanki gibi oradaydı, kavşağın yanında bağdaş kurup oturmuştu. Yanında köpekleri de vardı, bir çift melez köpek, yerel olarak *cane corsa (İtalyan Mastif)* olarak bilinen köpekler; bir çok kuşak boyunca rastgele arka sokak çiftleşmelerinin ürünü olan ırklar. Gecenin sıcağında hızlı

hızlı soluyorlardı, başları ön patilerinin üzerindeydi, dilleri uzamıştı.

Lex geçerken eli ile selam verdi. "Hey, Gable."

"Bay Dove," diye cevapladı Gable. Mısır koçanından piposunu üfledi, hoş kokulu bir duman çıkararak. İçtiği sadece tütün değildi. "Harika bir gece, ha?"

"Evet."

Cane corsalardan birisi uyuşuk bir şekilde kuyruk sallarken, diğeri sohbete katılmak istercesine yavaşça *havladı*.

"Aynen, seni tembel köpek," dedi Lex.

Gable paslanmış bir hastane değneğine tutunarak hantalca ayağa kalktı. Ayağında bir sorun vardı, ama Lex tam olarak ne olduğunu şimdiye kadar öğrenebilmiş değildi. Belki de bir çeşit doğum kusuru. Çocuk felci?

"Yoksa..?"

Lex duraksadı ve cebinde bozuk para arandı. Bir tomar Manzanilla doları uzattı, toplamda beş dolara denk, yaklaşık 70 milyon dolar.

"Size minnettarım patron." Gable parayı yıpranmış hasır şapkasının altına sıkıştırdı. "Sen iyi bir dostsun Bay Dove. Sana başka bir şey söylemelerine izin verme, 'özellikle de kendin' söyleme."

"Akşamın güzel geçsin Gable." Lex yoluna koyuldu ki dilenci, arkasından yetişti ve sıska fakat şaşırtıcı bir şekilde güçlü eliyle onun dirseğinden tutu.

Lex gerildi, eski içgüdüleri onu intikam almaya hazırladı.

Lex kendi kendine sakin olmasını ve saldırı pozisyonundan çıkmasını söyledi. Gable, kavşaklarda yaşayan zararsız bir serseriden başkası değildi, gününün çoğunu dilenerek geçiriyordu ve otobandan görülmeyen yakındaki bir çalılıkta kendisi için hazırladığı bir yerde uyuyordu. Neresinden bakarsan bak

bir tehdit unsuru değildi. Köpekleri de öyle, ikisi de gözdağı vermek için çok sıska ve alelade köpeklerdi.

"Bay Dove," dedi Gable. Normalde güleç olan pörsümüş ve yıpranmış yüzü bir anda çok ciddileşti. Gözleri artık parlamıyordu, fakat aksine soluk ve sinir bozucu bir şekilde yıldızların ışığını yansıtıyordu. Gözlerinde, önceden olmayan bir keskinlik vardı, bir *zekâ*. "Şimdi beni dinlemelisin ve iyi dinlemelisin."

"Gable..."

"Hayır." Lex'in dirseğindeki tutuş daha da sertleşmişti. Köpeklerin ikisi de dimdik durdular, kulakları havadaydı ve biri dişlerini göstererek hırlamaya başladı. "Beni dinle dedim. İşler sallantıda patron. Şaka yapmıyorum. Senin için iyi değil. Durdurulması gereken şeyler başladı ve bunu yapacak olan da sensin. Fakat bunu yalnız yapmayacaksın. Sana yardım sunulacak ve yardım geldiğinde bunu geri çevirme, beni anlıyor musun? Hislerin ne olursa olsun, hayır deme."

"Senin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Hissedemiyor musun?" Gable, yüzünü Lex'inkine iyice yaklaştırdı. Lex, adamın bedeninden gelen kokunun yanında nefesinden yayılan rom ve kenevir kokusu aldı. Denizden gelen esinti şiddetlenmişti, palmiye yapraklarına çarpıyordu, sonra aniden durup yerini derin bir sessizliğe bırakıyordu. İkinci köpek de hırlamaya başlamıştı, ikisinin gürleyen ses titreşimi ürkütücü bir uyum içinde yükselip alçalıyordu. "Rüzgârın değişimi. Bir başlangıcın sonu ve bir sonun başlangıcı. Doğru seçimleri yapman gerekecek patron. Senin için en iyi olan, başkaları için en iyi olan, bu ikisi aynı olmasa da. Sen bir sebeple buradasın, bunun farkında olmasan da. Fakat öğreneceksin, ah, evet. Zor yoldan öğreneceksin."

Sonra Gable kocaman bir kahkaha kopardı, sadece kendisi-

nin anladığı görkemli bir jest yaparak neşe içinde güldü. Lex'i bıraktı ve ona koltuk değneği ile el salladı.

"Şimdi git Bay Dove," dedi, hâlâ kıkır kıkır gülüyordu. "Azledildin. Hadi yoluna! Ve seni uyarmadığımı söyleme. Hayır Bayım, sakın bunu söyleme."

Aynı anda köpeklerin ikisi de sakinleştiler, sanki sessiz bir emre uyuyorlarmış gibi yere yüzükoyun yattılar.

Lex, kalbi hızla çarparken Gable'a dikkatle baktı. Ona karşı çıkmayı, söylediklerini açıklamaya zorlamayı düşündü. Ama bunun ne yararı olacaktı ki? İçkiyle ve esrarla kafayı çekmiş bir serserinin çok da aklı başında olması beklenemezdi. Adam bir anda mala bağlamış, sonuçta da yoldan gelen birini tutarak onu bir dolu yersiz ve sıradan laf kalabalığına tutmuş olamaz mıydı? Belki de şizofrendi. Bu, yaşadığı hayata bakılırsa çok da olasılık dışı değildi.

Sebebi ne olursa olsun, üstüne gitmeye değmezdi. Lex bu olayı ne kadar görmezden gelirse, o kadar çabuk unutabilirdi.

FAKAT BUNU YAPMAKTA çok da başarılı olamadı, eve vardığında olayı unutamamıştı. Gable'in tuhaf sözleri, zihninde yankılanmaya devam ediyordu. Doğru seçimler? Zor yoldan öğrenmek? Bu sanki bir kehanetin sesiydi. Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Hiçbir şey, dedi kendi kendine. Her neyse, hiçbir şey.

Lex'in evi İspanyol koloni hattında yer alıyordu, kerpiç sıvalıydı, üzeri yuvarlak kiremitlerle örtülüydü ve iç mekân-dış mekân stilinde tasarlanmıştı. Ortasında bir avlusu vardı, bir tarafı doğaya açıktı, diğer üç tarafı odalarla çevriliydi, aralarında duvar yerine sadece bel yüksekliğinde bir ayırma bölmesi vardı. Bunlar esas yaşam alanını oluşturuyordu; mutfak,

salon, çalışma odası. Avluya dik olan bir kanatta ise tamamen kapalı odalar vardı, ayrıca bir garaj ve depolama alanı. Bahçe bereketliydi, amber çiçeği ve begonvil doluydu, kaba çimenlik, akasya ağaçları ve meyveleri eski dünya maymunları için dayanılmaz bir yem olan uzun demirhindi ağaçlarıyla süslenmişti. Burada, alize rüzgarlarının daha sert estiği tepelerde sıcaklık, deniz seviyesindekine göre hep birkaç derece daha soğuktu. Okyanusa doğru uzanan eğimli cangılda sallanan ağaçların oluşturduğu gündüz manzarası muhteşemdi.

Lex, kendisine bir kaç parmak kadar sek rom doldurdu ve oturup böceklerin cıvıltısından ve ağaç kurbağalarının uğultusundan oluşan gece korosunu dinlemek üzere verandaya çıktı. Sarsıcı bir geceydi. Önce Serafin, geçmişten gelen meşhur bomba. Sonra da acayip laflarıyla Gable. Lex'in tek istediği sakin bir hayattı. Onu bulduğunu düşünmüştü ve ona, yapabildiği kadar sıkı tutunmaya kararlıydı.

Çalılıkta bir hışırtı duyuldu ve Rikki verandaya hopladı. Önce sivri, konik burnunu iki parmaklık arasından soktu, sonra da çizgili sırtıyla kıvrak, silindirik bedenini. Firavun faresi döşeme tahtasına doğru acele birkaç adım attı, sonra durup ufacık vahşi siyah gözleriyle Lex'i gözetledi.

Lex, yaratığı selamlamak için bardağını eğdi. "Bu gece boy gösterip göstermeyeceğini merak ediyordum."

Firavun faresi bir parça daha yaklaştı, temkinliydi fakat ürkek değildi. Sonunda Lex'in sandalyesinin yanında durdu, bıyıklarının ve kürkünün tımar edilmesi için yerleşti.

Rikki -Kipling'in hikayesinden alınan adıyla- evcil bir hayvan değildi, geçen yıldan beri Lex'in arkadaşı olmuştu; küçük sessiz bir dost. Firavun fareleri 1800'lü yılların sonunda, adadaki kronik yılan sorununu çözmek amacıyla İspanyollar tarafından Manzanilla'ya getirilmişti. Burası çıngıraklı yılan-

lar, ok yılanları ve sessiz çıngıraklı yılanlar tarafından istila edilmişti, öyle ki, ölümlerin en az yüzde yirmisini yılan ısırığına bağlı ölümler oluşturuyordu. Yüz adet damızlık firavun faresi çifti içeriye bırakıldı ve yirminci yüzyılın dönümünde yılanlar artık tarihe karışmıştı. Firavun farelerinin yakalayıp yiyebilmesi için yeteri kadar yılan hayatta kalmıştı, fakat bunlar artık önceden olduğu gibi her zaman ve her yerde olan bir tehlike oluşturmuyordu.

Lex, Rikki'nin evine gelmesini hoş karşıladı. Bu, ayağını bastığı hiçbir yerde endişelenmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu. Evin etrafında ve bahçede yalınayak ve tamamen güvende olarak yürüyebilirdi.

Ayrıca firavun faresine karşı bir yakınlık da hissetmişti. Zalim ve etkili bir katil. Özel ilgi alanı: Kimse tarafından istenmeyen yaratıkları, iğrenç şeyleri zehirleyerek, yakalayarak, öfke ile ortadan kaldırmak. Lex kendisini ona benzetmişti.

Romunu bitirdi ve biraz uyukladı. Bardağını elinden düşürdü, bardağın yere düşme sesi, onu bir an için uyandırdı ve Rikki'nin koşarak bahçedeki gölgelerin peşinden gitmesine neden oldu. Yatağına gitmeyi düşündü, fakat uyku sersemiydi, tekrar oracıkta, verandada uyuyakaldı.

Rüyaları hiç huzurlu değildi. Hep rahatsız edici şeylerle ilgiliydi. Ölmüş olması gereken, fakat ölmemiş varlıklar. Kurbanların yüzleri. Karşısında açılan ağızlar, bazen sessizce, bazen de sadece bir kısmını anlayabildiği bir dilde konuşarak. Suçlayan. Israr eden. Hatırlanmayı, dikkate alınmayı talep eden.

Bir kısmını tanıyordu. Geri kalanı yabancı görünüyordu, onları tanıması gerekse bile.

Şeytanın bir yoklaması. Diktatörler. Zorbalar. Teröristler. Seri katiller.

Hakkıyla ölmüş olanlar. Haklı ölüler. Crimson Kodları.

Yine de onu yalnız bırakmayacaklardı.

Lex uyanıktı, ürkmüştü.

Telefonu çalıyordu.

Eğer yine o Allah'ın cezası Serafina ise, daha şimdiden...

Fakat arayan Wilberforce idi.

"Wilb?"

"Lex. Tanrı'ya şükür. Gelmen gerek. Başım belada. Ciddiyim."

"Wilb, neredesin?" Lex'in saati gece yarısı 1:10'u gösteriyordu.

"Evin dışında, arabamın içindeyim. Arabayı yeni durdurdum. Dışarıda, ön tarafta beni bekleyen adamlar var. Onları vaktinde görmeseydim durmazdım. Şimdi beni fark ettiler, hapı yuttum. Lütfen! Yardım et! Çabuk!"

"Geliyorum."

"Harika. Acele et, çünkü..."

Wilberforce'un sesinden başka sesler duyuldu; bağıran, öfkeli. Bir araba kapısı açıldı. İtişip kakışma.

Sonra hat kesildi.

Lex ayağa kalktı, hemen garaja koştu.

4

ZARGANA

WILBERFORCE, MANZANILLA'NIN BAŞKENTİ OLAN Port Sebastian'ın kenar mahallelerinden birinde, gecekondu semtinden çok az uzakta oturuyordu. Evi ahşap bir kulübeydi, parlak yeşil, sarı ve kırmızıya boyanmıştı, ince çatısı uydu anteninin ve güneş enerjili ısıtıcının su tankının ağırlığı altında ezilmişti.

Lex, Subaru 4x4'ünü durdurduğunda, Wilberforce'un yıpranmış Mazda sedan arabasının dışarıda park etmiş olduğunu gördü. Sürücü kapısı sonuna kadar açılmıştı. Orada Wilberforce'un yolunu kesen bir araç duruyordu; ön koruyucular, marşpiyerler, krom donanım, ralli farları ile süslenmiş, karartılmış camlı bir Grand Cherokee cip. Manzanillalıların çok azı böyle bir godoş arabasına binebilirdi, namussuz işlere bulaşmamış olanların çok azı.

Wilberforce nelere bulaşmıştı kim bilir? Böyle bir şebekeyle nasıl başı belaya girmişti?

Soruları şimdilik bir kenara bırak! Önündeki soruna odaklan!

Sokakta kimseler yoktu, fakat Wilberforce'un evinin ışıkları yanıyordu. Lex, Subaru'dan indi, alçak bir tel örgünün üzerinden atladı ve sessizce ön çimenliğe doğru yürüdü. Etrafa kulak verdi. İçeriden yüksek bir ses duyuldu. Lex, kelimeleri anlayamadı. Sonra çıplak tene vurulduğu aşikâr olan bir *yumruk* sesi ve acıdan ağlama sesi -Wilberforce- duyuldu.

Lex kaskatı kesildi. Kalp atışları hızlandı. Bir adrenalin dalgası hissetti. Duyuları keskinleşti ve çevre ile ilgili farkındalığı arttı. Eski bildik bir sakinlik, içini kapladı.

Bunu tekrar yaşamak şaşılacak derecede olağanüstüydü.

Gizlice evin etrafında dolaşmaya başladı. Kötü adamlar, her kimlerse, gayet kendilerinden emindiler. Hem de fazlasıyla emin. Dışarıda nöbetçi bırakmamışlardı bile. Wilberforce'un arabasından yaptığı telefon görüşmesini görmemiş olmalıydılar. Onun takviye istediğinden haberleri bile yoktu. Onun, kendilerinin insafına kaldığını ve onunla meşgul olurken kimsenin kendilerini rahatsız edemeyeceğini sanıyorlardı.

Lex arka kapıya geldi. Wilberforce bu kapıyı asla kilitlemezdi fakat menteşelerin yağlanması gerekiyordu, kapı açılınca ölüm meleği gelmiş gibi gıcırdıyordu.

Fakat kapının yanındaki banyoya açılan pencere, istediğiniz kadar sessizce açılabilirdi.

Lex sürünerek içeri girdi, tuvaletten parke zemine geçti. Silahlıydı, bir SIG Sauer P228'i vardı, pantolonunun kemerine sıkıştırılmış ve gömlek eteğinin altında saklanmıştı. Bir tür hafif fişek olan Speer Gold Dot 9 mm. mermi doluydu, bu mermiler insan bedeninde iki delik açıyordu, düzgün bir giriş yarası ve iri bir çıkış oyuğu. SIG'i, son çare haricinde kullanmaya niyeti yoktu. Neyse ki Wilberforce, ustura ile tıraş

oluyordu. Lex lavabodan usturayı aldı ve Wilberforce'un aksatmadan bileyip çok keskin bir hâlde bıraktığı usturanın ağzını açık tuttu. Sonra banyo kapısına doğru yavaşça ilerledi, onu dirsekleyerek hafifçe araladı ve gizlice salona baktı.

Wilberforce, kablo bağı ile bir sandalyeye bağlanmıştı. Etrafında üç adam vardı, birisi Wilberforce'un kafasını çenesinden tutup yukarı kaldırmıştı, böylece göz göze bakabiliyorlardı.

"Patron bekliyor," dedi Wilberforce'a. "Çok sabırlı bir şekilde bekliyor. O kibar bir adam, cömert bir adam, fakat o bile daha fazla bekleyemez. Bir borç verdi, vadesi dolan taksitlerin ödenmesini ve borcun kapanmasını bekliyor. Nasıl oldu da bunu yapamadın?"

"Ben... ben sadece bir geri ödemeyi kaçırdım, hepsi bu," diye kekeledi Wilberforce. "Böyle olmasını istememiştim. Hesaplarım alt üst oldu. Rom büfesinde sigorta primlerinin yenilenme dönemiydi. Sadece buna yetecek kadar param vardı, fazlası yoktu."

"Ne yani, o kahrolası dandik sigorta şirketi patrondan önce mi geliyor?"

"Buna aldıracağını düşünmedim. Ödeyeceğim, kesinlikle. Bu ayın sonunda normalin iki katını ödeyeceğim."

"Evet, yapacaksın," dedi haydut. Manzanilla United takımının renklerine ait mavi ve altın sarısı bir futbol tişörtü giymişti. Bilinen haliyle Öbür Adam U. "Tabii ki yapacaksın. Fakat patronun aldırmadığı konusunda yanılıyorsun. Hem de çok aldırıyor. İşin prensibi bu, biliyorsun. Bir kişi görevini ihmal ederse, başka herkes de bunu yapabileceğini düşünür. Bu nedenle ders alman gerekiyor. Sadece senin hatırına değil, başka herkesin hatırına."

Lex, sarı metalden yapılmış muştayı gördü. Wilberforce'un

başı yana yattı. Kan fışkırdı.

Futbol Tişörtü, başka bir yumruk atmak üzere kolunu geri çekti.

Lex çitadan bile hızlı davranarak onu yakaladı. Futbol Tişörtünü çevirdi, kolunu birden çekip kürek kemiklerinin arasına aldı. Ustura, adamın Adem elmasının üzerinde geziniyordu.

"Dikkat edin," dedi Lex, Futbol Tişörtü'nün iki arkadaşına. "Söylediklerimi harfi harfine yapmazsanız onun şah damarını keserim. Gitmeniz için beşe kadar sayacağım."

"Bir."

"İki."

Adamların ikisi de kıpırdamadı. Futbol Tişörtü, boğazından inledi.

"Üç. Dalga geçmiyorum. Birkaç saniye içinde bu adam kendi kanını soluyor olacak."

"Dört."

Futbol Tişörtü aceleyle öbür ikisine bakarak başı ile onayladı.

Öbür ikisi ön kapıya doğru gittiler. Lex onları takip etti, Futbol Tişörtü'nü önünden iterek.

"İşte bu," dedi. "Haydi çıkın. Yavaşça."

Dışarıda, Futbol Tişörtü mırıldandı, "Ciddi bir hata yapıyorsun be!"

"Boğazına ustura dayanmış mankafa öyle mi diyor?"

"Yanlış adama bulaştın."

"Esas sen yanlış adama bulaştın, göreceksin."

Jipin yanına geldiler.

"Binin ve defolun," diye emretti Lex. "Buraya bir daha gelecek olursanız haberim olur. Ondan sonra ağzınıza sıçarım. Anladınız mı?"

Jipin ön yolcu kapısı açıldı ve içinden gofre kumaştan ta-

kım giymiş bir izbandut indi. Silahlıydı, uzun namlulu bir Desert Eagle .44 Magnum'u vardı, büyükçe bir silah olmasına rağmen adamın kocaman elinde cüce gibi kalmıştı. Dazlak başında, bir çift Calvin Klein güneş gözlüğü takılıydı.

"Tekrar söyle," dedi izbandut kalın gürlemesiyle. Desert Eagle'ı, Lex'e doğrulttu, bileklerinde elmas kol düğmeleri parlıyordu. "Kim kimin ağzına sıçacakmış?"

LEX, BUNUN KİM olduğunu biliyordu. Onunla daha önce hiç yüz yüze gelmemişti, fakat Manzanilla'da Garfield 'Zargana' Finisterre'yi duymayan kalmamıştı. İki metre boyundaydı, incecikti, adanın başlıca zehir taciri ve tefecisiydi. Zargana kalem inceliğinde, meneviş mavisi renginde, sığ sahiller ve kayalıklar boyunca fırlayan bir balıktı, fakat hoş ya da zararsız bir karakteri yoktu. Hükümet bürokratlarından polis memurlarına kadar önemli herkesi avucunun içine almıştı. Tepeden tırnağa yolsuzlukta bir ustaydı ve Manzanilla'nın esas devlet başkanı olduğu tartışmaya açıktı.

Wilberforce'un Zargana'ya borcu varsa, gerçekten boka batmış demekti. Eğer öyleyse, adanın nüfusunun beşte biri ile aynı konumdaydı. Hatta bazı raporlara bakılırsa üçte biri ile. Toplu para ödünç almak isterseniz ve bir bankanın şart koştuğu öz kaynağa ya da sermayeye sahip değilseniz, gideceğiniz kişi Finisterre olurdu.

"Arkandan süründüğünü gördüm," dedi Finisterre, Lex'e. "Arkadaşım Wilberforce'u kurtarmaya çalışacağını düşünmüştüm, ama adamlarımın başa çıkamayacağı bir tip olduğunu hesaba katmamıştım. Senin gibi çelimsiz beyaz bir ödlek. Görünüşe bakılırsa tahminimde yanıldım."

"Görünüşe bakılırsa içeri girmeden önce o arabayı kontrol

etmeliymişim." Lex hafife alıyordu, fakat kafasını taşlara vuruyordu. Acemice bir hata. Sivil hayatta fazla kalmış olmalıydı. Paslanmıştı.

"Sana hata yaptığını söylemiştim," diye oh çekti Futbol Tişörtü.

"Hey sen, kapa çeneni!" Lex usturayı adamın derisine öyle bastırdı ki, derisinden bir parça kopardı. Yaklaşık 2,5 cm. uzunluğundaki kesikten kan damlamaya başladı. Futbol Tişörtü acılı bir şekilde tısladı.

"Evet, kapa çeneni Maurice," dedi Finisterre, yardımcısına. "Bu gece yeterince gizlenmedin. Birilerinin gizlice yaklaşıp seni yakalamasına fırsat verdin. Amatörce bir iş. Zargana'nın elemanından beklemeyeceğim bir davranış."

"Öyleyse," dedi, Lex'e dönerek, "görünüşe bakılırsa bir çıkmazdayız."

"Öyleyiz."

"Adamım senin elinde, insafına kalmış, ben de seni bununla bastırdım." Başını aniden Desert Eagle'a çevirdi. "Nasıl çözeceğiz bunu?

"Basit. Sen geri çekileceksin ya da bu Maurice denen adam okkanın altına gidecek. Üçünüz cipe bineceksiniz ve buradan uzaklaşacaksınız. Ve ben Maurice'i serbest bırakacağım, o da kendi yolunu bulacak. Buna ne dersin?"

Finisterre, kafasının tepesindeki güneş gözlüklerini düzeltti, Lex'in önerisini düşünüyor gibi görünerek. "Belki."

"Tam isabet edemezsin," dedi Lex, Maurice'i Finisterre ile kendi arasında tutmaya çalışarak. "Beni ıskalasan, hatta vursan bile, ona yine de yeni bir nefes deliği açabilirim. Bunu yapabilirim, şüphen olmasın."

"Ah, hayır." Finisterre, Lex'in gözlerinin içine baktı. "Görebiliyorum. O yeteneğe sahipsin, peki. Sende o bakış var.

Artık kim olduğunu biliyorum. Tepede yaşayan İngiliz. Adın ne? Kaz kafalı? Enayi? Böyle aptal bir şey. Sen Wilberforce'un büfesinde sorun yaratan tipleri ayıklıyorsun, fakat hep kibarca, onlardan gitmelerini istiyorsun, yoksa onları yola getirebilirsin. Dışarıdan bakılınca uysal. Karıncayı bile incitmez gibi görünüyorsun. Fakat şunu söyleyebilirim, bunun altında, derinlerde karanlık bir şeyler var. Tehlikeli bir şeyler. İnsanlar buraya gelmeden önce nasıl olduğunu merak ettiler. Sanırım artık biliyorum. Evet, Maurice'i bir dakika bile düşünmeden öldürebilirsin, buna şüphe yok. Tek sorun..."

"Ne?"

"Umurumda bile değil. Eğer ona bir şey olursa bu umurumda bile olmaz. Aptal beceriksiz hıyar."

Finisterre, Desert Eagle'ı aşağı doğrulttu. Maurice, Finisterre onu diz kapağından vurmadan önce "Patron! Hayır!" diye ciyaklayabildi.

Maurice acı acı bağırdı ve Lex'in kollarına yığıldı, aniden ölü gibi ağırlaştı. Lex dengesini kaybedip sendeledi. Maurice üzerinde olduğu halde yere düştü.

Bu onu korudu, çünkü Finisterre tekrar ateş etti, kurşun Maurice'e isabet etti, tam göğsüne. Lex, tam o anda usturayı bıraktı arkasındaki SIG'i aldı.

Onun karşı atışlarının mecburen çabuk ve gözü kara olması gerekiyordu. Nişan almak, hazırlanmak ya da beden kütlesini ortalamak gibi bir lüksü yoktu. Finisterre ve adamlarını dağıtan üç hızlı atış yaptı; onların, Lex'in silah taşıdığına dair hiçbir fikirleri yoktu. Yardımcılardan birini kolundan vurdu ve cibin yan camlarından birini indirmeyi başardı.

Lex, Maurice'i üzerinde tutarak topuklarının üzerinde geri giderken Finisterre ve iki adamı arabanın arkasına saklandılar. Eve doğru gitmek istiyordu, artık tamamen ölmüş olan

iriyarı adamı kalkan olarak kullanarak.

Finisterre'nin Desert Eagle'ı, cibin kaputu boyunca iki kez patladı. Lex, arabanın altından SIG ile ateş ederek karşılık verdi. Kurşunlar, kabadayıları yerlerinden sıçrattı ve paniğe kapılmalarına neden oldu. Lex, büyük bir gayretle kendisini ve cesedi çöpün öbür tarafına sürükledi, sonra Maurice'i yana yuvarladı ve ön kapının arkasına çökerek nişan vaziyetine geçti. Jipin yan aynalarından birini kullanılmaz hale getiren ve arka kapının yanında bir delik açan iki atış daha yaptı.

Desert Eagle'dan çıkan kurşunlar evin pencere camında ve bindirmesinde delik açtı. Finisterre, silahın fişek haznesini boşalttı, tam yeniden dolduruyordu ki, Lex saklandığı yerden dışarı sarkarak, neredeyse gelişigüzel bir şekilde bir hedef seçti: Jipin arkasında görünen ve çömelmiş sahibini destekleyen bir el.

Yardımcı, iki parmağı imha edildiğinde çığlık attı. Yerel dilde bir dizi küfür duyuldu.

Sonra uzaktan başka bir ses duyuldu. Bir polis sireninin *bağırtısı.*

Ateş seslerini duyan bir komşu, polis çağırmıştı ve şans eseri yakınlarda bir ekip arabası vardı.

Finisterre lanet etti." Kaçmamız lazım çocuklar."

"Fakat patron..."

"Biliyorum. Bu sadece Babil. Paranın çözemeyeceği bir şey değil. Fakat lanet olası bir çatışmanın ortasında yakalanmaya lüzum yok. Avukatların evrak işleri olacak, belki bazı muhabirler olayı deşip bir hikâye yazmak isteyecekler. Tüm bu saçmalıklarla işim yok benim. Britanyalı!"

"Evet?" Lex, kapının arkasından seslendi.

"Bu iş burada bitmedi, biliyorsun değil mi? Aksine."

"Ödüm koptu."

"O kadar ukala olma. Zargana'ya karşı gelen hiç kimse bu kadarla kurtulamaz."

"Tehditlerine bakılırsa, böyle aptal bir takma adın olmasaydı, daha etkili olabilirdin," dedi Lex. "Barakuda, bu korkutucu bir balık adı. Kaplan Köpek Balığı, bu da iyi bir isim. Fakat Zargana?"

Üç kabadayı cibe bindiler. "Nerede yaşadığını biliyorum," dedi Finisterre. "Şimdiden sonra bir gözün açık uyu, çünkü nerede ve ne zaman peşinden geleceğimi bilmiyor olacaksın."

"Öyle mi diyorsun geri zekâlı pislik. Benim evime, geceleyin. Seni bekliyor olacağım."

"Öleceksin. Yavaş ve korkunç bir şekilde."

"Ah, bırak artık şu inadı!"

Jip hareket etti ve hızla uzaklaştı. Dakikalar sonra polis arabası göründü, sireni çalıyordu, ışıkları yanıp sönüyordu. Sokakta baştan aşağı ışıklar yandı. Güneşliklerden ve ön kapılardan dışarı uzatılmış meraklı kafalar göründü.

Lex içini çekti. İşler nasıl da arapsaçına dönmüştü. Boktan bir gecenin mükemmel sonu.

5

YÜZDE DÖRT YÜZ

LEX, POLİSE olanların seçilmiş ve büyük oranda yanlış bir versiyonunu anlattı. Silah taşıdığından söz etmedi. Wilberforce'un evine ziyarete geldiğini, bazı adamların arkadaşlarını yakaladıklarını görüp, onları korkuttuğunu söyledi. Kaçarlarken ona ateş ettiklerini -silahsız bir adama!- ve kazara kendi adamlarından birini öldürdüklerini söyledi.

Onun ifadesini alan görevli dedektif, en hafif deyimiyle şüphelenmişti.

"Dışarıdaki kırılmış camı nasıl açıklayacaksınız Bay Dove?" diye sordu. "Bir araba aynasına ait kırık parçaları? İşgalcilerin tüm bu karışıklık içinde adamlarının birinin yanında arabalarına da ateş ettiklerini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Evet, tam da bunu söylemek istiyorum, sayın memur. Bir karmaşa oldu. Mermiler her tarafa uçuşuyordu. Açıkçası, hayatta olduğum için şanslıyım."

"Bu adamlardan tanıdığınız kimse var mıydı?"

"Hiç birini tanımıyorum. Onları daha önce hiç görmedim."

Wilberforce da aşağı yukarı aynı şeyleri iddia etti. Lex'in işaretiyle, olayın açıkça, sıradan bir haneye tecavüz olduğunu söyledi. Hırsızlar onu bağlamışlardı ve kıymetli eşyalarını nerede sakladığını söyletmek için onu dövmeye başlamışlardı.

"Bunu yanlış anlamayın Bay Allen," dedi görevli dedektif, "fakat burası bir üst sınıf muhiti değil. Ne çeşit bir kıymetli eşya aradıklarını düşünüyorsunuz?"

"Kim bilir?" diye yanıtladı Wilberforce. " Ben hırsız değilim. Bu adamların kafalarının içinde neler döndüğüne dair hiçbir fikrim yok. Belki zulada gizli altın külçelerim ya da buna benzer şeylerim olduğunu düşündüler."

"Öyle mi?"

Wilberforce güldü, sonra irkildi, çünkü gülmek acı veriyordu. "Evet, doğru. Bir servetin üzerinde oturuyorum. Bu nedenle bu sarayda yaşıyorum."

Görevli dedektif giderayak iğneli bir söz atarak oradan ayrıldı. "Hikâyeleriniz akla yatkın değil. Karşımdaki beyefendilerin ikisi de bana gerçeğin tamamını anlatmıyor. Bizden haber alacaksınız, hem de düşündüğünüzden daha çabuk. Belki o zaman gerçeği bütün açıklığıyla söylemeye karar vermiş olursunuz."

Adam kapıyı kapayınca, "Ya da daha iyi yalanlar bulmuş oluruz," diye fısıldadı Lex, Wilberforce'a.

Lex, gidip banyoya koyduğu SIG'ini aldı. Polis gelince, onlarla konuşmaya gitmeden önce silahı tuvaletin rezervuarının içine daldırmıştı ve ellerindeki, gerçeği açığa vuran barut kalıntılarını ovarak yıkama önlemini almıştı.

SIG'i bir havlu ile kurularken, "Pekâlâ Wilb. Öt bakalım. Neler oluyor?"

Wilberforce acınacak durumdaydı. Bir gözü şişmişti, yüzü

morarmıştı ve işkence ile sorgulamadan dolayı sarsılmıştı, fakat genelde iyiydi.

"Aslında çok büyük bir şey değil," dedi. "Sadece iş."

"Büyük bir şey değil, öyle mi? Zargana'ya ne kadar borcun var?"

"Fazla değil. Birkaç yüz."

"Ciddi misin? Birkaç yüz Manzanilla doları? Bu hiç bir şey."

"Birkaç yüz bin."

"Ya! Peki, yine de çok büyük bir miktar değil." Lex, kafasından çabuk bir hesap yaptı. Güncel döviz kuruna göre, kabaca 15.000 sterlin. "Sana bunu ödünç verebilirim, sorun yok. Borcu tek seferde temizle."

"Evet, teşekkürler, fakat gördüğün gibi o kadar kolay değil. Bu borcu oldukça yüksek faizle ödüyorum."

"Ne kadar yüksek?"

"Hesaplanınca yaklaşık yüzde dört yüz."

"Ne demek istiyorsun!"

Wilberforce buzdolabından iki şişe bira çıkardı,birini Lex'e uzattı. "Senin kavrayamadığın şey şu dostum, burası Manzanilla. Burada işler İngiltere gibi bir ülkedeki kadar kolay yürümüyor. İngiltere'de iş kurma kredisi almak istersen bankaya gidersin, onlara iş planını gösterirsin, onu ya beğenirler ya da beğenmezler, parayı belki sökülürler, belki de sökülmezler. Bunların hepsi kanunlara uygundur. Burada, bankalar borç vermezler. Çok risklidir. Ayrıca burada bedel ödemen gerekir, müşavirler ve planlama görevlilerine rüşvet yedirmek zorunda kalırsın, başlangıçtaki giderlerine eklenen bu gibi şeyler. Bu nedenle Zargana Finisterre gibi bir adama gidersin. Bir çok insan için en gerçekçi çözüm budur."

"Fakat yüzde dört yüz? Bu işlerin içine ediyor."

"Tabii ki öyle. Fakat o borç olmasaydı, asla bir rom büfem olmazdı. Ayrıca rom büfem sayesinde bir gelirim var, yiyip içmeye, faturaları ve Zargana'nın istediğini ödemeye yetecek kadar ve bunun yanında hayalimdeki tekne -güzel teknem- için de her ay, az bir para ayırmaya yetecek kadar. Yani tüm bunlar gayet iyi."

"Gayet iyi değil." Lex bir yudum bira aldı. Bira, İzlanda yapımıydı, sert ve tatlı. "Şimdi Finisterre'yi kıl ettin."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu yapan sensin Lex."

"Sadece bokunu çıkarmalarını önlemek için."

"Bu doğru. Yani ikimiz de sorumluyuz. Sorun şu ki, bu konuda ne yapacağız? Çünkü Zargana affetmez ve unutmaz."

Lex'in düşündüğü bir çözüm vardı. Serafin ve onun yüz bin doları.

Başını salladı. Asla! Başka bir yolu olmalıydı, bunun bir alternatifi olmalıydı. Bundan başka bir şey.

"Sabah ola, hayrola,"dedi. "Belki sabahleyin bir çaresine bakarım."

"Misafir odan nasıl?" diye sordu Wilberforce. "Yatağı falan yapılı mı?"

"Yatıya mı kalmak istiyorsun?"

Wilberforce acınacak halde minnettar olduğunu belli etmemeye çalıştı. "Eğer uygunsa. Bu gece kendi evimde çok güvende hissedemeyeceğim gibi görünüyor."

LEX, SAAT YEDİDE uyanmıştı. Genelde olduğu gibi, gece boyunca yağmur yağmıştı. Hava kapalıydı, bahçe çemberimsi bir duman halinde sisle kaplıydı. Avluda kahvaltı yaptı; tost, taze meyve, kahve. Rikki de sofrada ona katıldı ve Lex'in ona verdiği çiğ bir yumurta ile midesi bayram etti.

Lex, firavun faresini, "Yiyeceğin için bana güvenme," diyerek uyardı. "Rahata alışırsın. İpin ucunu kaçırırsın."

Rikki ona boş gözlerle baktı, sonra kırık kabuğun içinden yumurtanın sarısını ve beyazını yalayıp yutmaya devam etti.

Lex'in cep telefonu, espresso demliğinin yanında duruyordu. Telefonun çalacağını tahmin ediyordu. Arayan Serafin'di. Nasıl olduysa, onun teklifini düşüneceğini bilmişti. Aslında Lex de onun aramasını istemişti, bu sayede kendisi arayıp rahatsızlık vermek ve küçük düşmek zorunda kalmamıştı.

Wilberforce'un tüm sorunları çözüldü. Ve spor teknenin peşinatı sağlama alındı. Lex çok iyi bir denizci değildi, fakat turistlere denizde refakat edip balık avlamalarına yardımcı olma fikri hoşuna gitmişti. Ne kadar zor olabilirdi ki? Wilberforce bir yıl süreyle cam tabanlı bir teknenin ekibinde yer almıştı, denizcilikten biraz anlıyordu ve Lex de onun yanında gelişebilirdi. Çabuk öğrenen biriydi. Günlerini geçirmek için bir şey yapmış olacaktı. Oturup düşüncelere dalmaktan ve içmekten farklı bir şey.

Serafin'in numarasını çağrı günlüğüne kaydetmişti. Başparmağı yeşil telefon simgesinin üzerinde dolandı, sonunda ona bastı.

Bağlantının sağlanması neredeyse yirmi saniye sürdü. Sinyalin çok sayıda İngiliz hükümet santralinden geçerek yeniden yönlendirilmesi gerekiyordu; birinden diğerine atlaması, çırpılması, şifrelenmesi gerekiyordu. Üçüncü bir tarafın, aramanın kaynağına ya da sonuna kadar iz sürmesi ya da konuşmayı gizlice dinlemesi neredeyse imkânsızdı.

"Lex," diye mırıldandı Serafin. "Seni aramak hâlâ garip bir his uyandırıyor, Lex. Aynı zamanda bir hayli seksi. Sanki bu bir çeşit gizli randevuymuş gibi."

"Öyle değil mi?"

"Sen öyle diyorsan, öyledir herhalde. Her neyse, nasıl gidiyor? Dün akşam Port Sebastian'da çılgınca bir kavga koptuğu haberini aldım. Sokaklarda ateş açılmış. Seninle ilgisi yoktur tabii ki."

"Manzanilla'da insanlar birbirlerine hep ateş ederler." Ne yazık ki bu doğruydu. Turizmdeki gelişme ve zenginleşme ile birlikte yolsuzluklar azalsa da, silahlı soygunlar ve çete şiddeti alışılmış bir durum halini almıştı. Kıyının ve otellerin gelişimi bir yana, suç, adalıların çoğu için günlük bir olay olarak kalmıştı. "Neden benim de içinde olduğumu zannediyorsun ki?"

"Bir şey zannetmiyorum," dedi Serafin. "Biliyorum."

"Doğal olarak."

"Böyle olaylarda isimler yazılır, polis veritabanlarında raporlar doldurulur..."

"Ve özel arama motorları, onlar görünür görünmez ortaya çıkarır," diye tamamladı Lex. "Lanet olsun, sanki beni sinsice izliyormuşsun gibi."

"Yerel kanun yürütücüler ile bir çatışma, Lex. Bu sana hiç benzemiyor. Ancak dikkat çekmemeye çalışmak diye adlandırılabilir."

"Bunu isteyerek yapmadım, inan bana."

"Eğer istersen sorunu ortadan kaldırabilirim. Sadece söylemen yeter, araştırmayı bıraktırırım. Bu sadece dış işleri bakanının Manzanilla başbakanı ile emniyet müdürüne baskı yapması konusunda konuşmasına bakar ve vay canına, sen de sanki olay hiç olmamış gibi aklanmış olursun."

"İş," dedi Lex, neredeyse bıkkın bir şekilde.

"Ah, evet. İş. 'Bu kadar hoşluk yeter, Serafin. Lafı dolandırma.'"

"Bana iş hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Doğrusunu istersen çok az."

"Buna iznin mi yok, yoksa yeteri kadar bilgin mi yok?"

"Sonuncusu. Atlantik bölgesindeki müttefik kuvvetlerimiz bunu kapalı tutuyorlar. Arka kanallardan aldığım bilgiye göre -aslında anlaşma mühürlenmeden bunu ifşa etmemem gerekirdi- bir çeşit ABD özel kuvvetler ekibi Manzanilla'ya doğru gidiyor ve yakınlarda özel bir görevi yerine getirmek için bir süre orada kalacak. Yerel rehber olarak, ulaşımı sağlayacak, belki başka şeyler de yapacak, orada ikamet eden ve bu işlere yatkın -bu sen olacaktın- birini istiyorlar."

"Yatkın? Ben?"

"Pekâlâ, sen Amerikalısın. En azından kağıt üzerinde."

Lex'in doğum kağıdında doğum yeri Miami, Florida olarak yazılıydı. Ailesi 1970'lerin sonlarında orada birkaç yıl kalmıştı, o sırada babası gayrimenkul komisyoncusu olarak girişimde bulunmuş ve başarısız olmuştu. Lex'in babasının hayatı, bir dizi küçük yatırımla çabuk zengin olma planı ve işin başarısız olması ile doluydu; büyük emeller, elverişli olmama ve ticari zekânın eksikliği nedeniyle tekrar tekrar yıkılmıştı.

"Ve," diye devam etti Serafin, "sen tanınıyorsun. Amerikalılar tamamen yabancı birinden ziyade önceden tanıştıkları ve iş birliği yaptıkları birini tercih ederler."

"O kadar tutucular mı?"

"Ya da tedbirli diyelim. Benim hissettiğim şu Lex, bu aşırı hassas bir konu. Buradaki düstur, ağzı sıkılık."

"İki yüz K."

"Affedersin?"

"Duydun."

"Lex, seni afacan çocuk, amma da aç gözlü olmuşsun."

"Hayır değilim. Eğer beni istiyorlarsa, adam gibi bir bedel ödemeye hazır olmalılar. Ayrıca, çok kısa bir süre verildi. Bu

süre içinde başka kimi bulacaklar?"

Lex, kadının hayır diyeceğini umuyordu. Kendisine piyasa fiyatının dışında paha biçtiğini, bu durumda iş olmazsa bunun kendi hatası olmayacağını umuyordu. Suçlanmayacaktı. Kendisini müsait hale getirmişti, hizmetini sunmuştu, ama Amerikalılar onun koşullarına uymak istemezlerse, ne yapılabilirdi ki? Kendileri kaybederlerdi.

"Sanıyorum," dedi Serafin, "bu, bu ayarlanabilir."

Bu plan için bu kadar çok para. Lex üzgündü.

"Anladığım kadarıyla bir ihtiyat fonu var," dedi Serafin. "Amerikalı kuzenlerimiz çok zenginler, özellikle de aşırı gizli hilekârlıklar söz konusu olunca. Fiyatı o kadar yükseltme konusunda inat ederlerse çok şaşırırım. Senin de söylediğin gibi, senin ölçünde ve yeteneğinde başka uygun kimse yok."

"Ani sözler vermeden önce neden kontrol etmiyorsun?"

"Lex, kontrol ediyor*um*. Önümde laptopum var ve konuşmaya devam etsek bile, ben Birleşik Devletler'deki kontağıma mail atıyorum. Çoklu görev deniyor buna, biz kadınların çok iyi yaptığı bir şey. Evet. Gönderildi. Yanıt için çok fazla beklememiz gerekeceğini sanmıyorum. Bu arada... Oralarda bayan arkadaşın var mı diye sorsam? Kıskanmam gereken biri?"

"Seni ilgilendirmez."

"Öyleyse, hayır. Hoş, seksi bir Karayipli kızın gerçekten ilgini çekmediğini mi söylemek istiyorsun? Bense fırsattan istifade edeceğini düşünürdüm. Senin gibi yakışıklı, bekar bir erkek. Eski günleri özlüyor musun?"

"Neyi, seyahat etmeyi mi?" Bu sahte gevezeliklerden nefret ediyordu. Evet, Serafin ona Crimson Kodu görevlerini vereceği ve Lex gidip bunları icra edeceği zamanlarda, Serafin ile yıllardır böyle sohbet etmek alışkanlık olmuştu. Telefon konuşmaları uzun ve laubaliydi, genelde cilveli, bazen çok ya-

kın olurdu. Herhalde niyeti, onu gerçeklik algısına bağlayıp, yaptığı şeylerin normal, hatta olağan olduğunu sanmasını sağlamaktı. Sanki ilişkileri de sıradan bir işveren-çalışan ilişkisi imiş gibi. "Uçak yolculuğu sonrasındaki sersemliği özlemiyorum."

"Fakat dünyanın her yerine gidip geldikten sonra bir yerde kalakalmak..."

"Evet, yol boyunca bilinen her gariban, bombalanmış, kavga kopmuş yerde duraklamak."

"Hepsi de Üçüncü Dünya diktatörlüklerinde ve iç savaş kuşaklarında değildi. Bunlardan farklı olarak Monako'ya, Singapur'a, Roma'ya ve hatta Maldivler'e yaptığın yolculukları hatırlatırım. Kraliçenin şilinleri bayağı iyi olmuştu senin için."

"Komik. Tek hatırladığım pireli otel odaları, çöllerde tozlu çadırlar, günlerce ağaç dallarından ve brandadan yapılma gizli saklı yerlerde yatmak ve damların üzerinde götümü üşütmek."

"Sen bardağın boş tarafını gören karamsar bir insansın."

"Bardak? Bir bardağım bile olmadı. Bir bardağım olmasını hayal ediyordum, içinde ne olursa olsun."

Serafin iştahlı bir şekilde kıkırdadı. "Bunun gibi daha neler var. İşte bu benim tanıdığım adam. Ölü taklidi yapmaya her an hazır. Söylememe izin verirsen, sen kim olduğunu gözden kaçırıyorsun Lex. Senin sorunun bu. Hiçbir zaman vazgeçmemeliydin. Yumuşak hayat seni yavaş yavaş tüketiyor."

"Hayır, beni yavaş yavaş tüketen işti," dedi Lex. "Emeklilik, kendimi yeniden bulmama imkân sağlıyor."

"Eğer bu gerçekten doğru olsaydı,seninle bu konuşmayı yapıyor olmazdık." Lex yanıt veremeden önce Serafin, "Ha, bak! Ping! Gelen kutusunda bir cevap. Sana uzun sürmeyeceğini söylemiştim. Bekle de açayım. Klik! İşte. Evet. Düşündüğüm

gibi. 'Sevgili Serafin...' Falan filan. 'Koşullar kabul edilebilir... para istendiği zaman havale edilebilir... Talimatlarınızı bekliyoruz.' Al işte Lex, seni şanslı domuz. İki yüz bin dolar. Bende banka bilgilerin var. Sıkı pazarlık etmeyi iyi bildiğine şüphe yok. Senden kullanılmış bir araba almamam konusunda beni uyar lütfen. Öyle ise, mutlu musun?"

Lex homurdandı.

"Çılgın gibi, diyebilirim," dedi Serafin. "Şu andan itibaren telefonun tam dolu ve hep yanında olsun. Emirler geldikçe sana mesaj atacağım. Tam eski zamanlardaki gibi, öyle değil mi?" Serafin kızlara özgü bir şekilde kıkırdadı. "Sen ve ben, işimizi yapıyoruz. Dinamik ikili. Biliyorsun, bir gün uçağa atlayıp seni görmeye gelebilirim Lex. Güzel olmaz mı? Sonunda yüz yüze görüşebiliriz, orada, senin tropik cennetinde. Bana görülecek yerleri gösterirsin, ben de sana bikinili halimi gösteririm. Bu nasıl canım?"

Lex bir sürü zekice cevap düşündü, hepsi de rahatsız ediciydi. Kendisini mecbur edilmiş, istismara uğramış, koşulların ve yersiz baskının kurbanı gibi hissediyordu. Serafin, onu kullanmıştı ve bu içine dert olmuştu. Fakat daha da kötüsü - buna kendisi izin vermişti.

Sonunda, "İçimizden biri acı bir şekilde hayal kırıklığına uğramış olacak ve bu ben olmak istemem," dedi ve telefonu kapattı.

O anda Wilberforce misafir odasından çıktı, geriniyordu ve sesli bir şekilde esniyordu. Rikki ürktü ve bahçeye sıvıştı, arkasında masanın üstünde yapış yapış bir yumurta kabuğu bıraktı.

"Hâlâ o zararlı hayvanla takılıyorsun demek," dedi Wilberforce.

"Ben artık giden firavun faresiyim," diye yapıştırdı Lex.

"İyi uyudun mu?"

"Kütük gibi."

"Biliyorum. İki kalın duvardan horlama sesin geliyordu."

"Ben horlamam lan."

Lex alay edercesine güldü. "Şu anda Plantasyon Koyu'nda sahile çekilmiş kılavuz balinalar var; onlar gece sesini duymuşlar ve üzüntü içinde onlardan biri olduğunu düşünmüşler."

"Ah, ha ha." Wilberforce kendisine kahve koydu. Gözünün etrafındaki şişlik kaybolmaya başlamıştı. Lex, gece oraya buz koymuştu ve diğer berelerine antiseptik sürmüştü ve muştanın yardığı yerleri yapışkan cerrahi bantla kapatmıştı. "Bu sabah birileri mızmız."

"Çetecilerin kiralık katilleri tarafından vurulmak, bir insanı bu hale sokabilir," dedi Lex.

"Evet, o konu..."

"Özür dileme. Gerek yok."

"Bunu yapmayacaktım zaten. Söyleyeceğim şey şuydu: senin silahın var."

"Evet öyle."

"Ve onu nasıl kullanacağını biliyorsun."

"Ee?"

Wilberforce derin bir nefes aldı. "Öyleyse, birbirimizi bir süredir tanıyoruz ve sana geçmişini ve bu gibi şeyleri sormamak konusunda sınırım yeterince iyiydim."

"Denerdin."

"Ve sen engelledin, ben de vazgeçtim. Rom büfesinde kabadayılarla başa çıkma tarzına göre değerlendirerek olursam, önceden asker ya da onun gibi bir şey olmalısın. Kimseden korkun yok. Bir savaşta kendini nasıl idare edeceğini biliyorsun. Fakat o kadar korkunsun ki, *sadece* bir asker olabilece-

ğini düşünmüyorum. Ne söylediğimi biliyor musun? Ayrıca, oldukça iyi yaşıyor gibisin" -bir elini salladı, evi işaret ederek- "ve emekli askerlere bu kadar ödeme yapmaklarını duymadım." Bereli yüzü kaygılı bir ifadeye büründü. "Aslında burnumu sokmak istemiyorum, ama bunu sormak zorundayım. Sen kimsin Lex? Hayır. Bunu boş ver. Sen *kimdin?*"

Soru havada asılı kaldı, iyi soruların genelde olduğu gibi.

Lex gerçeği bütün açıklığıyla söylemeye yeltendi. Wilberforce'a güvenebilirdi ve adam gerçeğe oldukça yaklaşmıştı. Onu neden rahat ettirmesindi?

Wilb, ben eskiden kiralık bir katildim. İngiliz hükümeti, faaliyetleri ya da politikaları Kraliyetin çıkarlarına zararlı olan insanları ortadan kaldırmam için bana cömertçe para ödedi. Bağımsız çalışıyordum, yani kayıt dışıydım, herhangi bir emniyet kuruluşu ya da İngiliz hükümeti servisine bağlı değildim, dâhilden inkâr edilebilir durumdaydım. Ülkedeki en yüksek otorite tarafından tasdik edilmiş gizli infazları yerine getirdim, bu cinayetlerin bir kısmı kaza gibi görünecek şekilde ayarlandı, diğerleri ise alenî kanlı suikastlerdi; kasıtlı ya da çekişde, saldırının kapsamına ve benim vermem gereken mesaja bağlı olarak. Ben değer verilen biriydim, eski SAS komandosu, adam öldürme sanatı üzerine eğitim almıştım ve bana para ödeyenler ayrıca yapmaksızın, aslında onlarla bizzat etim, on yılını büyük bir bölümünde. Adıma elli bir onaylı cinayet sayabilirim, bunlar için resmi bir takdir ya da madalya almadım ve inanıyorum ki benim icraatım ile dünya daha güvenli bir yer oldu... Kendi bozarımın pahasına olsa da.

Tüm bunlar neredeyse söylenmişti. Kelimeler dilinin ucuna geldi, dışarı çıkmaya hazırdı, tam o sırada Wilberforce'un telefonu çaldı.

"Bekle. Bunu açayım."

Zil sesi sayesinde kurtulmuştu.

Wilberforce bahçeye doğru gitti, bir elinde kahve fincanı, diğerinde telefonu ile. Lex dinlememeye çalıştı, fakat Wilberforce'un akrabalarından biriyle konuştuğunu anladı. Konuşma -bu taraftan bakılınca, her ne olursa olsun- canlı ve etkileyiciydi. Wilberforce masaya döndüğünde şaşırmış ve sinirli görünüyordu.

"Kimdi o?"

"Kuzenim."

"Hangi kuzenin?" dedi Lex. "Ah, dur, şu kuzenin. Benim tanışmamı istemediğin. Neydi adı... Alberta?"

"Albertine."

"Benimle onu neden ayrı tutmak istediğini bir türlü anlayamadım. Bende ters bir şey mi var? Beni onaylamıyor musun? Eğer nedeni buysa kırıldım. Gerçekten rencide oldum."

"Hayır, hayır, böyle bir şey değil."

"Öyleyse neden bu kadar koruyucusun?"

"Değilim," dedi Wilberforce. "Utanıyorum, olan bu. Albertine, bak, o böyle; çılgın. Ondan tam olarak emin olamıyorum. Yani, beni yanlış anlama, onu seviyorum. Birbirimize yakındık, birlikte büyüdük. Kuzenden öte daha çok ağabey kardeş gibi. Şimdi, yine de..."

"Ateşli bir Hıristiyan oldu, öyle değil mi?" diye ikna etmeye çalıştı Lex onu. "Bir elinde İncil, diğerinde tef?"

"Kahretsin, hayır. Daha yanlış bir şey söyleyemezdin."

"Öyleyse sorun ne?"

Wilberforce ofladı ve gökyüzüne baktı. "Belki kendin bulman en iyisi."

"Peki. Ne zaman?"

"Uzun sürmez. Gelmek üzere."

"Buraya?"

"Evet. Israr etti. Bazen böyle davranır ve onunla tartışamaz-

sın bile."

"Buraya mı geliyor?" diye tekrarladı Lex. "Neden?"

"Onu vazgeçiremedim," dedi Wilberforce. "Başımın belada olduğunu biliyormuş, senden de haberi olduğunu ve senin de başının belada olduğunu söyledi."

"Fakat ben o kadınla hiç karşılaşmadım. Nasıl bilebilir..?"

"Lex, bu kadar soru yeter. Bırak da Albertine gelince kendi açıklasın. İnan bana, söyleyeceği saçmalıklar, duyduğun en çılgınca saçmalıklar olacak. Sadece dinle ve gülümsemeye devam et ve beni suçlamaya kalkma."

6

ALBERTINE

WILBERFORCE, KONUNUN üzerinde daha fazla durmayacaktı. Utanmış görünüyordu, sanki kuzeni ile ilgili ters olan şey bir şekilde ona da leke sürmüş gibi.

Sonunda bir araba yaklaştı, açılır kapanır tavanlı bir Suzuki off-road, motor zamanlamasında sorun vardı ve fan kayışı cırlak bir ses çıkarıyordu. İçinden iyi giyimli bir kadın indi; kıdemli, saygıdeğer bir yöneticinin kendinden emin ve etkileyici havasına sahipti. Büyük deriden Mulberry marka bir kol çantası vardı. Saçlarında örgüden eklentiler vardı, başının arkasında altın, bronz ve bakır ipliklerle zarif bir topuz yapılmıştı. Lex, onun eteğini düzeltmesini izledi ve onun hayatında gördüğü en şık ve kendinden emin kadınlardan biri olduğunu düşündü. Wilberforce'un çizdiği tablodan bakınca, demode giyimli, dağınık saçlı, parmak arası terlik ve kaftan giymiş bir çatlak bekliyordu. Bunu değil. Onun şıklığını bozan tek şey ayağındaki spor ayakkabılardı, fakat bunlar da ku-

tudan yeni çıkmış gibiydi ve Manzanilla'da giymek için topuklu ayakkabıya göre çok daha akıllıcaydı.

Albertine Montase ön merdivenleri çıkarken Wilberforce onu karşılamak için sinekliği açtı.

"Albie."

"Wilberforce. Uzun zaman oldu görüşmeyeli, kuzen."

Sarıldılar ve yanak yanağa öpüştüler. Albertine daha sıcaktı, Wilberforce o kadar değildi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Albertine. Konuşmasına adalı kıvraklığının yanında hafif bir Amerikan aksanı karışmıştı, sanki kahvenin içindeki krema gibi.

"İyi."

"Bu bereler öyle söylemiyor."

"Sendeledim ve düştüm."

"Birinin yumruğu üzerine."

"Hayır. Hayır. Öyle değil."

"Evet. Evet. Tam öyle. Ve bu o." Albertine, kadifemsi kahverengi gözlerini Lex'e çevirdi." Rom büfesindeki barış sağlayıcın."

"Lex Dove." Lex elini uzattı. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum. Wilberforce bana sizden çok bahsetti."

"Bunu yapmadığına iddiaya girerim." Eli, Lex'in elinin içinde kuru ve sıkıydı. "Wilberforce benim varlığımı kabullenmemeyi tercih ediyor."

"Bunu yapmıyorum!"

"Yapıyorsun."

"Bunu neden yapacağını anlamıyorum," dedi Lex.

"Çünkü beni tanımıyorsun," dedi Albertine. "Ve çünkü Wilberforce gibi insanların nasıl düşündüğünü bilmiyorsun. Wilberforce son moda ve yirmi birinci yüzyıla ait modern bir Batı Hintli modeli. Kabul edemeyeceği bazı kökleşmiş kül-

türel etkenler var. Bizim ırksal mirasımız onun düşmanı, kendisini durduracağından korkuyor. Onu reddediyor, inkâr ediyor..."

"Onu reddediyorum, çünkü deli saçması," dedi Wilberforce.

"Hayır, çünkü ondan korkuyorsun."

"Saçma sapan kabile fetişinden korkmuyorum."

"Sadece ne kadar korktuğunu gösteren isimler vermek."

"Küçümseyen denilebilir. Ama korkan değil."

"Eğer korkmuyorsan, adını söyle," dedi Albertine. "Esas adını söyle. Hadi, yap bakalım."

"Aptallaşma be kadın!"

"Yapamazsın, değil mi?"

"Tabii ki yapabilirim. Ben, sadece senin bu saçmalığını hoş görmüyorum."

"Öhö, öhö," dedi Lex anlamlı olarak. "Bir aile meselesine burnumu sokmak istemem."

"Öyleyse yapma," dedi Wilberforce ve Albertine aynı anda.

"Fakat," diye devam etti Lex, "burası benim evim olduğuna göre ve ben ev sahibi olduğuma göre, size bir içki ikram edebilir miyim Albertine? Ne alırsınız? Sıcak bir şeyler mi? Soğuk mu? Alkollü mü? Alkolsüz mü?"

Albertine sırıttı. Dişleri kocaman, düzgün ve parlaktı. "Tabii ki. Wilberforce ile beni, böyle başladığımız için affedin. Biz hep böyle atışmayı severiz. Ve o bazen böyle ahmak olabilir."

"Ahmak olabilirim," dedi Wilberforce, "ama en azından aydın bir kişiyim."

"Kapa çeneni Wilberforce."

"Hayır, sen kapa çeneni."

"Çay iyi olabilir Lex," dedi Albertine. "Varsa Earl Grey lütfen. Ayrıca süt ve iki şeker."

GÜNEŞ, SİSİ DAĞITMIŞTI. Bahçede, şemsiye ile gölgelenmiş bir piknik masasında oturdular.

"Demek benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Albertine, Lex'e.

"Adının dışında hayır."

"Ailenin yüz karası, ha, Wilberforce?"

Wilberforce kızdı. "Sadece bazılarımızın standartları var diye mi..."

"Lex, benim hakkımda ne söyleyebilirsin, sadece görünüşe bakarak?"

"Gözle görünenin haricinde mi demek istiyorsun?"

"Gözle görünen?"

"Baş döndürücüsün."

Kadın güldü. Buna karşın Wilberforce kaşlarını çattı.

"Lex," diye homurdandı.

"Sadece olayın izahı," dedi Lex. "ABD'de biraz kaldın değil mi? Üniversite?"

"Hiç fena değil," dedi Albertine. "Master derecemi Cornell'de aldım. Başka?"

"Saygın bir işin var. Muhasebeci misin?"

"IT danışmanı. Hükümet sistemlerinin çalışmasına ve bakımına yardımcı oluyorum. Vericiler, web sayfaları, güç nakil şebekeleri için yazılım."

"Yüksekten uçuyorsun."

"Böyle iyiyim."

"Fakat paranı dikkatli harcıyorsun. O Suzuki'ye düşünmeden fazla para harcayamazdın."

"Bu neye yarar ki? Manzanilla yolları öyle fena ki, temiz bir arabayı sadece bir aptal kullanır. Bir külüstür daha iyi, hem bozulunca tamir etmesi kolay, hem de fazladan birkaç çiziği ya da göçüğü olması bir şeyi değiştirmez."

"Görünüşüne önem veriyorsun."

"Adalı kadınlardan hangisi bunu yapmıyor ki? Görebildiğin sadece bunlar mı?"

Lex omuz silkti. "Eğer istersen geriye gidip ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu söyleyebilirim sana."

"Çekinme," dedi Albertine.

"Yapma," dedi Wilberforce.

"Kızsenimi bağışla Lex. O benim hâlâ, okulda kabadayıları etrafından uzak tutması gereken, saçları iki yandan örülü, küçük, gözlüklü kız olduğumu düşünüyor."

"Onun sana böyle göz kulak olması çok boş," dedi Lex.

Wilberforce ona donduruçu bir bakış fırlattı.

"*Senin* de *ona* böyle göz kulak olman çok boş," dedi Albertine. "Özellikle de dün gece. Wilberforce'u, Zargana'yla bulaşmaması konusunda uyarmıştım. Fakat, hayır, büyük şişko ukala, daha iyisini bilir. Bunun kendisine döneceğini, arkasından vurulacağını düşünemedi. Tanrı'ya şükürler olsun ki senin gibi bir arkadaşı var. Onun koruyucu meleği."

Lex bu övgüyü almaktan dolayı çok memnundu.

"Ee, benim nasıl biri olduğumu anladın, değil mi? dedi Albertine.

Lex başını salladı. "Sanırım. Kaçırdığım bir şey yoksa."

"Ya sana *vodou* yaptığımı söylersem?"

"*Vodou*? Bu şeyle aynı değil mi..?"

"...Voodoo dediğin şeyle mi? Evet."

Lex kaşlarını çattı. "Ne yani, bu senin hobin mi? Eğlencesine yaptığın bir şey?"

"Hayır. Ah, hayır. Lex, ben bir mambuyum. Bir *Vodou* rahibesi. *Loa*; yani Voodoo ruhlarına tapıyorum. Onlarla konuşuyorum ve onlar da benimle konuşuyorlar. Ve onlar bana senin, Lex Dove'un, hayatında başına gelebilecek en büyük tehlikenin içinde olduğunu söylediler."

7

LOA'DAN MESAJ

"TEKRAR EDER MİSİN lütfen?" dedi Lex.

"Önce biraz bilgi vereyim," dedi Albertine. "Benim ve Wilberforce'un ailesinin kökleri Haiti'den geliyor. Annelerimiz buraya 1977'de büyükbabalarımızla ve büyükannelerimizle birlikte, Jean-Claude Duvalier'in, bilinen adıyla Baby Doc'un krallığından kaçarak gelmişler."

"Söylentilere bakılırsa hoş bir çatlakmış."

"Babası Papa Doc'un tırnağı bile olamazdı, fakat hepsi bir canavardı. Baby Doc, o zaman dünyadaki en yozlaşmış yönetimlerden birini miras aldı, prezisyonu, babasının yarattığı özel milis kuvvetleri, Milice de Volontaires de la Sécurité Nationale tarafından güçlendirilmişti."

"*Tontons Macoutes*, daha çok bilinen adıyla."

"Karayip tarihini iyi biliyorsun."

Bu ve Lex'in uzman olduğu alanlardan biri diktatörlüklerdi. "Tontons Macoutes, dünyada görülmüş en büyük pislik-

lerden birileriydi. Stasi[5] ve Pinochet'nin DINA[6]'sının, kız casuslar gibi görünmesine yol açtılar. Ellerinde yirmi bin Haitili öldü, doğru değil mi?"

"Bazı değerlendirmelere göre elli bin bile olabilir. Rejimin muhalifleri ve düşmanları, sürüler halinde katledildiler. İnsanlar gece yarıları ortadan kayboldu ve sabahleyin bulundu, daha doğrusu kesilmiş cesetleri. Duvalier karşıtı bir eylemci olduğu düşünülen herkes ve tüm aileleri öldürüldü, tamamen ortadan kaldırıldı. Irza geçme ve haraç alma sıradan şeylerdi. Tüm bunlar olurken Duvalier baba oğul[7], Haiti'deki ulusal varlığın keyfine baktılar, kendi ceplerini doldurdular ve tiksindirici biçimde zengin oldular, bu arada dürüst vatandaşlar geçinmeye çalıştılar ve aç kaldılar."

"Haiti hâlâ pislik bir yer," diye fikrini söyledi Wilberforce, "sadece şimdi en azından demokratik bir pislik."

"Evet, bunun için teşekkürler kuzen," dedi Albertine, keskin bir şekilde. "Atalarımızın toprakları bir cümlede azledildi."

"Ve birkaç yıl öncesindeki deprem?" diye ekledi Wilberforce. "Bu, Doğa Ana'nın bu yerle ilgili yorumuydu. Papa Doc'un başlattığı işi bitirmeye çalışıyordu."

"Sen hastasın."

"Sadece söylüyorum."

"Tontons Macoutes," diye özetledi Albertine, kuzenine dik dik bakarak, "halkın arasında terör estirdi, sadece yaptıklarıyla değil, görünüşleriyle de. Tarımı yöneten ruh Azaka gibi kot giyiyorlardı ve demiri ve savaşı yöneten ruh Ogun gibi büyük bıçaklar kullanıyorlardı. İsimleri bile, korku içindeki halkı canından bezdirecek şekilde tasarlanmıştı. Tonton Ma-

5) Stasi: Doğu Almanya Devlet Güvenlik Bakanlığı

6) DINA: Şili Milli İstihbarat Teşkilatı

7) Baba oğul: *père et fils* olarak geçiyor.

coute, Haiti halk biliminde, çocukları kaçırıp bir çuvalda taşıyan bir öcünün adıydı. Aslında bunlar *vodou* inançlarının çarpıtılmasıydı, cenaze levazımcısı giysileri giyen ve büyük güneş gözlükleri takan Papa Doc gibi."

"Anlamadım,"dedi Lex.

"Papa Doc, kendisini ölümü ve mezarlıkları yöneten ruh Baron Samedi'den esinlenerek stilize etmişti. Görünüşü, 'yaşamın ve ölümün kontrolü benim elimde, bunu unutmayın,' der gibiydi. Yine de gerçek *vodou* uygulayıcıları, o ve kabadayıları tarafından takdir edilmedi."

"Çünkü onun iddia ettiği gibi biri olmadığını gösterebilirlerdi."

"Tamamen doğru. Onlar için o bir kâfirdi. Cesur olanlar bunu söyledilerse de bir faydası olmadı. Tontons Macoutes onlara bozgunculara davrandığı gibi davrandı. Papa Doc yetmiş bir de ölüp, Baby Doc başa geçtiğinde, her şey daha da kötüleşti. Daha karışık bir hâl aldı. Baby Doc, babasının karizmasına ya da gaddarlığına sahip değildi. Tontons Macoutes ile bozuştu ve en sonunda seksen altı da, Haiti tamamen yıkılmış haldeyken sürgüne gönderildi. Orta sınıftakilerin ve zenginleşenlerin çoğu, uzun zaman önce ülkeyi -Haiti Diyasporasını-, terk etmek zorunda kaldılar ve Küba, Dominik Cumhuriyeti, Amerika Birleşik Devletleri gibi ülkelere gittiler. Benim büyükbabam ve büyükannem de onların arasındaydı. Daha iyi bir yaşam arayışı içinde annemle, küçük kız kardeşiyle ve Wilberforce'un annesiyle birlikte Manzanilla'ya geldiler, ama tek sebep bu değildi. Aynı zamanda idamdan kaçmak için. Özellikle de annemin idamından."

"Neden?"

"Çünkü o, sadece ergenlik çağında olmasına rağmen güçlü bir *vodou* ustası olduğunun sinyallerini veriyordu. Ve ergenlik

çağında olduğu için doğal olarak lafını sakınmıyordu ve asiydi. Bu iki şey, o yıllarda Haiti'de iyi bir kombinasyon değildi. Ailemin başı belaya girdi. Büyükbabam ve büyükannem küçük bir balıkçı teknesine bindiler ve sahip oldukları her şeyi arkalarında bırakarak, yeni bir başlangıç yapmak üzere buraya doğru yola çıktılar. Annem Hélène, *vodou* eğitimini ve çalışmalarını sürdürdü ve on yıllık bir süre içinde hafife alınmayacak bir mambo oldu. Aslında en iyilerden biri."

"Her yönüyle büyük bir kadındı," dedi Wilberforce. Islık çaldı ve başını salladı. "Onu görmelisin Lex. Bir buçuk metre boyunda ve yüz kilo. Bir topa benziyor, neredeyse tamamen yuvarlak."

"Hey, aşağıladığın kişi benim annem," dedi Albertine.

"Kim aşağılıyor? O büyük. Bunu inkâr edemezsin. Hélène teyzeyi bir tepeden itsen, dönmeye devam eder, denize varana kadar durmazdı."

" Sana bir *wanga*[8] yapmasını ister misin Wilberforce?" dedi Albertine. "Ondan bunu yapmasını isteyebilirim. Bir telefon konuşmasına bakar. Evinden bir el bezi aşırırım, ona yedi tane düğüm atarım, ırmağa bırakırım, ondan sonra bir daha sertleşemezsin, ondan af dileyene kadar. Nasıl, iyi mi? Bacaklarının arasında sallanan küçük pörsük şey, o *zozo,* hep övündüğün düzinelerce kız arkadaşının hiçbirini tatmin edemez."

Wilberforce bembeyaz kesildi, sonra yüzsüzlüğe vurmaya çalıştı. "Böyle olmaz. İnanmayan birine büyü yapamazsın."

"Ama sen inanmıyor musun? Sadece çok az bile inansan, olur. Güven bana."

Wilberforce tartışmaya devam edecek gibiydi, fakat Lex araya girdi. "Ahbap, yerinde olsam bu konuyu burada bırakırdım. Bu tip şeylerle dalga geçmeyi bırakırdım, özellikle de

8) Wanga: Büyü yaparken kullanılan bebek

çok bayıldığın bir tarafın ile ilgiliyse."

"Bilgece konuştun Lex," dedi Albertine.

"O zaman, mambo rolünün miras yoluyla geçtiğini varsayıyorum," dedi Lex.

"Olabilir. Benim durumumda öyle. Kız kardeşim Giselle ve ben, annemi seremoni yaparken, ruhlara adaklar adarken, kendisi ve başkaları adına onlardan yardım isterken ve ritüeller sırasında onlar tarafından yönetilmesini izleyerek büyüdük. Giselle bunu, köylülere mahsus batıl bir inanç gibi görerek burun kıvırdı, fakat ben öyle olmadığını biliyordum. Çok daha fazlasıydı. Elle tutulur sonuçlar getirdi. Bu *gerçekti.* Bu yüzden, yeterince büyüdüğümde annemden bana, bunun yollarını öğretmesini istedim ve kısa zaman içinde ben de bir *vodouisante* olmuştum, loa *nachonları* ile şarkılarla, danslarla ve davul sesleriyle haşır neşir olmuştum. Şimdi evde kendime ait bir peristiyumum var -gizli bir yer, bir çeşit tapınak- ve boş zamanlarımda insanlara danışmanlık yapıyor ve tavsiyeler sunuyorum. Onlar için evlerini temizleyebilecekleri mumlar yapıyorum, şeytandan korunmak için ya da şans getirmek için büyüler yapıyorum, ruhsal bir rahatsızlıkları varsa onları iyileştiriyorum..."

"Bu güzel bir ek iş," dedi Wilberforce. "İnsanlar ona para, pahalı hediyeler veriyor, bedava yemekler ısmarlıyor. Ben buna kerizleri kazıklamak diyorum."

"Ah, evet" dedi Albertine. "Ya senin Rom büfendeki fahiş fiyatlara ne demeli? Bu kazıklama değilse ne?"

"Yasal bir fiyat artışı."

"Fakat ikili bir sistemin olması, yerliler için başka fiyatlar, turistler için başka, buna ne demeli?"

"Bu sadece basit ekonomi."

"Ya havaalanı inşa edilmeden önce deniz uçağını uçurman?

Adalar arasında yolcu ve eşya taşırken aşırı yüksek ücretler aldın. Ve bazen bir kolinin kaybolduğunu iddia edip, onu tekrar 'bulmak' için yirmi dolar aldın."

"Uçuş yakıtının parası..."

"Sen Zargana kadar kötüsün," dedi Albertine heyecanla. "Sen ve o birbirinize layıksınız. Beni şaşırtan şu, o lanet olası uçağını satmış olsaydın o adama borcun olmayacaktı."

"*Puddle Jumper*'ı hiç kimse için ve hiçbir şey için satmıyorum," diye yapıştırdı Wilberforce. "O benim gururum ve neşem. Ayrıca ondan, o kadar çok para kazanabileceğimi sanmıyorum."

"Yedek parça olarak da mı?"

"Cani. Bu kendi çocuğunun organlarını satmak gibi olurdu."

"Öyleyse bir sahtekârdan borç almayı tercih ediyorsun?" derken, Albertine dişini öyle acımasızca emdi ki, lanet okumuş gibi duyuldu.

Lex yine istemeden araya girmek zorunda kaldı, ama o da daha fazla dayanamayacaktı.

"Konumuzun biraz dışına çıktık," dedi diplomatik bir şekilde. "Albertine, senin bir mambo olduğunu seve seve kabul ediyorum. Herkesin fikri kendine. Nasıl mutlu oluyorsan öyle yap. Fakat benim tehlikede olduğumu söylüyorsun. Yani Zargana tarafından mı? Çünkü eğer öyleyse, bu son dakika haberi değil."

"Sadece o değil. Hatta onun olduğunu düşünmüyorum bile."

"Öyleyse kim?"

"Voodoo ruhu tam olarak nitelendiremedi. Olanlara bak. Dün gece üç eşime adak sunuyordum."

Lex kaşlarını kaldırdı.

"Üç Voodoo ruhu eşim," diye açıkladı Albertine. "Her

mambo ya da houngan -bu bir *vodou* rahibidir- en azından bir, ama genelde üç Voodoo ruhu ile 'evlidir'. Bize en çok iltimas edenler ve bizi koruyanlar onlardır. Benimkiler Damballah, Loko ve Erzulie Freda, aslında bu bir dişi ve ayrıca Damballah'ın karısı, fakat bu aklını karıştırmasın."

"Hem de hiç karışmadı," dedi alaycı bir şekilde.

"Ben Damballah'a bir çay tabağında beyaz un ve üzerinde bir yumurta sunarken, aniden beni kontrolü altına aldı. Ben onun 'at'ı oldum, genelde böyle söyleriz. Yani onun chwal[9]'i. Zihnimde onun bir görüntüsü belirdi. Damballah'ın bir çok biçimi vardır, ama çoğunlukla bir yılan gibi görünür, beyaz bir piton. Sürünerek içime girdi ve ben de böylece yere düştüm ve onun gibi sürünmeye başladım. Ben bunu yaparken o konuştu. Bana, hayatın dengesinin üzüntüde olmaktan dolayı tehlikede olduğunu söyledi. Kozmik denge tehdit altında dedi. Bana senin adını söyledi, senin her nasılsa bunun merkezinde olduğunu söyledi ve senin, benim kuzenimin bir arkadaşı olduğun bilgisini verdi. Wilberforce bana ara sıra bahsettiği için bunu biliyordum. Unutmadan, senin hakkında çok olumlu konuştu."

"Umarım öyledir."

"Damballah paniğe kapılmış haldeydi, Tanrı'nın bir görünüşü olan bir ruhu bu halde görmek hiç de rahatlatıcı değildi. Bana, sana gelip yardım teklif etmemi ve reddedilmeyi kabul etmememi söyledi." Albertine ellerini açtı. Tırnakları uzundu ve güzel bir şekilde manikürlüydü, çok güzel bir kırmızı renkle cilalanmıştı. "Ve işte buradayım."

"Ya," dedi Lex. "İlginç."

Önceki gece, yol ayrımındaki Gable şöyle demişti: *Sana yardım sunulacak ve yardım geldiğinde bunu geri çevirme, beni an-*

9) Chwal: Loa'nın belli amaçlar için ruhunu ele geçirdiği kişi, bir çeşit medyum.

lıyor musun? Hislerin ne olursa olsun, hayır deme.

Lex, üzerinde anlaşılmaz bir ürperti hissetti. Neler oluyordu burada? Tuhaf bir tezgahın için atıldığını hissetti, tesadüf dalgaları etrafında girdap gibi dönüyordu. Dün sabah bu saatlerde, güneş çok ısıtmadan koşuya gitmekten, sonra sahile gidip, ardından da şnorkelle yüzmekten daha ağır bir şeyden yakınamazdı. Şimdi ise: Serafin'den gelen bir iş, çetecilerle silahlı çatışma, Voodoo ya da *Vodou*, ne demek istersen...

"Pekâlâ," dedi Albertine'e. "Bu bahsettiğin tehlikenin ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim yok, senin de öyle, o zaman şimdilik bunu geri plana atalım. Bilinmeyen şeylerden dolayı stres olmaya gerek yok. Aksi bir durum ortaya çıkarsa ve böyle olduğunda, o zaman harekete geçeriz. Bu arada..."

Telefonu bipledi. Bir mesaj. Serafin'den.

CBC301 uçuş numaralı, Washington'dan havalanan, Bermuda üzerinden gelen, yerel saatle 12:20'de varacak olan CaribAir uçağı ile randevu. Beş arkadaş karaya inecek. Onlar seni kısaca bilgilendirecekler. xxx Serafin.

Lex, telefonun saatine baktı. Gitmek için birkaç saati vardı. Fakat Nestor Philippe Havaalanı adanın rüzgarlı tarafındaydı ve buradan oraya, altı mil uzunluğundaki René Smithson Otobanı dışında düzgün bir yol yoktu. Geç kalmak iyi olmayacaktı.

"Bakın ne diyeceğim," dedi. "Eğer söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa, bana taşıma konusunda önden giderek yardım edecek birine ihtiyacım var. Bir uçaktan inen bazı adamları karşılayacağım ve iki arabaya ihtiyacımız olacak."

"Sorun değil," dedi Albertine. "Benim yeteneklerime ihtiyaç duyana kadar seni bırakmayacağım, ne zaman olursa olsun."

"Ve ben de onu bırakmayacağım," dedi Wilberforce. "Çünkü eğer bir çeşit yüzleşme olursa..."

"Ben, kendimi gayet iyi idare edebilirim," diye karşı çıktı Albertine.

"Ama eğer Hélène teyze, arkanda bir kas gücü olmaksızın seni yalnız gönderdiğimi fark ederse, Allah bilir bana ne yapar. Sertleşme bozukluğundan daha kötüsü, bundan eminim."

"Kas gücü? Bunun için yanımda Lex olacak."

"Sırık gibi ince uzun bir adam mı?" diye homurdandı Wilberforce.

"Teşekkürler Wilb," dedi Lex.

"Üstüne alınma."

"Alınmadım, kesinlikle."

"Yani, fiske vurmada kötü olduğunu söylemiyorum, fakat..."

"Hayır, anladım. Albertine senin ailenden."

"Evet."

"Dürüst olmak gerekirse Wilberforce," dedi Albertine. "Ben idare ederim."

"Tartışma yok kuzen."

"*Lütfen* artık tartışmayın," diye rica etti Lex. "Wilb eğer isterse peşini bırakabilir. Bir şeyden ne kadar fazla olursa o kadar iyi olur."

8

EKİP 13

SUBARU VE SUZUKİ'DEN oluşan iki arabalık konvoy, yolda insanı hasta edecek kadar yavaş giden bir traktör ve üzerine tedirgin bir şekilde meleyen keçileri taşıyan bozulmuş bir çiftlik kamyonu nedeniyle gecikse de, vaktinden on beş dakika önce havaalanına ulaşmıştı. Lex, kendisi içerideyken Albertine ve Wilberforce'un arabaların yanında kalmalarını istedi.

Terminal binası esintili beton bir yapıydı, gösterişten ziyade özenle ve sebat ederek inşa edilmişti. Yolcu varış salonunun duvarlarında parlak şatafatlı posterler asılıydı; güneşdüşkünlerini kumlarda oynarken ve sörf yaparken gösteriyordu, Manzanilla'nın en gösterişsiz doğa harikalarına günlük turların reklamını yapıyordu: Cannon Rock'taki şelale ve King Alfonso Hills diye adlandırılan Kral Alfonso Tepeleri'ndeki mağaralar, yarasa gübresinden üç metre uzunluğunda dikitlerle birlikte.

CBC301 numaralı uçak vaktinde indi, fakat gümrük ve göçmenlik işlemleri hep yavaştı, bu nedenle Lex, büfedeki gazeteleri incelemek için zaman buldu. *Daily Mail* gazetesinin iki gün önceki İngiltere baskısına ait kopyasının manşetinde, Westminster'daki son vergi artışından yakınılıyordu, gazete bunu "mali çılgınlık", ayrıca "çok çalışan, baskı altındaki orta sınıfa hakaret" olarak adlandırıyordu. Lex, prensipte İngiltere'deki olayları takip etmezdi. Bu onda hep, huzur kaçıran bir nostalji ve küçümseme karışımı his uyandırırdı. Bir şeylerin kendisini baştan çıkarıp ülkesine geri çekip çekemeyeceğini merak etti. Muhtemelen böyle bir şey yoktu. Yedi yıl aradan sonra İngiltere ona, artık zihninde ölü olan uzaklarda bir yer gibi geliyordu; orada yaşarken bile bir çeşit göçebeydi, Londra'daki dairesini sadece belli zamanlarda kullanıyordu. İngiltere, yurt dışında yaptığı baskınların arasında uğradığı bir üstü, uygun bir siperdi. Ülkeye çok fazla yakınlık hissetmiyordu ve ona borçlu olduğu yurttaşlık görevini de çoktan ödemişti.

Sonunda CaribAir uçağının yolcuları bagaj bandının oradan süzülmeye başlamışlardı. Lex'in kimlerle karşılaşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu, fakat onları görünce tanıyacağından emindi.

Gerçekten, kapıdan beş kişilik bir grup -dört erkek, bir kadın- göründü ve Lex, bir bakışta adamlarının bunlar olduğunu anladı. Turist gibi giyinmişlerdi: şortlar, sandaletler, büyük Hawai tişörtleri, tek tük gösterişli takılar, mesela bir Rolex. Erkeklerin ikisi kirli sakallıydı, bir diğerinin saçları ise gösterişli bir şekilde omuz hizasına kadar uzundu.

Yine de turistler gibi hareket etmiyorlardı. Etraflarına kocaman açılmış gözlerle bakmıyorlardı ya da boğucu ve yeterince havalandırılmamış terminal atmosferinde yelpaze ile se-

rinlemeye çalışmıyorlardı, ayrıca telefonlarına bakıp şebeke kapsama alnında olup olmadıklarını kontrol de etmiyorlardı. Aşırı ağır bagaj arabaları ile boğuşmuyorlardı; yanlarında sadece kişisel el bagajları vardı. Birlik halinde, sakin fakat amaçlı olarak yürüyorlardı, sinsi bir şekilde etrafta olup bitenin farkındaydılar.

Bunlar şüphesiz ABD askerleriydi. Lex, "rahat hazırlık standartları"na kanmamıştı. Bunlar zayıf fakat etkili katillerdi. Özel kuvvetler.

Lex gazete büfesinden uzaklaştı, kendisini görünür kılmaya çalıştı. Bu insanları daha iyi tanıyana kadar kendi yeteneklerini belli etmemeye karar vermişti. Onlar için de onu hafife almak, kendilerine eş ya da rakip olarak görmemek tercih edilir bir durumdu. Bu ona, ihtiyaç halinde kullanabileceği yedek bir güç verecekti.

"Öğleden sonra," dedi grubun en önündeki adama, sırık gibi, kır saçlı, orta yaşlarda, atletik yapılı, porno aktörü gibi bıyıklı adama. Sezgileri ona grubun lideri olduğunu söylüyordu.

Adamın gri gözleri gür kaşlarının altından ona baktı. "Dove sen misin?"

"Benim."

"Tom Buckler. Ver elini ahbap." Tutuşu güçlüydü ve Lex ona uyup onunla aşık atma isteğine direndi, ezici baskıya karşı ezici baskı. "Bunlar benim iş arkadaşlarım. Bu Bob Tartaglione."

Parlak saçlı İtalyan Amerikalı, Lex'i başı ile selamladı.

"Corey Sampson."

Uzun boylu bir Afrikalı Amerikalı, parmağını alnına dokundurdu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Madison Morgenstern."

Kadın kısa sarı saçlıydı, sert çene hattı ile uyumlu bir ke-

simdi bu. "Merhaba."

"Ve bu da Pearce."

Bu adam daha çok bir rençperi ya da kovboyu andırıyordu, tıraşlıydı ve kalıcı bronz bir teni vardı.

"İlk isimlerle uğraşmaz," dedi Buckler.

Pearce açıkça duyulacak şekilde bir şeyler mırıldandı.

"Ya da fazla konuşmakla," diye ekledi Buckler.

"Lex Dove," dedi Lex, sırayla herkesle göz göze gelerek. "Manzanilla'ya hoş geldiniz. Burada kaldığınız süre boyunca tur rehberiniz ben olacağım. Neye ihtiyacınız olursa, çekinmeden söyleyin lütfen."

"Şu anda ihtiyacımız olan şey," dedi Buckler, "gidip üstümüzü değiştirmek. Diplomatik mühür altında geldi ve sanırım özel bir yerde tutuluyor. Belki bu konuda yardımcı olabilirsin..?"

BU BİR TESTTİ, her anlamda. Lex'in iyi niyetini ve yeterlilik düzeyini ölçmenin bir yolu. Böyle bir şeyi her hâlükârda önceden tahmin edip yapardı ve bu iş için varış salonunda kıdemli bir havaalanı görevlisini belirlemişti bile. O ve Amerikalılar birkaç dakika içinde özel bir odanın içindelerdi, bu odanın hafif boyalı camları, uçak pistinin ve terminal binası boyunca sıralanmış park halindeki orta boyda yolcu jetlerinin güzel bir görüntüsünü sunuyordu; bunlar emzikteki domuz yavrularını andırıyordu. Belgeler kontrol edildi ve onaylandı, noktalı satırlar imzalandı ve Amerikalıların her biri kısa bir süre içinde brandadan eşya çantalarına kavuştular, çantaların içindekiler ağırdı ve boğuk bir şakırtı sesi duyuluyordu.

"Cape Azure Hotel'de yer ayırttık," dedi Buckler, Lex'e. "İyi bir yer midir?"

"Radisoon standartlarını beklemezseniz memnun kalırsınız."

"Web sayfasında beş yıldızlı olduğu yazılıydı."

"Bunlardan birini abartı olduğu için düşebilirsin, diğerini de burası Manzanilla olduğu için."

Amerikalılardan ikisi, Albertine ve Wilberforce ile birlikte Suzuki'ye bindiler. Diğerleri Lex ile Subaru'ya bindiler.

"Sanırım kendimizi doğru düzgün tanıtmamız gerekiyor," dedi Buckler, Lex havaalanının otoparkından çıkarken. "Benim tam unvanım Teğmen Buckler ve bize Ekip 13 diyorlar. Biz bir Navy SEAL[10] müfrezesiyiz, ne var ki pek değil."

"Pek değil mi?"

"Peki, öncelikle, beşimiz bu personel taşıma botundayız. Ortalama bir SEAL ekibinin on altı adet güçlü -iki memur, on dört nişancı- adamı bulunur. Ve dahası..."

"Biz, diğer SEAL ekiplerinin yapmadığı işleri yaparız," diye lafa karıştı Tartaglione.

"Yapmadığını mı, yapmak istemediği mi?" dedi Lex.

"Nasıl becereceklerini bilmedikleri için, yapmadığı."

"Doğru. Yani pis işler."

"Kahretsin, hayır. SEAL görevlileri her zaman pis işler yapar. Onlar bunun için varlar."

"Biz... şeyi yaparız," dedi Sampson. "Tanımlaması zor. 'Gri kuvvetler' bunun resmi adı."

Lex omuz silkti. "Hâlâ bir şey anlamadım. Bu siyah kuvvetler de, birkaç ton soluğu mu?"

"Şöyle söyleyeyim ahbap," dedi Buckler. "Dünyayı pislik

10) Navy SEAL: Amerikan Donanması'na ait özel kuvvetler, bahriye komandoları olarak da bilinir. Konvansiyonel olmayan savaş, anti-terörizm, direkt saldırı ve özel keşif görevlerinde kullanılır.

götürüyor ve bunların arasında ucube olanları da var. Ben ve nişancılarım, bu ucube olanları halletmek için yukarıdan atlıyoruz."

"Ah. Tamam," dedi Lex.

"Sadece bilmek için gerekenden de fazlası. Bana üst seviyede yetki sahibi olduğun söylendi."

"Öyleyim." Lex tabii ki buna alışıktı ve görünüşe bakılırsa, henüz iptal edilmemişti.

"Fakat bizimle gerçekten iş yapmadıkça ya da yapana kadar gölgede kalsan iyi olur. Laf arasında. Arkadaki iki sivil..." Buckler onları Suzuki'ye doğru dürttü. "Pearce görev icabı onlara bir şey söylemez ve Hastaneci Morgenstern de çenesini tutmayı bilir. Fakat onların ağzı sıkı olduğuna güvenilir, değil mi?"

"Bunu garanti ederim."

"İyi. Onlar için iyi ve senin için de."

Lex, Teğmen Buckler hakkında bir izlenim edinmeye başlamıştı ve bu tamamen olumlu bir izlenim değildi. Adamın yapacak bir işi vardı ve mükemmel sosyal yetenekleri nedeniyle Navy SEAL görevlisi olmamıştı. Bununla birlikte, yeni tanıştığı insanlara, kibirli bir şekilde kabalık sınırında muamele etmeye hakkı yoktu.

Normal koşullarda Lex, böylesi bir davranışı kimden gelirse gelsin hazmedemezdi. Fakat iki yüz bin dolar büyük oranda açık kapı bıraktırmıştı. Buckler birkaç günlüğüne birine köle gibi davranıp patronluk taslamak isterse, o fiyata böyle birine sahip olabilirdi tabii. Lex'in gururunu bir tarafa bırakması gerekiyordu.

René Smithson Highway, Manzanilla'nın en etkileyici altyapı projesiydi, dar, kötü asfaltlanmış bir yoldu. İnişli çıkışlı, arada yoldan çıkılan otuz dakikalık sürüş sonrasında, ara-

balar Cape Azure'un dışındaki dönüş dairesinde durdu. Otel, denize doğru uzanan dağlık kara parçası üzerine rastgele yerleştirilmiş bir dizi alçak binadan oluşuyordu; denize doğru bakan balkonlarıyla ve büyük pencereleri ile iki katlı dikdörtgen bloklar.

SEAL görevlileri, resepsiyon masasında otele giriş yaptırdılar. Wilberforce ve Albertine, Lex'e sorgulayıcı bakışlar fırlatmaya devam ettiler: *Kim bu insanlar? Onlarla bağlantın ne?* Lex, *daha sonra açıklayacağım* şeklinde ifade ettiğini umduğu bir bakışla karşılık verdi.

Resepsiyondaki formaliteler tamamlandıktan sonra, "Adamlarım biraz dinlenecekler," dedi Buckler, Lex'e. "Otuz altı saatlik sürenin çoğunu transit ile geçirdik ve beden saatlerimiz günün hangi saatinde olduğumuzu hemen hemen hiç bilmiyor. Yine de sen ve ben, bizim konuşacaklarımız var. Baş başa bir yerlerde."

"Tabii ki," dedi Lex. "Arkadaşlarıma gidebileceklerini söyleyip geliyorum."

"Doğrusunu istersen ahbap," dedi Buckler, Lex'i yana çekerek, "arkadaşların etrafta dolanabilirler. Morgenstern yolda onlarla sohbet etmiş ve en azından birinin işimize yarayabileceğini düşünüyor, hatta muhtemelen ikisinin de."

"Ne? Hayır."

"Morgenstern insanları rahat konuşturmada ustadır. Onlarda istifade edebileceğimiz bir yetenek görmüş."

"Onlar siviller; bu senin sözün. Burada her ne iş için bulunuyorsanız, bu işin muharip olmayanları kapsamayacağı açık."

"Eğer ben öyle gerektiğini varsayarsam, kesinlikle kapsar."

"Buna izin vermeyeceğim." Lex çileden çıkmıştı. Bu çok çirkindi. Buckler haddini aşıyordu. Sadece burada oldukları ve müsait oldukları için Wilberforce ve Albertine'ye zorla iş

yaptıramazdı. "Eğer özel yetenekleri olana insanlara ihtiyacın varsa, sana adada böylelerini bulabilirim, sorun değil. Fakat sırf amaca uygun diye bu ikisini kendi çıkarın için kullanmana müsaade etmeyeceğim. Onların, senin ne işine yarayacağını anlamıyorum bile. Wilberforce bir bar işletiyor. Albertine ise IT uzmanı. Canın bir kokteyl çekmedikçe ya da laptopun arızalanmadıkça..."

Buckler başını Lex'e doğru biraz daha eğdi, sessizce fakat güçlü bir şekilde konuştu. "Dinle Bay Dove. Sen burada kiralık uşaksın. Hiçbir şey bilmiyorsun. Senin muhtemelen anlayamayacağın belli harekât gerekliliklerim var ve bu konuda istediğimi işe alırım, ayrıca bunu sağlayacak tüm koşullar karşılandı. İster alacağın paranın karşılığındaki işi yaparsın ve benim isteklerime riayet edersin, istersen de vazgeçersin ve yakamdan düşersin. Anladın mı?"

"Ve sen, Bay Buckler," diye yanıtladı Lex, azıcık bile korkmadan, "yüzünü benimkinden uzaklaştırabilirsin, yoksa yüz hatlarını seve seve yeniden düzenleyeceğim, buna da parıltılı Amerikalı dişlerinden başlayabilirim. Anladın mı?"

Buckler gözünü kırpmadı. Bu karlı gri gözlerde hesap vardı, Britanyalının onun gözünün önünde yapmış olduğu sağlam bir yeniden değerlendirme. Herkes merakla ve kaygıyla bakıyordu. Lex ve Buckler'ın arasındaki gerginlik dışarıya taşmıştı, etraflarına huzursuz bir hava hâkim olmuştu.

"Bunu dışarıda halledelim," dedi Buckler. "Kimsenin dinlemediği bir yerde tartışalım."

"Benim için uygun."

"Siz ikiniz." dedi Wilberforce ve Albertine'ye. "Burada biraz bekleyebilir misiniz?" Buckler onlara bir avuç dolusu Manzanilla doları uzattı. "Öğle yemeğiniz benden. Bay Dove ve ben güzel, dostça bir gezintiye çıkıyoruz."

9

MAKUL VE KİBARCA GÖRÜŞ ALIŞVERİŞLERİ

LEX, LOBİDEN ÇIKARLARKEN, fiziksel olarak Buckler'ı ölçüyordu, Amerikalıyı yere yıkmanın ne kadar kolay -ya da zor- olacağını düşünüyordu. Bir Navy SEAL, ABD ordusunda en zorlulardan biriydi, asker gibi askerdi. Eğitim programı, gaddarlık ve yıpranma oranı açısından hepsinden iyiydi. Adayların ortalama beşte dördü, başlangıçtaki sekiz zorlu talim ve egzersiz haftasında çuvallardı bu süre, bir adamın işini dibine kadar bitirmek ve ona boyunun ölçüsünü göstermek üzere tasarlanmıştı. Diğerleri ise, neredeyse yenilmez oldukları kanısına kapılarak kalırlardı. Sonraki eğitim, bu adayları, fevkalade taktik ve stratejik bir hassasiyetle ve tavizsiz, *sakın pes etme* ahlakıyla, ölüm makinelerine dönüştürürdü. Buckler, silahlı ya da yumruk yumruğa herhangi bir dövüşte korkunç bir rakip olacaktı.

Tüm bunlar doğru olsa bile, dövüşme konusunda Lex de beceriksiz sayılmazdı.

Temiz mavi havuzun yanında güneşlenen insanları geçtiler; uzananlar, içkisini yudumlayanlar, akıllı telefonlarıyla oyalananlar, bilgisayar ortamında gözlerini kaydırarak kitap okuyanlar, MP3 çalarları ile müzik dinleyenler, çocuklarına bağıranlar; bunların tümü, keyif içinde, Lex ile Buckler arasındaki, kemik kırabilecek şiddetteki ateşli düşmanlıktan bihaberdiler.

İki adam kumsala vardılar, ham şekeri andıran ince taneli ve açık kahve renkli kum tanelerinin üzerinden yürüyerek geçtiler. Kumsalın sonuna kadar yürüdüler, burada hindistan cevizi ağaçları iyice kalındı, turistler azdı ve birbirinden uzaktı. Otelin işitme menzilinin dışındaydılar, çıplak gözle bakılınca benek gibi görünüyor olmalıydılar.

"Bunun aramızda bir dövüşe dönüşmemesini tercih ederim," dedi Buckler. "İş birliği yapmamız bekleniyor. Özel bir ilişki ve bunun gibi."

"İş birliği yapmaktan mutluluk duyarım," dedi Lex. "Kabul edemeyeceğim şey, bazı heriflerin kendilerini becerikli ağır abi sanıp, bundan fayda sağlamaya çalışmaları. Görevin ne olursa olsun, Wilberforce Allen ve Albertine Montase bunda yer almayacaklar. Sınırı burada çiziyorum ve bunu aşma."

"Sen, Bey Dove, tamamen cahilce bir pozisyondan hareketle tartışıyorsun. Karşı olduğumuz şeyle ilgili bir ipucuna sahip olsaydın ve bu sorunu ne kadar çabuk çözmemiz gerektiğini bilseydin, böyle genel cümleler sarf etmekte bu kadar aceleci olmazdın."

"Bilgisiz olabilirim, fakat bazı şeyler tartışılamaz ve bu da onlardan biri."

"Sorulduğunda arkadaşlarının işlerini gönüllü olarak yapacaklarını mı hissettin?"

"Böyle olsa da olmasa da, onlara bunu sormana ve herhangi bir şekilde usule aykırı baskı uygulamana hazır değilim.

Çünkü bunu yapacaksın, onlar iyi insanlar -masumlar- ve onları kendi istekleriyle de olsa kötülüğe bulaştırmak istemiyorum."

Buckler bitkin bir şekilde başını salladı. "Biliyorsun, bu utanç verici. Seninle ikimizin bu konuyu makul ve kibar bir şekilde görüş alışverişi yaparak karara bağlayacağımızı umuyordum."

"Öyleyse Teğmen, vazgeç. Bu kadar basit."

"Hayatta olmaz, yıldız oyuncu. Sana şunu söyleyeyim, sadece sekiz saniye içinde seni bilinçsiz bir şekilde yere yatırıp tamamen kontrolüm altına alabilirim. Ve bu baskıyı sadece birkaç saniyeliğine daha korursam beynin, kansız ve oksijensiz kalır ve olanlar olur. Işıklar söner. Sonsuza kadar."

"Tabii ki yapabilirsin," dedi Lex. "Aynen ben de seni yakalayıp seni fırıl fırıl döndürebilirim, arkana geçip çenenden iki elimle kavrayabilirim ve bacaklarını tekmelediğim anda yeri boylarsın ve kendi ağırlığın, kafatasını tam Atlas kemiğinin orada omurgandan ayırır."

"Olabilir," dedi Buckler ilgisiz bir şekilde. "Ya da kafanı arkadaki palmiye ağacının gövdesine çarpabilirim, kafatasının arkasını tuzla buz ederim. Bu seni öldürse de, beynin öne savrulur ve kabından çıkıp yırtılır."

"Palmiye ağaçlarından bahsetmen komik," diye yanıtladı Lex. "Benim uzmanlık alanım planlanmış ölümü kaza gibi göstermektir. Etrafımda ne bulursam kullanırım. Genelde doğaçlama yaparım. Etrafa yayılmış hindistan cevizlerini görüyor musun?" Kumsalda bunlardan çok vardı, pürüzsüz yeşil tohum kapsülleri, rugbi topu büyüklüğünde. "İnsanlar sık sık bunlar yüzünden ölür. Ağaçtan, dokuz on metre yükseklikten kafanın tam tepesine düşerler, bunların her biri tazeyken iki, iki buçuk kilo eder. Küt! Anlık ölüm. Burada bir ce-

set bulunur, tam bu noktada, yanında da kanlı hindistan cevizi, bu durumda adli tabip bir tek sonuca varabilir. Ona, başka birisi hindistan cevizini ölünün başına acımasızca vurmuş gibi gelmez."

"Kurnazca. Buna ne dersin? Seni öne ve aşağıya doğru çekip boyunduruğa alırım. Pantolon kemerini yakalarım, seni çekerek baş aşağı ederim, geriye doğru düşersin, tam kafanın tepesine. İkimizin ağırlığı onu bir yumurta gibi kırar."

"Bundan daha sert bir zeminde daha çok işe yarar. Asfalt, beton ya da parke zemin. Ama dediğini anladım."

"Buna Beyin Patlatıcı deniyor," dedi Buckler. "Bir de Rus Omleti var."

"Bu, arkadaşının bacaklarını çaprazladığın, omuzlarıyla birlikte öne, yere eğdiğin, bacaklarını yukarı çekip üzerine oturduğun ve omurgasını kökünden kırdığın pozisyon."

"Evet. Spetsnaz[11]'daki psikopatlar buna bayılırlar."

"Hım. Biraz özenli olduğundan beni hep etkilemiştir. Ayrıca kurbanın önce şuursuz kalması ya da en azından serseme dönmüş olması gerekir."

"Kolayca ayarlanabilir. Burun ucuna ya da üst dudağa bir yumruk, bu adamı sersemletir, neler döndüğünün farkına bile varmaz. Bundan sonra ona ne istersen yapabilirsin."

"Rakibin karşı koyamayacak kadar ya da bir kavgaya tutuşamayacak kadar çok sersemlemişse, her şey sorunsuz bir şekilde hallolur," dedi Lex. "Öyleyse, bunun burada olduğunu düşün. Bir sonraki hamlem -yine 'kaza' güzergahını izleyen ben- adamı sığlık bir yere sürüklemek olurdu. Bu güzel, düz kumsal kumu sadece buraya kadar uzanıyor. Orada yüzeyin

11) Spetsnaz: Rusya'daki özel amaçlı birlikler. Spetsiyalnogo naznacheniya cümleciğinin kısaltılmışıdır. Sadece özel birlikleri değil özel amaçlı herhangi bir şeyi de tarif etmekte kullanılır.

altında kayalar ve resifler var. Daha geçen yıl, sadece yirmili yaşlarının sonunda olan genç bir adam, durduğumuz yerden 100 metreden az uzaklıkta, dalgaların içinde karısıyla şakalaşıyormuş. Yeni evlilermiş. Balayındalarmış. Adam, derine dalmış, başını gizli bir kayaya çarpmış ve işte hikâyenin sonu. Korkunç bir facia. Yani burada, birinin bu şekilde ölmesi daha önce görülmemiş bir şey değil."

"Tarih tekerrür ederse yazık olur, bu kesin."

"Evet öyle, Teğmen Buckler."

Lex ve Buckler, bakışlarını birbirlerine kilitleyerek birbirlerine bakmaya devam ettiler. Bir esinti, Buckler'ın gri benekli bıyığının uçlarını karıştırdı. Dalgalar üstten aşıp suya batırdı, güneşi altında daha da belirginleşti.

"Sanırım pata kaldık," dedi Buckler.

Lex başını salladı. Pata kalmak, bunun için iyi bir kelimeydi. Sözlü bir satranç oynamışlardı, her biri diğerinin becerilerini ölçmekle kalmayıp, tehditlere karşılık verme isteğini de ölçmüştü. İkisi de ciddi bir teklifle karşı karşıya olduklarının bilincindeydiler. Sadece söyledikleri ile değil, aynı zamanda söylerkenki sakin ikna edicilikle de. İkisi de diğerinin, ne olursa olsun kendi bildiğini okumaya hazır olduğundan emindi artık.

"Anlaşma," diye öneride bulundu Lex.

"Dikkatle dinliyorum."

"Bırak Wilberforce ve Albertine ile *ben* konuşayım, sen değil."

"Mümkün görünüyor."

"Bu sayede bunu tanıdıkları birinden duymuş olacaklar, güvendikleri birinden, sıradan, bir bok bilmez bir Amerikalıdan değil. Ve bu isteği, uygun bulduğum kelimelerle anlatacağım. Kol bükme ya da kusurlu çeviklik olmaksızın."

"Sanırım buna razı olabilirim."

"Fakat," diye ekledi Lex, "öncelikle, her şeyden önce görevle ilgili tam bir brifinge ihtiyacım olacak."

"Gayet makul."

"Ve kulağıma hoş gelmezse..."

"Bay Dove," dedi Buckler, iç çeker gibi bir sesle, "bırak, bu konuda açık sözlü olayım. Bir Ekip 13 operasyonu, asla çimenlikte çay içmeye ve kızarmış hamur tatlısı yemeye ya da siz İngilizler öğleden sonraları her ne yapmayı seviyorsanız ona benzemez. Seni temin ederim ki bu, zalim delice ve kâbus gibi olacak. Tam bir pislik. Keşke böyle olmasaydı, ama hep böyle. Bununla beraber, benim birliğim bu işte en iyisi. Başka kimsenin yapamayacağı ya da göze alamadığı şeyleri yapar ve bunları azami bir cesaretle ve profesyonellikle yapar. Kulağına hoş *gelmeyecek,* bundan emin olabilirsin, fakat bu işin üstesinden gelecek birileri varsa, görevin amaçlarını yerine getirecek, hayatta kalacak, bu ben ve nişancılarımdır."

"Şu anda benim de gaza gelmiş ve mutlu olmam mı bekleniyor?" dedi Lex.

Buckler neredeyse tebessüm etti. "Bu, benim yaptığım en iyi oyun öncesi moral konuşmasıydı. Emin ol ki öyle."

10

TEKİN OLMAYAN YERİN KAPICILARI

BUCKLER, SUİTİNDEKİ klimayı sonuna kadar açtı. Havalandırma gürleyerek çalışmaya başladı, bu arada yakındaki duvara tırmanmakta olan minicik kahverengi bir kertenkeleyi korkuttu. Sürüngen, süpürgeliğin içindeki bir yarığa saklandı.

Bunaltıcı sıcaklıktaki odaya serinlik akmaya başladı.

Amerikalı, küçük el çantasından sağlamlaştırılmış bir laptop çıkardı ve onu pencerenin yanındaki küçük yuvarlak masanın üzerine koydu. Bilgisayar açılırken mini bar buzdolabından iki bira aldı ve birini Lex'e uzattı.

"Otel bunlar için senden çok para isteyecek," diye uyardı Lex.

"Hesabı Sam Amca ödüyor. Bir çift biraya parası yeteceği kesin."

Lex şişenin kapağını açtı. "Öyleyse söyle bana. Gri kuvvetler. Bu ne? 'Ucube pislik' dedin. Nasıl tuhaf? Ne açıdan tuhaf?"

Buckler nasıl cevap vereceğini düşündü. "Tamam. Son görevimizi anlatayım. Bir buçuk gün önce Sibirya'daydık, inan bana. Krasnoyarsk'tan kabaca altı yüz kilometre kuzeyde, Yenisey Irmağı'nın batısında bataklık ve tayga boyunca yürüyorduk. Hayal edebileceğin en lanet olası arazi."

"Biliyorum. Oraya gitmiştim."

"Öyle sık bir at sineği ve sarı sinek sürüsü ki, güç bela etrafını görebiliyorsun, herhangi bir sivrisinekten çok daha kötü ısırıyorlar. Sadece çam ormanları ve kilometrelerce boktan ıslak bir zemin. Orada ne avlıyorduk dersin?"

"Sülün olmadığını söylemeye cesaret edeceğim adamlar?"

"Bir adam," dedi Buckler. "Tek bir adam. Fakat bildiğin hiçbir adama benzemeyen bir adam. Aynı zamanda hayvan olan bir adam."

"Ben vaktiyle böyle birkaç tanesi ile karşılaştım."

"Hayır, anlamıyorsun. Asıl itibariyle bir hayvan. Bir ayı."

"Aynı zamanda ayı olan bir adam mı?"

"Bir ayı adam. Rusya'da onlara *medvyedchik* diyorlar."

Lex homurdanarak güldü. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapan birine benziyor muyum?" dedi Buckler. "Bu herif şekil değiştiriyordu. Samoyed kabilelerinin birinden bir yerli. Yerel halkın bir kısmı onun bir şaman -bu bölgelerdeki büyücü doktorların kendilerini hayvanlara dönüştürebildikleri varsayılır- olduğunu düşünüyorlardı, fakat konuştuğumuz birkaç şaman bunu inkâr ettiler. Hiçbir gerçek şamanın bu kadar zararlı olamayacağını söylediler. Bu ayı adam, o bölgede dolaşıyormuş, ren geyiği sürülerini avlayıp yiyor, köylülerin ödünü kopartıyormuş. Sonra kış gelmiş, ren geyikleri daha sıcak otlaklara doğru göç etmeye başlayınca, bu sefer çocukları yakalamaya başlamış. Küçücük çocukları, hatta bebekleri. Onların tadına bakmış. Onları gece yarısı beşik-

lerinden almış."

"Bunları bir ayı görünümündeyken mi yapmış?"

"Ayı gibi görünüyormuş. Ayı gibi hareket ediyormuş. Fakat bir insanın becerisine ve kurnazlığına sahip bir ayı. Bahçe ve ev kapılarını açmış. Pencere mandallarını mahvetmiş. Hiç ses çıkarmadan evlere girip çıkmış. Onun için hazırlanan tuzaklardan sakınmış."

"Ve bunun sadece aşırı uyanık bir ayı olmadığından eminsin, öyle mi?"

"Kapa çeneni ve dinle,"dedi Buckler. "O bölgedeki bir Rus hava üssü sayesinde neler olup bittiği hakkında duyumlar aldık. Sovyetler döneminde Tupolev Falcon ve Swift[12] adındaki taşıma uçaklarını, Kuzey Kutup Dairesi üzerinde keşif uçuşuna göndermişler. Kabile üyeleri üsse gelip havacılardan yardım istemişler. Havacılar hiçbir şey diyememişler. Bunlar aslında bir bakım birliği imiş, aniden büyük bir savaş patlayacak olursa diye uçuş pistini kullanılır durumda tutan ve bir seri paslanmış uçağı sadece uçuşa elverişli durumda tutan çekirdek mürettebat. Silahlılar gibi değillermiş. Ya da cesaretleri yokmuş. Genelde fazlasıyla sıkılmış, bütün gün votka içen ve internet pornosu ile otuz bir çeken tiplermiş. Fakat sorumlu subay, Kaptan Zhdanov ismindeki emektar pilot, *açıklık politikası*-sonrası dönemde, Amerikalılar ve Ruslar birlikte manevra yapmaya başladıklarında, henüz içki problemi onu alt etmemişken ve cehennemin dibinde bir yere bakıcılık görevine gönderilmeden önce, USAF'tan[13] arkadaşlar edinmiş. Zhdanov , Nevada'da Nellis'te tanıdığı bir adama telefon edip, ondan bir iyilik istemiş, Nellis hava üssündeki bu adam, elde ettiği bilgiyi Özel Eylemler Şubesi'ndeki CIA

12) Tupolev Falcon ve Swift: Kızıl Ordu'ya ait insansız süpersonik taşıma uçakları

13) USAF: Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri

kontrolörlerimize ulaştırmış; bingo, Ekip 13'lük bir iş."

"Bunun üzerine oraya girdin, ayı adamın izini buldun, büyük ihtimalle de öldürdün..."

"Büyük başarı. Herif sadece kurnaz değildi, dev gibiydi de. Arka ayakları üzerindeyken dört beş metre boyundaydı. Birlikte üç bozayı kadar güçlüydü. Neredeyse ele geçirilemezdi. Onunla ilk çatışmamızda kokumuzu alıp geldiğimizi anladı ve hücum haline geçti. Bizi hazırlıksız yakaladı. Ona düzinelerce kurşun sıktık, bunlar onu neredeyse hiç yaralamadı bile. Mistik canavarlarla ilgili karşılaştığımız sorun bu. Geleneksel silahlar her zaman işe yaramıyor. Bazen bir üst modele geçmek zorunda kalıyorsun, yanlamasına düşünmek."

"Nasıl?" Lex bu konuşmayı yapmakta olduğuna bile inanmakta zorlanıyordu. Buckler gerçekten bu deli saçmasını ciddiye almasını mı bekliyordu? Bir *ayı adam?*

"Diyordum ki," dedi Buckler, "şamanlara geri döndük ve dedik ki, '*medvyedchik*'in izini sürdük, onunla karşılaştık, onu vurduk, korkuttuk, fakat biliyoruz ki onu sadece tüfek mermisi ile öldüremeyeceğiz. Herhangi bir öneriniz var mı?' Bak, biz böyle ilerliyoruz. Nerede ve ne zaman yapabilirsek, yerel destek alıyoruz. Ve şamanlar bize, koruyucu tılsımlar kullandıklarını ve gökyüzü tanrılarına dua ettiklerini, ayı adamdan kurtulmak için ne gerekirse yaptıklarını, fakat başarısız olduklarını söylediler. Fakat içlerinden biri, yardımı olabilecek bir ilaçtan bahsetti. Gerekli malzemeleri toplamak için ormana doğru kayboldu ve kısa süre sonra kolları otlar, ağaç kabuğu ve benzeri şeylerle dolu halde geri döndü. Tüm bunları bir tencerede kaynattı, üzerine dualar okudu ve sonuçta iksir ortaya çıktı; bu bir çeşit yapışkan sıvıydı, bunu üzerimize sürecektik ve *medvyedchik* için fark edilmez olacaktık, bu sayede ona ciddi bir zarar verebilmek için yeterince

yakınına gidebilecektik. Bu yapış yapış şey leş gibi kokuyordu, fakat onu iç çamaşırlarımızın içine sürdük ve güneş kremi gibi iyice yaydık, sonra tekrar ormana gittik ve hedefimizi izledik."

"İşe yaradı mı?"

"Bok gibi yaradı. Eski Devasa Ayı Barney'e sanki ninjalar gibi sessizce sokulduk. Geldiğimizi duymadı, kokumuzu almadığı da kesindi. İlaç, Harry Potter'ın görünmezlik pelerini gibi bizi gizledi. Pis koku, ayı adamın duyularını karıştırdı ve onu şaşırttı. Birkaç roketatar onu yere yıktı, daha da şaşkına çevirdi ve sonra onu bağladığımızda, Deniz Astsubayı Sampson öldürücü darbeyi -bir M67 parça tesirli el bombası- vurmak için geldi. Sampson el bombasını ayı adamın açık ağzının tam içine fırlattı. Artık onu felaket bir şekilde ele geçirmişti. Bu herif birinci ligde beysbol oynayabilirdi diye tahmin ediyorum. Mistik bir canavar böyle hırpalanmaya karşı koyabilirdi, fakat henüz kafasının içinde patlayacak iki yüz gramlık B tipi bir plastik patlayıcı ve onun bir sürü çelik kırıntısı ile baş edip edemeyeceğini bilmiyordu. Ayı adamın kahrolası kellesi neredeyse gitmişti. Ve düştüğünde..."

"Ne?"

"Tekrar bir adama dönüştü," dedi Buckler. "Şekil değiştirmişti, büzülmüştü, çıplak sıska bir sırığa dönüştü, neredeyse sana benziyordu. Tabii ki kafası yoktu. Artık korkunç kırmızı gözlü bir yaratık değildi. Salt bir insan ölüsü, lime lime olmuş güdük boynu ile çalılıkta yayılmış bir ceset. Bir çeşit hayal kırıklığı." Kederli görünüyordu. "O kadar garip doğaüstü karmaşadan sonra tek yaptığının bir insanı ortadan kaldırmak olduğunu, daha fazlası olmadığını görmek. Bir çingene tarafından lanetlenmiş ya da başka bir ayı adam tarafından ısırılmış şanssız bir herif ya da kötü adam gibi bir kurban. Se-

nin için acıklı bir zafer anlayacağın, ne dediğimi anlıyor musun?"

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Lex, onun elindeki yarı boş şişeye baktı. "Teğmen Buckler, ne kadar zamandır faal bir alkolik olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Ah, ha ha! Bilge adam."

"Şimdi sıra bende o zaman. Son beş dakikadır, sen bana Sibirya'nın tenha bölgelerinde Winnie the Pooh'un mutant canavar kuzenini avlamaktan bahsederken halüsinasyon görmüş olmalıyım. Bir damla daha içmeyeceğime yemin ederim."

"Orada dur ahbap." Buckler öne eğildi, yüzünü tam Lex'in önüne dayadı, öyle yakındılar ki, bıyıkları neredeyse Lex'in burnuna dokunuyordu. "Bu rahatsız edici deli saçmasından kaçınıyorsun. Ben bu mürettebatı beş yıldır idare ediyorum ve o süre içinde gördüğüm şeyler var. Asla inanmayacağın şeyler. Senin gibi bir adam, sadece görünce bile bir köşede kendi sidiğinin içinde anlamsız şeyler söyletecek cinsten şeyler. Ben ve nişancılarım, dünyanın sunduğu en kahrolası iğrenç ve esrarengiz pisliğe göğüs gerdik. Ve bunları senin gibi hıyarlar bizimle beraber gelip de alay etsinler diye yapmadık. Gözlerime bak! İçine bak! Bunlar bir delinin gözlerine benziyor mu? Böyle bir şeyi boka saracak birine?"

Lex, Buckler'ın gözlerinde samimiyetten başka bir şey olmadığını kabullenmek zorundaydı. En korkutucu cinsten bir samimiyet. Keskin bir ateşlilikle sınırlı bir samimiyet.

"Dünyada canavarlar yok mu sanıyorsun?" diye devam etti Buckler. "Onları gördüm. Hepsini gördüm. Vampirler? İnan bana, vampirleri öldürdüm. Buffy[14] ve Van Helsing'in[15] öl-

14) Buffy: 1997 yapımı Amerikan dizisi, Vampir Avcısı Buffy.

15) Van Helsing: 1897 yılına ait Gotik korku romanı Drakula'da adı geçen Hollandalı doktor, romanda bir vampir avcısı ve Drakula'nın baş düşmanı olarak yer alır.

dürdüklerinin toplamından da fazla. Bunlar Kont Drakula'ya benzemiyorlar, seni temin ederim. *Alacakaranlık*'taki gibi gülücük saçan dangalaklarla da hiç alâkaları yok.

Bir de iblisler var. Sen iblislerin, kilise babaları tarafından halkları korkutup iyi insan olmaları ve doğru yoldan sapmamaları için uydurulduklarını sanabilirsin. İblisler gerçek ahbap ve dahası, bunlar kaypak, dönek, öldürücü orospu çocukları. Cinler? Göl canavarları? Moğol çölünde saklanan ve bir atı bütün olarak yutabilecek devasa solucanlar? Tüm bunlar kurgu, öyle mi? Efsaneden ya da kitaplardan ya da kötü bilim kurgu filmlerden alıntı, ha? Yanlış! Onlar senle ben kadar gerçek ve elle tutulur. Bunu nasıl biliyorum sanıyorsun? Çünkü onları iki gözümle, *bu* gözlerimle gördüm, sadece o değil, onların ödlerini de kopardım. Bir önceki Noel'de ne yapıyordum sanıyorsun, başka herkes hindiye yumulurken, içkiyi devirirken ve Mabel Hala'nın yeni hediye ettiği iğrenç süveteri denerken? Sana söyleyeyim. Ekip 13 ile birlikte Moldavya'daydık -pek de ülke sayılamayacak, daha çok haritada bir leke olabilecek bir yer- Karpatlar'ın eteklerinde, büyük bir mağaranın içinde bir grup ejderha yumurtasını alev makineleri ile imha ediyorduk. Ve bu yalan değil."

"Ejderhanın..?"

"Doğru duydun. Benim hayatım, doğadaki ucubeleri yakalayıp onların kökünü kurutan bir gruba liderlik etmekle geçti. Fantezi olduğunu sandığın birkaç isim söyle bana, sadece mitolojide ve halkbilimde olabileceğini sandığın. Sana onlarla karşılaşıp karşılaşmadığımı söyleyeyim."

"Pekâlâ," dedi Lex, şaşkına dönmüş halde. "Kurt adam."

"Hah! Sana ayı adamı anlattım. Kurt adam hiçbir şey. Ekibim Almanya'da Kara Orman'da bunlardan birini halletti, yaklaşık üç ay önce. Tekrar dene."

"Vampir."

"Vampirlerden bahsettim zaten."

"Ah, evet. Trol."

"Sjunkhatten Doğa Parkı, Norveç. Bir fiyordun üzerindeki karayolu köprüsünün altında yaşıyor, uzun yürüyüşe çıkanları yakalıyor. Daha fazla uğraş."

"Peki o zaman. Chupacabra.[16]"

"O Güney Amerikalı keçi emiciye parça tesirli el bombası attık."

"Hortlak."

"Bahreyn, iki yıl önce."

"Yeti."

"Pekâlâ, o aslında herkes için açık ve var olan bir tehlike değil, Himalayaların ücra köşelerinde mahsur kalmış bir yaratık, tamamen yalnızlıktan."

"Ama onu gördün mü?"

"Onun ayak izlerine ait oldukça ikna edici casus uydu fotoğraflarını gördüm," dedi Buckler. "Bu mudur? Yapabileceğinin en iyisi?"

"Dürüst politikacı," dedi Lex.

Buckler kıkır kıkır gülmekten kendini alamadı." Artık gülünç oluyorsun. Herkes biliyor ki, öyle bir şey yok."

Lex arkasına yaslandı. Kabullenmek istemiyordu, fakat Buckler'ın doğruyu söylediğine yarı yarıya inanmıştı. Öyle değilse, o zaman adam hayal dünyasında yaşıyordu ya da şaşılacak şekilde iyi bir yalancıydı ve Lex'in şimdiye kadar edindiği izlenim, onun bunlardan biri olmadığını söylüyordu.

"Fakat ön sayfa haberi olabilirdi öyle değil mi?" dedi, çü-

16) Chupacabra: İlk kez 1995 yılında Porto Riko'da görüldüğü iddia edilen, keçi, tavşan, köpek, tavuk ve benzeri hayvanların kanını emerek öldürdüğü söylenilen efsanevi bir yaratık.

rütmeye çalışarak. "Norveç'te troller, Almanya'da kurt adamlar..."

"CIA ya da Pentagon izin verebilseydi," dedi Buckler. "Adamlarımız var, Langley veri çözümleyicileri, tam zamanlı çalışıyorlar ve Ekip 13'den gelen her raporu saklıyorlar. Kimsenin saklayamayacağı şekilde saklıyoruz. Seninle ilgili bir iki şey bilinir, senin gibi kariyer hayatına sahip biri ile ilgili. Bana, senin üst düzey cinayetlerde yer aldığına dair bir yazı yayınlamaya yaklaşabilecek bir gazeteci gösterebilir misin?"

"Onları susturmak için yöntemlerimiz var," dedi Lex. "Ve en başta, hiçbir zaman arkamda iz bırakacak kadar özensiz olmadığımı varsayarsak."

"Aynen öyle. Al benden de o kadar. İnsanlar güvenli, düzenli hayatlar yaşamak istiyorlar, öyle değil mi? İşlerinin güvenli olduğunu, çocuklarının okulda iyi bir eğitim aldığını bilmeye ihtiyaçları var; faturalarının ödendiğini, arabalarının çalıştığını, hafta sonları balığa gidebileceklerini ya da bir film yakalayabileceklerini, McDonalds'da bir burger yiyebileceklerini ya da benzeri şeyleri bilmeye ihtiyaçları var. Senin gibi adamların ortalıkta dolaşıp kötü adamları öldürdüğünü bilmek *istemiyorlar*. Bu sayede o güvenli, düzenli hayatlarına devam edebiliyorlar."

"İnsanlar geceleri yataklarında huzur içinde uyuyorlar, sadece kabadayı adamlar onların adına şiddet uygulamaya hazır olduğu için."

"Evet, bu alıntıyı sevdim. Orwell, öyle değil mi?"

"Ona atfedilmiş. Bazı tartışmalar var. Kipling ya da Churchill de olabilir. Fakat bu, çok eski zamanlardan beri benim mantram oldu."

"Aynı prensip Ekip 13 için de geçerli," dedi Buckler. "Eğer vampirlerin varlığına dair aniden tam ve kesin bir kanıt orta-

ya çıksaydı, dünya, ekseni etrafında sakin sakin dönmeye devam eder miydi sanıyorsun? Hayal edebileceğin en kötü kokulu nefesleriyle ve en kara dilleriyle, sıska, pis kan emici orospu çocukları? Biz, küresel akıl sağlığı devam edebilsin diye, genel nüfus farkına varmadan, onlara çekidüzen vermek için, onları örtbas etmek için buradayız. Biz tekin olmayan yerin kapıcılarıyız. Bu kimsenin takdir etmediği bir iş, fakat birileri bunu yapmalı."

"Tamam," dedi Lex. "Diyelim ki, tartışmanın hatırına, biraz önce bana anlatmış olduğun her şeyi kabul ettim." Bunu yapamazdı, pek sayılmazdı, ama yaklaşıyordu. "Sanırım bir sonraki akıllıca soru şu olacak: Buralarda Ekip 13'ün ilgilenmesini gerektirecek neler oluyor? Kıyılarımıza ne tür bir 'ucube pislik'i küremeye geldiniz?"

BUCKLER, LAPTOPA bazı komutlar yazdı, sonra onu çevirdi, böylece Lex ekranı görebildi.

"Şimdi göreceğin şey çok gizli 'Hassas Bölünmüş Bilgi'; çok gizliden de öte," dedi. "Bu, ABD Donanması'na bağlı bir birliğe mensup birinin kask kamerasından alınmış görüntü, bu birlik otuz altı saat kadar önce buradan çok uzakta olmayan bir mevkiye yerleştirildi. Bu mevki, bir ABD askeri araştırma üssü ve buraya deniz erleri gönderildi, çünkü ani ve feci bir iletişim kopukluğu oldu. Tüm radyo trafiği ve uydu hatları iki gün önce kesildi. Olaylar böyle gelişince SOP, bir arama kurtarma birliği göndermek zorunda kaldı. Denizci komandolar, Florida'da başka bir üs olan Hurlburt Field'dan helikopterle indiler, girişte bulmayı umdukları tek şey, elektrik kesintisi ya da bozuk bir uydu çıkış hattı vb. idi. Adamı hemen tribe sokacak bir şey değildi yani. Araştırmacı bilim

adamları ve onların askeri danışmanları, hepsi iyi ve kusursuz durumda olacaklardı ve herkes evine gidip bir içki alarak bu olaya gülecekti."

"Olayların böyle gelişmediğini tahmin ediyorum."

"Bekle ve gör." Buckler *oynat* simgesine bastı ve ekranda bir video klip oynamaya başladı. Bu bir gece çekimiydi, titrek ve belirsiz. Bulanık yeşil figürler koşuyor ve bağırıyorlardı. Silah sesleri duyuldu. Sıcak, beyaz izli mermiler etrafa yayıldı. Gergin sesler duyuldu, ateşin içeride, kapalı bir yerde devam etmesini öneriyorlardı. Görüntü sağa sola sarsıldı. Lex takip etmekte ya da idrak etmekte zorlandı.

"Bu kaos," dedi. "Kime ateş ediyorlar?" Biran için görünen soluk şekiller arka planda kaldı. "Neden karşı ateş açmıyorlar?"

"Hah! İşte orada. Gördün mü? Cevap, silahsız bir düşmanı vuruyor gibiler. Ki bu normalde deniz piyadelerinin tarzı değil. Tuhaf olan başka bir şey de şu; düşman, kontrolü ele geçirmiş görünüyor. Denizciler ölüyorlar. Arka planda duyabilirsin."

Lex duyabiliyordu. Silah seslerinin arasında çığlıklar duyuluyordu, bunlar ölümcül terör -ve ölümcül acı- çığlıklarıydı.

Sonunda etraf yatıştı ve uzaktan tek ve boğuk bir ses duyuldu: "Bondye! Bondye! Sesimi duyuyor musun? Seni almaya geliyorum."

Buckler *durdur* simgesine bastı.

Lex, tuttuğunu fark etmediği nefesini verdi.

"Çok saçma," dedi. "Otomatik silahlı erat, elit güçler, silahsız sivillere karşı mı... başarı kazanıyorlar? 'Bondye' kim ya da ne?"

"İlk kısımda anlayamadım, ama yine de bazı şüphelerim var," dedi Buckler. "İkinci kısım için sana şunu söyleyebili-

rim; Bondye, Voodoo uygulamalarında kullanılan bir terim."

"Voodoo..." Lex, sanki yerin altından kaydığını hissetti; güvenilirlik, yerini titrek belirsizliğe bırakıyordu, sanki bataklık kumuna adım atmıştı. Voodoo. Yine kahrolası Voodoo.

"Bu uluslararası Fransızca. *'bon dieu'* olarak ayrılıyor. Bu aslında Voodoo'da Tanrı anlamına gelen terim."

"'Tanrım! Tanrım! Seni almaya geliyorum.'"

"Adamın söylediği bu."

"Aksi şeytan. Ne demek oluyor bu?"

"Bu," dedi Buckler acımasızca, "kahrolası soru da bu ya, öyle değil mi?"

11

PUDDLE JUMPER

LEX, CAPE AZURE'UN dışarıdaki ana restoranında Wilberforce ve Albertine'yi buldu. Restoran, koya bakan bir teras üzerinde yer alıyordu, hintkamışından örtülü bir çardağın altında hasır masalar ve sandalyeler vardı.

Wilberforce'un tabağında yoğun soslu ıstakoz artıkları vardı ve Wilberforce, parmaklarındaki sosu zevkle yalıyordu. Albertine, köri soslu biftek ve yanında bir tür gözleme ile kızarmış muz sipariş etmişti ve kuzenine göre çok daha zarif bir şekilde, görgü kurallarına uyarak yiyordu.

"Hey! Lex, adamım!" Wilberforce, acayip ve taşkın jestine bakılırsa, en azından üçüncü rom ve kolasını içiyordu. Belki de bu sayede yara berelerine kendi kendine anestezi uyguluyordu. "Gel otur. Aç mısın? Burada yemekler harika ve senin Amerikalı arkadaşının hesabına yenecek çok şey var."

"O benim arkadaşım değil," dedi Lex, bir sandalye çekerek.

"Ne öyleyse? İş ortağı mı? Facebook'ta tanıştığın biri mi?"

"Bir çeşit iş arkadaşı. Birlikte çalışıyoruz, hepsi bu."

Wilberforce gözlerini kıstı. "Bunun eski günlerle bağlantısı var, değil mi? Askerlik geçmişinle."

Lex çok hafif bir şekilde başını salladı. "Onunla bağlantılı, evet. Belli belirsiz bir şekilde. Şimdi dinleyin. İkiniz de. Bay Buckler'ın -Amerikalının adı bu- sizin için bir teklifi var."

"İçinde para var mı?" dedi Wilberforce bir çırpıda.

"Sizin için avantajlı olacak, bundan eminim." Lex, Buckler ile kiralama şartlarını konuşmamıştı, fakat eğer Amerikalı beklenmedik şekilde Albertine'nin ve Wilberforce'un hizmetleri için kendiliğinden ödeme yapmazsa, kendi ücretinin bir kısmını onlara vermeye hazırdı. "O deniz uçağını hâlâ uçar durumda tutuyorsun, değil mi?"

"Az çok. Aylardır *Puddle Jumper*'a binmedim, fakat bildiğim kadarıyla bir sorun yok. Neden? Bu adamlar bir yerlere ulaşım mı istiyorlar?"

"Evet."

"Öyleyse senin adamınım. Unutma, önce gidip onu kontrol etmem gerek. Onu bir süredir görmedim."

"Bunu hemen yapalım. Senin için de Albertine..."

"Evet Lex?" Albertine'nin koyu kahverengi, uzun kirpikli gözleri ona merak içinde ve tahmin etmeye çalışır gibi baktı. Onun güzelliğine bir kez daha vurulmuştu. Bir kadının görünüşünden çoktandır bu kadar etkilenmişti; ne zamandan beri olduğunu hatırlayamadı. Bu keskin, yüksek elmacık kemikleri. Bu dolgun, parlak dudaklar.

"Buckler senin uzmanlığından da faydalanmak istiyor," dedi.

"Hangi uzmanlıkmış bu?" diye sordu Albertine, alaycı ve cansız bir tebessümle.

"Biliyorsun."

"Benim için hecelemen gerekecek."

"Senin" -Lex sesini alçalttı- "Voodoo."

"Ey, hadi! Bunu terbiyesiz bir sözmüş gibi fısıldamana gerek yok."

"İnsanların kulak kabartmalarını istemiyorum."

Albertine restoranda etrafına bakındı. "Kim kulak kabartıyor? Buradaki kimse dinlemiyor. Kimsenin umurunda değil. Onlar sohbet etmekle, yemek yemekle ve tatilin tadını çıkarmakla meşguller. Çoğu, İngilizce bilmiyor bile."

"Yine de," dedi Lex. "Bu konuda biraz tedbirli olamaz mıyız?"

"Sen istersen olursun. Ben rahatsız değilim. *Vodou* benim özüm. O benim hayatım. Onu asla inkâr etmeyeceğim ya da önemsiz gibi göstermeyeceğim. Bay Buckler'ın neden bir mamboya ihtiyacı varmış?"

"Henüz bilmiyorum. O da tam olarak bilmiyor."

"Bunun, Damballah'ın bana, senin de içinde olduğunu söylediği tehlike ile bağlantısı var."

"Muhtemelen."

"Hayır, canım. Ben bir soru sormuyordum. Sana söylüyorum. Böyle olduğunu biliyorum. Baba Damballah beni, sana haklı bir sebeple yolladı. O oyalanmaz. Eğer Bay Buckler'ın bana ihtiyacı varsa, bu senin bana ihtiyacın olduğu içindir. Ne yaptığımı nasıl öğrendiğini sormayacağım. Arabamdaki sarışın kadın, Madison, oldukça meraklıydı. Sadece nazik bir sohbet yapıyormuş gibi konuşuyordu, fakat onun deneme yaptığını söyleyebilirim. Ona *Voodoo rahibesi* olduğumdan bahsettim, çünkü onun duymak istediğinin bu olduğunu hissetmiştim, patronuna ulaştırabileceği değerli bir bilgi. Wilberforce, her zaman olduğu gibi kendisini kontrol edemedi. Ona önceden bir pilot olduğunu söyledi, kendisi ile ilgili söyleyebilecekleri içinde aklına gelen buydu. Ona telefon numa-

rasını vermenin dışında..."

"Ona vakit bulabildim," dedi Wilberforce. "Bunu konuşmanın akışına katamadan, sana döndü."

"O senin için çok sıska kuzen," dedi Albertine.

"Sen öyle diyorsun. Kadınlar hakkındaki zevkimle ilgili nasıl oldu da birden uzman kesildin?"

"Sen yuvarlak hatlıları seversin. O Madison denen kadının kıçı dümdüz ve memelerinin sözünü etmeye değmez. Kavrayacak bir şeyler olmasını tercih ettiğini biliyorum, bunun için yeterli sayıda kız arkadaşınla tanıştım."

"Belki menzilimi genişletiyorum."

"Hayır, onu denedin, çünkü sen hep bunu yaparsın. Buna engel olmazsın. Onun nabzı atıyor, bir de amı var, bu yüzden Wilberforce Allen ilgilendiği sürece o meşru bir hedeftir. Ayrıca yanlış kapıyı çaldığından oldukça eminim. Bence o bir *madivin.*"

"Öyle mi, hatırlatırım, hepimiz Kreole dili konuşmuyoruz, kuzen."

"Kadınlardan hoşlanan bir kadın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Huysuz bir gülüş. "Peki, bu benim için sadece daha meydan okuyucu olur. Söylediğim gibi, menzilimi genişletiyorum."

Albertine gözlerini çevirdi. "Bir kere olsun tersini yapsan ne olur? Seçici olsan. Bir sonraki yatak arkadaşın yerine bir eş baksan kendine. Evlenip birisine bağlansan. Annen senin yüzünden hayal kırıklığına uğramış durumda, biliyor musun? İki günde bir annemi arıyor. 'Oğlum ne zaman yuva kuracak Hélène? Ne zaman bana torun verecek?'"

"Önce sen Albie. Ailede bir eş bulup çocuk sahibi olması gereken birisi varsa, o da sensin. Bunu daha fazla erteleyemezsin. Biyolojik saatin hızla ilerliyor olmalı."

"Benim üç tane 'kocam' var zaten. Dördüncüyü ne yapayım? Ayrıca onlara dayanmak için adam gibi bir adam olmalı. Lex? Zaten iki erkekle ve bir kadınla evli olan bir kadınla evlenmek senin için sorun olur muydu?"

"Ben konunun dışında kalıyorum."

"Senden seçim yapmanı istemiyorum, sadece yorum yapmanı istiyorum."

"Cidden." Lex kafasını ellerinin arasına aldı. "Tasalanmam gereken, senin medeni durumundan daha önemli sorunlarım var Albertine, ya da Wilberforce'un penisini pantolonunun içinde beş dakikadan fazla tutamamasından. Ve aranızda hakemlik yapmak için burada değilim. Her ikinizin sorununun çözümü, ikinizin evlenmesi gibi geliyor."

Wilberforce'un ağzı bir karış açık kaldı. "Bu komik bile değil. Bu duyduğum en tiksindirici şey. Kendinden utanmalısın lan."

"Neden olmasın? Kuzenler evlenebilir. Buna izin var."

"Ben? Onun gibi bir ıskartayla evlenmek?" diye homurdandı Albertine. "Hayatta olmaz."

"Zaten karı koca gibi kavga ediyorsunuz. Oldu olacak bir düğüm atın ve bunu resmileştirin."

Kuzenlerin ikisi de öyle dehşete düştüler ki, yaptıkları ağız dalaşını unuttular.

Lex'in amacı da aşağı yukarı buydu.

***

SADECE TEK ARABA ile yola koyuldular, Lex'inki ile Wilberforce'un deniz uçağının rıhtıma bağlandığı yere doğru. Yol boyunca konuşmadılar, sadece Wilberforce ara sıra kendi kendine, Lex'in ne kadar hasta bir adam olduğunu, bo-

zuk beynini düzeltmek için bir terapiste görünmesi gerektiğini söyledi.

Lex kendi kendine güldü, kuzenlerin sürekli görünen uzlaşmazlıkları ertelendiği için keyifliydi. Geçtikleri yerlerde adanın yeşil manzarasını seyretti, hatta bir şeyler bile mırıldandı.

Wilberforce'un De Havilland Canada DHC-2T Turbo Beaver uçağı, onu aldığı zaman da oldukça eskiydi ve düzenli uçtuğu yıllarda Wilberforce, ona sadece havadayken düşmemesi için yeterli bakımı yaptırmıştı. Şimdi birkaç yüz metre içeride, geniş bir ırmak ağzında yerleşmiş olan bir kayık iskelesindeydi. Kayık iskelesinin sahibi Virgil Johnson adında bir mekanikçiydi. Wilberforce ona, bağlama yeri için sembolik bir kira ödüyordu, ayrıca ona rom büfesinde her pazartesi bedava içki veriyordu. Bu tam bir pazarlık değildi, çünkü Virgil herhangi bir gecede vücut ağırlığınca içki içebilirdi, fakat yine de Port Sebastian'da marinada içilen içkiden daha hesaplı olduğu kesindi.

"İşte orada, yaşlı kızım benim," dedi Wilberforce, Subaru'dan atlayarak. "Her zamanki gibi güzel görünüyor."

Aslında kimse, ona Wilberforce kadar düşkün değildi ve Turbo Beaver daha çok külüstür ve terk edilmiş görünüyordu. Gövdesindeki ve kuyruğundaki boya işi pullanmıştı, kanat dikmelerinin kaynaklarında tehlikeli miktarda pas vardı, hatta alt kısmında tek tük yapışkan deniz hayvanları görülüyordu. Uçağın demirli haldeyken ırmakta aşağı yukarı dalgalanışı, bir huzurevinde sallanan sandalyede sallanırken eski güzel günlerini düşünen bir emekliyi andırıyordu. Yanında, belli ölçüde bakımsız,e çürümüş deniz motorları ve küçük balıkçı tekneleri sıralanmıştı.

Turbo Beaver, bir zamanlar kendisine verilen endüstriyel ada uygun şekilde, Manzanilla ile Haiti arasında, Manzanilla

ile Turks ve Caicos adaları arasında, Manzanilla ve Jamaika arasında ve hatta Manzanilla ile Küba arasında yoğun seferler yapıyordu. Tek bir Pratt ve Whitney PT6A-27 turbo motoru ile çalışan deniz uçağı, açık havada ve ara sıra görülen gök gürültülü fırtınada hamle yaparak yolcuları, onların yüklerini ve yeniden satış için lüks eşyalar taşıdı. Havana puroları, Wilberforce için kârlı bir işti, taze baharatlar da öyle. Posta vapuru bunları Manzanilla'ya sadece haftada bir getirirken Wilberforce, mutfağınızda kullanabileceğiniz çabuk bozulan ürünleri neredeyse toplandığı gün getiriyordu. Yük ambarında zaman zaman Hint keneviri demetleri de yer aldı, fakat yine de ticaretini yaptığı mallar çoğunlukla yasaldı.

Sonra adanın patlama devri geldi ve bununla beraber havaalanı yapıldı. Wilberforce'un işi neredeyse bir gecede buharlaştı; ticari hava nakliye araçları, Manzanilla ile başka yerler arasında çok daha ucuza ve daha güvenilir bir hizmet sunarak yük ve yolcu taşımaya başladılar. *Puddle Jumper,* çayıra bırakıldı ve Wilberforce yeni bir kazanç yolu bulmak zorunda kaldı. Deniz uçağı, eğer birileri buna çok istekli ise, turistleri gezdirmek için hâlâ kiralanabiliyordu, fakat Port Sebastian'da ada etrafında helikopter uçuşları düzenleyen bir başka firma vardı ve Eurocopter AS350 Ecureuil marka helikopter daha hızlı ve heyecan vericiydi ve *Puddle Jumper*'a göre bir hayli iyi formdaydı.

Virgil Johnson, hem atölye hem de ofis olarak kullandığı oluklu sac barakadan çıktı. Bu adam, grileşmiş rasta saçları olan tıknaz, kurbağayı andıran bir adamdı. Üzerindeki soluk Evinrude tişörtü, koca göbeğinde davul derisi gibi gerilmiş durumda uzanıyordu. Gres yağlı ellerini bir paçavraya silerken, aynı anda cep telefonunu omuzu ile kulağı arasına sıkıştırmış, konuşuyordu.

"...Evet, şimdi gitmem lazım," dedi. "Tamam. Harikayız değil mi? Evet, aynen. İyi abiciğim. Çok iyi."

Konuşmayı bir başparmağı ile sonlandırdı, aynı zamanda kolunu kaldırarak selam verdi.

"Wilberforce! Kardeşim!"

İkisi birbirlerine sarıldılar ve parmaklarını kullanmak yerine ellerini kenetleyerek el sıkıştılar.

"Savaştan çıkmış gibi görünüyorsun lan," dedi Virgil.

"Yüzüm her zamanki gibi sevimi değil, ama iyileşecek. Keşke senin için de aynısını söyleyebilseydim."

"*Puddle Jumper*'ı tümüyle terk ettiğini düşünmüştüm. Yaşlı kadını tamamen benim bakımıma bıraktığını."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun, Virge. Onu çok fazla seviyorum."

Virgil kıkır kıkır güldü. "Pekâlâ, iki haftada bir motoru çalıştırıyordum, sat gibi düzenli şekilde, biliyorsun. Daha geçen salı günü kompresörü temizledim ve yeni sızdırmaz contalar taktım. Bundan sonra onu çalıştırdığımda mutlu bir kedi gibi mırladı. Şimdi uçacak mısınız?"

"Tam değil. Onu sadece kontrol etmek istedik. Yine de yakında uçma şansı var."

"Ha, tamam. Hey, Lex. Nasıl gidiyor?" Virgil, Lex'in elini kısaca sıktı, sonra da Albertine'ninkini daha uzun ve coşkulu bir şekilde sıktı. "*Sizinle* tanıştığıma çok memnun oldum, güzel kız. Ben Virgil. Ünlü Romen şairi Virgil. Aşk şairi."

Lex, bu kız tavlama taktiğinin mekanik kullanılışını rom büfesinde birkaç kez duymuştu. Bayat olsa da bazen işe yarıyordu.

"Gerçekten mi?" dedi Albertine.

"Şüphesiz. Aslında benim içimde de bir aşk şairi saklı. Görmek ister misin? Sana gösterebilirim."

"Hayır, Virgil gerçekten aşk şairi mi? Onu demek istedim. Çünkü hatırladığım kadarıyla o, epik şiirler yazdı. *Aeneid*'i biliyor musun?"

Virgil o kadar üzgün göründü ki Lex, gülümsemesini bastırmaktan başka bir şey yapamadı.

"Evet, onu biliyorum," dedi kendini toplayarak. "Epik aşk şiiri. Ve benim için en önemli lan şey de epik aşk."

"Peki, eğer bunlardan istersem, seni ararım, kesin," dedi Albertine.

"Nasıl istersen." Virgil, Wilberforce'a döndü. "Zeki bir kadın, kardeşim. Onu nereden buldun?"

"Hiçbir yerde. Biz akrabayız. Benim kuzenim Albertine."

"Kuzenin? Ah, ahhh. Şu şey mi..?"

"Aynen," dedi Wilberforce, başını sallayarak. "Şimdi, gel bana *Puddle Jumper*'ın ne kadar iyi durumda olduğunu göster. Her pazartesi gecesi büfemi boşaltmanın karşılığında ne alacağımı göreyim."

İkisi bir süre teknik konulardan konuştular. Lex ve Albertine'nin ise güneşin altında durup izlemekten başka yapacak şeyleri yoktu. Virgil, *Puddle Jumper*'ın motor kapağını kaldırdı, bu sayede Wilberforce onun iç mekanizmasını görebildi. Sonra Wilberforce uçağın üzerine çıktı, pilot koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. Metalik bir ses duyuldu, egzoz borusundan mavimsi bir duman çıktı ve pervane sarsılarak dönmeye başladı. Daha fazla duman çıktı, sonra pervane düzgün bir şekilde dönmeye başladı. Motor, düzenli ve rahat çalışıyordu. Virgil, Wilberforce'a ön camdan tam puan verdi ve Wilberforce da ona karşılık verdi.

"Kuzenimle ilgili hoşuna giden şeyi söyle," dedi Albertine, "ama uçmak onun hep hayali olmuştu ve pilot ehliyetini alınca aylaklık yapmayı bıraktı. Orada oturuşuna bir bak. Küçük

bir çocuk gibi. Bu işi neredeyse bırakmak zorunda kalması üzücü. Lex, sen öyle düşünmüyor musun?"

"Hımm?"

"Lex. Yüzündeki bakış ne öyle?"

"Bakış?"

"O çatık kaşlar. Sanki canını sıkan bir şeyler varmış gibi."

"Bir şeyler," diye itiraf etti Lex.

"Ne?"

"Virgil. Garip davranıyor."

"Öyle mi? Onu tanımıyorum, ama bana yeterince normal geldi."

"Normal, evet. Neredeyse fazla normal. Bazı şeyler bitti. Sanki fazla zorluyor gibi."

"İnsanlardan genelde böyle şüphelenir misin?"

"Son zamana kadar bunu yapmak için bir nedenim yoktu, burada yaşamaya başladığımdan beri. Şimdi birden, tekrar biraz daha tedbirli davranmam gerekiyor. Virgil'in ellerini cebine koyup durduğunu gördün mü?"

Virgil şimdi yine bunu yapıyordu, paçaları kesik kotunun sağ cebine dokunuyordu, neredeyse bilinçsiz olarak. Wilberforce ile konuşmaya başladıktan sonra bu jesti dokuzuncu kez yapıyordu. Lex sayıyordu.

"Bu, cep telefonunu koyduğu yer," dedi.

"Belki de onun hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyordur."

"Evet ama neden? Düşecek gibi değil. Daha çok onunla ilgili endişeleniyor gibi ya da biraz önce telefonda konuştuğu konu ile ilgili."

"Bir şey hakkında suçluluk duygusu mu?"

"Evet. Wilb'e karşı aşırı arkadaşça davranmaya başladı, normalde rom büfesinde böyle davranmaz. Yani, yeterince iyi an-

laşırlar ama sanki en iyi arkadaşıymış gibi davranıyor ona."

"Belki burada farklı davranıyordur. Bu onun kayıkhanesi, kendi mahallesi. Burada daha rahat."

"Bunu hesaba katsak bile alışılmadık bir durum," dedi Lex. "Böyle devam ettirmesi... İstersen bana paranoyak de, fakat tüm bu muhabbet; bizi oyaladığını düşündürüyor bana. Bizi bile bile geciktirdiğini."

"Sen *paranoyaksın*," dedi Albertine. "Şey hariç..." İfadesi donuklaştı. "Kulağıma fısıltılar geliyor. Loa'dan. Loko, eşimin, adaletle ilgili endişeleri var. Onun doğru ve yanlış hissi çok güçlüdür ve hileden ve sahtekârlıktan hoşlanmaz. Eğer böyle birini tespit ederse genelde bana söyler."

"Öyleyse sen de hissediyorsun? Sezgisel olarak?"

"Başladım. Bu Loa, benim sezgilerim değil."

Lex buna cevap veremeden Virgil'in telefonu çaldı. Onu alıp kulağına tuttu, aynı zamanda Wilberforce'a özür dilercesine bir işaret yaptı.

"Evet?" Lex, Turbo Beaver'ın motorlarının arkasından onun konuşmasını duydu. "Evet, abicim. Tamam. Seni dinliyorum."

Virgil rıhtım boyunca deniz uçağından uzaklaşmaya başladı, konuşmak için daha sessiz bir yer arıyor gibiydi. Lex ve Albertine'nin bulunduğu yere doğru şüphe uyandıran bir bakış fırlattı.

"Evet, üç," dedi. "Doğru. Üç."

"Albertine," dedi Lex dilinin ucuyla. "Arabaya gitmeni istiyorum. Arabaya bin."

"Ne için?"

"Git. Tartışma." Lex, onu dirseğinden tuttu ve Subaru'ya doğru sürükledi. Yolcu tarafının kapısını açtı, torpido gözünü açmak için eğildi ve içinden SIG Sauer silahını aldı. Albertine'nin gözleri, silahı görünce şoktan fal taşı gibi açıldı.

"Lex, nasıl olur da..?"

"Ne diyorsam onu yap. Arabaya bin! Kapıları kilitle! Eğil!"

"Bana böyle emirler veremezsin..."

Lex'in dikkati başka bir motorun sesine yönelmişti, uzakta değildi ve yaklaşıyordu. Daha fazla patırtıya meydan vermeden Albertine'yi 4x4'ün içine soktu ve kapıyı çarptı.

"Kilitle onu," diye bağırdı. "Başını aşağıda tut!"

Döndü. Virgil barakaya doğru aceleyle gidiyordu, artık gelişigüzel davranmış gibi yapamıyordu. Aylak gezinmesi, endişeli adımlara dönüşmüştü. Lex hızla rıhtıma koşmaya başladı. Anayolda bir araba göründü, kayıkhanenin açık kapılarına doğru ilerliyordu: Bir Grand Cherokee Jip, yan aynalarından biri eksik olan ve karoserinde bir çok mermi deliği bulunan bir cip.

Zargana. Ya da her hâlükârda yardımcıları.

Virgil kalleşlik etmişti. Bu açıktı. Garfield Finisterre, onunla daha önceden bağlantıya geçmiş olmalıydı; Wilberforce kayıkhaneye gelecek olursa kendisine haber vermesi için rüşvet vermişti. Wilberforce kayıkhaneye giderdi. Zargana, onun uçağını burada tuttuğunu biliyordu. Bu bir sır değildi.

Onlar oraya vardıklarında Virgil bu konuda konuşuyordu; Zargana'ya, içinde Wilberforce'un olduğu bir arabanın geldiğini bildiriyordu. Virgil'in heyecanla beklediği ikinci telefon görüşmesi, oraya gelmekte olan Zargana'nın adamları ile yapılmıştı, onun için saklanma ve ateş hattından uzaklaşma zamanı gelmişti.

"Wilberforce!" Lex bağırdı, fakat arkadaşı fark etmedi. Wilberforce kokpitin ön panelini incelemekle meşguldü, kadranlardaki değerleri okuyordu.

Jip, tam Subaru'nun arkasında, çakıllı park rampasında gıcırdayarak durdu. Kapılar açıldı ve dört adam dışarı atladılar.

Lex, Albertine'nin Subaru'nun içinde sindiğini, koltukta küçüldüğünü görebiliyordu.

Dört adam da silahlıydı. Zargana onların yanında değildi, fakat belki de önceki gece, onun olayı doğrudan ele almasını engellemişti. Yardımcılar ne içinde zaten?

Lex, SIG'in namlusundan dikkatlice baktı ve dört adamdan en öndekini bir vuruşta devirdi. Diğer üçü dağıldılar. Biri cibe doğru koştu ve açık bir kapının arkasına saklandı. Diğer ikisi 55 galonluk yağ varillerine doğru yöneldiler, koşarak şiddetli bir şekilde ateş ediyorlardı. Lex, bir dizinin üzerine çömeldi; amacını sabitleştirmek ve daha küçük bir hedef oluşturmak için. İkilinin ateşine karşılık verdi, fakat ikisini de vuramadı; çok hızlı hareket ediyorlardı ve menzil SIG'in güvenilir doğruluk sınırının dışındaydı.

Wilberforce, Turbo Beaver'dan sarktı. "Lex? Neler oluyor?"

"Uçağın içine gir," dedi Lex ona.

"Bu adamlar..."

"Virgil, seni Zargana'ya sattı. Şimdi Tanrı aşkına, o lanet olası uçağın içinde kal!"

Wilberforce söyleneni yaptı. Lex rıhtım boyunca hızla ilerledi ve Mercruiser, dıştan takmalı motoru olan bir spor botun arkasına geldi. Küpeşte göz hizasında olacak şekilde çömeldi ve yağ varillerinden birine ateş etti. Varil boştu, yazık. Ama yine de denemeye değdi.

Mermiler ona doğru geldi, botun fiberglas gövdesine isabet etti. Bot her bir darbe ile titredi. Lex aşağıya doğru yumuldu. Bağırma sesleri geliyordu, birisi talimatlar veriyordu, fakat Turbo Beaver'ın motorunun gürültüsü içinde kelimeler anlaşılmıyordu. Daha fazla atış yapıldı, bunlar botun yapısal bütünlüğüne çok zarar verdi. Belki de planları onu batırmak ve Lex'i ortaya çıkarmaktı. Yine de bunun için çok umut yok-

tu. Yardımcılar bu açıdan botta, su seviyesinin altına inene kadar delik açamazlardı. Fakat en azından onu yerinde mıhlanmış olarak tutabilirlerdi. Lex, saklandığı yerden başını kaldırmaya ve etrafına bakınmaya cüret edemedi.

Nihayet anladı ki, onu faka bastırmaya çalışıyorlardı. Amaçları botu batırmak değildi. Gövdeye isabet eden mermiler şaşırtmacaydı, onu bir noktada ve meşgul halde tutmak, bu arada...

Lex, botun kıçından dışarı baktı. Yardımcılardan biri rıhtım boyunca gizlice ona doğru yaklaşıyordu, çömelmişti, silahını doğrultmuştu. Yağ varillerinin arkasındaki arkadaşı ise bastırma ateşini sürdürüyordu.

Yardımcı, *Puddle Jumper*'ın hizasına yaklaşıyordu. Lex ona ateş etse de tam isabet ettiremezdi. Nişan almak için yeterince uzağa doğru sarksa, yardımcılar için tamamen görünür olacaktı. O zaman sorun, tetiği ilk kimin çektiği olacaktı. Bu Lex olabilirdi, fakat yine de bu kaçınılmaz bir sonuç değildi. Risk çok büyük görünüyordu.

Tek alternatif suya atlamak, botun altından yüzmek, diğer taraftan çıkmak ve yardımcıyı gafil avlamak olabilirdi. Fakat yine, bu sahne de kabul edilemez derecede yüksek bir risk taşıyordu. Eğer adam onun sudan çıktığını fark ederse, avantajlı duruma geçerdi.

Lex, bu seçenekleri düşünürken *Puddle Jumper*'ın, rıhtımın yanından havalanmaya başladığını fark etti. Wilberforce.

Lex, arkadaşının ustalığına hayranlık duydu. Bu, en azından yardımcıyı ürkütecekti ve yönünü şaşırtacaktı. Lex de bunu kullanabilirdi.

Zargana'nın adamı, üzerinden geçen ve kendisini kısa süreliğine gölgede bırakan *Puddle Jumper*'ın kanadına baktı. Neler olduğunu anlamış görünmüyordu. Uçak neden hareket

ediyordu?

Bu onun ölümcül hatası oldu. Aklı karıştığından, kanadın başının üzerinden geçmesinin, deniz uçağının ön ucunun ona arkadan yaklaşmakta olduğu anlamına geldiğini fark edemedi.

Uçağın ucunda üçlü bir pervane vardı, bu 1 metreden fazla uzunlukta alüminyum alaşımdan kanatçıklardan oluşuyordu ve dakikada iki bin devirliydi.

Yardımcı son anda etrafına bakındı.

Bir tek gergin hece çıkabildi ağzından, "Hayır!" gibi duyuldu.

Sonra pervane onu dilimlere ayırdı, gövdesini yardı ve silahlı kolunu omuz hizasından ayırdı. Pervane onu kestiğinde, tüm bedeni titredi ve yere düştü. Bedeninin çoğu parçası, rıhtımdaki tahtaların üzerine düştü. Kolu yukarı doğru savruldu ve bir spiral yaptıktan sonra etrafa su sıçratarak denize düştü. Eli, dalgaların içine gömüldüğünde bile hâlâ silahı tutuyordu.

Yağ varillerinin olduğu yerden "Desmond!" diye çaresiz bir feryat duyuldu. "Des! Hayır!"

Lex, beklenen anı yakalamıştı. Rıhtım boyunca tam hızla koştu, hâlâ seğiren ve her tarafından kan fışkıran Desmond adlı yardımcının cesedini geçti. SIG'den hafif fişek atarak ve zikzak çizerek yağ varillerine doğru koştu. Variller, mermiler hedefi vurduğunda çınlayarak patladı.

Yandan varillere çarptı, varil yığını pimlere vurarak bowling topu gibi yuvarlandı; variller, acıyla çığlık atan yardımcının üzerine düştü.

Lex durmadı. Yardımcının neredeyse tamamını örten varili kavradı ve yana fırlattı. Adam, şok içinde kollarını sağa sola salladı ve endişelendi; o sırada Lex gözüne bir kurşun sıktı, çok yakından.

"Öyle kal!"

Lex yukarı baktı. Kalbi mahvoldu.

Dördüncü ve son yardımcı, Subaru'nun yanında duruyordu. Arabanın ona en yakın kapısı açıktı, camı kırılmıştı. Yardımcı, Albertine'yi boğazından yakalamıştı. Onu önünde tutuyordu, silahını alnına dayamıştı.

"Hareket edersen seni hayalet piç," diye kızgınlıkla söylendi, "kadının lanet olası beynini uçururum. Anladın mı? Silahı yere bırak, ellerini havaya kaldır, yoksa orospu ölür."

12

WANGA FETİŞİ

LEX'İN, BOYUN EĞMEKTEN başka seçeneği yoktu. SIG'in şarjöründe tek atışlık mermi kalmıştı. Tek bir mermi, hata payı yoktu; eğer atışı, yardımcının kafasına isabet etmezse, ikinci bir şansı olmayacaktı. Albertine hapı yutacaktı.

"Tamam, tamam," dedi. Adama SIG'i gösterdi, işaret parmağı kavisliydi, tetik köprüsünden uzakta olduğunu göstermek istercesine. Sonra eğildi ve silahı, yardımcının cesedinin göğsünün üzerine bıraktı. Tekrar doğruldu, iki kolu da havadaydı. "Söylediklerini harfiyen yapıyorum. Silahı bıraktım. Artık senin için bir tehdit oluşturmuyorum. Şimdi lütfen, bırak onu gitsin."

"Ellerini başının arkasında bağla." Yardımcının, zamanında bir ya da iki polis şovu seyrettiği açıktı. Ya da kendisi yakalanmıştı ve bu talimi biliyordu. Muhtemelen her ikisi de. "Hadi, yap!"

Lex, tekrar söylenene uydu. Zihni durmuyordu. Bu durum-

dan çıkış yolları vardı; durumu, yardımcının aleyhine çevirebileceği ve sağ kurtulacağı. Fakat, Albertine'nin ölümü ile sonuçlanmayacak bir yol bulmaya çalışıyordu.

"Albie!"

Wilberforce, motoru kapattı ve tırmanarak Turbo Beaver'dan aşağıya indi. Panik içindeki feryadı kayıkhanede yankılandı.

"Wilb, geri çekil," dedi Lex, dönmeden. "Bana bırak!"

"Sen!" Wilberforce, yardımcıya bağırdı. Öfke ve uçağının pervanesinin öbür yardımcıyı parçaladığını görmek onu heyecanlandırmıştı. "Bırak onu, gitsin. Bırak kuzenimi gitsin."

"Bana bırak," diye tekrarladı Lex.

"Kuzen, ha?" dedi yardımcı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Lex, onu tanıdı, önceki gece Wilberforce'un evindeki üç şavalaktan biriydi. Altından halka şeklinde bir küpesi vardı, bu halde korsana benziyordu.

"Kadın senin için ne eder oğlum?" diye devam etti adam. "Çok fazla olmalı. Belki de onu Zargana'nın yerine götürmeliyim, böylece onu bir süreliğine elinde tutabilir. O şey olabilir; neydi onun adı? Teminat."

"Onun bu olanlarla hiç ilgisi yok," diye savunma yaptı Wilberforce. "Onu bırak!"

"Bay Finisterre böyle hoş bir hanımı evinde misafir etmekten hoşlanacak. Onunla ilgileneceği kesin, onu gerçekten eğlendirir. Bay Finisterre senin borcunu ödemeni beklerken, bu arada onunla birlikte çok eğlenebilir, bunu hayal edebiliyorum."

"Sen..." Wilberforce öfkeyle başladı.

Lex araya girdi. "Bu şeyin kızışmasına izin vermeyelim, tamam mı?" dedi olabileceği en sakin haliyle. "Kimse çileden çıkmasın. Yoksa birileri zarar görebilir. Sen." Korsana benze-

yen yardımcıya doğru başını salladı. "Oranda bandaj olduğunu görüyorum."

Korsanın, Albertine'nin boğazını tuttuğu eli, sol eli gazlı bez ve tamponla sarılıydı. Baş, işaret ve orta parmağı iyi durumdaydı, kalan iki parmak eksik görünüyordu.

"Dün gece birkaç parmağını kaybetmiş olabileceğini düşünmekte haklı mıyım?"

"Evet," diye homurdandı Korsan. "ve bunun için kimi suçlamamız gerektiğini biliyoruz."

"Evet. Ben. Bahse girerim acıyordur, değil mi?"

"O kadar kötü değil. Hastanede iyi ilaçlar verdiler."

"Yine de hâlâ hiçbir ağrı kesicinin kolay kolay yok edemeyeceği, pis zonklayan bir ağrı hissediyor olmalısın. Can sıkıcı kaşıntı da bir yana. Elin iyileşse bile hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak. Hiçbir zaman tam olarak işlev görmeyecek. Onu her kullandığında ve ona her baktığında bu olayı hatırlayacaksın. Artık hasarlısın."

Korsan, Lex'e ters ters baktı. "Saçmalamıyorsun, evet öyleyim."

"Bahse girerim benden nefret ediyorsun."

"Bu hafif söylenişi."

"Bahse girerim beni cezalandırmak istiyorsun. Öyleyse hadi. Neden olmasın? Hadi devam et! Öcünü al! Gel ve bana hak ettiğim cezayı ver."

Albertine'nin başına dayalı olan silah titredi. Korsan, kesinlikle baştan çıkmıştı. Fakat sonra, "I-ıh," dedi, kesin bir şekilde başını sallayarak. "Hayır, bu tuzağa düşmeyeceğim. Bu kız benim pazarlık kozum. Onu bırakmayacağım."

Lex hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalıştı.

O anda bir şey gördü.

Albertine'nin omuz çantasının kapağı biraz açılmıştı ve Al-

bertine, bir elini çantanın içine daldırmıştı.

Albertine, Lex'in onu gördüğünü fark etti ve Lex'e gözleriyle bunu belli etmemesini söyledi.

Albertine'nin kafasında bir taktik vardı. Bir şey yapmak üzereydi.

Şimdi Lex'in rolü biraz oyun oynamaktı, böylece Albertine yapmak istediği hamleyi yapabilirdi.

"Öyleyse," dedi Korsan'a, "bundan sonra ne yapacaksın? Doğruca arabana gideceksin herhâlde."

"Genel plan bu."

"Patronuna rapor ver. Teğmenlerinden üçünün nasıl öldüğünü söyle ona. Bu haberleri nasıl karşılayacak, merak ediyorum."

"Öfkelenecek," diye yanıtladı Korsan. "Fakat belki ona getirdiğim fıstık gibi hediyeyi görünce o kadar da çok öfkelenmez."

Albertine'yi salladı. Albertine'nin eli çantanın dibindeydi, gizlice bir şeyler araştırıyordu. Korsan, o ana kadar bunu fark etmemişti. Lex'in kendisini, yardımcının odak noktası olarak tutmaya devam etmesi gerekiyordu. Albertine'nin ne yapmaya hazırlandığı hakkında hiçbir fikri yoktu, fakat Korsan'ın dikkatini birkaç saniyeliğine bile dağıtırsa, Lex hamle yapma olanağı bulacaktı.

"Bana zam bile yapabilir," diye devam etti Korsan. "Sanki bunu hak etmiyormuşum gibi, baksana onun için çalışırken nasıl iki parmağımı kaybettim."

"Onu sanayi mahkemesine vermediğine şaşırdım," dedi Lex. "Tazminat istemediğine."

"Lex, ne yapıyorsun, şaka mı yapıyorsun?" diye tısladı Wilberforce. "Komiklik yapma zamanı değil."

"Ben gayet ciddiyim. Adam görevini yerine getirirken kötü bir şekilde yaralandı. Bu ihmal nedeniyle Zargana hakkın-

da dava açmak için bir kanıt, açıkça yapılması gereken şeyin inkârı için değilse tabii."

"O bir yanardöner!" diye bağırdı Wilberforce. "Kahrolası maaşlı bir haydut. Merdivenden düşmüş bir cam silici değil. Ve benim kuzenimi rehin tutuyor, unuttuysan hatırlatayım. Oyalanmayı bırak!"

"Ben sadece herkesin, mesleği ne olursa olsun güvenilir, tehlikesiz çalışma koşullarını hak ettiğini söylüyorum."

Albertine'nin eli çantadan çıktı. Elinde küçük bir obje tutuyordu, daha çok siyah ve kırmızı renkli tüylerden yapılmış gibiydi. Onu sıkıca tutarak, alçak sesle mırıldanmaya başladı.

"Ha?" dedi Korsan, Albertine'ye. "O söylediğin ne?"

Albertine cevap vermedi, sadece mırıldanmaya devam etti. Gözleri kapalıydı. Konuşmasında bir ritim vardı, şarkı ile ilahi arasında bir şeydi.

Silahın ucu Albertine'nin kafasının yanına dayandı. "Şimdi kapa çeneni be kadın! Kapa çeneni dedim!"

Albertine'nin sesi, kelimeler ve cümleler duyulana kadar yükseldi. Lex, ne olduğunu anlayamadığı iki ismi duydu, Maman Brigitte ve Erzulie Dantor. Albertine belli ki Voodoo ruhlarından yardım ve koruma istiyordu.

"O hızlı konuşmayı bırak hemen, yoksa vururum" diye bağırdı Korsan. "Yapacağım!"

Albertine'nin göz kapakları aralandı. Gözleri, başının içine doğru yuvarlanmıştı. Sadece beyazları görünüyordu. Tüm bedeni, nöbet anında sancı içindeki birininkine benzer şekilde titriyordu.

Albertine, elindeki bu objeyi yukarı kaldırdı.

Bu minicik bir heykelcikti, cicili bicili küçük ahşap bir bebek, tüylerle ve parlak renkli boncuklarla süslenmişti, hatta önceden bir kuşa ya da fareye aitmiş gibi görünen bir kaç kü-

çük kemik parçası da vardı.

Albertine, bebeğin bacaklarından birini çok incelikli bir şekilde tutu.

Ve kasten iki parçaya ayırdı.

Korsanın sol bacağı, meyankökünden bir kamçı gibi altında geriye doğru katlandı ve adam acıyla bağırdı. Bacağı, kalçasının altında ikiye katlanmış olarak oturur vaziyette yere çakıldı. Kaval kemiği, uyluğuna doğru katlanmıştı ve ayağı, kasığına bastırıyordu. Sanki dizi parçalanmıştı; arkadan görünmeyen bir çekiç darbesiyle vurulup, tamamen harap olmuş gibiydi. Adam anlaşılmaz sesler çıkardı ve acıdan kıvrandı, bu acıyla neredeyse bağdaşmaz bir şekilde.

Adam aciz bir durumdaydı ve artık bir tehdit oluşturmuyordu, fakat Lex yine de onun üzerine atladı ve elindeki silahı kaptı.

"Albie! İyi misin?" dedi Wilberforce, Albertine'nin üzerine kapanarak, son derece endişeliydi.

Albertine transtan çıktı, cansız bir şekilde başını salladı. Ciddi bir içki mahmurluğundan çıkar gibiydi, kırılgan ve hassas bir halde.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi kuzeni. "Tüm bunlar benim hatam."

"Ben iyiyim, Wilberforce. Gerçekten. Endişelenmene gerek yok."

"Eğer sana bir şey olsaydı, kendimi asla affetmezdim. Hélène teyze de öyle. Kesin beni öldürürdü."

"Bundan çok daha kötüsünü yapardı kuzen. Ciddiyim, yine de ben iyiyim. Hiçbir zarar görmedim. Şimdi beni rahat bırakabilirsin."

Wilberforce hayduda çıkıştı. "Piç herif! Savunmasız bir kadına silah doğrultmak ha!" Korsanın buruşmuş yüzüne koca-

man tükürdü. Adam, bunu fark edemeyecek ya da önemseyemeyecek kadar çok acı çekiyordu.

"Savunmasız?" dedi Lex, bir kaşını kaldırarak. "Görünen o ki, öyle değil. Ne yaptın ona Albertine? O şey ne?"

"Bu." Albertine ona incelemesi için bebeği uzattı. "Neye benziyor?"

"Bir Voodoo bebeği."

"Bunun esas adı bir *'wanga* fetiş' i," dedi. "Fakat aslında öyle, sen onu Voodoo bebeği adıyla biliyorsun. Bu, hatalı olanları düzelten Maman Brigitte'ye adanmış, aynı zamanda özellikle erkeklerin tehdidi altındaki kadınları koruyan cadı şeytan Erzulie Dantor'a adanmış."

"Ve onu tam da çantanda taşıyordun, öyle mi?"

"Onu hep yanımda taşırım," dedi Albertine. "Bir kız, hiçbir zaman çok temkinli olamaz. Adada tecavüzler ve saldırılar yok değil. Acil durumlar için yanımda bir fetiş taşıma fikri Cornell'deyken geldi aklıma. Ithaca'da bir gece, iki kız öğrenci kampüsten çok uzakta değilken saldırıya uğradı. Fakültenin dekanı, kız öğrencilere yanlarında kişisel alarm cihazları ve biber gazı taşımalarını önerdi, her ihtimale karşı. Ben de daha iyisini yapabileceğimi düşündüm."

"Ve onun bacağını kırdın" -Lex fetişin kırılmış tahtadan bacağını işaret etti- "ve *onun* da bacağı kırıldı?"

"Aşağı yukarı öyle. Fetişin öncelikle güçlendirilerek hazırlanması gerekiyor. Onu önce 'vaftiz edip' isim vermen gerekiyor, sonra çeşitli ritüeller yapıp üzerine sihirli sözler söylemen gerekiyor. Aynı zamanda ona düzenli olarak yiyecek ve içecek sunman ve bir arkadaş gibi onunla konuşman gerekiyor. Yoksa onun içindeki koruyucu enerjiler azalır ve ihtiyacın olduğunda işe yaramaz. Ara sıra günlük otlarla tütsülemek, onu her şekilde hoş tutmak da iyidir."

"Bir isim?" dedi Lex. "Öyleyse seninkinin adı ne? Psikopat Bebek mi?"

"Onun asla açığa vurmadığım gizli bir adı var. Fakat genel adı Reddedilmiş Kadın."

"'Hiç kimse aşkta geri çevrilmiş bir kadından ...' derkenki gibi mi?"

"Evet, tam öyle."

Lex, yaralı Korsan'a baktı, yüzü bembeyazdı ve kendinden geçmek üzereydi. Orada neler olduğunu güç bela anlayabildi. Bir çeşit büyü mü yapılmıştı? Albertine'nin fetişe verdiği zarar, bir şekilde Korsan'a mı aktarılmıştı?

Gözleriyle tanıklık ettiği şeyleri inkâr edemezdi. Adamın bacağı dizinden geriye doğru zorlanmıştı, hem de görünür bir fiziksel neden olmadan. Korsan'ın dizinin böyle aniden çözülmesine yol açabilecek altta yatan tıbbi bir sorunu olabilir miydi acaba? Kemikleri ya da eklemleri ile ilgili bir rahatsızlık? İleri derecede kemik erimesi? Aşırı esnek kirişler?

Fakat böyle olsa bile, bu durum kazanın, tam da Albertine'nin, bebeğin kalem inceliğindeki bacağını kırdığı anda ve aniden meydana gelmesini açıklamıyordu. Belki de telkinin gücüydü bu. Ya da parmak ısırtan bir tesadüf.

Lex, boşa çabaladığının farkındaydı. Fakat buradaki en basit çözüm, kabul etmesi en zor olanıydı.

Voodoo.

Voodoo vardı. O gerçekti. Ve işe yarıyordu.

Bu, ve bir de üstüne Teğmen Buckler'ın ifşa ettiği, onun Ekip 13 ile birlikte üzerinde çalıştığı müphem doğaüstü yaratıklar... Tüm bunlar çok fazlaydı. Bir seferde sindirmek için çok fazla saçmalık.

Bu, muazzam bir şekilde pes edilesi bir gündü.

13

AŞIRI KABA

VIRGIL JOHNSON OFİSİNDE, bir dosya dolabı ile üzerinde eski tip bir bilgisayar ve motor parçası süprüntüleri olan çelik bir masa arasında, duvara doğru çömelmişti. Lex'in SIG'ini görünce, Lex'in bunu kullanmaya niyeti olduğunu bilmediği için gözlerinden yaş geldi.

"Lütfen beni vurma, lütfen yapma." Lex, Wilberforce ve Albertine'ye yalvarırcasına baktı. "Bunu yapmak istemedim. Zargana beni zorladı."

"Zorladı mı?" dedi Lex. "Nasıl? Sana reddedemeyeceğin kadar para vererek mi?"

"Hayır." Daha hararetli bir şekilde, "Hayır. Asla! Ben öyle bir insan değilim. Fakat eğer Wilberforce uğrarsa ve ben onu hemen haberdar etmezsem bana kötü şeyler yapacağını söyledi. Korkunç şeyler. Burayı yakacağını da söyledi. Bütün geçim kaynağımın duman olacağını, hayatımın geri kalanını bir tekerlekli sandalyede oturarak ve ördeğe işeyerek geçire-

ceğimi söyledi. Başka ne yapabileceğimi bilemedim abicim. Yani bu Zargana. Ona hayır diyemezsin," dedi.

Lex, Wilberforce'a döndü. "Ne düşünüyorsun? Ona inanıyor musun?"

"Neden yalan söylesin ki?" Wilberforce, Virgil'e "Herhâlde Zargana'nın kara listesine girecek kadar aptal olduğumu ve bunun karşılığında her türlü cezayı hak ettiğimi düşündün," dedi.

"Hayır, hayır," diye inledi mekanikçi. "Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi. Ben daha çok onun kara listesine girmekten korkuyordum. Hata yaptım Wilberforce, bunun farkındayım. Fakat kendimle senin arasında seçim yapmam gerekiyordu. Benim yerimde olsaydın, böyle bir baskı altında, sen de aynı şeyi yapardın."

Wilberforce bunun üzerinde düşündü ve sonra başını sallayarak onayladı. "Tamam. Belki de öyle. Fakat biliyor musun? *Puddle Jumper*'ı bundan sonra burada parayla tutmayacağım. Burada bedava kalacak. Ve rom büfesindeki içkilerin de artık benden olmayacak."

"Tamam." Virgil burnunu çekti. "Tabii ki."

"Berabereyiz. Bana bu yaptığından sonra, artık sana borcum yok."

"Tamam dedim. Anlaştık."

"Bir şey daha," dedi Lex. Elini uzatarak. "Telefonun."

Virgil, kem küm ederek ve somurtarak telefonu verdi.

Lex, Virgil'in aradığı son numarayı tekrar aradı.

"Virgil," dedi gürleyen bir ses, telefonun öbür ucunda. "Umarım adamlarımın Wilberforce Allen'ı yakaladıklarını ve onu bana getirmekte olduklarını söylemek için arıyorsundur."

"Korkarım hayır, Bay Finisterre," dedi Lex. "Ben Lex Dove

ve sana üç adamının artık canlılar arasında yer almadığını ve dördüncüsünün de acil tıbbi yardıma ihtiyacı olduğunu söylemek için arıyorum."

Sonraki sessizlik çok kısa sürdü. "Çok yazık," dedi Finisterre. "Senin için demek istiyorum. Anlamadığın şey şu dostum, bu adanın sahibi benim. Manzanilla *benim*. Bu kaya parçasındaki herkes ve her şey bana, Garfield Finisterre'ye ait. Zargana buranın kralı ve eğer Zargana, birinin ölmesini isterse -ve senin durumunda bunu kesinlikle yapmış durumda, Bay Dove- bunu yapar."

"Ve eğer Zargana kendisi hakkında üçüncü şahıs olarak konuşmakta ısrar ediyorsa, o zaman Zargana'nın büyüklük kuruntusuna kapılmış olduğu kesin."

Zaten alçak olan ses oktavını biraz daha kaybetti ve neredeyse sesaltı hale geldi: "Senin bağırsaklarını çıkaracağım, seni beyaz ajan bozuntusu ibne. İç organlarını çıkaracağım ve sen çığlık atarken onları yiyeceğim."

"Cazip bir olasılık," dedi Lex. "Bense gözdağı vermem. Bu benim tarzım değildir. Eylemde bulunurum. Şimdi dinle beni Bay Finisterre ve iyi dinle. Seni, bundan sonra beni rahat bırakman konusunda uyarıyorum. Wilberforce Allen'ı ve onunla bağlantılı olanları da. Bu, Virgil Johnson'ı da içeriyor. Rota böylece tanımlandı. Çünkü her an arkandan gelebilirim. Beni asla görmezsin, asla duymazsın. Tekrar ediyorum, ben gözdağı vermem. Sadece gerçekleri söylüyorum, hepsi bu. Hiç beklemediğin bir anda orada olacağım ve etrafında kaç tetikçi olursa olsun ve hangi çeşit bir güvenlik sistemin olursa olsun, yetmeyecek. Evine gireceğim, yatak odana, en özel yerine ve arkanı dönüp beni görene kadar hiçbir şey anlamayacaksın. Beni fark eden sen olmayacaksın, ben kendi kendimi ifşa edeceğim. İşler böyle yürür. Ve sonra öleceksin. Bu,

ben nasıl olmasını istersem, hızlı ya da yavaş bir ölüm olacak. Anlık da olabilir, bir yılanın saldırısı gibi, bir anda. Aynı şekilde uzun ve yavaş ilerleyen bir ölüm de olabilir, o kadar acı verici ki, bitmesi için dua edeceksin ve duanın sanki hiç kabul olmayacağını hissedeceksin. Bunu sesimden anla. Blöf yapmıyorum. Yalan söylemiyorum. Sadece nasıl olacağını söylüyorum. Anladın mı beni?"

"Tabutuna gittikçe daha fazla çivi çaktığını anlıyorum."

"Tekrar ediyorum: Anladın mı Bay Finisterre? Ben sadece senin çok büyülü bir şekilde ifade ettiğin 'beyaz ajan bozuntusu ibne' değilim. Ben, bu dünyada kızdırmaman gereken son kişiyim. Dün gece bende karanlık bir şeyler gördüğünü söylemiştin, tehlikeli bir şeyler. İşte, sana açıkça söylüyorum. Onu daha fazla provoke etme Bay Finisterre. Onu kafesinden çıkarma. Eğer yaparsan, bu senin zararına olur."

"Wilberforce'un borçlarını sileceğimi mi düşünüyorsun ya da sayende üç adamımın öldüğünü unutacağımı mı? Dün gece Maurice'i sayarsak toplam dört. Çünkü eğer düşünecek olursan, kuruntuları olan sensin, ben değil."

"Sana, söylediklerimi aynen yapmanı öneririm, yoksa kibarlığı bırakıp aşırı kabalaşırım. Sana karşı aşırı kaba olmamı gerçekten istemezsin."

Lex telefonu kapattı.

"Bu onu bir süre oyalar," dedi.

"Onu sonsuza kadar korkuttuğunu düşünmüyorsun, öyle değil mi?" dedi Wilberforce. "Çünkü eğer yerinde olsaydım, ben ilk vapurla Jamaika'ya kaçardım lan. Seni dinlerken bile ödüm koptu."

"Zargana gibi bir adamdan kurtulmak kolay değil. Çok ukala ve kendi gücünden çok emin. Fakat en azından ona düşünmesi için süre verdim. Şu an için bizi sıkı bir şekilde ta-

kip etmez."

Lex, Virgil'e telefonunu geri verdi.

"Şimdi dinle beni," dedi mekanikçiye. "Yakınlarda yazlık evler var, ateş seslerini duymuşlardır. Bunu gizleyemeyiz, fakat şu anda son istediğim şey polislerle daha fazla huzursuzluk. Polis çağırman gerek ve bir de ambulans. Bunu yapman gerek, yoksa şüpheli görünür. Fakat kim sorarsa, biz burada değildik. Sen hep içerideydin ve dışarıda neler olup bittiğini görmedin. Sadece ateş seslerini duydun, hepsi bu. Anladın mı?"

Mekanikçi başını salladı, hayatı tehlikede değilken, şimdi söyleneni yapmaya daha çok istekliydi.

"Bize bir avantaj ver," diye ekledi Lex. "Biz gittikten sonra birkaç dakika bekle."

Yine başını salladı.

"Ve, *Puddle Jumper* için geri döneceğiz. Ne kadar yakın zamanda olur, emin değilim, fakat uçağın yakıtının dolu olması ve hemen uçmaya hazır olması gerek."

"Anlaşıldı patron," dedi Virgil. "Ve teşekkürler."

"Bana teşekkür etme," dedi Lex. "Sadece işleri bozma."

"İşleri tekrar bozma demek istiyor," dedi Wilberforce.

14

ANGER REEF

CAPE AZURE HOTEL'DE Lex, Buckler'a, odasında rapor verdi. Ekip 13 için deniz uçağı ile taşıma garantiye alınmıştı.

"Bununla ilgili sorun var mı?" diye sordu Buckler. Lex'e biraz daha yaklaştı ve meraklı gözlerle baktı.

"Başa çıkılamaz bir şey yok," diye yanıtladı Lex, biraz şaşkın bir halde. Amerikalının bazı garip tavırları vardı. "Wilberforce bu vesileyle, tekrar Wilberforce Havayollarının Kaptan Wilberforce'u olmaktan memnun."

Buckler arkaya yaslandı, sırtını biraz dikleştirdi. "Ya bayan arkadaşın? Albertine. Bize yardım etmek istiyor mu?"

"Öyle görünüyor."

"Fakat..?"

"Bu tamamen hangi kapsamda faaliyet göstereceğine bağlı," dedi Lex. "Eğer tavsiye, teknik yardım, arka plan istihbaratı ise, bir sorun görmüyorum. Daha pratik şeylerse..." İma

ettiği şey şuydu: *böyle bir şey olmayacak.*

Buckler bıyığının bir ucunu sıvazladı. "Bu onun söylemi mi, yoksa senin mi? Onun için aşırı koruyucu oldun gibi geliyor."

"Daha önce de söyledim; o sivil."

"Aynı zamanda kullanılabilir bir varlık. Bay Mükemmel Britanyalı Kirli İşler Uzmanı'nın, sahada işini yaparken asla sivil varlıklar kullanmadığını söyleyemezsin bana ve bahse girerim, her şey bittikten sonra onlara ne olduğu umurunda bile olmadı. Onlar, satranç tahtasının üzerindeki harcanabilir piyonlardı. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, sonuç, yöntemin haklılığını ortaya koyar. *Herhangi* bir yöntem."

"Hayatım artık farklı. *Ben* farklıyım."

"Yumuşadın, söylemek istediğin bu mu?"

"Bu şekilde beni çileden çıkaramazsın Teğmen."

"Buna uğraşmıyorum zaten ahbap, sadece gerçekleri söylüyorum."

"Bana görevin tam olarak ne olduğunu söyle," diye bir talepte bulundu Lex. "Bu noktaya geldik. Neye dahil olduğumu daha iyi bilmeden kendi adıma ya da başkaları adına, başka sözler vermeyeceğim. Ayrıntıları bilmeye ihtiyacım var."

"Hey, sakin ol!" Buckler sakinleştirici bir jest yaptı. "Tam sana biraz daha bilgi vermek üzereydim. Her şeyi benim üstüme yıkma. Gerçek şu ki, ben de senden fazla bir şey bilmiyorum. Olanlar, buradan uzakta olmayan bir ABD askeri üssünde gerçekleşti. Denizciler hasar gördü, muhtemelen öldüler. Ekip 13 sopayı eline alacak."

"Bu üs nerede?"

"Pekâlâ,şimdi..." Buckler, laptopunun dışındaki magnezyum alaşımlı kılıfı açtı. Bazı komutlar yazdı, parmakları tuşların üzerinde kaydı. Ekranda bir harita belirdi. "Kuzey Ka-

rayipler. Sağdaki Haiti Adası. Castro'nun komünist nirvanası ise en solda. Ve bu ikisinin arasında sıkışmış olan sandviçin içindeki köfte, nefis pırıl pırıl güneşli tatil yeri, yani Manzanilla." Dokunmatik fareye dokundu. "Ve eğer iki yüz klik kadar kuzeydoğuya gidersek ve yakından bakarsak, daha da yaklaşırsak, ne buluruz?"

Masmavi okyanusun ortasında yeşil minicik bir benek belirdi, sahile vurmuş denizyıldızına benzeyen bir kaya tabakası.

"Bu, dostum, Anger Reef," dedi Buckler.

"Anger Reef?" Lex kafa patlattı. "Onu daha önce duyduğumu söyleyemem."

"Şaşırdığımı söyleyemem. Burası kıtalar birbirinden ayrıldığında Bahama Adaları'ndan kopan bir parçaydı. Burası bir mercan adasıydı ve bir kıyı gölünü çevreleyen adacıklardan oluşuyordu, fakat kıyı gölü kum ve çamurla dolduruldu ve kurutuldu, tam bir adaya dönüştü. Teknik olarak burası Amerikan toprağı ve çok önemsiz derecede küçük de olsa, hiçbir zaman resmi olarak bunu kabul ettirmedik."

Lex, adanın en uzun eksenini, haritanın köşesindeki ölçekle karşılaştırdı. Anger Reef, en geniş noktasında sadece bir kilometre uzunluğundaydı. Gerçekten de önemsiz derecede küçük.

"Söylentilere göre, Kaptan Edward Teach, Karasakal adıyla bilinen adam, bin yedi yüzlü yıllarda oraya bir define gömmüştü," dedi Buckler. "Fakat adaya denizden ulaşmak neredeyse imkânsız olduğu için bunu önemsemiyorum. Anger Reef. Adında ipucu var. Etrafında mercan yığınları var, tam suyun altında. Bunlar ve gizlenmiş kıyı dilleri, tehlikeli akıntılar ve sürekli görülen ağır ölü dalgalar, buranın sandalla ana karaya ulaşmak için tehlikeli olduğu anlamına geliyordu. Eğer denersen paramparça olurdun."

"Görünen o ki, siz Amerikalılar bunun bir yolunu bulmuş-

sunuz."

"Henüz çok yeni. Ellili yılların sonunda Anger Reef'i bir dinleme noktası ve erken uyarı istasyonu olarak donatma kararı alındı."

"Küba'ya olan yakınlığı nedeniyle."

"Bingo! Çak ahbap."

"Ne, ödül yok mu?"

"Bu anlaşılabilir bir atılım değil miydi sence?" dedi Buckler. "Batista rejimi düştükten ve Castro, yönetimi ele geçirdikten sonra, Savunma Bakanlığı'ndan birileri, Küba'ya göz kulak olunması gerektiğini fark etti. Tam arka bahçemizde SSCB'nin küçük bir kukla devleti vardı. Bu nedenle Anger Reef, duvara karşı cambazımız olarak seçildi. Orada çok kısa sürede bir üs kuruldu, çoğu yer altındaydı. Tüm işçiler, ekipman ve malzemeler ya Pat Pat[17]larla ya da hava kayaklı gemilerle taşındı. Gemileri ve uçakları izlemek için radar düzenekleri ve denizaltıları izlemek için deniz radarı düzenekleri kuruldu. Radyo kuleleri, gelen ve giden tüm yayınlara göre ayarlandı. Aslında, Fidel bizim haberimiz olmadan banyoda osuramayacaktı bile."

"Neden Guantanamo Körfezi'ne yerleştirmediniz? Olayların olduğu yere daha yakın burası."

"Buranın daha gözden uzakta olduğu düşünüldü. Düşmanını gözetle ama bunu gözünün içine sokarak yapma denir. Ayrıca hükümet, Küba'nın, Karayipler'de yer alacak bir seri domino taşından sadece ilki olduğundan endişeleniyordu. Bölgede daha genel, daha merkezi bir gözetleme yerleri olsun istediler. Anger Reef tüm bu şartlara uydu. İnşaat, tam Küba Füze Krizi patlak verdiği sırada bitmişti."

"Bu işe yaramış."

17) Pat Pat: Askeri amaçlı taşıma helikopteri

"Olanların yarısını bile bilmiyorsun. Anger Reef, Sovyetlerin Küba'da gizli bir şekilde kurmakta olduğu füze üslerine ait sinyal trafiğini topladığı için itibarlıydı. Bu üsler, orta dereceli bir nükleer saldırı için füze fırlatabilecek kapasitedeydi. Bundan sonra burası, ABD Donanması'nın adayı kuşatmasını takip etti ve keşif uçaklarının, yaklaşan Rus ve diğer Varşova Paktı ülkelerine ait ikmal gemilerinden aldığı fotoğraflı keşif verilerini destekledi, aynı zamanda Sovyet denizaltılarının bulundukları yeri de gösterdi. İkmal gemileri geri döndüğünde, Anger Reef bunu rapor eden ilk yerdi."

"Kruşçev gözünü kırptı ve Anger Reef, onun göz kapaklarının hareketini gördü."

"Hoş bir üslup. Bunu ben de ara sıra kullanacağım."

"Çekinme."

"Sonra Reagan geldi ve Soğuk Savaş sona erdi," dedi Buckler, bu silsileyi özetleyerek, "yerleştirilen üssün yetkisi alınmıştı. Artık ona ihtiyaç kalmamıştı. Ruslar bizim tarafımızdaydı, dünya değişmişti ve Küba konu dışı kalmıştı, bir tarih hatası, zamanın unuttuğu ülke. Doksanların başında Anger Reef bir kalıntıydı, içi boş bir kabuk. Dinleme ekipmanı sökülüp götürülmüştü ve üs, çürümeye bırakılmıştı. Millerce derine inen sağlam yer altı sığınakları, gömülü üç düzeydeki çalışma, rekreasyon ve yatakhane alanı, neredeyse yüz kişilik personelin evi terk edilmişti. Kimseye bir faydası yoktu."

"Şey dışında..."

"Askeriyenin sahip olduğu hiçbir şeyin boşa gitmemesi dışında. İleri bir tarih için başka bir amaca uygun hale getirilirse, yeniden donatılırsa ve hayata döndürülürse, başka. Bak, bu araştırmacı bilim adamı, adının Gulliver Seidelmann olduğu söylenen adam, parlak bir fikir ortaya koydu."

"Hep öyle yapmazlar mı zaten?" dedi Lex.

"Evet. Bilim adamları, değil mi? Parlak fikirlerle dolular. Bir gün öyle bir ilham gelecek ki, hepimiz sırra kadem basacağız. Fakat Profesör Seidelmann özel, çok zeki olan ve Pentagon tarafından sevilen bu adam, Genel Kurmay'ı, olası önemli bir atılım için, bu ciddi kıyıya sürekli çuvalla para harcamaya ikna etti. Şimdi, bana sorarsan, daha güçlü silahlar, daha etkili balistik giysiler, daha etkili ve hassas elektronik takımlar, bir pisliğin işini garantiye alacak ve kolaylaştıracak her şey, ben buna varım. Bizim silahlarımız, karşı tarafınkine üstün oldukça, benim için sorun yok. Fakat profesör, bu sadece oyun değil. O, insan psikolojini geliştirmekle uğraşan bir biyokimya uzmanı."

"Hepimize daha büyük bir penis vermekle mi demek istiyorsun?"

"Hayır."

"Yazık."

"Seni umutlandırdığım için üzgünüm," dedi Buckler.

"Aslında ben seni düşünüyordum."

"Tabii ki öyle. Hayır, Seidelmann'ın amacı daha iyi donanımlı askerler değil, daha iyi askerlerin olduğu bir dönem."

"Süper askerler?"

"Evet, bu. Daha hızlı, daha güçlü, daha dayanıklı, daha az hassas; tam Kaptan Amerika saçmalığı. Erkeklerden daha erkek olan tipler. Yenilmez harp meydanı kahramanları." Buckler sadece küçümseyerek güldü. "Bir kez daha senden gelen 'benimle kafa buluyorsun' hissine kapılıyorum Dove. Sadece öyle olmayı isterdim diyebilirim. Hoş geldin dünyama."

Lex zekice bir cevapla karşılık veremeden kapı vuruldu. Ekip 13'ün iki üyesi, Tartaglione ve Sampson odaya girdiler.

"Teğmen?" dedi Tartaglione. "Sadece sizi kontrol etmeye gelmiştik, biraz uyuduğunuzdan emin olmak istedik. Aslın-

da kapıyı vurmayacaktık, ama sesler duyduk ve bunlar horlama sesi değildi."

"Oh, büyük incelik çocuklar", dedi Buckler. "Daha sonra biraz kestireceğim. Şu anda Bay Dove'u, durumumuz hakkında bilgilendirmekle meşgulüm. Kalın. Biraz moral desteği iyi olur. Bay Dove, söylediklerimin yarısına bile inanmıyormuş gibi görünüyor."

"Bu da ne böyle[18] anı, öyle mi?" dedi Sampson, yatağın üzerine uzanarak. "Bu anları ben de hâlâ arada bir yaşıyorum. Üç yıl, dokuz aydır 13 ekibinde olarak, ben bile hâlâ karşılaştığımız bazı pisliklerle ilgili sorun yaşıyorum. Hayal edebileceğinin de ötesinde, gezegenin en çılgın tipleri, en altta. Normaller üstte, deliler altta. Dibinde eşek arısı yığını olan bir kurabiye kavanozu gibi."

"Mutant eşek arısı yığını," dedi Tartaglione.

"Mutant etobur eşek arıları."

"Mutant etobur eşek arıları, hem de öldürücü nörotoksin iğneleri olan."

"Bunu, başka şeylerle ilgilenmen gereken başka şeyler olduğu şeklinde yorumluyorum," dedi Lex. "Katil eşek arıları."

"Aksi şeytan, hayır," dedi Sampson.

"Henüz değil,"dedi Tartaglione.

"Fakat belki de sadece an meselesi."

"Evet. Bir hafta süre ver." Tartaglione gardıroba yaslandı. SEAL'lar şimdi Lex ile birlikte, merkezinin o olduğu bir üçgen oluşturmuşlardı. Lex, dar bir alanda etrafının çevrildiğinin, azınlıkta kaldığının bilincindeydi. Bu üçü üzerine saldıracak olurlarsa diye, çıkış yollarını, hücum taktiklerini, hede-

18) Bu da ne böyle: Whisky Tango Foxtrot, Viski Tango Fokstrot diye çevrilse de, baş harfleri WTF, What The Fuck ile aynı baş harflere sahip olduğundan 'bu da ne böyle' anlamında kullanılır.

fi yok etme sıralamasını hesapladı. Onlar müttefikti, onlara güvenmemesi için bir sebep yoktu, ama eski alışkanlıklar kolay bırakılmıyordu.

"Şimdi, nerede kalmıştım?"dedi Buckler."Ah, tamam. Süper askerler. Profesör Seidelmann, sıradan erleri, durdurulamaz savaş makinelerine dönüştürebilecek bir şey yarattığını düşünüyor gibiydi. Onunla ilgili bir klip var elimde, burada Genel Kurmay silah alım heyetine vaziyeti açıklıyor. Bu, onunla Maryland'daki evindeyken, Washington'daki heyetin arasında geçen bir konferans telefon görüşmesinden alıntı. İşte:"

Profesör Gulliver Seidelmann ellili yaşlarda, zayıf çeneli, çerçevesiz gözlükleri olan ve alnının ortasında saç çizgisi üzerinde V şeklinde bir nokta bulunan bir adamdı. Keskin, yuvarlak ve parlak gözleri vardı ve her iki eliyle simetrik olarak aynı anda jest yapma alışkanlığı vardı, bir okutman ya da TV sunucusu gibi. Özel çalışma odası gibi görünen bir yerdeydi, arkasında bilimsel görünen kitaplarla dolu bir raf vardı, dirseğinin altında bir Newton yatağı ve açık bir kuruyemiş ve tohum poşeti vardı. Duvarda, Seidelmann'ın Beyaz Saray'ın önceki görevlisi ile el sıkışırken çekilmiş fotoğrafının yanında, çerçevelenmiş diplomalar görünüyordu.

"Baylar," dedi, "size sunacağım şey, iki biyoteknolojik yöntemin birleşimi, birisi modern teknoloji, diğeri ise eski, muhtemelen kadim. Bu, daha önce hiç karşıma çıkmamış olan bir bilgi, nesillerden beri var olan farmakolojik teknik bilgiyi alıp günümüze uyarlamak. Sonuçların, beğeninizin de ötesinde olacağından eminim. Önceki raporumu okuyacaksınız, burada laboratuvar ortamında özel olarak yaptığım deneyler ve bunlarla şimdiye kadar elde ettiğim başarılar yer alıyor. Benim sürecime tabi tutulan farelerin, ağrıdan etki-

lenmeyen ve en azından on kat daha dayanıklı hale geldikleri görüldü. Uyku ve herhangi bir dinlenme ihtiyaçları azaldı, stresli koşullarla -aşırı sıcak ya da soğuk, rüzgar türbülansı, yüksek desibelde ses saldırısı- kontrol nesnelerine oranla yedi kat daha uzun süreliğine başa çıkabilecek durumdalar. Bunlar sadece fareler. Aynı derecede bir artışın insanlara uygulandığını düşünün."

Klipte duyulmayan, profesörün bir soruyu dinlediği bir ara oldu.

"Dikkat ettiyseniz, komisyon üyelerinin sesleri redakte edilmiş," dedi Buckler.

"Tanrı korusun, onlardan biri tanıdık olmasın," dedi Lex.

"Sessiz ol."

Seidelmann konuşmasının kendine ait olan bölümünü özetledi. "Özenle seçilmiş çeşitli laboratuvar teknisyenlerine ek olarak, başka bir kişiyle iş birliği içinde çalışıyor olacağım," dedi. "Henüz kim olduğunu belirlemedim, fakat elimde bir aday listesi var, seçilmiş uygulamalarında uzman olan kişiler; belki de buna 'hüner' demeliyim. Bu kişinin yardımı ile bu süreci, insanlar üzerinde test yapılabilir hale getirebileceğimden eminim. Bu arada yine de, yalnız kalmaya ve bir yere kapanmaya ihtiyacım var. Bu hassas bir iş ve görevdeşlerimle birlikte olma konusunda bir hassasiyet."

Alım heyetinden başka bir soru ya da yorum geldi.

"Evet, tam dediğiniz gibi," dedi Profesör Seidelmann, hafifçe irkilerek. "Sanırım 'alay konusu olmak' bunu bir derecede tanımlıyor, fakat şüphe yok ki bunun kontrolünün, çalışma bitinceye kadar ertelenmesi taraftarıyım. Bilimsel araştırmalar dünyasında bazı çok dar görüşlü tipler var ve eminim, bu konuda derine indikçe gelebilecek tepkileri hayal edebilirsiniz, araştırmada daha çok... ezoterik bir alana. Büyücülük

yapmakla, batıl inançları deneysel kesinliğe tercih etmekle, neredeyse şeytanla iş birliği yapmakla suçlanacağım. Galile'nin toplumsal değerlere aykırı olarak dünyanın güneşin etrafında döndüğünü söylemesi gibi, bu da bugünkü toplumsal değerlere aykırı görüş, bir şekilde bilimsel ortodoksluğun dar yollarından sapma. En iyi ihtimalle dışlanacağım; en kötü ihtimalle, bütün önemli gazetelerde ve çevrimiçi forumlarda toplumsal olarak alaya alınacağım. Kariyerimi asla tekrar geri getiremeyebilirim. Saygınlığımı da öyle. Bu nedenle kesin gizlilik gerekli, en azından teorilerimi şüphelerin ötesinde, uygulamada test edene kadar. Bundan sonra itibarımı hiçbir şey sarsamaz. Başarılarım kendilerini ortaya koyacaklar."

Profesörün bir sonraki cümlesinden önce uzun bir ara oldu.

"Bu," dedi, "oldukça tatmin edici gibi. Biraz ücra bir yer öneriyorum, yalnız kalmayı ve bir yere kapanmayı istedim, en yakın karadan yüz mil ötede bir adadan daha iyi bir yer olabilir mi? Eğer var olan alt yapı kabul edilebilir bir çalışma standardına dönüştürülebilirse, burada bir üs kurmakta sakınca görmüyorum. Belki bronzlaşırım bile. Biz bilim adamları genelde solgun, içeride yaşayan tipleriz ya, değil mi?"

Bu esprili hazır cevaptaki oldukça kötü tahminle, klip sona erdi.

"Geçen Aralık ayıydı," dedi Buckler. "O zamandan beri Profesör Seidelmann Anger Reef'te, bu adamla danışıklı dövüş içinde harıl harıl çalıştı."

Polisten bir sabıka fotoğrafı açtı. Seidelmann yaşlarında bir Batı Hintliydi bu, belki azıcık daha gençti, üzerinde bir sürü piercing ve dövme vardı, saçları Kızılderililerininkini andırıyordu; etrafı kazınmıştı, sadece ortada bir parça bırakılmıştı, güneşten sararmıştı. Gözlerinin akı sararmıştı ve bir sürü çatlamış kılcal damar vardı ve göz bebeklerinden biri katarakt ya

da optik kesik benzeri bir şeyle gölgelenmişti. Kameraya ya da resmi çeken kişiye ters ters bakmıştı, bu haline bakılırsa, öfkeli, ne yapacağı önceden kestirilemeyen biriydi, dünyaya karşı garezi olan bir tip.

"Güzel," dedi Lex. "Tam da kızının eve getirmesini isteyeceğin kıl bir herif."

Sampson bir kahkaha attı. "Evet, topluma düzenli olarak katkıda bulunan biri."

"O, vaftiz ismiyle François Deslorges," dedi Buckler. "Haiti yerlisi, otuzlu yaşlarda, puanlı bir iş geçmişi var ve kabarık bir sabıkası. Daha çok uyuşturucu ticaretinden -esrar, eşi olmayan A sınıfı madde- yakalanmış, fakat hapiste bir gün bile geçirmemiş görünüyor. Ya Haiti polisi suçlamaları ispat edememiş ya da o, kendisini mahkemelerden uzak tutması için kime para yedireceğini biliyordu ve hangisi olduğu konusunda bahse gireceğimi biliyorum. Esas gelir kaynağı, uyuşturucu satışı dışında, Voodoo."

"*Vodou*," dedi Lex.

"Efendim?"

"O *vodou*, Voodoo değil. Yani, bana öyle söylendi."

"Doma*t*es, doma*d*es," dedi Buckler ilgisizce. "Bu herif, yine de profesyonel bir *houngan,* bir Voodoo rahibi." Voodoo üzerindeki vurgu hafif fakat keskindi "Port au Prince'de şehir merkezindeki evinde bir tapınak işletiyor, ona düzenli olarak gelen ibadetçilerin ya da belki *müşterilerin* yüzlerce sayıda olduğu söyleniyor. Nüfuzlu bir kişilik. Ayrıca Deslorges'in bir *bokor* olduğuna dair söylentiler de var, bu, Voodoo'yu karanlık amaçlar için kullanan rahip demek."

"Ona bakarak bunu asla söyleyemezsin," dedi Lex.

"İşte eğer komşunu bir kurbağaya dönüştürmek istiyorsan ya da eski karının bir kuyuya düşmesini istiyorsan, -benim de

istediğim gibi, şaka yaptım- başvurulacak kişi bu," diye ekledi Buckler. "Fakat bir bokor, bulaşılacak bir tip değildir. Voodoo ciddi bir bok. Eğer yanlış bir şekilde ya da zarar vermek amacıyla kullanılırsa, gerçekten zarar verebilir."

Lex bir an geçmişe döndü, aklına Zargana'nın yardımcısı ve onun bir anda kırılan bacağı geldi. Bu, Albertine açısından yanlış kullanım mıydı? Öyle olduğunu düşünmüyordu. Haklı bir meşru müdafaaya mükemmel bir örnekti, tabii öyle bir şey varsa. Fakat bunun "iyi" Voodoo olduğunu kabul edilirse, *kötü* Voodoo kim bilir nasıldı?

"Bunu destekleyeceğim," dedi Sampson. "Ben New Orleans'ta doğup büyüdüm. Orada, Big Easy'de[19] Voodoo vardı, bazen hoodoo denirdi lan, o şeyi kurcalayan bazı orospu çocuklarıyla başının belaya girmesini istemezdin. Bir seferinde hatırlıyorum, tanıdığım bir çocuk, bir arkadaşımın arkadaşı, Louis Armstrong Parkı'nın tam karşısında, Kuzey Rampart Caddesi üzerinde kendi mağazası olan güzel bir kızla, bir Voodoo rahibesi ile çıkmaya başladı. Bu kız, bir silsileye mensuptu ve kökeninin New Orleans'ın Cadı Kraliçesi, Marie Laveau'ya kadar uzandığını söylüyordu. Bir şekilde çocuk, kızı başka bir kızla aldatmış. Kız bunu öğrendi ve onu lanetledi. Sonradan duyulanlar, çocuğun köpeğinin bir arabanın altında ezildiği, çocuğun iş ini kaybettiği ve evinin, açıklanamayan bir yangında kül olduğuydu. Yani, bu kadar trajik olmasaydı komik olabilirdi."

"Belki de kendisi yaptı, yani rahibe," dedi Lex. "Köpeği öldüren arabayı kullanan, yangını çıkaran, erkek arkadaşının bir şekilde işten kovulmasını sağlayan oydu."

"Belki ya da belki de ruhların tüm bunları kendisi için yap-

19) Big Easy: New Orleans şehrinin takma adı.

malarını sağladı ya da sadece çocuğun şansı ters gitti. Her hâlükârda bir bağlantı var. Çocuk kızı çileden çıkardı, kız ona büyü yaptı, kötü şeyler oldu. Bunda Voodoo'nun bir rolü olduğunu kanıtlayamazsın, ama olmadığını da kanıtlayamazsın. Bu yüzden Voodoo'nun işe yaramadığından ziyade yaradığını varsaymak daha güvenli olur."

Lex, bir saat öncesine kadar bu konuda tartışmaya girebilirdi. Bu, *wanga* fetişinin saldırgan bir şekilde kullanıldığını görmeden önceydi.

"Öyleyse bu bokor, Deslorges..." diye başladı.

"Papa Couleuvre, bilinmeyi tercih ettiği adıyla," dedi Buckler. "Bu onun resmi adı ya da sahne adı, ikinci şahsiyeti ya da her neyse."

"Evet, o. O ve Seidelmann nasıl bir iş birliği içindeler? Bir Voodoo rahibi süper askerler yaratacak bir projede ne yapabilir ki?"

"Cevap şu; kimse emin değil, Pentagon bile. Seidelmann'ın bu konudaki notları müphem. Bildiğimiz şey, Seidelmann'ın kendi uzmanlık alanı farmasötikler ve onların, gücü arttırmak üzere insan metabolizmasını hızlandıracak şekilde kullanımı. Son zamana kadar, askerlerin baskı altında daha uzun süre dayanmalarını sağlamak üzere uyarlanmış ilaçlar geliştiriyordu. Şimdi, hava kuvvetleri pilotları, uzun uçuşlarda yorgunluğun etkisini yok etmek için ağızlarına amfetamin atıyorlar ve sıkı gözetim altında vardiya nöbeti tutan piyade erleri de kullanıyor. Fakat biz burada daha sofistike bir şeyden bahsediyoruz; en üst düzey verimde çalışmak ve korku ya da acıdan etkilenmemek için uygun dozda hazırlanmış steroid, uyarıcı, analjezik ve yatıştırıcı ilaçların karışımı."

"Bu bana çılgınca bir plan gibi geldi," dedi Sampson. "Korku, askerin dostudur. Ateş altındayken götüne tekmeyi vurur

ve devriye gezerken seni soğuk tutar. Korkuyu ortadan kaldırarak bizim, esas hayatta kalma mekanizmamızın bir kısmını da ortadan kaldırmış olursun."

"Katılıyorum," dedi Buckler. "Fakat devletin ileri gelenleri öyle düşünmüyorlar. Onlar duygusuz ve soğukkanlı bir şekilde saatlerce, hatta günlerce hiç durmadan ayakta durabilecek insan robotlar fikrini seviyorlar. Yarı asker, yarı Terminator-Yok edici olan adamlar. Bu nedenle Seidelmann için avuç dolusu para harcadılar. Onun bu süper asker projesi, onun ortaya koyduğu uzun bir plan zincirinin sadece sonuncusu ve muhtemelen en hırslı ve kaçık olanıydı."

"Fakat, ne bu? dedi Lex. "Onunla -Papa Couleuvre'nin, değil mi?- birlikte yaptıkları şey?"

"Eğer benim fikrimi sorarsan," dedi Buckler, "eldeki delillere dayanarak... zombiler."

15

ZUVEMBIE[20]

"EVET, DOĞRU," dedi Lex.

"Ben tamamen ciddiyim," dedi Buckler.

"Biliyorum ve ben de tamamen kuşkucuyum."

"Hâlâ mı?" Buckler sabırlı bir ifade takındı. "Tamam, öyleyse zombileri düşününce aklına ne geliyor?"

"Ortalıkta gezinen yaşayan ölüler topluluğu. İnsanları yiyen. İnleyen. Hepsi yemyeşil renkli ve çürümüş görünen. Onlarla ilgili filmler izledim."

"Böyle varlıkların ara sıra, aniden ortaya çıkabileceğini söylemek doğru olur. Evvelki sene Meksika Batı Merkezi Dağlık Bölgesi'nde, Pátzcuaro'da böyle bir grubu denetim altına almak zorunda kaldık."

"Kahretsin, tabi," dedi Tartaglione. "Yirmi bir Ekim'di, Cadılar Bayramı, el Dia de los Muertos. Küçük bir kasaba

20) Zuvembie: Zombi anlamında kullanılır. Bir bokorun kontrolü altında yapılan kötücül Voodoo büyüsü ile tekrar canlanmış ceset.

mezarlığında isyan çıkmıştı, cesetler mezarlarından tüymüşler, caddelerde sallanmaya başlamışlardı. Yakındaki pestisit fabrikası, yer altı suyunu on yıldan fazla süredir kirletiyordu, ham atık maddeleri doğru düzgün işlemek yerine, yer altı su tabakalarına yığıyordu, organofosfatlar ve genetik yapısı değiştirilmiş başka bir sürü pislik. Bu, mezarlık toprağının içine sızdı, bir şekilde ölüleri hayata döndürdü ve adamlar gayet enerjiktiler. Oturmuş kafatasları içindeki şekerleri yiyen kostümlü Meksikalılar ve bunların ortasında, *onların* kafataslarını yemeye çalışan bir grup yeniden hayata dönmüş ceset."

"Kafasından vurmak," dedi Sampson, parmaklarını tabanca gibi yaparak Lex'in burun kemiğine doğrulttu. "*Ka-pow.* Beyin sapını mahvetmek. Tek yol bu."

"Yerel medya bunu, ters giden bir Cadılar Bayramı akrobasisi olarak rapor etti," dedi Tartaglione. "Bazı eğlence düşkünleri sarhoş oldular ve rollerini oynarken biraz aşırıya kaçtılar."

"Akla yatkın," dedi Sampson. "Kimse, Meksikalılar gibi Cadılar Bayramı kutlamaz. Herkes neredeyse doğru düzgün göremeyecek hale gelene kadar tekilayı devirir, takım elbiseli bir adamla gerçek bir zombi arasındaki farkı bile söyleyemeyecek hale gelir. O gün her yerde maytaplar patlıyordu, o kadar çoktu ki, attığımız silah sesleri bile fark edilmedi. Pembe tütüler giyip, ZOMBİLER BU TARAFTAN yazılı işaretler taşıyarak operasyon yapsaydık bile, kimse kılını kıpırdatmazdı."

"Bu bir çeşit zombi," dedi Buckler. "Fakat bir de başkası var. Eski kafalı bir tip. Anger Reef'te dolaşanın bu tip olduğunu düşünüyorum."

"Eski kafalı tip," dedi Lex, bağlantı kurarak. "Voodoo tipi."

"Gerçekten. Zuvembie. Bir Voodoo rahibi tarafından aldığı paraya karşılık mezarından çıkarılan yaşayan ölü."

"Ah!"

"Hepsi bu mu? 'Ah'!" diye şaşırdı Buckler. "Burada beni çağırmayacaksın, değil mi?"

Voodoo bağlamında zombileri kabul ediyor musun?"

"Biraz önce tartıştığımız gibi, Voodoo her çeşit psikolojik etkiye dayalı olabilir," dedi Lex. "Bu bir inanç sistemi ve gücü küçümsenebilir, en azından kısmen, tabii beklentilere ve kültürel koşullanmaya göre. Sampson'ın arkadaşının başına uğursuzluk üstüne uğursuzluk geldi ve doğal olarak bu konuda kız arkadaşını ona büyü yapmakla suçladı, çünkü bu tek akla yatkın açıklama olmasının dışında olasıydı da. Aynı sebeple Voodoo ortamlarında bulunan birinin bir zombi -pardon, zuvembie- yaratma fikrini ortaya atması da mümkün değil mi?"

"Devam et."

"Pekâlâ, ben sadece şunu söylüyorum: Eğer bir Voodoo uygulayıcısı insanları, ölüleri diriltebileceğine inandırırsa, insanlar bunu sonsuza kadar bir gerçek olarak kabul ederler. Bunu, yeniden canlanmış bir ceset gibi davranan bir suç ortağı kullanarak ya da kolay etkilenen bir rahip yardımcısını örneğin kandırarak, onları yeniden canlanmış cesetler olduklarına inandırır. İkisi de aşağı yukarı aynı sonucu verir, rahibin korkunç ve güçlü görünmesine neden olur ve ünü pekişir."

"Güzel mantık," dedi Buckler, "ve bunda gerçek payı var. Etnologlar insanların, halusinojenlerin etkisi altında ya da bir ritüel yardımıyla kendilerinin zombileştiklerine inandırılabileceklerini ortaya koydular. Bir bokor - ve bu, hounganın aksine, bir bokorun yapabileceği bir şey - kurbanını, kısmi felç, bellek kaybı ve istek kaybına neden olan ilaçlarla bunaltır. Bu bir toz ya da iksir halindedir ve içeriğinde şöyle maddeler bulunur: Kirpi balığından alınan bir zehir olan tetrodotoksin,

genelde boru çiçeği olarak bilinen zehirli bir bitki ya da ay sarmaşığı, tüm bunlar parçalanmış ölü bir bebek kafatası ve kara kurbağası ve kertenkele parçaları gibi başka lezzetli malzemeler ile birlikte demlenir. Rahip, adamı sembolik bir şekilde gömer, onu günlerce bir tabutta tutar, bu yer altında çok az havanın olduğu bir ortam da olabilir, ta ki bu zavallı avanak -şaşkına dönmüş, ilaçtan sersemlemiş, yarı boğulmuş, muhtemelen beyni hasar görmüş haldeki- ölmüş olduğuna inanır. Sonra bokor onu, toprağı kazarak çıkarır, onu 'diriltir' ve artık o, kendisinin ruhsuz bir kabuktan ibaret olduğuna inanan ve bu nedenle kendisine söylenen her şeyi yapabilecek biridir. Bokor onu, uyuşturucularla kafası dumanlı ve sersemlemiş halde tuttuğu sürece, o kendisi için sadık ve salak bir köledir. Bu bir zuvembie'dir ya da en azından Voodoo geleneğinde yer alan Zuvembie ilmini hesaba katma yoludur. Haiti şeker kamışı tarlalarında köleleri bu yolla uysal ve itaatkâr halde tuttukları söylenir, onları zombileştirirler. Evet, ev ödevimi yaptım."

"Ve bu Seidelmann ve Papa Couleuvre'nin yapmakta oldukları şey, öyle mi? Kendi zombi modellerini yapmak?"

"Bu bir çalışma hipotezi, verilere uyan bir hipotez. Kaskkamerası görüntülerini hatırladın mı? O kurşun yiyen ve hâlâ gelen figürler. Seidelmann'ın süreci, her ne ise, insan kobay aşamasına geçti. Ama, belki de işler tam da onun ve Papa Couleuvre'un umduğu gibi gitmedi."

Lex, "O zaman görev, Anger Reef'teki üssün içine sızmak, bu zuvembielerin hepsini ortadan kaldırmak, eğer öyleyseler tabii ve orada personel olup olmadığını, denizcilerin hâlâ hayatta olup olmadığını belirlemek, onları çıkarmak, geri çekilmek ve eve dönmek."

"Az ve öz olarak."

"Pekâlâ..." Lex son olarak bacaklarına şaplak attı. "Beni bilgi almış ve olanlara hâkim olarak kabul edin. Bilmem gereken başka bir şey yoksa tabii?"

"Hayır," dedi Buckler. "Hepsi bu."

"Öyleyse ne zaman başlıyoruz?"

"'Biz?' Operasyona doğrudan dahil mi olmak istiyorsun?"

"Gördüğüm kadarıyla öyle," dedi Lex. "Wilberforce zaten seni Anger Reef'e getirip götürecek. Kendi çıkarın için kullanacağın bu sivil varlık, aynı zamanda benim arkadaşım. Şimdi, bahse girerim Albertine'yi de yanında sürüklemek için ısrar edeceksin, çünkü karşı tarafta seni deli ve kötü bir bokor ve belki de zuvembieler bekliyor olacak. Yanılıyor muyum?"

Buckler'ın ifadesi yanılmadığını gösterdi.

"Olay yerinde hemen ulaşılabilecek, pratik Voodoo becerisi olan birini istiyorsun," diye devam etti Lex, "eğer zuvembieler geleneksel yöntemleri kullanmaya zorlarlarsa diye. Sibirya'daki, ayı adama yaklaşmanı sağlayan şamanla aynı rolü üstlenecek birini istiyorsun."

"Kahrolası ayı adam," diye mırıldandı Sampson, hoşnutsuz bir şekilde başını sallayarak.

Tartaglione elini koklattı ve yüzünü buruşturdu. "O zamandan beri üç kez duş aldım ama hâlâ o herifin üzerimize sürdürdüğü kokmuş bokun kokusunu alıyorum. Yıkayarak çıkar mı bilmiyorum bile."

"Benim hoşuma gitse de gitmese de, Albertine'yi sizinle birlikte gelmeye zorlayacaksın," diye devam etti Lex, sadece Buckler'a doğru konuşarak. "Eğer çok sert itiraz edersem, eşitliğimizi sona bile erdirebilirsin. Endişelenme, üzerime alınmıyorum. Bir lider, bir görevi başarıyla yerine getirebilmek için her çeşit uyuşmazlığı göz önüne almalıdır. Sana zorluk çıka-

rırsam benden kurtulmak, yapılacak listende yer alır. Şimdi tam bu odada, eğer böyle bir şey olacaksa iyi bir yer ve zamanlama olabilir. Sizden üç kişi, ben tekim, ihtiyatlı ve silahsız bir temizlik. Bu işe yarar demiyorum, ama deneyebilirsiniz."

"Sen her zaman böyle şüpheci bir tip misin?"dedi Buckler.

"Geçmişte çok işime yaradı. İki tetikçinin bir anda çıkagelmesi neredeyse fazla *elverişli* bir durumdu. Buraya geri geleceğimi biliyordun. Arkadaşım ve onun kuzeni ile ilgili planlarından rahatsız olduğumu da biliyordun. Sampson ve Tartaglione sadece 'moral destek' değiller, öyle değil mi? Onlar destek, iş birliği yapmadığım bir durumda güvenlik polisi. Fakat gerçekten, inan bana, bir kavgaya tutuşmak niyetinde değilim. Sonuç ne olursa olsun, siz kazansanız bile, en azından biriniz hastanelik olur ya da daha kötüsü, buna yemin edebilirim. Ve sonra personelin yetersiz kalır ve görev tehlikeye girer, hatta üzeri bile çizilebilir ki, yazık olur. Bu durumda, teklifim şu ve bu tartışmaya açık bir teklif değil: Ben de sizinle geliyorum. Albertine ve Wilberforce'u alacaksın, ama beni de alacaksın. Marketlerdeki düşeş paketler gibi düşün. İki alana bir bedava."

"Dove, dinle..."

Lex ayağa kalktı. "'Tartışmaya açık değil' dediğim şeyin ne olduğunu tam anlamadın sanırım Teğmen Buckler? Wilberforce'un uçağı sekiz kişilik, yani uçakta bana da yer var. Silahlı bir çatışmada başımın çaresine bakabileceğimin ve daha önce Amerikalı savaş birlikleri ile çalıştığımın farkında olmalısın. Düşmanın alanına beraberinde iki tam amatörle giriyorsun ve muhtemelen kendi arkanı kollamakla öyle meşgul olacaksın ki, onlarınkini kollayamayacaksın. Siviller yükümlülüktür, hepimizin bildiği gibi. Geldiğim nokta bu. Bununla ilgili sorunun olabilir, ama böyle olsa bile, yine de. Bu son

karar."

Tartaglione ve Sampson, nasıl cevap vereceğini görmek için ekip liderlerine baktılar. Buckler dalgın dalgın bıyığını elledi, bakışları Lex'in üzerinde sabitlenmişti. Burada hafiften onun otoritesine sahip görünen, fakat kafa tutulmak istemeyen biri vardı.

Buckler'ın gözleri bir an için -sadece bir an için- sertleşti.

Sonra pes etti. Bir gülme geldi, çok yayvan bir gülme.

"Pekâlâ ahbap," dedi. "İyi. Sen de geliyorsun. Fazladan bir kişi zarar vermez sanıyorum. Ve haklısın, dostlarına göz kulak olacak biri iyi fikir. Bizim bunu yapmak için vaktimiz olmayabilir. Ekip 13'e hoş geldin, Lex Dove."

Lex, Buckler'ın uzattığı eli sıktı ve Buckler, neredeyse kemiklerini kıracak kadar sıktı elini. Sampson, arkasına sert bir şaplak patlattı. Tartaglione, fırçalama hareketi ile saçlarını dağıttı.

Tüm bunlar acı vermedi değil, Lex bunun kasti olmadığından da emindi.

16

ÖLÜLER KALABALIĞI

KARANLIKTAN, ÖNCE tek tek çıktılar, sonra grup halinde.

En öndeki, Sahraaltı Afrika'dan gelen, aşırı kilolu bir despottu, yüzü çamur gibiydi. Boynundaki şişkinlikler, Lex'in ona verdiği deri altı şırıngalardan olmuştu. Lex ona öldürücü dozda potasyum klorür enjekte ediyordu, bu İngiliz hükümetinin, adamın, ülkenin başına gelen dertlerden önceki sömürge yönetimini suçlu tutma girişimlerine karşı verdiği cevaptı. İngiltere, günah keçisi olmaktan hoşlanmadı. Ölüm nedeni, daha derinlemesine araştırma yapmak istemeyen bir adli tıp uzmanına göre, kalp kriziydi. Ülke vatandaşlarının çoğu gibi o da bu psikozlu şişko orospu çocuğunun ölümünden sadece memnundu.

Bir sonraki, Taylandlı bir plütokrattı, Pasifik kenarındaki ülkelerde bazı çok namussuz tiplere, küçük şişelerde silah haline getirilmiş Hanta Virüsü satmaya teşebbüs etmişti. Anda-

man Denizi'ndeki Phi Phi Adaları etrafında lüks yatı ile gezinirken, güverteye kaydı, parmaklık üzerinde suya düştü ve boğuldu. Ya da buna benzer bir şey oldu. Şişmiş cesedi, küçük balıklar tarafından ısırıldığını ve köpek balıkları tarafından dişlendiğini gösteriyordu. Ağzından, burnundan ve kulaklarından sürekli su fışkırıyordu.

Arkasından Karadağlı bir silah tüccarı geldi, devlet sırlarında tüccar olarak geçiyordu, çeşitli savunma birimlerindeki bağlantılarından aldığı bilgileri teröristlere ve kökten dincilere satıyordu, fahiş ücretlerini kim öderse. İsviçre Alpleri'nde St. Gotthard Pass'ı geçerken, Lamborghini'si yoldan çıkmıştı ve Teufelsbrücke Köprüsü'nden Schillenen Gorge adlı boğaza düşmüştü. Arabası öyle kötü hasar görmüştü ki, kaza araştırmacıları, arabanın sol taraftaki iki tekerleğini aynı anda patlatan ve sürücünün hakimiyetini tamamen kaybetmesine neden olan uzaktan kumandalı patlayıcılara dair kanıt bulamadılar.

Sonra Ukraynalı insan taciri vardı. Londra'ya rüşte ermemiş fahişeleri kaçırıyordu, bunlar bir gardıropta asılı bulundu; bu nereden bakılırsa bakılsın, otoerotik asfaksi feci halde aksi gitmiş gibi görünüyordu.

Ve El Kaide ile bağlantısı olan şeyh, kendi fedailerinden biri tarafından katledilmiş görünüyordu, bu adam sonra da silahı kendine doğrultmuştu.

Sonra da kışkırtıcı Neonazi hizipçi geliyordu. Ülkesine, nükleer cephaneliğini yozlaşmış ve saf ırk olmayan Batı'ya salıvermesi için hiç durmadan akıl öğretiyordu, bu adam Ural Dağları'nda Kanada geyiği avındayken arkasından vuruldu. Avcı arkadaşlarının kullandığı ile aynı kalibredeki tüfek mermisi ile vurulduysa da, adamların hepsi ona ya da yakınına bile ateş etmediklerine dair yemin ettiler.

Bunların hepsi sallana sallana Lex'e doğru yürüdüler, yakıl-

mış, ezilmiş, kırıklar içinde, uzuvları kesilmiş, mermi delikleriyle kalbura dönmüş, kanlı yaralar içinde, bulanık gözlerle, öfke içinde sessiz çığlıklar atarken açık kalmış ağızlarıyla. Önden, arkadan toplandılar, onun etrafını çevirdiler, bir düzine, yirmi tane, onun iki katı, daha fazlası. Soğuk, yapışkan eller onu tuttu. Ölüler kalabalığı onun sınırını zorladı, ağırlıklarıyla ve çürük kokularıyla üzerine abanmakla tehdit ettiler onu. Lex mücadele etti, fakat tüm gücünü kaybetmiş gibiydi. Kaçamadı. Çaresizdi. Ölüler, dalga halinde üzerine akın ettiler, öldürdüğü tüm insanlar, hepsi ebedi istirahatgâhından kalkmış, kiralık katili istiyorlardı; onu, artık evleri saydıkları en karanlık cehennemlere atacaklardı.

Ve Lex bir kahkaha sesi duydu; alaylı, kibirli bir kahkaha. Bunun nereden geldiğini anlamak için çılgınca etrafını taradı. Belki ona yardım edebilecek birisiydi.

Ayak sürüyerek yürüyen ölüler topluluğunun arkasında, sanki bir podyumun üzerinde siyah fraklı bir adam duruyordu. Sağdaki lensi eksik siyah güneş gözlüğü takmıştı ve kafasında eğri büğrü, kanadından gösterişli bir karga tüyü çıkmış olan silindir bir şapka vardı. Yüzü, bir kafatasını andıracak şekilde boyanmıştı, makyajın beyazı, teninin koyu kahve rengi ile tezat oluşturuyordu.

Elindeki bastonu sağa sola sallıyordu; bu, ahşaptan ince kıvrımlı bir bastondu, topuzu fildişinden bir kafatası şeklinde yontulmuştu. Onu, şefin çubuğu gibi kullanıyordu, sadece kendisinin duyduğu bir ritimde bir yandan öbür yana sallıyordu ve Lex, ölüler topluluğunun bu korkunç figürün yönetiminde olduğunu görebiliyordu. Onları harekete geçiriyordu, saldırılarını organize ediyordu ve durmaksızın iştahla gülüyordu, sanki bu hayal edilebilecek en son eğlenceymiş gibi.

Ölüler artık tek tek Lex'in üzerine tırmanmaya başladılar,

berbat bedenleri, üzerinde bir kubbe oluşturup onu tamamen sarıyordu. Yumuşak kokuşmuş etlerden ve kıvranan çürük uzuvlardan oluşan bir yığının ortasında kalmıştı. Zar zor nefes alıyordu. Boğulacaktı.

Ve o gülüş hâlâ arkada yankılanıyordu, siyahlar içinde tepinen, kafatası suratlı adamın mutluluk kahkahaları...

BU TABİİ Kİ bir rüyaydı. Lex, rüyanın tam ortasındayken bile, bu cesetler altında gömülürken bile bunu biliyordu. Sadece bir rüya ve kalabalığı yararak kurtulmuştu, tekrar yüzeye çıkmış, kendine gelmişti. Evet yatağındaydı, karanlıktı, çarşafa dolanmış vaziyetteydi, pencerenin dışından ağustos böceklerinin sesleri geliyordu ve tavandaki pervane, tembel tembel dönüyordu.

Ve sonra, korku içinde hâlâ kapana kısılmış olduğunu anladı. Üstünde, bir başkası vardı, kısmen üstünde, boğazının etrafında bir kol. Bu bir rüya değildi. Kâbus gerçekti. Ölüler buradaydılar -*kendi* ölümü- ve onlardan biri ona sıkıca sarılmıştı ve onu boğazlamak üzereydi.

Kolu üzerinden attı ve sürünerek ilerledi, umutsuzca kurtulmaya çabaladı, kurbanlarının ölüm sonrası intikamından kaçmaya çalıştı.

Yataktan yere yuvarlandı, güm diye yere, sırtının üstüne düştü. Ter içindeydi, kalbi çarpıyordu. Topuklarına dayanarak, duvara çarpana kadar geriye doğru gitti. Boğazından gelen bir inleme sesi duydu, bu berbat bir sesti, sözsüz bir af dileği.

Sonra yataktan bir ses duyuldu.

"Lex?"

Ve bir lamba yandı.

"Lex, neler oluyor?"

Bu Albertine'ydi, çarşafı göğsüne bağlamıştı, ona doğru eğildi, güzel ve istekliydi.

"Yerde ne yapıyorsun? Berbat görünüyorsun. Tanrı aşkına sorun ne?"

Lex nefes nefese kalmıştı, yutkundu, sonunda sesi çıktı. "Ben... Kahretsin. Ben bu... Ben... Kötü rüya. Evet. Gerçekten kahrolası kötü bir rüya."

Albertine onu baştan aşağıya süzdü. "Evet, öyle olmalı. Hadi." El işaretiyle çağırdı.

Lex gönülsüzce, kararsız bir halde yatağa tırmandı. Sıcağa rağmen titriyordu.

"O... Lanet olsun. O kadar canlıydı ki."

"Şşş. Tamam. Uzan."

Lex ona yaslandı. Albertine çıplaktı, kendisi de öyle. Bu nasıl olmuştu? Nasıl bu hale gelmişlerdi?

Olanları parça parça hatırladı. Wilberforce ve Albertine ile onun evinde randevulaşmışlardı. Lex, Cape Azure'den döndüğünde, onları kendisini beklerken bulmuştu. Akşam yemeğinde Lex, Anger Reef ile ilgili durumu ortaya koymuş ve Teğmen Buckler'ın her bir kuzenden ne istediğini açıklamıştı. Sonra Albertine gece için misafir odasına çekilmişti, bu arada Lex, Wilberforce için kanepeyi hazırlamıştı.

Daha sonra Lex'in yatak odasının kapısı açılmıştı. Albertine içeri girmişti, kapıyı yumuşakça arkasından kapamıştı.

Çok fazla şey söylenmemişti. Albertine'nin üzerinde, ödünç aldığı bornoz vardı. Onu çıkardı, bornoz ayak bileklerine doğru kaydı ve ortaya iri, güzel göğüsleri ve geniş, kavisli kalçaları çıktı. Albertine örtünün altına girip Lex'in yanına uzandı. Albertine'den gelen sıcaklık muhteşemdi. Misk kokusu da öyle, topraksı kadın kokusu. Lex neredeyse bilmeden

sertleşmişti ve ona orada olmasıyla ilgili soru sormadı, neden orada olduğunu, onu neden istediğini. Umurunda bile değildi. Kendini onun üzerine attı; ter, salya, pençe atma,her şey vardı, bacaklarını iyice açtılar, kaba bir şehvet balesi yapıyorlardı sanki ve çabuk bitmişti. İkisi için de, çabuk ve coşkulu bir birlikte boşalma ve sonrasında acele içinde uykuya geçiş, bir uçurumdan düşer gibi, orgazmın ve boşalmanın hemen ardından gelen kayıtsızlık.

"Sık sık kâbus görür müsün?" diye sordu Albertine.

"Ara sıra. Yine de bunun gibi değil."

"Konuşmak ister misin? Bazen işe yarar."

"Hayır. Bana neden böyle olduğunu... Biliyorsun... Söylemek ister misin? Neden biz..."

"Neden şehvetle beraber olduk?"

"Öyle söylemek istiyorsan."

Albertine alaycı, biraz merhamet dolu bir kahkaha attı. "Adalı kadınlarla ilgili bilmen gereken bir şey var. Biz çok ateşliyiz. Görünüşte dikkatli ve kuralcı, fakat bunun altında... Dikkat et!"

"Şikayetçi değilim, bunu hemen eklemem lazım."

"Biliyorum, değilsin. Seni şaşırttım, hepsi bu. Bunu anlıyorum. Seninle ilgilendiğimden emin değildin. Fakat ben çok fevri olabilirim. Bazen Erzulie Freda, bana yenik düşer. O hoş bir bayan, hayattaki bütün güzelliklere düşkün, kendince zarif ve hiçbir şeyi üstünkörü yapmayacağını düşünürsün, ama öyle değil, inan bana. Ahlaksız bir tarafı var ve ara sıra ben onu çağırmasam bile üzerime biner..."

"Ve sen de benim üzerime bindin," diye tamamladı Lex.

Albertine bu kez kıkır kıkır gülmedi; Lex'in şimdiye kadar duyduğu en müstehcen kahkaha denebilirdi.

"Ve güzeldi," dedi Albertine.

"Hepsi bu mu? 'Güzel'."

"Çok güzel, öyleyse. Sen beraber olduğum en uzun boylu adam değilsin, ama başka açılardan, hiç mi hiç küçük değilsin."

"Teşekkürler. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Öyle yap zaten."

"Saat kaç?" Lex çalar saate baktı. "Aman Tanrım," diye sızlandı. "Üçü geçmiş. Hareket saatimiz altı, Buckler'a göre. Albertine, biliyorum, bunu şimdiye kadar yüz kez sordum, fakat şimdi çok daha yerinde görünüyor. Bundan emin misin-?"

Albertine, onun dudaklarının üzerine bir parmağını koydu. "Sakın bunu söylemeyi düşünme. Bir bokor iğrenç şeyler yapabilir, *vodou*'yu sapına kadar bozabilir. Uygulayıcı bir mambo olarak şunu söyleyebilirim, Loa'nın gerçek bir *hizmetçisi* olarak, kayıtsız kalamam ve buna izin veremem. Ayrıca ne yapabileceğimi gördün. Bütün hilelerim, gerekli malzemeler yanımda ve bunları kullanmaktan korkmuyorum. Bu işe gözlerimi dört açarak gireceğim Lex. Endişelenmen incelik, fakat bunu yapma."

"Ben sadece diyorum ki..."

"Her şey olması gerektiği gibi. *Vodou* çok kaderci bir din, bunu anlamalısın. Bir kişinin kaderini kabul etmesi, anlaşmanın bir kısmı. Loa bizim için en iyi olanı bilir ve onun isteğine karşı gelmeye çalışmak aptalca olur. Bu sadece, onları gücendirir ve seni götürmek istedikleri yola sokmak için onları daha da kararlı hale getirir. Ve bu, bu görev, benim yolum. Bunu biliyorum. Hiç şüphem yok."

"Tamam," dedi Lex. "Peki, denemedim demezsin. Kahretsin!" Ön kolunun arkasını alnına bastırdı. Bir anda zihninde siyah cenaze giysileri içindeki figür geldi, başının üstüne tünemiş salak şapkası, havadaki oymalı bastonun modeli. "Rü-

yayla ilgili olan şey... gözümün önüne geldi... daha önce benzer rüyalar gördüm. Tekrar eden bir kâbus. Fakat bu sefer hepsinden kötüydü. Sanırım sadece olacaklarla ilgili endişeliyim."

"Kim değil ki?" dedi Albertine. "Eğer Teğmen Buckler haklıysa ve zuvembielerle karşılaşacaksak ya da onlara benzer şeylerle, endişe tek mantıklı tepki." Ses tonu sempatik halden meraklı hale dönüştü. "Rüyanda tesadüfen birileri var mıydı? Daha önce görmediğin biri?"

"Evet," dedi Lex, biraz hızlıca. Sözünü geri almaya çalıştı, kendisi ile ilgili, bilinçaltı zihninin çalışması ile ilgili bu kadar çok bilgi vermek isteyip istemediğinden emin değildi. Bu kadınla tanışalı daha yirmi dört saat olmamıştı. Seks yapmışlardı, ama onu daha doğru düzgün tanımıyordu bile. "Bir çeşit. Bilirsin, rüyalarda birileri tanıdık gelir, tamamen yabancı olsalar bile. Bunda da böyle bir tip vardı."

"Onu tanımlasana."

Lex, kafasında şapka olan adamı sözlü olarak kısaca anlattı.

"Baron Samedi," dedi Albertine. Şaşırmış görünmüyordu.

"Ah, evet. Onun, Papa Doc Duvalier'in görüntüsünü kopyaladığı kişi olduğunu söylemiştin. Hatırlıyorum. Bu yüzden onu tanıdım. Her yerde onun resimler var, öyle değil mi?"

"Baron'un? Buradaki dövme salonlarının onda dokuzunun camında onun resmini görürsün, tasarım örneklerinden biri olarak. Özellikle genç erkekler arasında dövme figürü olarak popüler bir seçim. Motosikletler üzerindeki çıkartmalar, sörf tahtaları üzerindeki boya tabancası ile boyanmış resimler, evlerin yanındaki duvar resimleri, baktığın her yerde onun görüntüsünü bulabilirsin. İnsanlar *vodou*'nun ne olduğunu bilmezlerken bile onu biliyorlardı, öyle bir Loa. Herkes onun mükemmel olduğunu düşünür, bu da Baron'u mutlu eder. O da kendisinin oldukça mükemmel olduğunu düşünür."

"Sanırım sen dün, bana ondan bahsettiğin için onu rüyamda gördüm." Lex için bu rahatlatıcıydı. Rüyalar zihnin takas merkezleriydi, günün karmaşık verilerinin bir çeşit elenme, ayrılma ve depolanma merkezi. Albertine, Papa Doc ve Baron Samedi hakkında konuşmuştu ve Lex'in arka beyni bu ikisini birleştirmişti ve sonra da Haitili diktatörü, insan canavarların geçit töreni arasına koymuştu, bunların gölgeleri Lex'i uyurken ziyaret etmişlerdi. Duvalier, Lex'in Crimson Kodları'ndan biri değildi belki ama, geri kalanlarla tam uyuştuğu kesindi. Baron Samedi ona bir çeşit yıldız statüsünde görünmüştü, sanki emektar bir oyuncuydu ve uzun süren bir şovu renklendirmek için köşesinden onun içine girivermişti.

"Belki" dedi Albertine. "Ya da Baron sana bir bakmak istedi."

Albertine'nin sözleri üzerine Lex ürperdi. "Saçmalama."

"Bu tam onun tarzıdır, şöyle bir uğramak ve kendini tanıtmak. Eğer bir sorun yaşanacaksa ve buna bir bokor da dahilse, o zaman Baron olayların işleyişinde yer alır. Kara büyü ve Baron, asla birbirlerinden ayrılmazlar. Bence o seni ölçmek istedi. Neyle karşı karşıya olduğunu görmek istedi. Bir şey söyledi mi?"

"Hayır, sadece güldü. Hem de fazlasıyla."

"Onunla birlikte başkaları var mıydı?"

Rüyasındaki o kadar çok ölüyü nasıl açıklayabilirdi ki? Önceki hayatına doğru bir kapı açmadan bunu yapmak imkânsızdı, bu kapıyı Manzanilla'ya taşındıktan sonra sıkı sıkıya kapalı tutmuştu, şimdi başka birinin göz gezdirmesine izin mi verecekti? Bunun için Albertine'yi yeteri kadar -hem de hiç- tanımıyordu. "Hayır. Kimse yoktu. Sadece o."

"Sadece Legba'nın da görünüp görünmediğini merak ettim."

"Legba?"

"Dönüm noktalarının Loa'sı. Bir karar verileceği, bir seçim yapılacağı, yeni bir işe girişileceği zaman o hep oradadır. Bir dilenci gibi görünür, genelde yanında bir ya da iki köpeği vardır, mısır koçanından yapılma bir pipo içer, topallayarak yürür..."

"Gable'dan bahsediyor olmalısın," dedi Lex alaycı bir gülüşle.

"Gable?"

"Bu yaşlı serseri, tepeye giden yolla kıyı anayolunun kesiştiği yerde yaşar. Onu mutlaka görmüş olmalısın. Rom büfesine gelip giderken onunla neredeyse her akşam karşılaşırım."

"Adanın o köşesine pek gitmem. Daha çok Port Sebastian civarında ve rüzgar tarafında dolaşırım. Medeni bölgeler."

"Peki, o, bu bölgelerin demirbaşıdır. Önüne ara sıra tek tük dolar atarım. Zararsız biridir. Çoğunlukla."

"Her zaman değil yani?"

Bu sürükleyici bir soruydu. Belki de Lex bunu istemişti.

"Peki, dün gece değildi, kesinlikle," dedi. "Eve doğru yürürken yakama yapıştı. Garip bir tavrı vardı. Beni yakaladı ve susmak bilmedi, başlangıçlardan konuştu, yapacağım bir iş olduğunu söyledi ve yardımı geri çevirmememi söyledi. İçkiyi biraz fazla kaçırdığını düşündüm."

Albertine doğruldu. "Adı neydi?"

"Gable."

"G-A-B-L-E?"

"Sanırım böyle heceleniyor."

"Azizler bizi koruyorlar." Albertine hemen döndü, yataktan atladı, bornozunu aldı.

"Neler oluyor? Bu ani telaş neden? Ters bir şey mi söyledim?"

"Gitmemiz lazım. Sen ve ben. Fazla zamanımız yok, bunu

Teğmen Buckler ve arkadaşlarını almadan önce halletmemiz gerekiyor."

"Neyi? Söylediklerini anlamıyorum."

"Lex." Albertine bornozun bağcığını bağladı, Lex'i hiç de kötü olmayan görüntüsünden mahrum bıraktı. "Papa Legba ile karşılaşmışsın, yüz yüze. Eğer geç kalmazsak, Anger Reef'te yapacaklarımızla ilgili onun kişisel duasını alabiliriz."

17

KAVİMLER

GİYİN. *On dakika içinde dışarıda görüşürüz.*

Bunlar Albertine'nin hızla odadan çıkmadan önce söylediği son sözlerdi. On dakika sonra Lex, Subaru'nun yanında duruyordu, bekliyordu. Rikki çalılıklardan başını çıkardı ve salınarak yürüdü; şaşırmıştan da öte görünüyordu. Davranışı sanki şunları söylüyordu: *Bu Allah'ın cezası saatte kalkmış ne yapıyorsun? Bu, benim etrafı kolaçan etme saatim, senin değil.*

"İnan bana," dedi Lex, firavun faresine, "tüm bunların ne olduğu hakkında ufacık bir fikrim olsaydı, sana söylerdim."

"Hayvanlarla mı konuşuyorsun Lex?" Albertine evden yeni çıkmıştı.

Rikki, yabancıya bir bakış fırlattı ve toz oldu.

"Sen böyle birine benzemiyorsun," diye devam etti. "Fazla duygusal."

"Firavun faresi cevaplamıyor," dedi Lex. "O mükemmel bir konuşmacı."

Albertine'ye yolcu kapısını açtı, sonra kendisi de sürücü tarafına bindi. 4x4, birkaç dakika içinde gürültülü bir şekilde yola koyulmuştu, farları sisli geceyi aydınlatıyordu.

"Belki bunun çılgınca olduğunu düşünüyorsundur," dedi Albertine, "gecenin bir yarısı yola çıkıp bir serseriyi görmeye gitmek."

"Çılgınca, aklıma gelen ilk sıfat değildi. Pek sayılmaz."

"Yine de bu tipik Legba. O öyle yüzsüzdür ki. Oyun oynamayı ve fesatlığı sever, saklambaç, cee oyunu gibi oyunlar. Eğer sana bir numara çekme şansı bulursa, sen fark etmeden kendini açığa çıkarma gibi, buna atlar. Birazcık hileye dayanamaz."

"Sen, Legba'nın... Gable olduğunu mu söylemek istiyorsun? Gable, kılık değiştirmiş bir Voodoo Loa'sı mı?"

"Hayır. Ben Legba'nın, seninle konuşmak için bu Gable adlı adamı kullandığını söylüyorum. Gable, Legba'nın *chwal*'i olarak en uygun aday. O da Legba gibi dilenci. Onun da Legba gibi köpekleri var. O da yol ayrımlarında yaşıyor ve Legba yol ayrımları ile ilgili. Onun topalladığını mı söylemiştin?"

"Ayağı ile ilgili bir sorun var. Metal bir baston kullanıyor."

"Evet. Legba yürümekte zorlanır, çünkü bir ayağı cennette, diğeri yeryüzündedir. O bu ara kesitte, görüyor musun, iki âlem arasında. Bu nedenle seremoni yaparken önce onu selamlarız. O iki tarafa da iletişim kanallarını açar."

"Bir çeşit ruhsal telsiz gibi."

"Sen dalga geç, ama öyle. Ve bazen yayın zayıflar ve bu kazara olmaz. Legba kafa karıştırmayı sever, fırsat vermeyi de. Eğer sana bir mesaj gönderiyorsa, bu nadiren direk ve açık olur. Birçok şekilde yorumlanabilir, aynen yol ayrımlarında bir çok yöne gidebileceğin gibi. Bilmecelere, çevrik kelimelere ve paradokslara karşı bir tutkusu vardır..."

"Gable, Legba'nın bir çeşit çevrik söylenişi."

"Aynen ve bu da Legba'nın onu konuşmak için seçme nedenlerinden biri," dedi Albertine. "İkisi arasında bu kadar çok benzerlik. İsim daha çok son noktası, bu da cabası."

"Ya oraya gidip Gable'ı uyandırırsak ve Legba telefonu ve çağrıyı yanıtlamamayı seçerse?"

"O zaman vakit kaybetmiş oluruz. Fakat denemekle hiçbir şey kaybetmeyiz."

"Birkaç saatlik fazladan uyku dışında hiçbir şey," diye söylendi Lex.

"Sızlanma. Bu sana yakışmıyor," dedi Albertine. "Ayrıca, anladığım kadarıyla sen bu tip şeylere alışıksın. Çok az uykuyla çalışmak. Gecenin garip saatlerinde uyanık olmak. Senin işin, askerlik hayatı bunu gerektirmiştir."

"O, gençlik yıllarımdaydı. Bugünlerde daha rahat bir çalışma ahlakına sahibim."

"Yani idare edecek kadar az iş yapmak mı."

"Mümkünse hiçbir şey yapmamak."

"Adalı bir erkeğe dönüşüyorsun. Ayıp sana."

"Elimde değil. Rutubet nedeniyle." Lex, Subaru'yu tepe yolunun dönemeçlerinden aşağı sürdü, her birinin içinde betondan bir ev olan küçük çiftlikleri geçtiler. Bu evler genelde tam bitmemişti ve araziler yarım ya da bir hektar büyüklüğündeydi, mısır, manyok ve bazen de ananas ekilmişti, ayrıca süt için bir de keçi vardı. Böyle çiftçilikle ihtiyacın biraz üzerinde ürün almak mümkündü. "Loa tanrılar gibi, öyle mi?"

"*Vodou* hakkında ders mi almak istiyorsun?"

"Şu an çok iyi bir zaman gibi görünüyor. Yolculuk sırasında yardımı da olur, ayrıca düzenli olarak bir Loa ile karşılaştığıma göre, onlarla ilgili mümkün olduğunca fazla bilgi edinmeliyim. Tedbiri elden bırakmayacaksın."

"Peki, bunu sen istedin," dedi Albertine. "*Vodou,* sinkretik bir dindir. Yani dini geleneklerin bir birleşimidir, bir diğerinin altında görünmez olur. Köle ticareti ile Afrika'dan Batı Hint Adaları'na getirilmiş olan orijinal inanç sistemi var. Bunun üzerine eklenen, kölelerin efendileri tarafından onlara dayatılan Katoliklik var, efendiler köleleri 'medenileştirme' umuduyla onları Hıristiyanlaştırdılar ve onların 'vahşi' eğilimlerini yok ettiler. Bu ikisi birleştiler, birbirleri ile uyumlandılar, görüş alışverişinde bulundular, hatta Facebook arkadaşı oldular ve sonuçta *Vodou* ortaya çıktı. Master tezimi, dini araştırmalarda asıl olarak bu konuda yazdım."

"Alim kız?"

"Tanrım, evet! Yoksa Cornell'e asla param yetmezdi. Şanslıydım ki, sözde gelişen dünyadaki öğrenciler için Birleşik Devletler'de akademik derece fırsatları var."

"Amerika, dünyaya uzanıyor ve ABD, küresel egemenliğini geliştirmek için üzerine düşeni yapıyor."

"Alaycı."

Lex omuz silkti, bu arada ellerini bir an için direksiyondan kaldırdı.

"Bu ciddi bir kültür şokuydu," dedi Albertine, "Manzanilla'dan bir Sarmaşık Birliği Üniversitesine gitmek. Kuzey New York'ta geçen ilk kış beni neredeyse öldürdü. Dondurucu soğukluktaki bir yağmurun nasıl hissettirdiğini anlayamazsın; kar bir yana. Konuyu dağıtıyorum."

"Evet öyle."

"*Vodou*, Afrika'nın bazı bölgelerinde ortaya çıktı, özellikle Kongo, şu anda Benin diye adlandırılan Dahomey ve şimdi Nijerya'nın bir bölümü olan Yorubaland. Ayrıca Batı Hint Adaları'ndaki yerli kabilelerin geleneklerine dayanan kökleri de var, Arawak ve Taino. Çeşitli etkilerle yapılmış bir yahni

gibi, ama bana sorarsan bu bir artı, eksi değil."

"İyi, güçlü kırma soy. Soy içi üretim yok."

"Evet. Öyle. Kölelerin inançlarını açıkça uygulamaları yasaktı tabii. Onlar kâfir olarak kabul ediliyorlardı ve Hıristiyan inancı dışındaki bir inancı aleni olarak uygularlarsa çok kötü şekilde cezalandırırlardı. Bu nedenle atalardan kalma gelenek göreneklerini dışarıya belli etmeden korumanın kurnazca bir yolunu buldular. Katolik azizleri kendi dinlerinin ruhları ve tanrıları yerine vekil olarak uyarladılar, isim olarak onlara tapıyorlardı, fakat aslında her zaman ona eş olan kendi Loa'larına tapıyorlardı. Yani örneğin St. Patrick, Damballah yerine kullanıldı, ikisi de baston taşıdıkları ve yılanlarla bağlantılı oldukları için. Kutsal Bakire Meryem adı Erzulie Freda için kullanıldı, sakat St. Lazarus Legba için ve St. George Ogun için... Liste böyle devam ediyor. Efendileri bunu asla anlamadılar. Köleler ayrıca belli bir ilahı diğerlerine üstün olarak kabul ettiler ki, buna Bondye adını verdiler."

Lex, Anger Reef'ten alınan görüntüleri hatırladı, "Bondye! Bondye! Beni duyuyor musun Bondye? Seni almaya geliyorum," şeklindeki çığlıkları. Bu bağıran kimdi? Mantıksal olarak bu François Deslorges'ti, namı diğer Papa Couleuvre. Bu kelimeler ne anlama geliyordu? Bunu söyleyemiyordu, fakat iyi bir şeye işaret etmediklerinden emindi.

"Loa, Bondye'nin aracıları gibi davranır," diye devam etti Albertine. "Onlar bize karşı onu temsil ederler ve tam tersi. Bondye ayrıdır ve bilinemez, fakat Loa daha maddi, değişken, inatçı, tartışmacı, cömert, kindar olabilir, yani tam bizim gibi. Onurlandırılmayı ve pohpohlanmayı severler, kendilerine adaklar sunulmasını da ve eğer onlara nazik davranırsan buna karşılık verirler, fakat onları rahatsız edersen ya da aşağılarsan, bunu yanlış anlamaya meydan vermeden sana bildirirler.

Loa'nın üç *kavmi* vardır; üç kategorisi, üç ailesi. İlki Rada *kavmi.* Bunlar Dahomey'in farklı lehçeler konuşan insanları tarafından getirildiler. Radalar bilgedirler, bir eyleme geçmeden önce düşünmeye eğilimlidirler, ama yine de onlar her zaman güvenilirdir denemez. Benim üç kocam da Rada. Benim peristilyumum tamamen onlara adandı. Onlar 'soğukkanlı' Loalar."

"Bisiklet kulübelerinin arkasında takılıp sigara içerler."

Albertine, Lex'in yorumuna hak ettiği saygıyı gösterdi ki bu, hiçti. "Bu bir değer yargısı değil. 'Soğukkanlı' yavaş çalışan fakat güvenilir, kolay idare edilir anlamında. Sonra Petro Loa var, daha zorlu bir *kavim*, Kongo'nun sıcak bölgelerinde doğmuş. Bunlar Rada'ya göre biraz daha ilkeller ve agresifler. En son olarak Guédé *kavmi* var. Bunlar yer altı dünyasının lordları ve hanımefendileri, ölümün kralları ve kraliçeleri, fakat bunlar duyulduğu kadar sıkıntılı ve korkunç değillerdir. Bunlar sert olmalarının yanında aşırı canlı ve hareketlidirler. Ölüm kaçınılmaz olarak yeniden doğuma neden olur, yeni bir başlangıca, tekrar başlama şansına. Bir kapı kapanır, bir başkası açılır. Ve ölüme yakın olma, yaşama isteğini keskinleştirir, öyle değil mi? Yani Guédé Loa, eğlenmeyi ve kendinden geçmeyi sever, hatta seks partili alemlere katılmayı da. Bunlar her açıdan 'sıcak Loa'dır, ateşli ve şehvetli."

"Tamam," dedi Lex. "Yani erkeklerin ve kadınların bekârlığa veda partilerini düzenleyenler bunlar."

"Aynı zamanda cenazede uyanmayı sağlayan da," dedi Albertine. "İşte, *kavimler* hakkında ana hatlarıyla verilecek temel bilgiler bunlar. Sistem, benim sana özetlediğimden çok daha karmaşık. Ayrımlar o kadar da belirgin değil."

"Bunlar iyi. Ben basitleştirilmiş halinden memnunum."

"Ben de öyle olacağını düşünmüştüm. Hangi Loa'nın han-

gi *kavme* ait olduğunu söyleyeyim mi?"

"Şimdi değil."

"Anlıyorum. Aşırı bilgi yüklemesi. Lex Dove'un hafıza dağarcığı tam kapasiteye ulaştı."

"Hayır." Lex ileriyi işaret etti. "Gelmek üzereyiz, o yüzden."

Yol ayrımı görünüyordu.

Albertine, bacaklarının üzerindeki omuz çantasını daha sıkı kavradı. Heyecanlı fakat aynı zamanda endişeli bir şekilde Lex'e vurdu.

O da endişelendi ve bunun nedenini anlamaya çalıştı. Alt tarafı evsiz bir berduşla laflamaya gitmiyorlar mıydı?

Hayır, belli olmaz.

Ondan çok daha fazlasıydı.

18

MUM IŞIĞINDA LEGBA

GABLE, yol ayrımında görünmüyordu. Onun ve köpeklerinin uzandığı yol kenarındaki çimenlik alan boştu, oval şeklinde düzleşmiş çimenler ay ışığında parlıyordu.

"Onun geceyi geçirdiği bir yer var." Lex, arkadaki akasya ve kordilin çalılığını işaret etti. "Buralarda bir yerde."

"Gelip giderken bastığı yerler görülüyor," dedi Albertine. "Hadi takip edelim."

"Önce ben."

"Kahramanım benim."

Lex, kordilin yapraklarının kanatlarını dikkatli bir şekilde iterek yana doğru tuttu, böylece Albertine'nin yüzüne çarpmalarını önledi. Yirmi metre kadar sonra bir açıklığa geldiler. Burada derme çatma iğreti bir çadır vardı, ahşap direklerden ve branda bezinden yapılmıştı, önündeki pişirme ateşi ise çoktan sönmüştü. Yerde boş şişeler, teneke kutular, sigara paketleri, çikolata ambalajları, çanak çömlek kırıntıları, *Manza-*

nilla Times gazetesinin eski baskılarından sayfalar, çeşitli kirli giysiler, rutubetten kabarmış bazı kitaplar, ayrıca bozuk bir transistorlu radyo ve küçük bir hesap makinesi gibi birkaç elektrikli ev gereci vardı. Gable bunları bahşiş olarak almış olmalıydı ya da birisinin çöp tenekesinde bulmuştu. Gable ve İtalyan mastif köpekleri ortalarda yoktu.

"Gitmiş olamaz," diye mırıldandı Lex, kendi kendine konuşur gibi. "Asla bir yere gitmez. Hep buralarda takılır. Burası onun evi."

"Bütün eşyalarını da bırakacak değil ya," dedi Albertine. "Hayır, o yakınlarda bir yerlerde."

"Belki de böyle birden çalılığın içinden gelerek onu korkuttuk. Gable," yumuşakça seslendi. "Ben Lex. Şu Britanyalı. Biliyorum, sabahın aptal bir saati, fakat endişelenecek bir şey yok. Sadece konuşmak istiyorum. Yanımda bir arkadaşım var. Çok hoş bir bayan. Onu seveceksin."

Kampın ötesinde sadece orman vardı. Ağaçlar -çam, deniz üzümü- fısıldaşıyor ve ıslık çalıyorlardı. Görünmeyen yaratıklar gaklıyor ve acı acı bağırıyorlardı. Lex, periferik bakışla gölgeleri taradı, gölgelerin arasında bir ağacın arkasından korkuyla bakan serserinin ve yanındaki köpek arkadaşlarının siluetini fark etmeyi bekliyordu. Fakat hiçbir şey yoktu, rüzgârda kımıldayan, sallanan dallar ve yapraklardan başka.

Yine de Gable oradaydı. Lex bunu hissetmişti. Sezgileri ona, berduşun çok uzaklaşmadığını söylüyordu. O sakat ayaklarla bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Gable, Gerçekten, sana zarar vermek gibi bir niyetimiz yok."

"Legba böyle işte," dedi Albertine, Lex'e. "Kendini ağırdan satıyor. Bazen böyle davranır, nazlı görünür. Memnun olması için çaba sarf etmen gerekir."

"Bunu nasıl yapabiliriz?"

"İlk olarak, bir *vévé*[21]."

"Bir ne?"

Albertine, soruyu cevaplamak yerine çantasını açtı ve içinden bir çeşit soluk tozla dolu bir cam kavanoz çıkardı. Kapağını açtı, diz çöktü ve tozu belli bir motif oluşturacak şekilde yere serpmeye başladı. Önce bir haç şekli oluşturmak için iki eşit parçaya ayrılmış çizgi oluşturdu. Çizgilerin kesiştiği dört köşeyi küçük haçlarla süsledi. Sonra çizgiler boyunca belli aralıklarla çentikler attı, sanki cetvelin üzerindeki çizgiler gibi. Son olarak haçın her bir kolunun ucuna, bir desen ekledi. Kuzey uca dörde bölünmüş bir daire yaptı. Doğu tarafına bir yıldız yaptı ve yanına bir balık figürü ile çoban değneğine benzeyen bir şekil yaptı. Güney uca kuş tüyüne benzer bir şekil çizdi, belki de bir balıkçı yemi, batı tarafında ise başka bir yıldız ve kıvrımlı bir E harfi çizdi.

"*Vévé* bir desendir. Her Loa'nın kendi esas doğasını şekilleştiren gizli bir oyma deseni vardır. Bunu mümkün olduğunca simetrik ve bütün halde tutmak önemlidir. Bir *vévé* çizmek kolay görünebilir, ama inan bana, onu tam olması gerektiği gibi yapmak için pratik yapmak gerekiyor."

"O toz ne? Öğütülmüş insan kemikleri mi?"

Albertine ona bir bakış fırlattı. "Aslında iri taneli mısır unu. Legba'ya giden yol artık açık. Fakat onun şerefine toprağa dökmek için şaraba ihtiyacımız var."

Albertine küçük bir rom şişesi çıkardı ve *vévé*nin üzerine birkaç damla serpti.

"Ve biraz da aydınlık."

Albertine küçük, kısa siyah bir mumu *vévé*nin ortasına yerleştirdi, bir kibrit çaktı, çıkan alev mumun fitilinde büyüdü.

---

21) Vévé: Haiti Voodoo uygulamalarında kullanılan dinî bir sembol.

Etrafı saran duman, kokuluydu; çiçeksi ve hafif topraksı bir kokusu vardı.

Mum alevi güçlenip ışığını kamp alanına ve Gable'in yavan dağınık eşyaları üzerine yaymaya başlayınca, etraftaki orman sessizleşir gibi oldu. Hayvanların sesleri ve çağrıları kesildi, sadece küçük bir cıvıltı ve cik cik sesi kaldı. Ortalığa bir sessizlik hâkim oldu ve Lex, nedensiz yere tüylerinin ürperdiğini hissetti. Hava ağırlaştı, sanki uzaklarda bir fırtına kopacaktı ve onun gücü atmosfere yayılıyordu. Lex, elinde bir silah olmasını çok istedi. SIG Sauer, Subaru'nun torpido gözünde kalmıştı. Keşke onu yanına almış olsaydı. O zaman kendini daha güvende, daha kontrol altında hissedecekti.

"Ve son olarak da biraz ritim," dedi Albertine.

Albertine'nin omuzdan askılı çantası, Voodoo alet edevatlarının bulunduğu bitmek tükenmez bir stok gibiydi, şimdi de içinden bir çıngırak çıkmıştı. Su kabağından yapılmıştı ve çeşitli renklerde cam boncuklarla süslenmişti. Üzerinde sallanan bir hayvanın omurgası -Lex'in tahmini yılandı- sırım üzerine dizilmişti.

"Benim marakaslarım," dedi Albertine. Lex neredeyse bir kelime oyunu yapacaktı, fakat kendini tuttu. Bu uygun olmayabilirdi. Ya da akıllıca.

Albertine çıngırağı sallamaya başladı, önce dört dörtlük basit bir ritimle başladı, sonra her bir parçada yeni, sekizlik ve onaltılık notalar ekleyerek ritmi daha karmaşıklaştırdı. Yüzünü soldan başlayarak arka arkaya pusulanın ana yönlerine döndü, batı ile başladı, şöyle dedi: "*D'abord. Á table.* Adonai. Olandé."

Sonra Fransız Kreole dilinden hızlı bir şarkı okudu, kelimeler çok kalın ve hızlı çıkıyordu ve Lex, on kelime içinde birini yakalayabiliyordu sadece. Marakasın ritmi hızlandı. Çıngı-

rağın içindeki tohumlar kuru kuru çınlarken, yılan omurgası fırıl fırıl dönüyordu ve su kabağının kalın, alaca kabuğuna ısrarla çarpıyordu.

Albertine nazikçe sallanarak dans etmeye başladı. Kalçalarını oynatıyordu, ayakları yer değiştiriyordu, bedeninin geri kalanı da onları izliyordu. Şarkı kesilmeden devam etti ve marakas elinde titreşti, tıngırdadıkça havada düzgün ve dalgalı desenler oluşturuyordu.

"Para."

Lex onun yaptıklarından öyle büyülenmişti, bu kadının tek kişilik seremonisinin manzarası karşısında öyle donakalmıştı ki, o tropik gecenin buğusu içinde Albertine'nin kendisine seslendiğini anlamadı bile.

"Para." Albertine, şarkısının akıcı cümleleri arasında bu isteğini bağırarak tekrarladı. "*Vévé*'nin üzerine biraz para koy. Bir sunu. Legba'yı bize katılmak üzere davet etmek için bir hediye."

"Tamam. Evet. Doğru."

Lex, cebini karıştırdı ve *vévé*nin üzerine biraz bozukluk bıraktı.

"Biraz daha," dedi Albertine. "Bu bir şey değil."

Lex cüzdanından 100 dolarlık bir banknot çıkardı ve bunu bozuk paraların üstüne koydu.

"İyi. Bunları kullan Legba," dedi İngilizce olarak, "sevdiğin tatlı yiyeceklerden almak için. Malas pekmezi, şeker kamışı şurubu, şekerlenmiş fıstıklar. Ağzını sulandıran ve göbeğini şişmanlatan ne varsa."

Albertine sonra Kreole şarkısını bir kez daha kısaca söyledi ve dansı gittikçe yoğunlaştı, daha çılgınca ve coşkulu bir hâl aldı. Öyle konsantre olmuştu ki, kaşları çatılmıştı. Yüzünde ter damlaları vardı. Kendini tamamen kaybetmiş görünüyor-

du, görünüşe bakılırsa bu ritüeli seyretmek kadar yerine getirmek de bir o kadar hipnotize ediciydi. Artık o başka bir Albertine idi, bilgisayarlara ayar çeken ve hükümet için şifre yazan, soğukkanlı, kendine hâkim, güçlü görünen kadın değildi, aksine daha ilkel bir varlıktı, sadece birkaç saat öncesinde Lex'in yatak odasına giren ve onu ele geçiren, kavrayan ve *mahveden*, ateşini onunkiyle söndüren kadın. Albertine, dansın çılgınlığıyla titreşti, tıngırdayan bir gitar teli gibi.

Ve sonra ormanın karanlığından bir ses duyuldu.

"Çağrını duydum çocuk, onu duydum ve dinledim."

Ve mum ışığının ortasında, yanında iki köpeği ile Gable belirdi.

NE VAR Kİ BU, Gable değildi. Onun gibi görünüyordu, onun gibi topallıyordu, fakat açıkça o değildi. Bakışlarında, Lex'in evvelki gece gördüğü alışılmadık bir berraklık vardı, o derin esrarlı zekâ, sanki başka birisinin gözleri Gable'in gözlerinin yerine geçmiş gibi, sanki onun başından başka biri bakıyor gibi, daha keskin biri, bir *başkası.*

İtalyan mastif köpekleri de aynı şekilde, normaldekine göre daha uyanıktılar. Hâlâ pire ısırıklı köpeklerdi, fakat serserinin paylarına düşenle yetinen uyuz, gamsız, köpekleri gibi değildiler. Sanki karmaşık köklerinde Alman Kurdu ya da Rodezyalı Ridgeback gömülüydü de, bu ortaya çıkmıştı, sanki tek bir canlı DNA köpek kordonu otoritesini kabul ettiriyordu. Onlar sadece Gable ile birlikte de değillerdi, onu yandan destekliyorlardı, koruyorlardı. Bir sürüdeki eskortlardı.

"Papa Legba'nı çağırdın," dedi Gable, Albertine'ye. "Beni gökyüzünden buraya indirdin ve hediyelerini kabul ettim, isteğini de."

Albertine buna karşılık dizlerinin üstüne çöktü, başını eğdi. Lex aynısını yapıp yapmayacağına karar veremedi. Albertine'den gelen bir bakış ve bir jest, aşağı doğru yaptığı el işareti, onun bu sarsaklığını sona erdirdi. O da Albertine'ye katıldı, dikkatlice diz çöktü.

"Biz bir ricada bulunmak üzere geldik Legba," dedi Albertine. "Önümüzde bir yolculuk var ve tehlikelerle dolu olabilir, senin kutsamana ve öğüdüne ihtiyacımız var."

"Ah, yapacağınız yolculuktan haberim var küçük kız," dedi Gable. "Ve şunu söyleyeyim, gideceğiniz yol, zorlu bir yol. Sert ve bol virajlı bir yol. Size bu yolculukta iyi şanslar dilerim."

"Şans?" dedi Lex, homurdanmasını bastıramayarak. "Hepsi bu mu?"

Gable ona döndü, gözleri ışıl ışıldı. "Daha fazlasını mı umuyordun? Lex Dove, hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum -bunu senin bile bildiğinden emin değilim- fakat bildiğim bir şey var, o da, hayatını senin için kolaylaştıracak güce sahip değilim, bayım. İşleri tam senin istediğin hale getirecek sihirli bir değneğim yok. Loa bu şekilde davranmaz."

"O saygısızlık etmek istemedi Legba," dedi Albertine. "O bizim ritüellerimize henüz yabancı. Daha nasıl davranması gerektiğini öğrenemedi."

"Gerçekten de öğrenememiş," dedi Gable. "Bunu dikkate aldım. Bu yüzden hâlâ seninle konuşuyorum.Bir *vodou hizmetçisi* benimle onun yaptığı gibi konuşacak olursa, hemen kalkıp giderdim ve muhtemelen bir aylığına ya da uzun süreliğine dönmezdim. Dönüşüm adamakıllı olurdu."

"Rencide etmek istemedim," diye mırıldandı Lex, Gable'inkinden çok Albertine'nin hatırına.

"Ya, sen öyle söyle," dedi Gable sert bir şekilde. "Çünkü beyefendi, zaten ince bir çizginin üzerine basıyorsun ve başı-

na zaten gelmiş olandan daha fazla bela gelmesini istemiyorsun. Şu anda ihtiyacın olan şey dostlar, daha fazla düşman değil ve kesinlikle sıkıntı da değil. Yeteri kadar düşmanın ve sıkıntın oldu. Etrafındaki ölüleri gördüm. Ah, evet, onları gördüm, tamam mı? Sen yetişkin hayatının çoğunda Barən'un sağ koluydun, bunun farkında olsan da olmasan da. Cesetleri yığmakla ve mezar deliklerini doldurmakla meşguldün."

Gable, Lex'in üzerine eğildi, sert sert gözlerinin içine baktı. Lex de ona baktı, çekinmedi, gözünü kırpmadı bile. Gable'ın böyle sinir bozucu biçimde konuşup sırrını açığa çıkarmasına izin vermeyecekti. O sözler sanki içinde en derin, en hassas yerini, canla başla koruduğu bilinçaltının derinliklerini tırmaladılar ve kazıdılar. Bu gösterinin devam etmesine izin vermeyecekti.

"Ölüler seni rahat bırakmayacaklar Lex Dove. İstersen evini değiştir, istersen adını değiştir, istersen yüzünü değiştir, hiç fark etmez, hep orada seninle beraber olacaklar."

Pis bir işaret parmağı Lex'in göğsünü dürttü.

"Tam burada," diye tısladı Gable. "İçeride."

Lex eli yana doğru itmeyi düşündü, belki onun bileğini bükmeyi. Bu ona kışkırtmamayı, tahrik etmemeyi öğretebilirdi.

"Ölüler yaşar," diye devam etti Gable. "Ölüler asla ölmezler. Onlar sana mahkumdur. Onları sen yarattın, onlardan sorumlu olan sensin, bu yüzden seni sonsuza kadar takip ederler, anne kuşun arkasındaki yavru kuşlar gibi. Bununla baş edebilirsin, fakat kolay olmaz, çok zor. Ölmeyen ölülerden kurtulmak istiyorsan, önce onlarla yüzleşmen gerekir. Onlara göğüs germen gerekir. Onları alt etmen gerekir. Ölüleri yok edebilirsin, fakat bunu yaparken kendini de yok etmemeye dikkat et. Sana öğüdüm bu, Lex. Sadece bu."

Lex'e doğru daha fazla eğildi ve Lex'in kulağına kısa birkaç cümle fısıldadı, birkaç kelime.

"Anladın mı?" dedi, geri çekilerek.

Lex hissiz bir şekilde başını salladı.

"İyi. He he!" Bu hırıltılı bir gülüştü, bronşlarında bir rutubet var gibiydi, sanki Gable'ın akciğerlerinin durumu o kadar da iyi değilmiş gibi. Bu dışarıda geçirilen gecelerin ve pipo içme alışkanlığının bir sonucu olabilirdi. "Ve sen, benim güzel kızım." Koltuk değneğinden destek alarak tekrar Albertine'ye döndü. " Eşlerin sana selam söylediler. Erzulie Freda senin için endişeleniyor. İçine girmekte olduğun derin pislik batağına girme fikrinden hoşlanmıyor."

"Ona, ilgisinden dolayı minnettar olduğumu söyle," dedi Albertine. "Güvende olmaya çalışacağım. Lex hep yanımda olacağına dair söz verdi."

"Lex'in bile seni koruyamayacağı tehlikeler var. Kim kimi koruyacak, ha? Soru bu. Etrafın cehenneme dönmüşken ve şeytan kapını çalarken kime güvenebilirsin?"

"Damballah'ı da çağırırım. Damballah ve onun kadrosu, düşmanlarımı mahvetmek için."

"O da kesin senin için dövüşür. Fakat karşılaşacağın şey, Lex seninle birlikte olsa bile, o ve Ogun'un hizmetçileri, şu Amerikalı savaşçılar, bunların hepsi ve Loa, senin için yumruk sallasa bile yetmeyebilir. Bondye. Birisi Bondye'nin öfkesini uyandırmaya çalışıyor. Birisi arı kovanına çomak sokuyor. Eğer Bondye, gözleri ateş saçarak öfke içinde sana bağıracak olursa, orada olmak istemezsin. Onun elinden kurtulamazsın, hayır beyefendi, kesinlikle hayır."

Gable'nin gözleri bir an için dondu. Yüzü gevşedi, canlılığını yitirdi.

"Legba," dedi Albertine. "Gitme. Biraz daha açıkla. Sana

yalvarırım."

"Küçük kız, ben..." Gable'ın aklı karışmış gibiydi. Ondan bir şeyler çekiliyordu, sanki bir elin eldivenden çıkması gibi. Legba gidiyordu. "Ben gidiyorum. Kalamam. Bu güçlü bir beden değil. Beni artık idare etmez. Zayıf bir *chwal*. Onu ölüme sürüklemek istemiyorum."

"Öyleyse teşekkür ederim Papa Legba, varlığınızla bizi onurlandırdığınız için. Sizi selamlıyorum kaderin yöneticisi, yol ayrımlarının koruyucusu ve *poteau-mitan*ın[22] koruyucusu, gökyüzü ile yeryüzü arasındaki köprü. Ben ve arkadaşım Lex senin naçizane hizmetçileriniz, senin lütfunu hak etmesek de."

Gable'ın yüzünde boş bir ifade belirdi. Anlamaz bir şekilde Albertine'ye göz kırptı.

"Kim... sen de kimsin?" diye söyleyiverdi, sonra başı geriye düştü ve bayılıp bilincini kaybetti.

LEX VE ALBERTİNE, Gable yerde yatarken onunla ilgilenmeye çalıştılar, fakat İtalyan mastit köpekleri buna izin vermediler. Bu iki insan, onların baygın sahiplerine yaklaştığı her seferinde, hırladılar ve ısırdılar.

"Böyle bayıldığında onu korumak zorunda kaldıkları ilk sefer değil bence," diye belirtti Lex. "Sık sık olmalı. Onu bırakalım."

"Yapamayız," dedi Albertine. "Bir Loa tarafından medyum olarak kullanılmak, insanın tüm gücünü tüketir. Ve sağlığın zaten iyi değilse..."

"Kendine gelecek. Bir şey yapmadan duramayız, tabii eğer planlandığı şekilde Wilberforce'u getirip, sonra da Cape Azu-

22) *Poteau-mitan*: Voodoo'da merkezi pozisyonun sahibi.

re'dan Ekip 13'ü almayacaksak."

"Köpeklerle başa çıkmanın bir yolu olmalı."

"Var, ama bu yol onları öldürmemi içeriyor ve bundan hoşlanacağından şüpheliyim."

Albertine bunu kabullenmek zorunda kaldı. "Anger Reef'ten döndüğümüzde onu kontrol ederiz."

"*Eğer* dönebilirsek."

Albertine, Lex'e bir bakış fırlattı. "Ne diyorsun?"

"Hiç bir şey. Kötü bir şaka. Hepsi bu. Diyorum ki, Gable'ı duydun ya da Legba'yı. Söylediğine göre ecelimize susadık."

"Legba'ya böyle durumlarda tam anlamıyla bel bağlamamak gerekir."

"Öyle olsun, ama hâlâ pikniğe gidecekmişiz gibi görünmüyor. Ben sadece olasılıklarla ilgili gerçekçi olmamız gerektiğini söylüyorum. Hadi. Arabaya."

"Lex?" dedi Albertine, çalılıkta geldikleri yoldan geri dönerken.

"Evet?"

"Sana ne söyledi?"

"Kim? Ne zaman?"

"Çocuklaşma. Legba. Kulağına fısıldadığında."

"Hiçbir şey. Önemli bir şey değil."

"Gerçekten mi? Çünkü oldukça sarsılmış görünüyordun."

"Hayır."

"Bana söylemeyeceksin."

"Paylaşmaya değmez. Gerçekten. Eğer bir anlamı varsa da saçmalıktan başka bir şey değil."

"Tamam." Ses tonu, ona inanmadığını, aynı zamanda gelecekte bilinmeyen bir anda onun ağzından gerçeği alacağını da belli ediyordu. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Fakat Lex'in ne yapması gerekiyordu? Ona doğrudan söyle-

mek mi? Gable'ın söylediği şeyi, hem de harfi harfine?

Bunu nasıl yapabilirdi?

Ölü adamlar yalan söylemez ve yalancılar ölmez. Gerçek bu, Leonard Duncan ve gerçek her zaman can yakar.

Mesajın kendisinin akıl sır ermez bir cümle olması bir yana. Gable nasıl olup da onun gerçek ismini bildi?

19

ZODYAKLAR

TEĞMEN BUCKLER, huysuz bir ruh hali içindeydi. Ekip 13, silindir çantalarını arabaya yüklerken Lex'le göz göze gelmekten kaçındı ve onun sorularını tek heceli sözcüklerle cevapladı.

Lex bunu, operasyon öncesi sinirliliğine yordu. Herkesin strese tepkisi farklıydı. Bazıları gerginliğini konuşarak gizlerdi, Buckler gibi kimileri de asık suratlı ve ketum bir hale gelirlerdi.

Otelden ayrıldıklarında Buckler ona döndü ve şöyle dedi: "Planladığımızdan başka bir yoldan gideceğiz."

"Nereden?"

"Oraya gelince söyleyeceğim."

"Önceden bilemez miydim? Eğer planda bir değişiklik varsa..."

Buckler başka bir detay verecek gibi değildi. Lex, artık Amerikalının bu soğukluğunun kendisine yönelik -kişisel-

olduğu izlenimine kapılmıştı. Lex onu bir şekilde gücendirmişti, ona bir şekilde kabalık etmişti. Çok da üstünde durmadı. Hayattaki amacı, başkaları tarafından onaylanmak ve başkalarına yaranmak olmamıştı hiç.

Arabayı sürmeye devam etti ve Buckler'ı yanında öfkesiyle baş başa bıraktı.

"Buradan sola," dedi sonunda SEAL komandosu.

Lex döndü. Albertine, Suzuki'si ile onu takip etti.

"Şimdi sağa."

"Manzanilla Savunma Kuvvetleri HQ," dedi Lex, gidebilecekleri tek bir yer olduğu belli olunca.

"Oradan birkaç şey alacağız," dedi Buckler. "Uzun sürmez."

Birkaç şeyin bir çift zodyak olduğu anlaşıldı. Lex'in bildiği kadarıyla bunlar Manzanilla Savunma Kuvvetleri'nin bütün açık deniz donanma aracıydı: Üzeri amatörce boyanmış iki sert gövdeli şişme bot. Aslında bu botlar ve bir çift eski püskü eski İngiliz Ordusu Arazi Aracı, MSK'nın tüm seyyar donanımını oluşturuyordu. Fakat öte taraftan, Manzanilla'nın daimi ordusuna bir savaş birimi demek zordu; sayısı yirmiden fazla olmayan gönüllülerden oluşuyordu, bunlar günlük işlerinin yanında yarı zamanlı olarak, işlerinden fırsat buldukça tatbikat ve manevra yapıyorlardı. Sanki ada hiç işgal edilmeyecek gibiydi ve böyle bir şey olsa bile, MSK teslim olmadan önce sadece sembolik bir direnişte bulunabilecekti. Hükümet, ne kadar önemsiz de olsa bir askeri güçleri olmasından ve askerlerin hiçbir işe yaramasalar bile, yabancı bir yetkili geldiği zaman Port Sebastian Özgürlük Meydanı'nda geçit töreni yapmalarından memnundu.

Dört MSK askeri, zodyakları dışarı çıkardı ve treylerler üzerinde ana parça ile birleştirdi. Lex, Buckler'ın parmakları ara-

sından kıdemli askere uzanan ve oradan da adamın gömleğinin göğüs cebine giden parayı gördü. Öyleyse bu tamamen yasal bir prosedür değildi. Manzanilla'da hiçbir şey öyle değildi ki. Rüşvet, milli ekonominin bir parçasıydı.

Bot treylerleri arabalara bağlanırken, Lex, Serafin'den bir mesaj aldı.

Sadece sana şans dileyecektim. Her şey yolunda gidecek. Senin gibi eski bir profesyonel için, bu bisiklet sürmek gibi. Nasıl olduğunu asla unutmazsın. Seni kucaklıyorum ve öpüyorum. S xxx

Lex ona cevap yazdı:

Yani artık tamamen aktif olduğumu biliyorsun.

Serafin'in yanıtı:

Sevgilim, ben HER ŞEYİ bilirim. Bunu şimdiye kadar öğrenmedin mi? ;-) Yapamadın, değil mi? Bir ajan her zaman için ajandır. Bu, sonrası için iyiye işaret.

Lex:

Bu bir seferlik. Ümitlenme.

Serafin:

Göreceğiz, öyle değil mi? Seni tekrar iş üstünde görmek öööyle güzel olacak ki. Benimle şandı yakalayabilirsin, önceki gibi. Mmmm. Kulağa nasıl da edepsiz geliyor.

Lex:

Senin için soğuk duş zamanı.

Serafin:

Ben duşlarımı köpüklü ve sıcak tercih ederim... ve birlikte.

"O konuştuğun kim?" diye sordu Albertine, omzunun üzerinden bakarak.

Lex telefonu metin modundan çıkardı. "Hiç kimse. Patronum."

"Serbest çalıştığını sanıyordum."

"Serbest, evet. O patrondan çok, bir aracı."

"O kadın?" Albertine'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ters bir şey mi var bunda?"

"Yok. Fakat sıcak, köpüklü banyolarla ilgili bir yazı gördüğüme yemin edebilirim."

"Kıskandın mı?"

"Kıskanmalı mıyım?"

"Hayır."

"İyi öyleyse," dedi, yan yan yürüyerek. "Benim için sorun yok."

Lex onun gidişini izledi, kalçalarının eğlenceli ve cüretkâr bir şekilde salınmasını izledi. Önceki gece onu şiddetle ve hoşça kavrayan kalçalar.

Bir anda Gable'ın -Legba'nın- sözlerini hatırladı, düşüncelerinin arasına dalan sözlerini.

Ölü adamlar yalan söylemez ve yalancılar ölmez. Gerçek bu, Leonard Duncan ve gerçek her zaman can yakar.

Belki de yanlış duymuştu. Belki Gable kendi kullandığı adı

söylemişti ve o da bunu kendi gerçek adı sanmıştı. Kulağa benzer geliyordu, Gable'ın yoğun bir aksanı vardı ve gevelemeye eğilimi vardı.

Bu durumda, gizliliği ihlal edilmiş kimlik bir tarafa bırakılırsa, bu yorum ne anlama geliyordu? Ölü adamlar? Yalancılar? Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Lex, bunun üzerine saatlerce kafa patlatabileceğini ama hiçbir yere varamayacağını biliyordu. Biraz çabalayarak onu zihninin derinliklerine itti.

TEKRAR YOLA KOYULDULAR, Karayip şafağının turuncu parlaklığı altında ve arkalarında sarsılarak giden şişme botlarla.

"Gel ve söyle," dedi Lex, Buckler'a. "Çıkar ağzındaki baklayı. Operasyon ciddi olarak başlamadan önce havayı yumuşatalım."

"Tamam," dedi Buckler. "Tamam. Havayı yumuşatmak benim açımdan gayet iyi olur." Arka koltukta oturan ve birlik komutanları gibi canları sıkkın olan Tartaglione'ye ve Sampson'a dönüp baktı. "Bu botlar, son dakikaya kadar ihtiyaç duymayacağımız şeylerdi, onlara ihtiyacımız olacağını düşünmemiştim... senin adamının uçağına bir göz atana kadar. De Havilland Turbo Beaver. En iyi halinde değil maalesef."

"Ama uçar."

"Evet, uçacağından eminim. Bizi Anger Reef'e götüreceğini ve muhtemelen geri getireceğini de düşünüyorum, iyi ve güvenli bir şekilde ve tek parça. Bundan çok daha kötü durumdaki külüstürlere bindim. Burada esas önemli olan yolculuk değil, iniş. Oraya denizin kabarma döneminde girmeyi planlıyoruz, fakat o zaman bile bize, suda çok fazla geçiş şansı vereceğinden emin değilim. Turbo Beaver, tam kadro yol-

cu ve ekipman yükü göz önüne alınınca iyice ağırlaşmış olacak. İrtifa kaybedeceğini ve hatta düşebileceğini tahmin ediyorum. Mercanlar onu anında parçalar. Buna izin veremeyiz."

"Bu nedenle zodyaklar."

"Güzel basit plan. Neredeyse düz tabanlı. Suyun üstünde seke seke gideriz."

"Öyleyse bu küçük sorunu önceden çözmediğim ve sen çözmek zorunda kaldığın için mi bana sinirlendin?" dedi Lex. "Peki, özür dilerim Teğmen, fakat neden bana söylemedin? Bu konuda önceden bilgilendirilmiş olsaydım bir şeyler yapabilirdim. Burada daha fazla ileri geri hareket olamaz mı?" Kendisi ile Buckler arasında havada elini salladı. "Serbest ve açık bir bilgi değiş tokuşu?"

"Öfkelenme nedenim bu değil," dedi Buckler. "Öfkelenme nedenim, gidip uçağa göz atmış olmam, söylediğim gibi."

"Yani?"

"Yani, uçağın bulunduğu kayıkhaneye gittim, o kıyıya doğru birkaç mil uzaktaki ücra yerdeki kayıkhaneye. Karanlık basınca gittim, ben ve Astsubay Sampson, birlikte gittik, bir taksi tuttuk ve onu görmeye gittik. 'Çünkü bunun yapılması gerektiğini hissettim, çifte kontrol yapmayı sevdiğim için ve bazen içimden bir ses, Örümcek Adam sezgilerim bana bir şeylerin ters gittiğini ve onu halletmem gerektiğini söylüyor. İşte bu yüzden, benim gibi bir adam bu kadar uzun yaşadı ve bu kadar iyi bir şekilde kendini korudu.'"

"Bu tartışılır," diye mırıldandı Lex, Subaru'nun hırıltısından neredeyse kendisinin bile duyamayacağı bir şekilde.

"Kayıkhaneye vardığımızda neyle karşılaştık dersin?"

Bu soru ile Lex'in kafasına dank etti ve Buckler'in neden haklı bir şekilde sızlandığını anladı.

"Ben söyleyeyim," diye devam etti SEAL komandosu.

"Kahrolası bir suç mahalli. Her yerde polis bantları. Bölgede adli tıp ekiplerinin bulunduğunun kanıtı; tebeşirden çizgiler vesaire. Mermilerle delik deşik olup batmış bir bot. Yerlerde kan izleri. Yaralıların, ölülerin olduğu ateşli bir saldırının izleri. Sampson ve ben çitten atladık, dikkatlice etrafı kolaçan ettik. Etrafta bizim gibi budalalar dışında kimse yoktu. Polisler orayı mühürleyip gitmişlerdi. Uçağın her tarafında bile kan izleri bulduk, bugün içine binip yola çıkmamız beklenen kahrolası uçağın. Şimdi, ya tüm bunlar kahrolası şanssız boktan bir tesadüf ya da Bay Dove, senin cevaplaman gereken bazı ciddi sorular var."

"Bunu yapabilirim..."

"Sen dedin ki -sana sordum ve bana dedin ki, doğrudan benim yüzüme- ulaşımla ilgili sorun olmadığını söyledin. Bu bir yalan mıydı, yoksa değil miydi?"

"Sanırım sözlerim, üstesinden gelinemez bir sorun olmadığı anlamındaydı."

"Yani kayıkhanedeki bir silahlı çatışma ile ilgin olduğunu inkâr etmiyorsun? Çünkü o zaman anlamadığım bazı şeyleri şimdi anlıyorum. Dün öğleden sonra benim odama geldiğinde, üzerinden barut kokusu aldığımı düşünmüştüm. Çok hafif, fakat açıktı. Olumlu düşünmeye çalıştım, belki de olmayan şeyleri varsayıyorum dedim kendi kendime ya da adamın parfüm seçimi berbat dedim. Görmezlikten gelmemeliydim. Senden orada, bunun hesabını sormalıydım. Şimdi bana söyler misin, tam da gizli bir operasyonun arifesinde neden birisi gidip de güpegündüz hafif silahlı bir mahalle kavgasına karışır? Çünkü aklıma gelen her açıklama, 'tam bir aptallık' ile bitiyor."

"Hadi Dove," dedi, Lex'in birkaç dakika önceki jestini taklit ederek. "Daha fazla ileri geri hareket istemiştin. Serbest ve açık bilgi değiş tokuşu. Öyleyse değiş bakalım bebek."

Lex itiraf etmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

"Wilberforce başını küçük bir belaya sokmuş."

Buckler'ın sesi "Küçük bir bela," diye alaylı bir şekilde yankılandı.

"Ona bir çeşit yardım ettim. Birisine borçlanmış, borçlanmaman gereken bir tip."

"Ah evet, bu, yüzünün durumunu açıklıyor."

"Evet. Adamın emrindekilerden bazıları evvelki gece onu yakaladılar, dün de tekrar pusuya düşürdüler, benimle ve kuzeniyle birlikte, kayıkhanede. İşin iyi tarafı, kendimizi iyi savunduk. Özellikle de Albertine. O modern kadınlar gibi değil, hafife alınmamalı."

"Ne yani, bu işleri düzeltiyor, öyle mi? Aptal kavgayı kazandınız. Hepsi bu."

"Olanlar için özür dilemiyorum. Benim hatam değildi. Bunların hiçbirini ben planlamadım. Boktan, berbat bir zamanlama, hepsi bu."

"Polis orada olduğunu biliyor mu?"

"Sanmıyorum, bilseydi dün gece beni ziyarete gelirlerdi."

"Ya Allen'ın borçlu olduğu adam?"

"Ne olmuş ona?"

"Anlattığına göre onu halletmişsin. Şimdi ne durumda?"

"Hâlâ hayatta ve serbest. Şimdilik."

"Öyleyse onu halletmemişsin."

"O, şu an için bir tehdit oluşturmuyor. Onu paketlenmiş bir gazete ile burnundan vurdum. Bir süre işe yaramaz bir şekilde derdine yanarak olduğu yerde kalır."

"Bu, züppelik Dove," diye homurdandı Buckler. "Gerçek bir pislik. Seni başımdan atmamam için bana iyi bir sebep söyle. Ve eğer bunu yapacak olursam arkadaşlarının iş birliği yapmayacaklarını söyleme bana. Arkadaşların artık benim

emrimde, bana bağlılar ve onlara hangi lanet olası şeyi yapmalarını emredersem yapacaklar, kafataslarının arkasına bir silah dayayıp yaptırmak zorunda kalsam da."

"Kişisel durumum görevimi ya da onu yerine getirme yeteneğimi etkilemez," dedi Lex. "Hâlâ inip Manzanilla'ya geri dönebiliriz, değişen bir şey olmaz, seni ilgilendirdiği kadarıyla. Sen hiçbir şekilde bir tehlike oluşturmuyorsun. Operasyon planlandığı şekilde gidiyor. Daha ne şikayet ediyorsun?"

"Ben ne..?" Yumruğunu vurdu. "Bir, beklenmedik gelişmelerden hoşlanmam. İki, Ekip 13 gizli kalmayı tercih eder ve sen tehlikeye attın. Üç, bu da sana kapak olsun, beceriksiz ve güvenilmez, beş para etmez bir tip izlenimi veriyorsun ve çocuklar ve ben beceriksiz, güvenilmez, beş para etmez tiplerle çalışmaktan nefret ederiz. Öyle değil mi?"

"Aynen öyle," dedi Tartaglione.

"Haklısın," dedi Sampson.

"Öyleyse niye vurmuyorsun beni lanet olası?" dedi Lex, çileden çıkmış bir halde. "Eğer o kadar işe yaramaz bir tipsem?"

"Bunu düşünmediğimi sanma," dedi Buckler. "Fakat eğer bunu yapsaydım arkadaşlarından hiç faydalanamazdık diye düşündüm. Onları hoş tutmak demek seni hayatta tutmak, öyle ya da böyle. Fakat gözaltındasın, bundan adım kadar eminim Dove. Tekrar bir şeyleri berbat edersen, işte o zaman son olur. Üçüncü darbe ve dışarı."

"Bir çeşit savaş alanı kazası, onu mu demek istiyorsun?"

"Operasyonlar sırasında işler her zaman ters gidebilir," dedi Tartaglione. "Savaş ateşi, uçuşan mermiler, dostça ateş."

"Acı ama gerçek," dedi Sampson, alay edercesine kederli bir şekilde.

"Sadece arkanı kolla ahbap, tek söylediğim bu," dedi Buckler. "Gerçekten çok iyi kolla."

20

ÖDÜLÜN ÜZERİNDEKİ GÖZLER

KAYIKHANEYE, kapıları güven altında tutan asma kilitli zinciri keserek kolayca girdiler. Ekip 13'ün silindir çantalarından birinde bir cıvata keski seti vardı.

"Polisler bir gözcü koymamışlar, oldukça şaşırtıcı,"diye bir yorum yaptı Buckler, arabalar içeri girerken.

"Polislerin insan gücü yok," diye yanıtladı Lex. "Ve buraya bugün birilerinin geleceğini ummadıklarından eminim."

"Neden ki?"

"Bugün günlerden pazar, hatırladın mı?"

"Aman Tanrım! Öyle mi?" Buckler'ın gerçekten kafası karışmıştı. "İpin ucunu kaçırdım. Tüm bu seyahatler..." Bir an için o sevimsiz kendini beğenmiş maskesi düştü, şaşırmış, hatta bitkin göründü. Ekip 13, bıkıp usanmadan tüm dünyayı dolaşmıştı, bir o yana bir bu yana zaman dilimlerini aşmıştı, sanki yolun üstündeki çatlaklar gibi. Lex bu bitkinlik haline yabancı değildi, o sürekli yer değiştirme duygusuna. Bu-

nu fazlasıyla iyi biliyordu.

"Kahhretsin," dedi Sampson, hafife alarak. "Sanki kiliseyi kaçırıyoruz."

"Büyükannem beni öldürecek," diye lafa karıştı Tartaglione.

Arabalardaki eşyaları indirdiler ve Ekip 13 hemen zodyakların kancasını çözdü ve havalarını indirdi ki, Turbo Beaver'e sığabilecek hale gelsinler.

"Zor sığacağız," dedi Wilberforce, Buckler'a. "Sekiz kişi, sizin çantalarınız, botlar ve şu." MSK askerlerinin zodyakları yeniden şişirmek için verdikleri basınçlı CO_2 tüplerini işaret etti.

"Yani biraz sıkışık olacak," dedi SEAL komandosu omuz silkerek. "Uçağın yük ağırlığı 900 kg. civarında olacak. Fakat benim tahminim yine de bunun altındayız, önemli olan da bu. Sen sadece buradan kalkmayı düşün ahbap, gerisini bana bırak."

Wilberforce, *Puddle Jumper*'a doğru yürüdü. Lex de ona eşlik etti. Orayı kayıkhaneden ayıran ve kuşatan polis bandının altından eğilerek rıhtıma çıktılar. Tahta kaplama, Lex'in silahından çıkmış olan mermi kovanlarının yerini gösteren bir sürü plastik işaretle belirtilmişti. Polis burada iyi iş yapmıştı. Lex, polisin önceki gece Wilberforce'un evindeki olayla, Garfield'ın Finisterre'nin de dahil olduğu bu olay arasında henüz bir bağlantı kurup kurmadığını bilmiyordu. Bunu her an yapabilirlerdi. Virgil Johnson'ın gevezelik etmeyeceğine güvenilemezdi, ayrıca ayağı kırık olan korsan yardımcı da başlangıçta sesini çıkarmayabilirdi -korku ve suç ortaklığı yüzünden- ama eğer polisler onun için kesenin ağzını açarlarsa, ötmeye başlamayacağının bir garantisi yoktu.

Manzanilla polisi, adadaki diğer kurumlar kadar yozlaşmıştı, fakat onlar bile adaletin sınırlarını biliyorlardı. Garfield

Finisterre onların erişemeyeceği biriydi. Tüm politik bağlantılarına rağmen, onu suçlamaya kalkışmanın başarısızlıkla sonuçlanacağı belliydi. Diğer taraftan bağlantısız bir İngiliz gurbetçinin peşinden gitmek, başarı getirebilirdi. Yanlış adamın kanunla başı belaya girerdi, bu arada Zargana da bir kuş gibi özgür kalıp kahkahayla gülerdi.

Serafin, her şeyin yolunda gitmesi için yeterince gücü olduğunu söylemişti, ama bu sadece hükümetle bağlantı dahilindeydi. Finisterre'yi Lex'in başından atamazdı. Lex, bu pisliğin tek pratik çözümünün Finisterre'nin ölümü olduğu sonucuna varıyordu. Gangster, ölümcül ve esrarengiz böyle bir kazaya ne kadar erken uğrarsa o kadar iyiydi. İzinsiz bir Crimson Kodu. Lex Dove'un adını yeryüzünden sildiği parya ve parazitlerden biri daha.

Wilberforce, uçağa yaklaştıklarında gözle görülür derecede gerildi. Pervane bıçakları kuru kanla yol yol olmuştu, tekin olmayan berber dükkanlarındaki uçlara benziyordu. Ön cam bile kan içindeydi, kan damlaları öyle koyu kırmızıydı ki, neredeyse siyaha dönmüştü.

"Ben bunu yapmak istememiştim..." diye konuşmaya başladı, olduğu yerde durarak.

Lex onun devam etmesini bekledi, etraflıca anlatmasına izin verdi.

"Adamı sadece sinir etmeye çalışıyordum," dedi Wilberforce, "eğilip yolumdan çekileceğini düşünmüştüm, bunun tersini değil."

"Dert etme," dedi Lex. "Benim kıçımı kurtardın Wilb. Eğer bunu yapmasaydın her şey çok başka olabilirdi, hepimiz için. Korkunç bir kazaydı, evet, fakat o olmadan hayatta kalamazdık, bu konuşmayı yapıyor olamazdık."

"O hâlâ gözlerimin önünde, tam burada." Şakağına hafifçe

vurdu. "Parçalanması. Bunu unutabilir miyim bilmiyorum. Bunu nasıl beceriyorsun?"

"Neyi?"

"Dün insanları öldürmeni izledim. Onların, hayatında öldürdüğün ilk insanlar olmadığından oldukça eminim. Ben sadece bir kişinin ölümünden dolayı sorumluluk hissediyorum..."

"Hayır, yapmıyorsun."

"... ve sadece bunu düşünürken bile midem ağzıma geliyor. Sen bu şeylerle nasıl başa çıkıyorsun? Birinin canını almanın anısıyla? Bu bilgiyle?"

Lex, arkadaşının gözlerinin içine baktı. "Sana karşı samimi olacağım. Gerçek şu ki, bunu yapmıyorsun. Elinden geldiğince iyi bir şekilde taşıyorsun ve yaptığın şeyle, yapılması gereken şeyle ilgili kendini avutmaya çalışıyorsun. Eğer ya onlar ya sen durumu varsa -ve dün öğleden sonra olanlar bunu haklı çıkardığı gibi- hayatta kalan sen olduğun için şükretmelisin ve hayatına devam etmelisin. Olanları değiştiremezsin, fakat onların seni değiştirmesine de izin vermemelisin."

"Bilmiyorum abicim. Bunu bir gün yapabilir miyim, emin değilim."

"Bunun kolay olduğunu söylemiyorum. Fakat eğer çaba göstermezsen, kendini tüketip öldürebilirsin. Suç, öldürücüdür."

"Bu yüzden mi önceden yapmakta olduğun işi bırakıp buraya taşındın?" diye sordu Wilberforce.

"Yani olanlarla baş edemez hale geldim mi demek istiyorsun? Ah, evet. Artık çok da üstesinden gelemiyordum. Hiç huzurum kalmamıştı. Uyuyamıyordum. Beynimde sorular dönüp duruyordu, hiç durmadan, tekerleğin üzerinde dönen hamster gibi. Sonra öyle bir noktaya geldi ki..." Başlamıştı,

artık bitirmek zorundaydı. "Onun eşiğindeydim, anladın mı?" İki elini ağzının içine soktu, üst damağına doğrulttu. "Her şeyin bitmesine bir tetik mesafesi uzaktaydım."

"Gerçekten mi? Fakat sen o kadar... *kendine hâkimsin ki.* Senin kadar soğukkanlı, sakin ve kendine hâkim birini hiç tanımadım."

"Görünüşte, belki," dedi Lex. "Fakat yaptıklarım göz önüne alınırsa, geçmişim, zordu. Hem de çok zor. Tekrar dengeye gelmek, nasıl olursa olsun. Mücadele. Manzanilla'da geçirdiğim yedi yılın yardımı oldu. Sadece olduğum yerden uzaklaşmak. Senin gibi bir dostumun olması, bu da benim için iyi oldu."

"Yapma. Beni utandırıyorsun."

"Bugünlerde nadiren ağzıma silah dayayacak hale geliyorum. Çoğu sabah uyandığımda önümdeki günle ilgili iyimser bir hisle dolu oluyorum. Yaşam standartlarıma göre iyi bir yerdeyim. Tahmin edemeyeceğim kadar mutluyum. Uzun, zorlu bir yol, ama bunu başardım. Sen de başaracaksın."

"Ve tüm bunların" -Wilberforce, Ekip 13'ü, *Puddle Jumper*'ı, kayıkhaneyi ve görevi kast etti- "her şeyi mahvetmesinden endişelenmiyorsun? Seni artık olmak istemediğin yere geri götürmesinden?"

Lex biraz düşündü. "Bunların hiçbiri benim seçimim değildi. *Fors majör.* Bu Fransızca 'şansa bak' anlamına geliyor, az çok. Bir el benimle anlaşma yaptı, benim istediğim bir şey değildi, fakat görmezden gelemezdim. Ve uzun vadede buna değecek. Sanırım bunu para için yaptığımı söylemek için bundan iyi bir zaman olamaz."

"Ben de. Buckler bir ödülden söz etti. Zargana'nın borcunu ödemeye yeter de artar bile."

"Evet, fakat benim durumumda bize bir Sealine-F serisi al-

maya yetecek kadar para söz konusu."

Wilberforce'un ağzı bir karış açık kaldı. "Hayır abicim. Yapma. Saçmalama. Sakın yalan söylemeye kalkma."

"Şaka yapmıyorum. İkinci el, gıcır gıcır değil, ama yine de. Bunu yapabiliriz, o balık tutma işini kurabiliriz. Kimseye borçlanmak zorunda kalmazsın. Bir teknemiz olur, temiz ve serbest ve ihtiyacımız olan tüm ekipman."

Wilberforce'un gözleri parladı. Hayali sonunda aniden, onu kıvrandırarak gerçekleşecek miydi? "İnanmıyorum. Gerçekten mi?"

"Birkaç hafta sonra denizde bir spor kruvazörün kaptanı olacaksın, ikinci kaptan Dove ise güvertede bağlama kazıklarını yerleştirip soğuk bira uzatıyor olacak."

Wilberforce bir şey söyleyemeden, kayıkhaneden Buckler'ın sesi çınladı. "Evet, bayanlar! Dedikodu yaparak hoş vakit geçirmenizi anlıyorum, fakat görevdeyiz ve dalgalar yükselince kimseyi beklemez. Allen, senin uçuş öncesi kontrollerini yapman gerekiyor ve Dove, senin de onun bunu yapabilmesi için götünü yoldan çekmen gerekiyor."

"Evet efendim, Teğmenim," diye bağırdı Lex, çabucak selam vererek. "Götümü yoldan çekiyorum efendim."

Buckler'ın ters bakışı, yüz metre öteden bile çelik bir levhayı delebilecek şiddetteydi.

"Gözlerin ödülün üzerinde olsun," dedi Lex, Wilberforce'a. "Benimkiler öyle. Seninkiler de öyle olsun."

EKİP 13'ÜN çantalarının çoğu Turbo Beaver'un yük ambarına yerleşmişti, yine de ikisi flotörlerde ekstra kargo kısmına yerleştirilmişti. Zodyaklar kabin koridoru boyunca uzunlamasına yerleştirilmişti, tamamlayıcı parçaları sökülmüştü: ahşap

traversler ve itme bordaları, alüminyum güverte plakaları, havası boşaltılmış ve mümkün olduğunca düzleştirilmiş yapay kauçuktan torbalar. Dıştan takmalı motorları ise en arkadaki iki koltuğa yerleştirilmiş ve kemerle bağlanmıştı.

"Hazır mıyız?" dedi Wilberforce.

Buckler, bağlama halatını çözdü, uçağı rıhtımdan itti ve içeri tırmandı, kapıyı hızla kapattı. Önde Wilberforce'un yanındaki koltuğa oturdu. Lex ve Albertine hemen arkadaki iki koltukta oturuyorlardı. Ekip 13 nişancıları ise kalan dört koltukta oturuyorlardı.

Lex, Albertine'ye baktı. Albertine pencereden dışarıyı seyrediyordu ve kol dayanaklarına tutunmuştu.

"İyi bir pilot değil mi?" diye sordu.

"Jumbo jet olsaydı sorun yoktu," diye yanıtladı. "Kuzenimin pas yığını uçağı olunca başka..."

"Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, Rusya'da iç hatlarda ticari bir uçuş yapmalısın," dedi Tartaglione, onun koltuk başlığının üzerinden eğilerek. "O uçaklar öyle boktan ki, pilotlar bile varış noktalarına ineceklerinden emin olamıyorlar."

"Kontroldeyken o kadar çok votka içmeseler işe yarar," diye lafa karıştı Sampson. "Bu yere çakılma oranını azaltırdı."

"Evet, ama bu aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık durumu. İçmeseler, uçmaya hiçbir zaman cesaret edemezler."

"Bu bana yardımcı oldu mu dersin?" diye sert bir şekilde sordu Albertine.

"Sadece her şeyin daha kötü olabileceğini söylüyordum," dedi Tartaglione. "İçine su serpmeye çalışıyordum."

"Peki, teşekkürler, ama bunu yapamadın."

Motor çalıştı, kabin gürültü içinde titreşti.

"Uçağımıza hoş geldiniz," diye seslendi Wilberforce. "Pilotunuz size iyi uçuşlar diler. Yolculuk süremiz bir buçuk saat

ve seyir yüksekliğimiz..."

"Kes zırvalamayı," diye böldü Buckler. "Sadece uç."

Wilberforce, Lex'e baktı, Lex başını sallayarak şöyle demek istedi: *Gözlerin ödülün üzerinde olsun.*

"Nasıl istersen," dedi Wilberforce, Buckler'a. "Patron sensin."

Düşük hızda dönen pervaneyle *Puddle Jumper*'ı rıhtımdan uzaklaştırdı. Irmak akıntısı uçağı yakaladı ve döndürmeye başladı. Burnu akıntı yönündeyken Wilberforce, devir sayısını arttırdı ve koy boyunca rule yapmaya başladı.

Koy, ırmak ağzına doğru genişleyince daha zor yol aldılar. Okyanustan ırmağın dış akıntısına doğru kabaran dalgaların çarpmasıyla sert bir köpüklü dalga alanı oluştu. Wilberforce gazı kesti, *Puddle Jumper* zıplayıp sarsılarak ırmak ağzını geçti ve açık denize ulaştı. Kabindeki herkes oturduğu yerde sarsıldı. Uçağın gövdesi dalgaların içinde sörf yaparken her darbede sesli bir şekilde gıcırdadı, kanatlar endişe verici şekilde sallandı. Camlar deniz köpüğü içinde kaldı. Albertine fısıltıyla bir şeyler okuyordu, Lex'in, eğer bu Loa'ya bir dua değilse ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Wilberforce, hızı arttırdı ve gövde titreşimi azaldı. *Puddle Jumper* dalgalara paldır küldür toslamaktan ziyade onların üzerinde kaymaya başlıyordu. Uçak sürüklenirken bir anda yükseldi, suyun tutuşundan kurtuldu ve esas elementinin içinde uçmaya başladı.

21

ÇAĞRI SİNYALLERİ

PUDDLE JUMPER SEYİR yüksekliğine ulaşınca ve düzelince, Ekip 13 sivil elbiselerini çıkararak siyah paraşütçü tulumlarını ve Kevlar yeleklerini giydi. Küçük ve hafif VHF başlık setleri dağıtıldı ve takıldı. Lex ve Albertine de birer tane aldılar.

"Kullanması çok basit," dedi Buckler, Albertine'ye. "Kanallar önceden seçili. Konuşmak için kulaklığa hafifçe vurun. Bunu kaliteli bir Bluetooth gibi düşünün."

"Deneme," dedi Albertine.

"Buyur bakalım. İşte böyle, açık ve net. Ekip 13, hadi ötün."

"Davetsiz Misafir," dedi Sampson.

"Sıcakkanlı," dedi Morgenstern.

"Jersey Shore," dedi Tartaglione.

"Fısıltı," dedi Pearce.

"Fırtınalı Büyük Şef," dedi Buckler. "Sen, Bayan Montase,

senin adın Koruyucu Melek. Telsizle konuşurken sadece bu adı kullanacaksın. Sen de Dove, sen Beyaz Tüy adını alacaksın."

"Kendi çağrı sinyalimi kendim seçemez miyim?"

"Sana verileni alacaksın."

"Fakat Beyaz Tüy? Aşağılayıcı bir isim."

"O kadar üstünde durma. Daha çok soyadınla bağlantılı."

"Deme ya."

"Ya al ya da bırak."

Lex, "Beyaz Tüy," diye homurdandı mikrofona doğru.

Buckler bir onay işareti yapı. Tüm telsizler çalışıyordu.

Puddle Humper uçmaya devam etti. Yan taraftan esen rüzgâr onu hafifçe salladı ve Wilberforce, dümen pedalını daha hızlı çevirerek rotasını korudu. Uçak kalktıktan çeyrek saat sonra Manzanilla Uluslararası Havaalanı'ndaki yer kontrol istasyonu Wilberforce ile bağlantıya geçti. Uçak kaydını doğrulamasını istediler ve yolculuğun amacını sordular. Wilberforce gezintiye çıktıklarını, alçak irtifada VFR uçuşu yaptıkları için önceden bir uçuş planı yapmadıklarını ve herhangi bir ulusal sınırı geçme niyetlerinin olmadığını söyledi.

Manzanilla, yer kontrol istasyonu, tekrar konuşmaya başlayınca kulaklığından dinledi. Sonra mikrofonu bir eliyle kapatarak Buckler'a, "İstikametimizi soruyorlar. Onlara ne söyleyeyim?" dedi.

"Onlara bir istikametimiz olmadığını söyle. Havada daire çiziyorsun, gezginleri Küba ve Great Inagua Adası kıyılarına götürüp geri döneceksin."

Wilberforce bunu yaptı, bir cevap geldi, Buckler'a dönerek başını salladı. "İmkânı yok. Çok ısrar ediyorlar; suyun üzerindeyiz, aşağıya inecek olursak konumu saptamak zor olur," Albertine için yüksek sesle ekledi, "gitmeyeceğimiz yerin konumunu."

"Pekâlâ," dedi Buckler. "Onlara bu numarayı aramalarını söyle." Başında ABD telefon kodu ve Washington DC alan kodu 202 olan bir numarayı ezbere söyledi. "Telefon açılınca şunu söylemeleri gerekiyor: 'Delta Yedi Bir Dokuza Öncelik Hakkı."

Birkaç dakika sonra Manzanilla Uluslararası Havaalanı tekrar bağlantıya geçti. Wilberforce gülmekten başka bir şey yapamadı.

"Size bunun için teşekkür ediyorlar, sorun yokmuş, iyi yolculuklar."

Puddle Jumper, Küba ve Haiti Adası arasındaki Windward Geçidi adındaki boğazı 5.000 fit yükseklikte geçti. Bu yükseklikte neredeyse durmaksızın türbülans vardı. Uçak, havada eğildi ve inip çıktı. Albertine, kol dayanaklarına tutundukça parmak eklemleri grileşti ve ağzı sımsıkı kapalı düz bir çizgiye dönüştü. Pearce ise aksine pinekliyordu, Morgenstern bir Nintendo DS oyun konsolunda Sudoku çözüyordu. Sampson ve Tartaglione ise savaş anılarını paylaşıyorlardı. Konvansiyonel operasyonları, muvazzaf SEAL oldukları dönemleri ve son dönemde Ekip 13'te yaptıkları kahramanlıkları birinden diğerine atlayarak anlattılar. Bir an bir rehine kurtarma olayını ya da gece yarısı yapılan bir anti terörist baskını anlatırken, hemen sonrasında, bazı isimsiz yeraltı varlıklarını dünyaya salıvermek amacıyla toplamaya teşebbüs eden şeytana tapan bir kıyamet tarikatının çıkardığı isyanda görev aldıklarını anlattılar. İki çeşit görev arasında fark görmüyor gibiydiler, onlara göre AK-47'lerle silahlanmış bir mücahitler ordusu, Fas'ın güney illerinden birinde, terk edilmiş bir kazbahta gizlenmiş kanatlı bir yılan kadından çok farklı olmadığı gibi, Nikaraguali bir kokain baronunu yakalamak da Peru cengelinde rapor edilmiş bir UFO kazasının olduğu bölgeyi in-

celemekle eş değerdeydi.

Görünüşe bakılırsa en tuhaf şeyler bile, sık sık karşılaşıldığında sıradanlaşabiliyordu.

Hikayeler, Wilberforce'un anonsuyla bölündü. GPS cihazı Anger Reef'ten yirmi kilometre uzakta olduklarını gösteriyordu. Ada birazdan ufukta görünecekti.

Herkes boynunu uzatıp baktı. Adayı ilk gören Buckler oldu.

"Hedef saatin biri gösterdiği yerde," dedi, ada oradaydı, okyanusun ortasında yeşil rengiyle parlıyordu; yeşil ve sarı, küçük ve yalnız, suyun vahşiliği içinde kuru topraktan bir benek, çöldeki vahanın tersine.

"Sanki Tanrı sümkürmüş ve tükürmüş gibi," şeklinde bir yorum yaptı Tartaglione.

"Daha büyük sivilceler gördüm," dedi Sampson.

Wilberforce, uçağın sağ tarafına vurdu ve inişi başlattı.

Ada görününce, etrafındaki mercanlar bakımsız, solgun bir ışık halkasına benziyordu. Berrak deniz, mercan yığınları üzerinden aşınca bulanık bir hal almıştı.

Daha da alçalınca, adanın çıkıntıları ile çıkıntıları arasında kalan hilal şeklindeki kumsalı ve kıyı hattını kaplayan çalılıkları, içeriye doğru büyüyen daha uzun, daha gür ağaçlıkları fark etmek mümkün oldu. İnsan yapımı yapıların kalıntıları görünür oldu: bir çift kısmen yıkılmış dalgakıran ve bir zamanlar anten dipliği ve radar dizisi olarak kullanılan betondan kocaman bloklar. Sonuncusu Lex'e, unutulmuş tanrıların tapınaklarını, antik bir uygarlığın kalıntılarını hatırlattı.

Wilberforce daha yumuşak bir iniş yapmak için rüzgara doğru döndü. *Puddle Jumper* okyanusa doğru inişe geçti, flapları inmişti. Flotörler bir kez suya değdiler, sonra tekrar, en sonunda Turbo Beaver gümbürtüyle suyun üzerine indi. Sonunda düzeldi ve tamamen durunca öne doğru hafifçe suyun

içine battı.

Uçak, mercan sınırından birkaç yüz metre öteye inmişti ve bu açıdan Anger Reef'in deniz seviyesinin ne kadar altında olduğu görülüyordu. Ada, suyun üzerinde ince yeşil bir hat şeklindeydi, en görkemli palmiye ağaçları bile iki katlı bir apartmandan daha yüksek değildi. İklim bilimcilerin tahminlerine göre, deniz seviyesi yükselecek olursa, Anger Reef'in sınırlı arazi alanının bir baştan diğerine sular altında kalması için bir metre bile yükselmesi yeterli olacaktı.

Wilberforce aşağı inen ilk kişi oldu. Biraz halat ve kanca şeklinde dövülmüş bir demir çubuktan bir çapa uydurmuştu; onu denize, billur gibi suların içine attı ve yirmi fit kadar aşağıda denizin dibine takılmasını izledi. *Puddle Jumper* hâlâ serbestti, akıntıyla rüzgar arasında kalmış bir kurban gibi, fakat demirleme hattı gerilince uçak da olduğu yerde kaldı, halatın sonunda, bir taraftan diğer tarafa salınıyordu sadece.

Sonra sıra zodyakları yeniden monte etmeye geldi; hava haznelerini şişirmek, traversleri, itme bordalarını ve güverte plakalarını monte etmek, dıştan takmalı motorları kıç taraflarına takmak. Tüm bunlar Turbo Beaver'ın flotörleri üzerinde dengelenerek yapıldı, bu nedenle işlemler normaldekine göre daha istikrarsız bir şekilde ve daha uzun sürede tamamlandı. Deri sırtlı bir deniz kaplumbağası gelip uçağa doğru yükseldi ve neler olduğuna baktı. Suyun dibinde uğursuz ince karartılar görünüyordu: barakuda. Yakındaki resifler, yırtıcı hayvanlar için mükemmel bir avlanma sahası oluşturuyordu, yakalanmaya hazır haldeki boş boş dolaşan yavru balık sürüleriyle. Lex, büyük gümüş balığının süzüldüğünü gördü. Aceleleri yoktu, yiyecek zincirinde en üstteki konumları nedeniyle kendilerinden gayet emindiler. Bir zamanlar kendisi gibi dokunulmaz, doğal bir fenomen, ölü gözlü zalim. Böyle

bir ruh haline geri dönme fikri hoşuna gitmedi. Kirli işler uzmanı olarak ona gayet iyi hizmet etmişti, fakat o başka bir zamandı, o zaman başka bir kişi ve başka bir dünya vardı. Şimdiki halini diğerine oranla kat kat tercih ederdi. Bu görev eski yeteneklerini kullanmasını gerektirebilirdi, fakat umuyordu ve içtenlikle dua ediyordu ki, eski kişiliğini değil. Eğer imkân bulup kaçınabilirse, oraya geri dönmeyecekti.

Zodyaklar hazırdı. Ekip 13 elemanları çantalarını taşıdılar ve kendileri de botlara bindiler.

Albertine ayrılırken Wilberforce'a sarıldı ve uçaktan ustalıkla indi. Lex onun arkasından gidecekken, Wilberforce onu durdurdu.

"Kuzenime iyi bak abiciğim."

"Tabii ki Wilb."

"Çok ciddiyim. Kedi köpek gibi kavga etsek de, o ve ben, biz bir aileyiz. Kendine de iyi bak."

"Daima. Sonra görüşürüz."

İlk zodyak, içinde Lex, Albertine, Morgenstern ve Pearce ile pat pat ederek yola koyuldu. Pearce dümendeydi, dıştan takmalı motorun dümen kolunu tutuyordu.

Buckler'ın zodyakı Pearce'ınkinden sonra yola çıktı. İki bot arka arkaya hızlanarak gittiler.

Lex arkaya baktı, *Puddle Jumper*'ın ve onun pilotunun uzakta kayboluşunu izledi. Arkadaşını kıskanmadan edemedi. Wilberforce, uçağında oturup parmaklarını oynatırken, geri kalanlarsa...

Ha, geri kalanının ilerleyen saatlerde karşılaşacakları şeylerin çok fazla parmak oynatılacak şeyler olmayacağı kesindi.

22

ADAYA ÇIKIŞ

"FISILTI, BEN FIRTINALI büyük Şef." Buckler, telsizde.

"Peki, mercanın üstünden geçin. Son sürat gidin ve botu son anda yükleyin. Hareket gücüyle gerisi hallolur. Anlaşıldı?"

"Anlaşıldı," dedi Pearce.

"Hepiniz bir şeylere tutunma ihtiyacı hissedebilirsiniz," dedi Buckler. "İnişli çıkışlı olabilir."

Zodyakın küpeştesi boyunca dizilmiş naylondan güvenlik halatı vardı. Lex, bir ilmek yapıp bileğine düğümledi ve Albertine'ye işaret edip aynısını yapmasını istedi.

Pearce, motoru birden tam gazla çalıştırdı ve zodyakın pruvası kalktı, deniz üzerinde hareket etti. İleride deniz, mercan kaynıyordu. Lex yaklaşık altı ila dokuz inçlik bir mesafe olduğunu tahmin etmişti. Zor olacaktı.

Beyaz hatta vurdukları anda Pearce tekneyi yan yatırdı, böylece pervane sudan çıktı ve gaz kolunu da sıfırladı. Zod-

yak dümensiz bir şekilde öne doğru sürüklendi. Lex aşağıdaki mercan yapraklarını ve duvarlarını gördü; dallanmış çıkıntıları, beyin benzeri yumruları, çeşitli renk ve dokuda.O kadar kırılgan görünmesine rağmen, tekneyi paramparça edebilecek olan.

Neredeyse öbür tarafa geçmişlerdi ki, teknenin gövdesine bir şey takıldı ve zodyak bir anda dönmeye başladı, ekseni etrafında çılgınca dönüyordu, aynı zamanda suları da döndürüyordu. Bot rotadan çıkmıştı, baş tarafı bir anda korku vererek yükselmeye başladı, uçurtma gibi havayı tutarak. Zodyak, alabora olup üzerindekileri yere düşürmek üzereydi.

Lex neredeyse içgüdüsel bir şekilde elini güvenlik halatından kurtardı ve öne doğru hamle yaptı, kendini botun ön tarafına attı.Bu ani değişim, botu *ağır ve gürültülü bir vuruşla* düz bir şekilde indirdi. Dönme hızı yavaşladı, bu sayede Pearce pervaneyi tekrar yerleştirdi ve kontrolü tekrar ele aldı. Ters tepkili hamle botu bulunduğu yerde durdurmuştu.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Buckler, zodyakı ile yandan geçerken.

"Hâlâ suyun üstündeyiz," dedi Morgenstern. "Görebildiğim kadarıyla ana haznelerde hasar yok. Hız silindirini kaybettiğimizi düşünsene."

Hız silindirleri, gövde boyunca yerleşmiş olan, dengeyi sağlamada yardımcı olan dar tüplerdi.

"Onsuz yapabiliriz," diye devam etti Morgenstern. "Sadece çok düz gidemeyiz. Ama Britanyalı'ya saygılarımı sunuyorum. Hızlı düşündü. Eğer o olmasaydı, şimdi hepimiz yüzüyor olacaktık."

Pearce işaret parmağını alnına dayadı, sonra da Lex'e doğrulttu.

Albertine ona minnettarlık içinde baktı, içten olduğu bel-

liydi.

"İleri," dedi Buckler.

Buckler'ın zodyakı hızla ayrıldı ve diğeri de beraberinde devam etti.

Denizin tabanı yukarıya doğru meyilliydi, kabartmalı kumlardan, içinde kümeler halinde deniz yosunları olan eğim görülüyordu. Kıyıdan birkaç metre ötede Buckler, Pearce'a durmasını söyledi.

"Karaya önce biz çıkacağız ve çevre uzunluğuna bakacağız. Siz, ben tamam deyince geleceksiniz."

Buckler zodyakı kumsala yöneltti, Sampson ve Tartaglione, zodyak daha durmadan inmişlerdi ve sığlık bölgede sağa ve sola doğru hızla koşmaya başlamışlardı bile. İkisi de birer tane CAR-15 karabina taşıyorlardı ve bu kısa tüfeklerin teçhizatında birere M-203 bomba atar da vardı. İki SEAL askeri, çıkıntılardan iç kısma döndüler ve birbirlerine yaklaşarak kumsalın üst kısmını taradılar, ortada karşılaştılar.

"Jersey Shore, tamam."

"Davetsiz Misafir, tamam."

Buckler, rölantide çalışan motorla meşgul olan Pearce'a işaret etti, Pearce da birlik komutanının yaptığı gibi zodyakın önce baş tarafını sahile yaklaştırdı. O ve Morgenstern, aşağı inip yükleri indirmeye başladılar. Buckler da aynısını yapıyordu.

"En kötü kısmının bittiğini söylemek isterdim," dedi Lex, Albertine'ye, "fakat kesinlikle öyle değil."

Ekip 13, silindir çantaları bitki kuşağının üstüne doğru sürükledi; burada ammophila adında buğdaygillerden bir bitki, Ilex glabra bitkisi ve deniz lavantası kaba yığınlar halinde büyümüştü. Fermuarlar açılınca ortaya bir dizi savaş gereci çıktı: daha fazla CAR-15, ayrıca M-60 makineli tüfekler, Heck-

ler ve Koch MP-5 makineli tabancalar ve MK23 yarı otomatikler ve bir sürü cephane. Ayrıca KA-BAR dövüş bıçakları, el bombaları, alev-ses fasılaları ve C-4 patlayıcı tulumları. Silahlar ve patlayıcılar SEAL askerleri arasında paylaşıldı, kılıflarına kondu, kemer örgülerine ve omuz kayışlarına takıldı, sonunda beşi de silahlanmıştı. Lex sadece SIG Sauer taşıyordu, kendisini siyah kravatlı bir partiye kotla gelen biri gibi kötü giyimli hissetti.

Fakat hepsi bu değildi. Çantalardan birinden ufak şişeler içinde bulunan berrak sıvılar çıktı, şişenin yüzeyinde haç işareti vardı. El fenerlerine, ultraviole ampüllere benzer şeyler takıldı. Küçük ahşap kazıklar. Ekip 13 askerlerinin boyunlarına taktığı ankh şeklinde gümüş kolyeler ve başka esrarlı şeyler. Küçük bir fıçının içindeki bir çeşit bitki kokulu merhemi, böceksavar olarak yüzlerine sürdüler. Çeşitli tılsımlar ve uğurlar -kilden, ağaçtan, metalden- kollarına ve bileklerine bağlandı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Tartaglione.

"Size," dedi Lex "ve tuhaf takılarınıza."

Tartaglione şaşkınlıkla başını salladı. "Birisi seni bu halde görse, daha önce hiç mistik koruma için üzerini süsleyen adamlar görmediğini düşünür."

Sampson sırıttı. "Yemin ederim ki, bazı insanların cahilliği..."

"Haklısın haklı."

"Tartag?"

"Evet?"

"Sana böyle sözcükler kullanmanla ilgili ne demiştim?"

"Onları her zaman kullanmam gerektiğini söylemiştin.

"Tam tersini söyledim."

"Fakat bizim ikili anlaşmamız var, başka anneden-kardeş-

olmasak -da- kardeşlik anlaşması, öyle değil mi?"

"Evet var," dedi Sampson. "Ama sen bokunu çıkarıyorsun."

"Aman abicim, biliyorsun ki ben sadece siyah olmayı isteyen beyaz bir adamım."

"Evet, tek yönlü yol var orada."

"Yeter," diye bağırdı Buckler. "Eğlence zamanı bitti çocuklar. Şu andan itibaren buz gibi olacağız, konuşmayacağız. Üs girişi üç yüz metre ileride. Davetsiz Misafir, Jersey Shore, siz gelmek üzeresiniz. Fısıltı, sen Charlie'nin arkasındasın. Minimum gevezelik. Hadi ekip, ileri."

23

BİR ÖLÜM AVATARI

BU, ALÇAK cüruf briketinden bir yapıydı, çift enli mobil bir evden daha büyük değildi, adanın tam ortasında yer alıyordu. Her tarafında ufacık birer penceresi vardı -gözetleme pencereleri- ve galvanizli çelikten yapılma geniş, sağlam bir kapı. Etrafını çevreleyen palmiye ağaçları, dalgalı ve alaca bir gölgelik oluşturuyordu. Dinlendirici, hoş bir yere benziyordu. Burada korkulacak bir şey yoktu. Endişelenmek için bir neden yoktu.

Kapının biraz açık ve çarpık olması dışında. Kilidin üzerinde yıldız yağmuru şeklinde yanık izleri vardı.

"Zorla içeri girme işaretleri," dedi Tartaglione. O ve Sampson binaya en yakın olanlardı.

"Bu denizciler olmalı," dedi Buckler. "Kapıyı çaldılar, kimse cevap vermedi, bir delik açtılar. Jersey Shore, sen ve Davetsiz Misafir içeri girin. Dikkatli olun."

Kapının girişinde Sampson çömeldi, karabina omzundaydı.

Kapı ile pervaz arasındaki varili kokladı ve bunu, aralığı biraz genişletmek için kullandı. Tartaglione içeri girdi. Sampson, binanın girişindeki her köşeyi kollayarak ekip arkadaşını korumaya aldı.

"Boş, Fırtınalı Büyük Şef," dedi Tartaglione. "Fakat görmen gereken bir şey var."

Buckler ağaçlarla binanın arasındaki açık şeritten içeri girdi ve gözden kayboldu. Dakikalar sonra telsizden sesi duyuldu. "Beyaz Tüy? Koruyucu Melek'i buraya getir. Ona danışmamız gereken bir konu var."

Lex, Albertien'e binayı gösterdi. İçerisi boğucu derecede havasızdı, deniz rutubeti ve makine yağı kokuyordu. Lex'in gözleri loşluğa alışınca, içinde ağır işe uygun, dizelle çalışan bir jeneratör bulunan kafesli bir bölme gözüne çarptı, bu lenduha gibi kocaman bir aletti ve üssün ilk zamanında kalma olduğu su götürmezdi. Üzerindeki tozun ve korozyonun miktarına bakılacak olursa, on yıllardır kullanılmamıştı. Karşı tarafta bir nakliye asansörünün girişi vardı. Sürgülü kapılar yarı açık halde takılmıştı, arkada ise derin ve zifiri bir karanlık gözüküyordu.

Kapıların yanında bir sembol vardı. Duvarın üzerine bir çeşit koyu renkli yapışkan maddeyle ve elle boyanmıştı, bir çeşit kaba mezar taşını andırıyordu; bir kaidenin üzerine asılı elmaslarla süslü bir haç. Sanatçı, mezar taşının bir tarafına minyatür bir tabut ve kapağı açılmış bir şişe, diğer tarafına ise tehlikeyi işaret eden çapraz kemikler ve kafatası ile bir kürek yapmıştı.

"Bir *vévé*," dedi Albertine, sesi sakindi, kılı bile kıpırdamamıştı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Buckler. "Onu yakından kokladım, kanla boyanmış, göründüğü gibi. Soru şu

ki: bu hangi Loa'nın *vévé*si?"

"Onun. Baron'un."

"Bunu söyleyeceğinle ilgili kötü bir his vardı içimde."

"Burası Baron Samedi'nin krallığı," dedi Albertine. "Onun adına kuruldu."

"Buraya giren tüm umutlarını kapıda bıraksın."

"Evet ve daha fazlası. Böyle bir *vévé*yi bir mezarlığın kapısında bulabilirsin. Bu bize, eğer ileri gidecek olursak, neredeyse kesin bir şekilde mevta olacağımızı anlatıyor."

Bu kelimeler duyulduğunda bir anlık sessizlik oldu.

"Tamam," dedi Tartaglione. "Öyleyse kim paydos edip eve dönüyor?"

Espri bir kıkırdamaya bile neden olmadı.

"Bunu düzeltmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Buckler, Albertine'ye.

"Nasıl yani?"

"*Vévé*'yi kazıyamaz mıyız? Bu, onun etkisini ortadan kaldırmaz mı?"

"Onu gördük artık. Onu kazımak, onunla ilgili anılarımız da yok etmeyecek. Onun yüzünden gözümüz korktu ki bunda çok haklıyız. Ve bu *vévé*yi buraya kim yaptıysa, tavuk ya da keçi kanı kullanmadığı kesin."

"İnsan kanı?" dedi Sampson, iğrenerek yüzünü buruştururken.

Albertine başını salladı. "Belki kendi kanları, belki de başkasının kanı. Bir *vodou rahibesi* bunu sadece tek bir nedenle yapar, o da ölüm Loa'sına bağlılığını göstermek için. Bizim altımızda, kendisini tamamen Baron'a adamış olan bir bokor var. O ölümün bir temsilcisi, avatarı olmuş. Baron'dan korkmuyor ve bu nedenle yaptıklarının sonuçlarından da korkmuyor. Yani bu çok tehlikeli bir adam, muhtemelen oldukça

dengesiz."

"Hadi canım," dedi Tartaglione.

"Bunu kabul edersek, yolumuza devam etmek güvenli mi?" dedi Buckler.

"Önce bir çeşit koruma uygulaması yapmamız akıllıca olur," dedi Albertine. "Bir *garde*[23]. Sadece zihinsel savunmamızı desteklemek için. *Vévé* bizimle konuştu ve korku, insanın büyüsel saldırıyla ilgili endişesini arttırır. Bir *garde* onun zararlı etkisini tersine çevirir, fakat sizi uyarmalıyım, bu hoş olmayacak. Kanlı bir *vévé*yi diğer sıradan *wanga* büyüleri gibi, dualarla, şarkılarla ve okaliptus yağı püskürterek etkisiz hale getiremezsiniz."

"Bizi, üzerimize imparatorotu ve frenk kimyonundan yapılma merhem sürerken gördün. Tanıdığım modern bir cadı onu bizim için hazırladı ve onu büyüledi. Bu numara için yeterli olmaz mı?"

"Bir *vodou*'ya sadece bir *vodou* karşı koyabilir. Diğer ikisini de çağırın; Morgenstern ve Pearce. Bıçağınızı da ödünç almam gerekecek..."

***

YEDİ KİŞİ bir daire oluşturdular, kollarını sıvamışlardı, kolları açıktaydı. Albertine, küçük bir Çin kasesinde karışım hazırlamıştı; rom, sarımsak tozu, kınakına ağacı kabuğunun pulları ve ufalanmış adamotu kökünden ve yerden alınan bir parça tozdan yapılma gri kahverengi bir macun.

"Tuğla tozu daha iyi olurdu," dedi Albertine, "ama beton tozu da işe yarar."

---

23) Garde: Voodoo'da kullanılan koruma büyüsü.

Buckler'ın KA-BAR bıçağını kullanarak derisine küçük bir çizik attı, tam omzunun altına. Macundan bir parçayı, yaranın üzerine sürdü, aynı zamanda *garde* Loa'sından yardım istiyordu, bunlar tehlikede olan ruhları kollamakla görevli olan ikincil ruhlardı.

"Seni kendime bağlıyorum," dedi, bu arada bir bez tomarı ile kolunu sardı. "Seni içeri mühürlüyorum, orada bana göz kulak olabileceksin."

Albertine, dairenin etrafından dolanırken önce Ekip 13'e aynı ritüeli uyguladı, arada bıçağın ucunu roma batırılmış bir paçavraya silerek dezenfekte etti. SEAL askerleri farklı seviyelerde sabır göstererek kesiğin acısına dayandılar. Sadece Tartaglione komik bir "Oh" sesi çıkardı. Buckler ona sert sert baktı.

Lex sıradaki son kişiydi, bıçak koluna girdiğinde yüzünü buruşturdu, o kadar. Sancı zihnindeydi. Sancı artık sadece zihnindeydi.

Ve -çok açıktı ki- Albertine yarayı sarma işlemini bitirince çok büyük bir rahatlama hissetti. Duvardaki *vévé*ye baktı ve sadece basit ve kargacık burgacık bir şekil gördü. Bu yasaklayıcı bir lanet işareti değildi, sadece bir desendi, neredeyse soyut bir desen, duvar yazısı gibi bir şey. Tarafsız bir gözlemci için anlamsız bir desen. Onu çizmekte kullanılan maddenin doğası bile artık sıkıntı vermiyordu.

Ekip 13'ün yüz ifadeleri de onunla benzer şeyler hissettiklerini gösteriyordu. Biraz önce gergin olmalarına rağmen artık soğukkanlıydılar. Biraz önce kaygılıydılar, şimdi ise umursamaz.

Tartaglione *vévé*ye doğru gitti ve ona el hareketi çekti. "Kahrolası batıl deli saçması." Daha sonra haç çıkardı ve yere tükürdü.

Buckler, asansörün yanındaki çağrı düğmesine basmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı.

"Elektrikler mi kesik?" diye sordu Lex.

"Elektrik olması lazım. Üs tekrar hizmete sokulduğunda jeotermal bir delik açtılar. Burayı sürekli besleyen çift döngülü bir enerji santrali var, günde beş kilowatt saat bedava enerji. Asansör muhtemelen kasıtlı olarak devre dışı bırakıldı."

"Neden?"

"Herhalde bizim gibi insanları uzak tutmak için." Buckler, şaftı geleneksel bir el feneri ile aydınlattı. "Asansör kabininin tavanını görebiliyorum. Yaklaşık otuz fit aşağıda. Orada halatın bağlı olduğu dişliye benzeyen bir şeyin kalıntısı var. Ve..." El fenerini yukarı doğru yöneltti. "Evet. Halat şaftın tepesine sabitlenmiş. Ama birisi tarafından kesilmiş. Bakın."

Lex eğildi ve yukarı baktı. Şaftın tavanından birkaç inç aşağıda demirden bir kiriş vardı. Buradan kısa bir halat parçası sallanıyordu, açıkta kalan ucu düzgünce bölünmüştü.

"'Davetsiz misafirler istenmez' teorisine bir kanıt daha," dedi. "Kablo ya da kaldıraç mekanizması yok, bu yüzen asansör sanırım hidrolik."

"Doğru tahmin ediyorsun," dedi Buckler. "Bu, binanın göze batmasını engelliyor. Ayrıca güvenlik açısından da daha iyi. Asansörü aşağıdan kullanılamaz hale getirmek bu sayede daha kolay, buradan, yukarıdan sabote etmeye göre."

"Buradan başka içeri girme şansı da yok. Başka bir yolu var mı? Dışa açılan bir havalandırma deliği benzeri bir şey?"

"Bir bedenin geçebileceği delik yok."

"Arkada tehlike çıkışı?"

"Hiçbir şey. Bu asansör, giriş ve çıkışlar için tek nokta. Yani denizcilerin yaptığı gibi içeri belimize ip bağlayıp inmekten başka çaremiz yok."

Pearce, kirişe doğru rastgele bir halat attı ve sıkıca bağladı. Düğümü çekerek test etti, sonra kalan kısmını, asansör kabininin tavanına düşecek şekilde bıraktı. Halatı uyluklarından birinin etrafına bağladı ve şaftın içine doğru sallandı.

"Şimdi dikkatli ol, Fısıltı," dedi Buckler.

Pearce, birlik komutanına baktı ve gözden kayboldu.

Dakikalar sonra durum raporu verdi "Çok güzel."

Tartaglione atlayan ikinci kişiydi, sonra Buckler, sonra da Sampson atladı.

"Sıra sende," dedi Morgenstern Albertine'ye. "Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?"

Albertine, başını hayır diye salladı.

"O zaman böyle aşağı kayan bu adamları taklit etme. Bu sadece gösteriş. Halatı beline bağla, sonra ayakların bir tarafta olacak şekilde yavaşça aşağıya doğru yürü, halatı aşağı indikçe kullan. Düşmekten korkma. Düşmezsin ve düşsen bile, çok fazla mesafe yok ve seni tutacak birileri var. Anlaşıldı mı ekip?"

"Anlaşıldı," dedi Buckler. "Ben halatı bu uçtan sağlam bir şekilde tutuyorum Koruyucu Melek. Bunu yapabilirsin. Hadi parkta yürü şimdi."

Albertine, asansörün şaftına doğru kendini bıraktı, Morgenstern'in tavsiyelerine harfi harfine uyarak. Yavaş ve itinalı bir şekilde, Lex ise Buckler'dan, Albertine'nin güvenli bir şekilde indiğini duyana kadar diken üstündeydi.

Morgenstern'e sıranın onda olduğunu işaret etti. "Önce Bayan SEAL."

"Onursal SEAL," diye düzeltti. "ABD Silahlı Kuvvetleri'nde kadınların kabul edilmediği tek şube. Denizciler Sağlık Kuvvetleri'nde sağlık görevlisi olarak çalışıyordum, fakat Ekip 13'te, öbürlerinin hatırlayamayacağı kadar uzun zaman-

dır görev yapıyorum. Beni nişancılardan biri gibi görüyorlar, adamlardan biri gibi."

"Nasıl onlara katıldığınla ilgili ilginç bir hikâyen olmalı."

"Doğru tahmin ettin. Hepimizin var. Ama şimdi bunu konuşacak vaktimiz yok."

"Kısaltılmış versiyonunu bile mi?"

"Tamam öyleyse. *Cliffs Notes* adlı çalışma rehberi, beni Ekip 13'e yönlendirdi. Her nedense hepimiz kötü şansımızla ünlüyüz. Askeriyede olanlar için durumu biliyorsun. Arka arkaya birkaç görevde işler kötü gider, haklı olarak ya da haksız olarak dışlanırsın, uğursuz biri olarak ün yaparsın ve bu, sana yapışır kalır."

"Sonra da seni aynı birime mi koydular..."

"Planladılar. Canları cehenneme, zaten tek yaptıkları, işlerini ellerine yüzlerine bulaştırmak, kendileri için, biz kalanlar için değil."

"Güzel."

"Öyle değil mi?"

Morgenstern bunu söyleyerek şafta sıçradı ve aşağı kaydı.

Lex, silindir şeklindeki binanın içine son kez göz gezdirdi. Duvarların kaba işçiliği, ağır parçalarıyla ve ölçü aletleriyle artık kullanılmayan müzelik jeneratör, güneş ışığının süzüldüğü tozlu pencere parmaklıkları.Uzun bir süre için tekrar yukarıya çıkamayacağını hissetti. Gün ışığına son kez baktı, temiz havayı içine son kez çekti.

"Beyaz Tüy, seni alıkoyan bir şey mi var?" diye sordu Buckler telsizle.

"Geliyorum."

Lex, halatı tuttu ve direğe tutunan bir itfaiyeci gibi bacaklarını çaprazladı. Elleriyle yer değiştirerek yavaş yavaş aşağı inmeye başladı. Sadece kaymak, avuçlarını parçalayabilirdi.

Ekip 13'ünki gibi eldivenleri yoktu.

Yukarıda hafif fakat bariz bir çatırtı duydu. Halat aniden sarsıldı. Lex donakaldı. Bu bir patırtı sesiydi, parçalanıp düşen cürufların sesiydi.

"Hey. Bu da ne?" dedi Buckler. "Neler oluyor orada?"

El fenerinin ışığı yukarı yöneldi. Lex, ışık yüzünden geçerken gözlerini kapattı ve başının üzerinden geçince tekrar açtı.

İkinci bir çatırtı duydu, bu daha gürültülüydü ve ışık demetinin içinde, parçalanmış kayıp giden kirişi gördü. Halat tekrar sarsıldı.

"Halat çözülüyor," dedi Lex. "Düşecek..."

Ve düştü.

Lex de öyle.

24

ALBAY GONZALES

KARANLIĞIN İÇİNDE DÜŞTÜ.

Düştüğü mesafe çok uzun değildi. On ya da on iki fit kadar.

Fakat asansör tavanının tam olarak nerede olduğunu ölçme imkânı yoktu. Kendini bırakmıştı, ama aldığı darbe yine de ezip geçen, acılı bir şoktu.

Kiriş arkasından düştü. El yordamıyla onun önünden çekildi, kiriş asansörün tavanına düştü, büyük ve gümbürtülü bir çınlama sesi duyuldu. Kabin titredi. Birileri çığlık attı.

Lex, kirişin ayağını birkaç milimetre farkla ıskaladığını hissetti.

İkinci bir çınlama sesi geldi, ilkinden daha durgundu, kiriş devrilip düşmüştü, üst kısmı şaftın karşısına gelmişti.

Toz ve moloz yığını da onunla birlikte aşağıya yağdı. İnsanlar şok oldular ve saçma sapan konuşmaya başladılar.

Buckler: "Hepimiz iyi miyiz? Kim yaralandı? Yaralanan var mı?"

Buckler'ın el feneri, herkesin yüzünde hızlıca gezindi. Kimi başını salladı, kimi çirkin çirkin güldü. Lex' in bağırması, en azından Ekip 13'e ve Albertine'ye asansör kabininin yanlarına kaçmak için zaman vermişti. Bu sayede Lex de parçalanmış kiriş de onların üzerine düşmedi.

Fener ışığı sonunda bir köşede büzülmüş olan Lex'e yöneldi.

"Ne halt ettin öyle?" diye sordu Buckler.

"Ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler." Lex kendini toparladı, üstündeki tozları silkeledi. Sırtı ve omuzları sızlıyordu. "Kırık kemiğim yok. İçimden çıkan kanlı kocaman bir demir parçası da yok."

"Binanın yarısını üstümüze yıktın."

"Abartma. Kiriş yerinden çıkmış olmalı, hepiniz arka arkaya ona asıldınız, o kadar ağırlıktan sonra ne olmasını bekliyordun? Ben de bardağı taşıran son damla oldum. O ya da ..." El fenerini Buckler'dan aldı ve yukarıya doğru tuttu. "Şunlar sizce keski izine benzemiyor mu?" Dikdörtgen şekildeki iki yarık, kirişin uçlarının oturduğu yer olmalıydı. Oyukların etrafındaki beton ufalanmıştı, özellikle de alt tarafta. "Bubi tuzaklı. Bizim yaptığımızı yapan biri olursa yıkılısın diye baştan savma yapılmış. Denizcilerden sonra ikinci bir ekibin geleceğini biliyorlardı. Bizim gelişimize hazırlıklıydılar."

"Bunun sadece doğal bir aşınma olmadığını nasıl bilebiliriz ki?" dedi Buckler. "O iri metal parçası on yıllardır orada asılıydı. Deniz havası, betonu ve çimentoyu kahvaltı niyetine yer, ayrıca bakım onarım buralarda öncelik verilen bir şey değil."

"Korkarım ki bunu söylemeliyim, işleri berbat etmiş olmayasın? Gerçeklerle yüzleşme zamanı, büyük ve kudretli Teğmen Buckler. Pearce halatı bağlamadan önce kirişi daha iyi incelemeliydin."

"Bu benim görevim değil."

"Pekâlâ, kimin görevi?" dedi Lex öfkeyle. "Benim olmadığım kesin, her ne kadar sen bunun için hemen beni suçlamaya çalışsan da. Başlangıçtan beri beni rahatsız ediyorsun. Sana göre ben hiçbir şeyi doğru yapamam. Tüm görevde sadece herkesin önünde engel olan aptal bir İngiliz denizcisiyim."

"Hey, yarası olan..."

"Seni kendini beğenmiş aptal. Sakat kalmış olabilirdim, daha kötüsü de olabilirdi. Bu hepimiz için geçerli. Tek yapman gereken biraz daha az hevesli, biraz daha çok dikkatli olman. Sonra da ilk yaptığın şey, suçu üzerine yıkmak için bir günah keçisi bulmak. Sen kendine lider mi diyorsun? Lider liderlik yapar, topu başkasına atmaz."

"Şimdilik yeter."

"Öyle mi? Öyle mi Buckler?"

"Yıkıl karşımdan Dove."

Lex tam tersini yaptı, SEAL komandosuna daha da yaklaştı. "Hadi göreyim seni."

"Kafan dumanlı, anladım," dedi Buckler. "Ölüm-öncesi deneyimi, vesaire vesaire. Eğer üçe kadar saydığımda defolup gitmezsen iğrenç şeyler olacak."

"İğrenç?" Lex sert bir şekilde cevap verdi. "Sen hiç iğrenç şey *görmemişsin.*"

"Lütfen bırakın. İkiniz de." Albertine ikisinin arasına girdi, bir eli Lex'in omzunda, diğeri Buckler'ın omzundaydı. "Öncelikle, kapalı mekânda sesler. Bu yaptığınız, burada olduğumuzu belli etmekten başka işe yaramıyor. Sesinizi kısın. İkincisi, tüm bu duruşunuz egolarınız için iyi olsa da, bir faydası yok. Bir kaza oldu. Hayattayız, yaralanmadık. Bunun için şükredelim ve devam edelim."

Aşağıdan iki adamın arasına yansıyan ışıkta, çok hiddetli ve telaşlı bir hava görülüyordu. Birbirlerine baktılar, terli, tozlu

bir haldeydiler, burunlarından soluyorlardı. Bu tartışma, kolayca bir arbedeye dönüşebilirdi. Lex, bu görevdeki sorumluluğunun farkındaydı, Albertine'ye göz kulak olma görevinin. Aynı zamanda Buckler'ın suratına bir yumruk yapıştırma dürtüsü; ihtiyacı neredeyse üstesinden gelinemeyecek kadar büyüktü. Katlanabileceği ancak bu kadar saçmalık, dayanabileceği ancak bu kadar kışkırtma olabilirdi.

Lex yine de, her şeyin ötesinde bir profesyoneldi. Öfkesini dizginledi. Öfkesine ve incinmiş gururuna gem vurdu.

"Daha işimiz bitmedi," dedi. "Ama biraz bekleyebilir."

"Bitmemesi çok doğru," diye yanıtladı Buckler. "Gözüm üzerinde." İşaret ve orta parmağını çatal gibi yapıp açarak önce kendi gözlerine, sonra da Lex'inkilere doğrulttu. "Kahrolası bir atmaca gibi. Budalaca bir şey yapmayı denersen, benim ya da nişancılarımın hayatını tekrar tehlikeye sokarsan, aklını öyle bir başına getiririm ki, mahşer geldi sanırsın."

Lex'e omuz vurarak, kendisini şaft duvarından uzaklaştırdı.

"Geri dönmek için halatları hâlâ kullanabiliriz," dedi canlı bir şekilde. "Birilerinin tırmanması gerekecek, ama şaftı kaplayan tüm bu çapraz bağlantılar ve kılavuz kanallarla bu mümkün. Asansörü yeniden çalıştırabilseydik daha iyi olurdu tabii, bunu üssün içine girince yapabiliriz sanırım. Bunun tepesinde bir giriş kapağı var. Denizciler bunu kullanmış olmalılar, biz de aşağıya buradan ineceğiz."

"Şunları gördünüz mü?" Morgenstern, kapağın iç kenarlarını işaret etti, burada yanık izleri ve eritilip tekrar katılaşmış olan parlak metal şişlikler vardı. "Lehimlenerek mühürlenmiş."

"Sampson?" dedi Buckler. "Sen bizim İnanılmaz Hulk'ımızsın. Ev sahibi sensin."

"Ben kendimi Luke Cage olarak düşünmeyi tercih ederim

efendim," dedi Sampson.

"Öyle diyorsan tamam. Ben senin gibi bir çizgi roman manyağı değilim. Aç şu kahrolası kapağı."

SAMPSON KAPAĞA, bağlantısı kopana kadar, bükülüp düşmeye hazır hale gelene kadar bastı. Yere eğildi, onu zorlayıp açtı ve asansör tavanını üzerinde kenara koydu. Aşağıdan loş bir ışık geliyordu. Sampson açıklıktan başını uzatıp etrafa göz attı.

"Hiç," dedi.

İri cüssesini kapak açıklığından soktu ve yere şaşırtıcı şekilde yumuşak bir iniş yaptı.

Az sonra herkes yanına gelmişti. Buckler, *Kapıyı Aç* düğmesini denedi, ama boşuna.

"Şimdi size bir sürpriz," dedi Buckler. "Işıklar çeyrek güçle çalışıyor, tüm üs otomatik olarak durmuş durumda. Sistem, enerji ihtiyacı belli bir seviyenin altına düşecek olursa, enerji tasarrufu yapmak üzere tasarlandı. Bakım odasında bir elle yeniden en düşük seviyeye getirmek için yeniden kurma kısmı var. Bunu açarsak asansörü tekrar çalıştırabiliriz. Bu arada bu kapıları zorlamamız gerek. Sampson, sen biliyorsun. Tartag."

Buckler, parmak uçlarını kapıların arasındaki bir açıklığa soktu. Öbür üç SEAL askeri de ona katıldılar, birlikte ikisi bir taraftan, ikisi de öbür taraftan çekmeye başladılar.

"Arkanızı yaslayın," dedi Buckler. Zorlamayla yüzler buruştu, parmak eklemleri çıtladı. "Daha güçlü. Sekiz yaşındaki kızım daha iyisini yapar ve astımı olmasına rağmen."

Kapılar kıl payı açıldı. Sonra bir inç. Birkaç inç. Morgenstern, CAR-15'inin dipçiğini araya soktu ve karabinayı kol de-

miri gibi kullanmaya başladı. Sampson ek destek ve manivela gücü olması için ayağını karşı taraftaki kapıya dayadı.

Kapı mekanizması bir anda direncini kaybetti ve Ekip 13 neredeyse tamamını ayırdı. Morgenstern birden dışarı çıktı, silahını bir sola, bir sağa sallıyordu.

"Tamam."

Diğerleri asansörden çıktılar. Üsteki acil durum ışıkları düşük derecede bir aydınlatma sağlıyordu, her şey sülfür yeşili renkte görünüyordu. Geçit, bir yöne doğru yirmi yarda uzunluktaydı ve diğer tarafa doğru bunun iki katı kadar uzunluktaydı, her iki uçta da bir dönemeç vardı. Birkaç kapı vardı, birisinin üstünde Bakım İşçileri Malzeme Odası yazılıydı. Bunun dışında sadece bej renkli duvarlar, sağlam linolyum zemin kaplama vardı ve bunlar tam bir askeriye işlevselliğine işaretti.

Asansörün karşı tarafında -1 -eksi bir- yazılıydı. İşaretin yanında tek bir kanlı el izi vardı, aşağı doğru sürülmüştü.

"*Vévé* sanatçımız fırçasını burada temizlemiş," dedi Buckler.

"Tanrım lütfen, hepsi bu olsun."

Buckler üç boyutlu şematik bir üs yerleşim planını inceledi. "Bu taraf yaşama alanı ve yemekhane," dedi, sol tarafı işaret ederek. "Bu tarafa" -sağ- "deneme laboratuvarlarına, iletişim merkezine, üs kontrol odasına ve merdiven boşluğuna gidiyor. Hayatta kalanları ve düşmanları bulmak için, binanın tümünü ve müştemilatı gözden geçirmemiz gerekiyor... En çabuk yol, iki gruba ayrılmamız. Siz ikiniz, benimle gelin." Tartaglione ve Sampson. "Biz sola gidiyoruz. Kalanlar sağa. Anladınız mı?"

Herkes onaylayarak başını salladı.

"Şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi Tartaglione,

"biz Freddy, Daphne ve Velma mıyız, yoksa Shaggy ve Scooby mi? Çünkü canavarı ilk bulanlar hep Shaggy ve Scooby oluyor."

"Her kimsek kimiz ama," dedi Buckler, "sen köpeksin."

"Hav-hav," dedi Tartaglione.

PEARCE, LEX'İN grubunda geçidi geçerken, göz seviyesindeki M-60'ı ile topuk üzerinde -parmak ucunda- yürüyerek öncülük ediyordu. Köşeyi döndü, makineli tüfeği ile hedef aradı, sonra diğer üçüne de gelmeleri için eli ile işaret etti.

Geldikleri ilk oda yemekhaneydi. Masaların üstünde tepsilerin içine konmuş tabaklarda, kaskatı olmuş yarım kalmış yemekler ve çoktan asidi kaçmış gazlı içecek tenekeleri vardı. Boru biçimli çelik sandalyelerin bir kısmı ters dönmüştü. Self servis kantininde, yığınlar halinde kurumuş hamburger köfteleri ve soğuk, vıcık vıcık patates kızartmaları arasında sinekler uçuşuyordu.

"*Meryem Ana Cenneti*," dedi Lex. "Sadece fast food."

"Okulda birinin köftesinden fare kuyruğu çıktığı günleri hatırladım," dedi Morgenstern.

Pearce mutfağa girdi, araştırdı, kimseyi bulamadı.

Yaşam alanına doğru gittiler, burada sıkışık yatakhaneler vardı; bazısında üçlü ranzalar vardı, bir kısmı da tek kişilik olup biraz daha konforlu döşenmişti ve bunlar için daha fazla para harcanmıştı. Yardımcılar ve yöneticiler için. Yatakların çoğu yapılıydı. Giysiler katlanmış bir şekilde çekmecelere yerleştirilmişti. Laptoplar ve tabletler, tuvalet masalarının üzerinde duruyordu ve sahiplerinin geri dönmesini bekliyordu.

"Herkes nerede?" diye merakla sordu Lex.

Pearce omuz silkti. "Başka bir yerde."

Telsizden bir ses duyuldu. "Fısıltı? Ben Fırtınalı Büyük Şef. Bir şey var mı?"

"Hiç."

"Adamlarını bu tarafa getir o zaman. İletişim merkezindeki karavana."

"Anlaşıldı."

"Arka arkaya üç cümle,"dedi Lex, Morgenstern'e, Pearce'a dönüp başını salladı. "Bu onun için gevezelik sayılır."

"Bir seferde tek kelime bile öyle. Pearce, 1/8 Kızılderili. Milletinin gevezelik konusunda iyi olmadığını söylüyor. Ya da her çeşit konuşma konusunda."

Pearce, onun hakkında konuşulduğunun farkındaydı, onlara koyu renk gözleriyle soğukkanlı bir bakış fırlattı. Bir parmağını hızla çevirdi, helikopter tarzında *-dışarı çıkararak-* ve dördü de geldikleri yere doğru yola koyuldular.

Pearce aniden durdu. Yumruğunu havaya kaldırdı. Morgenstern, Lex ve Albertine'yi geçerek onun yanına geldi.

Pearce gözlerini işaret etti, sonra da ilerisini.

Morgenstern ona, soru sorar gibi baktı.

Pearce tek parmağını kaldırdı.

Morgenstern başını salladı. Lex ve Albertine'ye yerlerinden kımıldamamalarını işaret etti ve şşş! işareti yaptı.

Lex, SIG'ini çekti ve yapabildiği en sessiz şekilde bir mermi sürdü.

İki Ekip 13 askeri yavaşça ve sessizce ilerledi. Pearce önde, Morgenstern arkada, onu kollayarak.

Albertine, Lex'e doğru sokuldu. Lex onun titremesini hissedebiliyordu. Serbest elini onun ön kolunun üzerine koydu, kendi sakinliğinin onu da sakinleştireceğini umarak. Öyle olmuş gibiydi, her nasılsa.

Pearce bir kapıya geldi, sırtını kapının yanındaki duvara

dayadı. Başparmağını aniden çekti. Gözüne çarpan kişi oraya girmişti.

Kapı altı kişilik yatakhanelerden birine açılıyordu. Yarı açıktı. Dikkatsizlik? Davet? Tuzak?

Pearce önce kendisini işaret etti, sonra yukarıyı, sonra Morgenstern'i, sonra da aşağıyı. Ateş alanını büyütmek için üstten alttan giriş.

Parmaklarını saydı. Üç. İki. Bir.

Kapıdan içeri girdi, M-60'ını doğrultarak. Morgenstern de ona, arkadan çömelmiş vaziyette nişan aldığı CAR-15'i ile eşlik etti.

İkisi de nişan aldı, silahı tek hedefe sıfırladı.

"Kimsin?" diye bağırdı Morgenstern. "Ranzanın yanındaki! Arkanı dön ve kendini tanıt!"

Morgenstern'in seslendiği kişi her kimse, cevap vermedi.

"Teslim olmak için üç saniyen var, yoksa saldıracağız."

Üç uzun saniye geçti.

Morgenstern karabinasını omuzladı ve belinden bir şey çıkardı. Bu nesneyi Lex görebilsin diye ona doğru tuttu. Koyu renkli, yeşil delikli bir silindir.

Alev-ses aralığı.

Lex, Albertine'ye döndü. "Gözlerini kapa ve kulaklarını ört."

Morgenstern, tetiği hızla çekti ve odanın içine ateş açtı. O ve Pearce yana eğilip başlarını korudular.

Kocaman bir patlama oldu.

Kulakları sağır eden bir patlama sesi.

Yatakhane kapısından dumanlar çıkıyordu. Pearce ve Morgenstern geri çekildiler, silahları ateşe hazırdı.

Dışarı biri çıktı.

Etrafı kaplayan dumanın arasından yavaş bir şekilde çıktı.

Lex, onun patlamanın şiddetiyle afalladığını tahmin etti, bir milyon kandela şiddetindeki ışıktan gözleri kamaşmış ve 180 desibel şiddetindeki sesle de kulağı sağır olmuş, yönünü kaybetmiş, dilini yutmuş olmalıydı. Teslim oluyordu.

Adam, koridora doğru tökezledi. Kamuflaj giysileri ve savaş botları giymişti, omzunda bir Glock 19 silah vardı. İspanyol'a benziyordu. Üzerinde ABD ordusundan bir albay olduğunu gösteren gümüş kartal işareti vardı.

Göğüs cebinde soyadı yazılıydı: Gonzalez.

Albay Gonzalez etrafına bakındı, Lex bunun sıradan bir bakış olmadığını sersemlik içinde fark etti. Bir çeşit derin kafa bulanıklığı, sanki tüm dünya bir yapboza dönmüştü onun için.

Gözleri garipti. İrisleri anormal bir şekilde soluktu, özellikle de onun ten rengine sahip biri için. Retina tabakası acayip bir şekilde sülfür gibi çakan koyu yeşil renkteydi.

Bakışı, Pearce ve Morgenstern'e yöneldi.

Aniden atağa geçti.

25

AYAKLI MEZBAHA

HER ŞEY ÖYLE SÜRATLİ VE beklenmedik bir şekilde gelişti ki, ne Pearce, ne de Morgenstern buna hazırlıklıydı. Albay Gonzalez hiç ses çıkarmadan kaplan gibi üzerlerine atladı. Pearce'ın makineli tüfeğini itip elinden düşürdü ve boynuna yapıştı. Kurtlu bir el, Ekip 13 askerinin boynuna kenetlenmiş, onu sıkmaya başlamıştı. Diğeri de Morgenstern'e saldırıp vahşice bir ters vuruşla onu da yakalamıştı. Başı bir o yana bir bu yana sallandı ve kendini kaybetti.

Pearce, Gonzalez'in bileğini yakaladı ve kendini kurtarmaya çalıştı, fakat albay şaşırtıcı bir güçle onu bastırdı. Parmaklarını sanki ekmek hamuru gibi Pearce'ın derisine geçirdi. Pearce'ın yüzü iğrenç şekilde kızardı ve sıkışmış soluk borusundan nefes almaya çalışırken dudaklarını zorla hareket ettirdi.

Gonzalez'in elini açmaya çalışmaktan vazgeçip bu sefer başparmaklarını göz yuvarlarına sokmaya karar verdi. Gonzalez soğukkanlı görünüyordu. İfadesi kayıtsızdı, hiçbir canavarlık, sal-

dırganlık yoktu, sadece işini yapan birinin sakin maskesi. Serbest eliyle Pearce'ın iki bileğini de tuttu ve onları, zarar veremeyeceği şekilde yanlara açtı. Boğma işlemi de devam ediyordu.

Bu arada Morgenstern biraz kendine gelmişti. Belindeki MK23 yarı otomatik silahını çekti ve Gonzalez'in şakağına doğrulttu; sabit nişangâh mesafesinden. Gonzalez'in kafatasının tepesi bir dakika sonra uçmuş olacaktı.

Fakat albay tehlikeyi sezdi ve Pearce'ın bedenini çevirdi ve sanki gerçek bir beysbol sopasıymış gibi ekip arkadaşına doğru fırlattı. Morgenstern sıçrayarak yere fırladı. Hemen ayağa kalkabildi, fakat kontrolden çıkmıştı. Mermi tavana saplandı. Morgenstern, başını duvara çarptı ve silah elinden fırladı.

Pearce'ın yüzü artık morarmaya başlamıştı ve Pearce, kontrol edilemez halde kasılmaya başlamıştı. Artık mücadele edecek gücü kalmamıştı. Ölümün eşiğindeydi.

Lex öne doğru adım attı, SIG'ini doğrultmuştu. Sonunda açık bir ateş hattı oluştu, önceden Morgenstern aradaydı. Yanlışlıkla onu vurmamak için ateş etmeye cesaret edememişti.

Tetiği çekti ve Gonzalez'in omzuna ateş etti. Darbenin etkisiyle Gonzalez'in düşmesi beklenirdi. Şok ve acının etkisiyle güçsüz düşmesi gerekirdi.

Gonzalez etkilenmemişti. Üst kolundan kocaman bir parça kopmuştu, kan durmaksızın akıyordu, ama o hâlâ ayaktaydı ve Pearce'ı boğuyordu. Sanki Lex onu vurmamıştı.

"Başı," dedi Morgenstern, sersem ve yorgun bir şekilde. "Kahrolası başına ateş et."

Lex, Sampson'ın bir zombiyi nasıl alt edeceği ile ilgili sözlerini hatırladı. *Kafasından vurmak. Beyin sapını mahvetmek. Tek yol bu.*

Bu o muydu? Gonzalez bir zombi miydi? Bu öyle görünmüyor muydu?

Bunlar önemsizdi. Kafa vuruşu, kafa vuruşuydu sonuçta. İnsan olsun, canavar olsun, hiç kimse, bir tür hafif fişekle beyinciğinin yarısı havaya uçunca hayatta kalamazdı.

SIG patladı. Gonzalez'in başı bir hindistan cevizi gibi düştü, içindekiler de arkadaki duvara sıçradı.

Anında yere yıkılması gerekirdi. Taş gibi yere düşmesi. Nasıl olmuştu da düşmemişti? Nasıl olup da ayakta kalmıştı, nasıl olup da hâlâ Pearce'ın boynunu, öldürecek şekilde acımasızca sıkabiliyordu?

Gonzalez, Lex'e bakmak için başını yavaşça döndürdü. Kafatasının büyük bir bölümü uçmuştu, sanki birisi kaşının oradan içeri bir kürek sokup içinde yukarı taraftaki her şeyi boşaltmıştı. Gri cisim parlıyordu. Yüzünden kan sızıyordu, kafatası kemiklerinin parçaları ile birlikte.

Ama gözleri hâlâ boş boş bakıyordu, sersemlemiş ama parlak. Bir şey, içinde yaşamaya devam ediyordu; beyninin yarısı uçmuş olsa bile.

"Zuvembie," diye fısıldadı Albertine.

Lex bunu anlayamamıştı. Nasıl olur da bir mermi on yarda mesafeden birinin omzuna saplanıp da onu orada durdurmazdı, bunu anlamaya çalışıyordu; kafa vuruşu bir tarafa bırakılacak olursa. Gonzalez, hayatta kalması mümkün olmayan vuruşa rağmen hayattaydı. Balistik kanunları geçersiz kalmıştı. hayır, *doğa* kanunları.

Pearce çok güç durumdaydı. Gözleri yukarı döndü. Vücudu seğiriyordu, bacakları asılan bir adamın son sancıları içinde tekmeler atıyordu.

Lex şaşkınlığını bastırdı. Pearce'ın hayatı tehlikedeydi. Bu düşünce öteki her şeyi hükümsüz kıldı.

Gonzalez'e doğru ilerledi, SIG'ini doğrultarak, albaya ardı ardına 9 mm'lik mermiler sıkmaya başladı. İnsan fizyolojisi-

nin zayıf bölgeleri olan eklemleri hedef aldı, bedenin hareketi için elzem olan yerleri. Gonzalez belki öldürülemezdi, ama eğer temel biyomekaniği altüst edilirse felce uğrayacağı ve hareket edemez hale geleceği kesindi.

Mermilerden biri Gonzalez'in, Pearce'ı tuttuğu dirseğini patlattı. Kol ikiye ayrılmış görünüyordu, artık Ekip 13 askerinin ağırlığını taşıyamaz durumda lime lime edilmişti. Pearce, el hâlâ boynunda olduğu halde yere düştü, neyse ki ezici tutuş gevşemişti. O ve kıkırdak uçlu güdük ön kol, birlikte düştüler.

Başka bir mermi Gonzalez'in sol dizine isabet etti ve Gonzalez sendeledi, ama ağırlığını sağ bacağına verdi. Lex'e doğru ayaklarını sürüdü, aynı zamanda iyi koluyla tabancasına davrandı. SIG, o elin çoğunu yok etmişti, sadece başparmak ve avuçtaki etlerin bir kısmı kalmıştı.

Bir mermi Gonzalez'in leğen kemiğine isabet etmişti. Bir tanesi boyun omurgasını parçalayarak boynundan girip çıkmıştı. Yarısı eksik olan başı devrilmişti ve beyninin kalanı, ters dönmüş bir kaptan düşen lapayı andırıyordu.

Buna rağmen saldırmaya devam etti. Öne doğru hantal hantal yürüdü, kafası sallanarak, sarı bakışları yandan Lex'e kilitlenmişti. Lex onun varlığı için bir tehdit oluşturdukça Gonzalez vazgeçmeyecekti. Aslında bunu *yapamazdı*, öyle görünüyordu. Bedeni hâlâ yapabilecek durumdayken Lex'i öldürmesi gerekti. Bedeninin ezilmiş bir yığın halinde, yerde cansız yatması gereken noktadan çok sonra bile, bir şeyler onu öldüresiye ilerletti.

SIG boşalmıştı. Lex, boş şarjörü yenisiyle değiştirdi ve bunu yaparken seslendi: "Hey! Ses verin! Burada ne yapmam gerek? Bu mal herife bir bok olmuyor, ölmüyor bir türlü."

"Sadece ateşe devam et," dedi Morgenstern. Oturma pozis-

yonuna geçti ve MK23 yarı otomatik silahını tekrar eline aldı. "Benim yapacağım da bu."

Birlikte yirmi ya da daha fazla mermiyi Gonzalez'e sıktılar. Ondan, bir pinyatadan fırlayan enkazlar gibi parçalar fırladı. Gonzalez tekledi ve tüyler ürpertici bir Aziz Vitus Dansı'na başladı. Sonunda bedeni artık fiziksel olarak kendisini destekleyemeyecek hale geldi.Kaslarındaki ve kemiklerindeki hasar çok fazlaydı, çok yıkıcıydı. Ayaklı mezbahaya dönmüştü, yaralı yerleri bütün kalan yerlerinden fazlaydı. Lime lime olmuş vaziyetteydi. Olduğu yerde sallanıyordu, Lex'den sadece üç adım kadar uzaktaydı, kendisinden gelen pis kan ve kokmuş organ kokusu insanın midesini altüst edecek derecede güçlüydü. Son bir kez silahını yokladı, silahın tetiğini çekmek için boş yere başparmağını bükmeye çalışıyordu, onu kullanacak parmakları olmasa bile. Sonra yere yığıldı.

Kelimenin tam anlamıyla yere yığıldı.

Üzerinden parçalar koptu ve yere yuvarlandı.

Bombalanmış bir gökdelenin parçalara ayrılması gibi.

Bedeninin parçaları korkunç bir şekilde birbirine karışmış bir adam.

Bir sessizlik oldu.

BUCKER BİR SÜREDİR telsizden bağırıp duruyordu.

"Ateş eden kim? Cevap verin, lanet olsun! Düşmanla mı karşılaştınız? Onunla çarpıştınız mı?"

Lex kulaklığındaki sesten haberdardı, fakat sadece uzaktan, arka fondaki bir ses gibi. Gonzalez'i öldürmekle öyle meşguldü ki onunla ilgilenememişti.

Dedi ki, "Ben Beyaz Tüy. Düşmanımızla karşılaştık. Düşmanı yendik. Bizde ölü yok, ama Fısıltı yaralı."

"Ne kadar kötü?"

"Bir fikrim yok. Gidip bakacağım."

"Olduğunuz yerden ayrılmayın. Geliyoruz."

"Anlaşıldı, Fırtınalı Büyük Şef."

Lex, Pearce'ın yanında diz çöktü. Nabzına baktı ve bir yerde buldu. Güçlüydü. Ekip 13 askeri, onun dokunuşu ile kıpırdadı. Göz kapakları titreyerek açıldı. Bir kelimeye ya da sadece bir iniltiye benzeyen bir ses çıkardı. Boynundaki parmak izleri bir leoparın bıraktığı morartılara benziyordu. Gözlerinin beyazı çatlak çatlak olmuştu, ama normal rengine dönüyordu.

"Kahretsin," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Kısa ve öz," dedi Lex.

"Morgenstern?"

"Buradayım Pearce." Morgenstern sürünerek onun yanına geldi. "Sana bir bakalım." Boynuna nazikçe dokunarak muayene etti, sonra aynı naziklikle çenesini tuttu ve başını yanlara çevirdi. Göz bebeklerine baktı ve ona evet-hayır şeklinde cevap verilebilecek birkaç basit soru sordu.

"Yaşayacaksın," tek teşhisi buydu. "Bereler var. Nefes borusunda travma. Önümüzdeki birkaç gün içinde berbat bir boğaz ağrısı çekeceksin ve muhtemelen pis bir de baş ağrısı. Ama kırık yok. Sinir hasarı yok. Yapabilirsen fazla konuşmaktan kaçın. Bunun iyileşme sürecine yardımı olur."

"Bu zor," dedi yarım bir gülüşle.

"Evet, senden zor bir şey istediğimin farkındayım."

Girişte ayak sesleri duyuldu. Ekip 13'ün geri kalanı göründü.

"Pearce," diye bağırdı Buckler. "Durumun nasıl?"

Pearce, başparmağını güçsüz fakat yürekli bir şekilde kaldırdı.

"Bu lanet olası şey neyin nesi," dedi Buckler, yerdeki pisliğe bakarak, "bu o mu?"

"Bu, Amiral Gonzalez adında biri -idi-," dedi Lex.

"Aman Tanrım. Üssün askeri danışmanı. Böyle paramparça olacak şekilde vurulmayı hak etmek için ne yapmış olabilir ki?"

"Ölmeyi reddetti."

Buckler kafasını kaldırdı. "Sen ukalalık ettiğini mi sanıyorsun?"

"Dove haklı, Teğmen," dedi Morgenstern. "Gonzalez yere yıkılmayacaktı; ona kırk tur geçirene kadar."

"Ama her şeyden önce onu neden vurdunuz ki?"

"Nefsi müdafaa. Gonzalez, Pearce'ın işini bitirmek için saldırıya geçti. Hem de çıplak elle."

"Tekrar mı geldi?"

"O bir Zuvembie idi," dedi Albertine. "Zihni ele geçirilmişti. Bir bokor'un etkisi altındaydı."

"Bundan emin misin?"

Albertine henüz şahit olduğu katliamın etkisiyle çok kötü sarsılmıştı. Soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Olabileceğim kadar eminim. Bugüne kadar şahsen hiç Zuvembie görmemiştim, ama bu tüm kriterlere uydu. Muazzam bir güç. Konuşamama. Boş boş bakışlar. Yine, acıdan etkilenmeme ve fiziksel hasara rağmen işlev görebilme yetisi. Düşündüğümden çok fazlası. Lex ve Morgenstern onu durdurmak için adeta imha etmek zorunda kaldılar."

"Ama neden saldırdı?" dedi Buckler. "Burada ne yapıyordu?"

"Benim tahminime göre nöbetteydi. Bu katı koruyordu. Morgenstern ve Pearce, ona meydan okudular. Onları saldırganlar olarak gördü ve buna göre hareket etti."

"Onun akılsız olduğunu söylemiştin sanırım."

"Bir anlamda evet. Bir anlamda ise hayır. Bir zuvambie'nin dünya algısı çok ilkeldir. Basit şeyler düşünebilir -hayatta kalma tepkileri ve benzeri- ve sıradan işleri yapmak üzere çalıştırılabilir. Bir çeşit insan robot gibi. Gonzalez, asker olduğu için dövüş eğitimi almıştı ve bir Zuvembie olarak da dövüşmeyi bilecekti, kiminle ve neden dövüştüğü hakkında net bir fikri olmasa da. Motor becerileri etkilenmeden kalmıştı, yüksek zihinsel işlevleri kalmasa da."

"Burada kasten bırakılmıştı yani, bir çeşit bekçi köpeği gibi?"

"Evet öyle. Davetsiz misafirleri durdurup onlara karşı durmak için."

"Hay aksi! Kahrolası! Boktan şey." Buckler bir eliyle saçlarını geriye attı. "Tamam. En azından artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Bu şeylerden, pusuda bekleyen başkaları da olmalı. Ama durdurulabilirler, buradan çıkaracağımız sonuç bu. Ateş gücü istiyor, ama yapılabilir."

"Bir soru sorabilir miyim?" dedi Lex.

"Tabii. Eğer sorman gerekiyorsa."

"İki soru, aslında. İlki Albertine'ye. Sen, Gonzalez'in bir bokor'un etkisi altında olduğunu söylemiştin. Bu durumda bu kişi Papa Couleuvre. Couleuvre bir kukla ustasına mı benziyor, zuvembielerin iplerini mi kontrol ediyor?"

"Hayır, öyle değil. Zihinsel gücü ile kontrol etmiyor, eğer kastettiğin buysa. Ayrıca onun gözleriyle 'görmüyor' da, eğer seni endişelendiren buysa. Bokor'u daha çok Zuvembie üzerinde otoritesini kullanan biri gibi düşünebilirsin. Ondan bir şey yapmasını istiyor, sonra da onu kendi haline bırakıyor. Daha çok arabanı yıkatmak için birini tutman gibi bir şey. Tuttuğun adamın başında durup bezle nerelerini sileceğini

göstermezsin ya da jantları parlatmayı unutmamasını söylemezsin, değil mi? Sadece işi istendiği gibi yapacaklarını beklersin. Tek fark şu, bir Zuvembie kendisine verilen iş ne olursa olsun, onu yorulmadan, durmak bilmeden yapar, ta ki sen ondan başka bir şey yapmasını isteyene kadar."

"Doğru. Anlıyorum. Öyleyse Papa Couleuvre'yi öldürmek bir şekilde bütün zuvambieleri durdurmaz?"

"Hayır. Bu çeşit büyüler böyle işlemiyor."

"Tamam." Lex, Buckler'a döndü. "Şimdiki sorum sana Teğmen, Anger Reef'te normalde kaç kişi vardı? Buradaki istihdam seviyeleri nasıldı?"

"Toplamda yaklaşık elli personel," dedi Buckler. "Teknisyenler ve benzerleri."

"Yaşama alanına bakarak benim yaptığım tahmin de bu. Ve bunların hepsinin değilse bile çoğunun zuvembieye dönüşmüş olmasını düşünmek akıllıca olur sanırım."

"Bu sonuca nasıl vardın?" diye sordu Sampson.

"Kulağınıza Sherlock Holmes gibi gelebilir, ama bu basit. İlk olarak, mücadele ile ilgili kamera görüntüleri var. Kamera alanında hareket eden en azından bir düzine silüet saydım. Bunlar sadece benim görebildiklerimdi. Denizciler çok büyük bir güçle karşı karşıya kaldılar. Mantık yürütürsek, zuvembielerin sayıca onlardan fazla olduğu kesin, en azından bire karşı dört. Bu da, neredeyse buradaki herkesin zuvembieye dönüştüğünü gösteriyor. Üstüne üstlük, Amiral Gonzalez askeri bir görevliydi. Silahı vardı, belki de normal koşullarda bu yerleşkedeki tek ateşli silah. Burada düzeni sağlamak ve üste görev alan sivillerin can güvenliklerini korumak onun göreviydi. Eğer Zuvembie saflarına -işlerin çığırından çıkmasını engelleyebilecek tek kişi- seçildiyse, öbürlerinin bu konudaki şansı neydi dersiniz? Bir de denizcilerin kendileri var."

"Bununla varmak istediğin nokta hoşuma gitmedi."

"Benim de öyle," dedi Lex. "Elimizde onların öldüğüne dair kanıt var mı? Yok. Bu bağlamda 'ölü' ne demek aslında?"

"On adamlık bir birlikti," dedi Buckler.

"Öyleyse toplamda altmış Zuvembie arıyor olabiliriz. On tanesi gelişmiş savaş yetenekleri olan ve silahlı askerler."

"Ki bunları Zuvembie olarak hâlâ kullanabilirler," dedi Morgenstern. "Gonzalez, göt herifin teki gibi dövüştü ve onun silahına davrandığını ikimiz de gördük."

"Olanlar gittikçe daha az hoşuma gitmeye başladı," dedi Tartaglione. "Buradan siktir olup gitmemiz için bir taktiği olan var mı?"

"Ödlek Aslan bozuntusu Tartag olabilir mi acaba," diye cevabı yapıştırdı Buckler. "Daha kötü şeylerle karşılaştık."

"Öyle mi? Nerede?"

"Saraybosna'da, örneğin."

"Saraybosna'da ben yoktum. Benden önceydi. Aslında Saraybosna o şeyin olduğu yer değil miydi..?" diye düşündü Tartaglione.

Buckler'ın üzerine bir karanlık çöktü sanki. Gözlerinin arkasında kasvetli ve dalgın bir ifade vardı. "Evet," dedi boş boş. "Öyleydi ve bu boktan çok daha kötüydü, inan bana. Onun üstesinden geldim. Siz de yapacaksınız. Şimdi." Alışıldık kasıntılı hali kısmen geri gelmişti. "Dove'un vardığı sonuçlar ışığında ki, ben de geçerli olduğunu düşünüyorum, bundan sonra birlikte hareket edeceğiz. Sayıca güvenlik. Pearce? Kendine geldin mi? Devam edebilecek durumda mısın?"

"Mükemmel."

"Öyleyse kalkalım ve onları alt edelim. İletişim merkezini hâlâ kontrol etmedik. Ateş başlamadan önce yapacağımız şey oydu. Oraya bir bakacağız, sonra da ikinci kata geçeceğiz."

GEÇİTTE TEK SIRA halinde yürürlerken Lex, Morgenstern'in omzuna vurdu.

"Saraybosna?" dedi, Buckler'ın duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Yapma," dedi Morgenstern. "Orayı sorma."

"Ama ne oldu orada?"

"Gerçekten. O konu yasak bölge."

"Sen orada mıydın?"

"Hayır. Hiçbirimiz orada değildik. Sadece teğmen. Ve önceki Ekip 13."

"Yani bundan önce başka bir ekip vardı?"

"Bunu 'önceki' ekipten öğrenmedin mi? Senin gibi bir Sherlock Holmes."

"O ekipten geride kalan tek kişi de o."

"Beynin gerçekten fazla mesai yapıyor Dove."

"Sağ kalan tek kişi. Ne yapmış? Kalanları ortadan kaldıran şey neymiş?"

"Bu konuda konuşmayız," dedi Morgenstern. "Konuşmayız, çünkü teğmenin kendisi de bu konuda konuşmaz. Ona soracak olursan muhtemelen seni ölesiye döver. Sadece cehennemden çıkmış diyelim ve bu konuyu burada kapatalım."

"Cehennem ile ne demek istiyorsun..?"

"Adeta öyle. Cehennem."

26

ERZAK ODASI

İLETİŞİM MERKEZİ çok özel donanımlarla tıkış tıkış doluydu: yüksek bant genişliğinde yer, uydu bağlantısını sağlamak için gerekli bilgisayarlar, plazma ekranlar, telefon üniteleri ve rafa monte edilmiş yükselteçler, anten kontrol birimleri ve güç kontrol sistem üniteleri.

Hiçbiri sağlam değildi.

Her şey kırılmış, parçalanmış, bozulmuş ve içi boşalmış haldeydi. Fonksiyonel masalar ve sandalyeler bile kırılmıştı, küçük parçalara ayrılmıştı. Hasar öyle büyüktü ki, öyle esaslıydı ki, sanki orkestra gibi yönetilerek yapılmıştı. Oda sistematik bir şekilde tahrip edilmişti. Bundan sorumlu olan her kimse, buradaki ekipmanlardan hiçbirinin tekrar kurulup çalışabilecek duruma gelmeyeceğinden emin olmak istemişti. Bu amaçla devre levhaları anayollarından bükülüp ikiye ayrılmıştı. Monitörler ön camları tuzla buz olana kadar ezilmişti. Kablolar sadece soketlerinden çıkarılmakla kalmamıştı, lime

lime doğranmıştı da. Bu yüzden yerler kauçuk yalıtım malzemelerle, çıplak bakır tellerle ve fiber optik liflerle kaplı bir yılan yuvasına benziyordu.

"Buranın böyle görünmemesi gerektiğini düşünen var mı?" dedi Sampson.

"Ah, o kadar da kötü değil," dedi Tartaglione. "Biraz izole bant, biraz japon yapıştırıcısı ile bunları hemen tekrar çalışır hale getirebiliriz, yeni gibi olurlar."

"Bu işin arkasında Papa Couleuvre'nın olduğunu tahmin ediyorum," dedi Buckler. "Burada olmuş olanlar bir *hükümet darbesi*nden daha az değil. Bu üssü ele geçirmek için bir kez işe koyulduğunda, iletişim bağlantılarını koparmak ilk önceliğiydi tabii, bu sayede kimse imdat sinyali gönderemeyecekti."

"Anger Reef şebekeden çıkar çıkmaz, Pentagon'un buraya birlik göndereceğini kesinlikle biliyordu," dedi Morgenstern.

"Fakat biraz zaman kazandı. Ve Washington'da hiç kimsenin neler olduğu hakkında kesin bir fikri olamayacağı için, oradan gelen ilk cevap olsa olsa ılımlı bir cevap olabilirdi. Öyleydi de. O on denizci, eğer o zaman üsteki birilerinden istihbarat almış olsalardı, buraya aslında bir ordu gerektiğini biliyor olacaklardı."

"Öyleyse şimdi neden sadece beşimiz buradayız?" dedi Tartaglione. "Destek olarak bir ordu getiremez miydik?"

"Aradaki fark şu, biz profesyoneliz," diye yanıtladı Buckler. "Biz ne yaptığımızı biliyoruz. Böyle pislikler bizim ekmeğimiz ve suyumuz."

"Couleuvre bana çok kurnaz bir piç gibi geliyor," diye belirtti Sampson.

"Ben de böyle düşünüyorum. Kesin olmayan bir şey var, o da Profesör Seidelmann'ın bu işlerdeki rolü. O, denklemdeki büyük bilinmez. İş birliğini başlatan o ve Couleuvre idi. Bu

onun şovuydu. Ortaklıkları hâlâ devam ediyor mu? Yoksa Couleuvre, ona düşman mı oldu? Araştırmaya meraklı zihinlerin bilmeye ihtiyacı vardır."

"Böcek bilim adamı, Voodoo süper askerleri yaratmaya kalkıyor ve elini yüzüne bulaştırıyor," dedi Tartaglione. "*Bunun* böyle olacağını kim gördü?"

"Bilim adamlarının sorunu da bu ya zaten," dedi Sampson. "Karmanın varlığını kanıtlamak için laboratuvarda deney yapamıyorsun diye, onu yok..."

"Şşş!" dedi Lex.

"Ha?"

"Hepiniz. Susun."

Ekip 13 ve Albertine, ona baktılar.

"Bir şey duydum."

Silahlar anında çıktı, kurma kolları çekildi, parmaklar tetiklerin etrafına dolandı.

Lex yumuşakça yürüdü, son teknolojik enkaza ait çöp yığınlarına basmamaya çalışarak. Ses bastırılmıştı, odanın uzak tarafından geliyordu. Saklanılabilecek her yeri aradı, bir erzak odasının kapısına gelene kadar. Eğer bir ses *olduysa,* -eğer bu bir parazit yankısı değildiyse ya da kulakları ona oyun oynamadıysa- o zaman sadece buradan gelebilirdi. Olası başka her yere bakmıştı.

Dikkatle dinledi. Hiçbir şey duyulmuyordu. Gık çıkmıyordu.

Yanlış alarm olduğunu düşünmeye başlamıştı ki, tam o sırada; orada. Sesi yeniden duydu. Güçsüz, kısık bir hıçkırık.

Arkasına dönüp diğerlerine baktı ve kapıyı işaret etti.

Buckler, *gitme* işareti yaptı ve Sampson ile Tartaglione sinsice Lex'in yanına gelip konum aldılar.

Lex uzandı ve kapı kolunu açmayı denedi. Kol döndü fakat

kapı açılmadı. Kilitliydi ya da onu tutan mekanizma içeriden çalışmaz hale getirilmişti.

Odadan artık ses gelmiyordu; ama bu, tamamen sessiz olmaya çalışan birinin sessizliğiydi, hareket etmeye, nefes almaya bile korkan birinin. Lex, kapının öbür tarafında hiç ses çıkarmayan kişinin varlığını neredeyse hissediyordu.

Orada bekleyen başka bir Zuvembie mi? Gonzalez'in yaptığı gibi kanlarını emmek isteyen biri mi?

Sampson, bir C-4 şoseti çıkardı ve topak halinde bir plastik patlayıcı parçası kopardı. Bunu ince bir sosis şeklinde yoğurdu ve bunu kapı kulpunun etrafına C şeklinde doladı. Sonra herkese birkaç adım geri atmalarını işaret etti; MK23'ünü çıkarttı, nişan aldı, yüzünü korudu ve ateş açtı.

Patlama çok şiddetliydi. Kapı içeri doğru devrildi, kapı kulpunun olduğu yerde büyük bir parça kopmuştu. Çerçevenin bir kısmı da patlamıştı.

Lex kapının girişine doğru sıçradı, SIG'i hazırdı. Ortalık dumanlı ve karanlıktı. Fakat odanın arka kısmında öne doğru sendeleyen bir figür gözüne ilişti. Öncelikle dize ateş etmek iyi bir plana benziyordu.

"Hayır! Lütfen! Yapmayın!"

Figür yalpalayarak ışığın altına geldi, ellerini yukarı kaldırıp teslim olmuştu.

"Ateş etmeyin! Ben onlardan değilim! Ben normalim. Benim!"

Yüzü tanıdıktı. Lex'in onu tanıması sadece bir an sürdü.

"Profesör Seidelmann?" dedi.

PROFESÖR GULLIVER SEIDELMANN; Lex'in onu Buckler'ın laptopunda gördüğü haliyle, o Washingtonlu bir

grup kodamana proje fonu ile ilgili göz boyayacak şekilde sunum yapan onurlu ve seçkin akademisyene benzemiyordu. Şimdi önünde duran adam, Seidelmann'ın saçı başı dağınık, harabeye çevrilmiş bir versiyonu idi, ayrıca çok kötü beslenmiş ve çok korkmuş görünüyordu. Giysileri kirlenmişti, üzerinden çok pis bir vücut kokusu ve insan pisliği kokusu geliyordu. Erzak odasının girişi çok kirliydi. Boş yiyecek paketleri yere yayılmıştı ve bir başka köşenin ise tuvalet olarak kullanılmış olduğu belliydi.

Seidelmann yalpalayarak odaya girince, etrafına bakındı, ışıktan gözleri kamaşmıştı, onun çıktığı yer loştu. Henüz çevrede olup bitenleri değerlendiremiyordu ve Tartaglione'ye çarptı, Tartaglione onu yakaladı ve durdurdu. Seidelmann, SEAL askerine baktı, neredeyse acınacak minnet dolu bir bakışla. Düşmanın eline düşmediğini bir şekilde anlıyor gibiydi. Bu insanlar her kimse, burada olma nedenleri onu öldürmek değildi. Hatta belki de onun kurtarıcısı idiler.

"Aman Tanrım," diye inledi. "Tanrım, bir kurtarma ekibi olduğunuzu söyleyin bana. Kâbusun bittiğini söyleyin."

Buckler öne doğru adım attı. "Profesör Seidelmann? Teğmen Tom Buckler, SEAL Ekip 13. Bilmem gereken bir şey var efendim, duyularınızın tam kontrolüne sahip misiniz?"

"Ben deli miyim, bunu mu demek istiyorsun?" Gevrek bir şekilde güldü. "Geçirdiğim o berbat zamandan sonra, tartışılır."

"Hayır, size Zuvembie olup olmadığınızı soruyorum? Bu saçma bir soru, biliyorum, ama bunu sormak zorundayım."

Seidelmann biraz doğruldu. Karışmış saçlarını düzeltti ve burnunun üzerindeki çerçevesiz gözlüklerini düzeltti. "Hayır, kesinlikle değilim. Ama kıl payı."

"Hiçbir şekilde etkilenmediniz, dönüştürülmediniz ya da bu şeylere dönüşen insanlara ne deniyorsa?"

"Yapay olarak çoğaltılmış," dedi Seidelmann. "Ve tabii ki değilim. Öyle olsaydım bu şekilde konuşuyor olmazdım. Sizinle hiçbir şey konuşamazdım. Aslında, sizi öldürmeye çalışıyor olurdum."

Profesör acı acı konuşuyordu. Tüm işaretler, onun çetin bir sınavdan geçtiğini, uzun süren bir dehşet ve yokluk yaşadığını gösteriyordu. Ama henüz kendine geliyordu ve kendine güvenini tekrar kazanıyordu. Yine de sadece kendine güvenini değil. Video klipteki adam öyle gösterişli bir şekilde kendinden emindi ki, bu kibre yaklaşıyordu. Lex, onun bu özelliğinin hızla geri geldiğini görebiliyordu, rahatladıkça bunun seviyesi de artıyordu. Seidelmann, Anger Reef'ten canlı bir şekilde kurtulabileceğini anladıkça, daha çok kendisi oluyordu.

"Ben aç kaldım," diye belirtti. "Kendimi oraya kapatmadan önce birkaç parça artık yemeği yürütüp, öyle ayakta kaldım, fakat istediğim ya da ihtiyacım olan kadarını değil. İçinizden birinin yanında yiyecek bir şeyler var mı?"

"Tartag?" dedi Buckler. "Ona şekerli bir bar ve bir hazır öğün ver."

Seidelmann, çikolatayı sanki başına talih kuşu konmuş gibi aldı. Ambalajını yırttı, onu arsız bir coşkuyla yutarcasına yiyip bitirdi. Sonra hazır öğüne yöneldi, paketi açtı ve tüketilmeden önce ısıtılması gerekmeyen yiyecekleri ısınması gerekenlerden ayırdı. Peyniri krakerlerin üzerine sıktı, arkasından da ahududu aromalı bir HOOAH! enerji barını yuttu.

Buckler sabırlı bir şekilde onun yemeğini bitirmesini bekledi, sonra sorularına devam etti.

"Ne kadar zamandır bu odadaydınız?"

Tartaglione kıs kıs güldü. "Odada, yani klozette. Çok komik."

Buckler ona ters ters baktı. Profesör Seidelmann, onu umur-

samadı.

"Emin değilim. Bugün günlerden ne?"

"Pazar."

"O zaman altı gündür. Pazartesiden beri. Çok daha uzun sürmüş gibi hissediliyor. Oradaki her dakika işkenceydi, karanlığın ve çaresizliğin acısı, fakat başka bir şey aklıma gelmedi. Güvende olabileceğim tek yer orasıydı. Dışarı çıkmaya cesaret edemedim, bir kez bile. Kapıyı açıp dışarıya bakmaya bile korktum. *Onlardan* biri gizlenmiş, beni bekliyorsa diye."

"Bir zuvembie."

"Evet," dedi, Seidelmann. "Doslorges, onlara bu isimle hitap etmekten hoşlanıyor, bu yüzden daha iyi bir kelime istersek, evet, oldukları şey bu. Onlar benim çalışmamın bir rezaleti. Amaçladığım şey kesinlikle bu değildi."

Profesör bunu söylerken, Pearce'ın nöbet tuttuğu ve dışarıdaki geçide göz kulak olduğu kapıya doğru hızlı bir şekilde atladı.

"Hey! Siz ikiniz, neredesiniz?" diye sordu Buckler.

Seidelmann durdu. "Pekâlâ, burada oturup sohbet etmeye gelmediniz sanırım. Hadi gidip onları parçalayalım. Onları çekip çıkarmaya başlayalım, ya da her ne deniyorsa."

"Ağır ol. Bu bir kurtarma görevi değil."

Seidelmann bozuldu.

"Tam olarak değil," diye düzeltti Buckler. "Burada neler olduğunu bulmaya ve buna bir son vermeye geldik."

"Siz?" Profesör etrafında toplanmış olanlara baktı.

"Biz."

"Sadece yedi kişi misiniz?"

Buckler başı ile onayladı.

Seidelmann bir kahkaha attı. "Şaka yapıyor olmalısınız."

"Yakında buradan çıkacaksınız profesör. Ama kendinizi işe

yarar hale getirmeden önce değil."

Seidelmann homurdandı. "Yararlı?"

"Evet, yararlı. Eğer ben ve ekibim iyi bir şeyler yapacaksak, sizden istediğimiz şey de bilgi ve iş birliği."

"Teğmen Buckler, size söyleyeceğim hiçbir şey zerre kadar bir fark yaratmaz. Eğer tüm kuvvetleriniz buysa, o zaman yapabileceğimiz en iyi şey -tek umudumuz- yapabilecek durumdayken hemen buradan çıkmak olur. Yoksa hepimiz öleceğiz ve eğer şanslıysak sonsuza kadar ölü olarak kalabileceğiz."

"Bunun alternatifi, bizim de zuembielere dönüşmemiz. Albay Gonzalez gibi."

"Tamamen doğru," dedi Seidelmann. "Bu ihtimal hoşuna gitti mi? Çünkü inan bana, benim hoşuma gitmiyor."

Seidelmann kapıya yöneldi, herkesin kendisini takip edeceğini sanarak. Bunu kimse yapmayınca şaşırdı.

"Pearce?" dedi Buckler. "Eğer Poindexter bunu bir kez tekrarlarsa ona bir tane sık. Nereye olduğunu tahmin edersin."

"Anlaşıldı."

"Durumun vahametinin farkında değil misiniz?" dedi Seidelmann, Buckler'a dönerek. "François Deslorges, aşağı katta mevzilenmiş durumda ve plan yapıyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama onu tanıdığım için iyi bir şey olmadığından eminim. Küçük bir ordu sayılabilecek zuvembieleri toplamış, onlar onun emrine amade haldeler, böyle olunca ona hiçbir şekilde ulaşamazsın ya da onu engelleyemezsin. Eğer sizin ve ekibinizin güvenliği sizin için önemliyse Teğmen, beni de yanınıza alarak *derhal* buradan ayrılmanız akıllıca olur. Geldiğiniz yoldan geri çıkın ve Deslorges'i kendi haline bırakın."

"Hayır, yapamam Profesör. Bana verilmiş emirler var."

Seidelmann inatla iç çekti. "Ölmeyi mi tercih ediyorsun?

"İdeal bir dünyada, hayır. Ama bu ideal bir dünya değil. Burası ABD ordusunun dünyası ve burada iki seçeneğin var: sana söyleneni yap ya da sana söyleneni yap. Bana bu üsteki gidişe dur demem emredildi, bu yüzden benim öncelikli amacım bu. Ve ahbap, sen o başını götünden çıkarıp bana olanlarla ilgili biraz ayrıntı verirsen, işim çok daha kolay olacak."

"Yani sana Deslorges ve zuvembielerini, tüm bu efsaneyi mi anlatayım?"

"Evet, tam öyle. Belki olanlar hakkında daha çok bilgi edinirsem, onları yok etmek için daha fazla şansım olur."

Seidelmann'ın omuzları düştü. Tartışmanın boşuna olduğunu anlamış gibiydi. Kontrol, Buckler'ın elindeydi. Seidelmann bundan hoşlanmasa da, bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Çok güzel," dedi. "Bana içmek için biraz su verin, biraz daha yiyecek, sonra size bildiğim her şeyi anlatacağım."

27

V.I.V.E.M.O.R.T.[24]

"İYİ BİR fikirdi," dedi Profesör Seidelmann. "Düzeltiyorum, *harika* bir fikir. Bu oransız savaş çağında, taburların tamamı bir avuç dolusu azimli gerilla tarafından yıkılabilirken, maket bıçağı ile silahlanmış teröristler çok büyük hasar verebilirken ve dünyadaki en iyi finanse edilmiş askeri ve istihbarat servisi bunu önleme konusunda çaresizken, beklemede bir ordu fikri gittikçe daha gereksiz görünmeye başladı. Erkekleri ve kadınları çetin savaşlara göndermek, düşmanı bastırmak ve düşman topraklarını ele geçirmek demode olmuştu. Miadını doldurmuştu. Sadece tarih kitaplarında olan bir şey haline gelmişti. Günümüzde çok fazla sayıdaki asker değil de - harpte harcanan erler- çok daha azı. En üst seviyede yeteneğe sahip askerler, düşman bölgelere küçük birlikler halinde sevk

24) V.I.V.E.M.O.R.T.: Venously Injected Vitality Elixir Magnifying Ordinary Resilience Twentyfold, kısaltılmış haliyle yaşayan ölü anlamında. Türkçesi: D.E.E.N.D.Y.K. A.H.İ.: Damardan Enjekte Edilen Normal Direnci Yirmi Kat Arttıran Hayat İksiri.

edilebilirdi ve çok değerli hedefleri koruyabilirdi ve cerrahi karşı saldırı yapabilirdi..."

"Lütfen Profesör," diye araya girdi Buckler. "Bu uzun hoş bir konuşmanın başlangıcına benziyor, çok güzel hazırlanmış, ama bana bilmediğim bir şeyi söylemiyorsunuz. Lafı dolandırmayın."

Seidelmann, Buckler'ın matarasından bir yudum su aldı; bu konuşmasının bölünmesinden rahatsız olup bunu gizlemek için yapılmış bir hareketti. "Sadece şunu söylemeye çalışıyordum, askeriye için gelecekte daha zorlu, daha dayanıklı, daha dirençli bir asker soyu oluşturmak. Sıradan bir adamı durduracak bir darbeye göğüs gerebilen ve devam edebilen. Düşman bölgelerinde çok daha uzun dayanabilecek olan, çok fazla dinlenmeden dayanabilecek olan, çok daha uzun süre savaşabilecek olan, işkenceye çok daha fazla dayanıklı, çok şiddetli ve acımasız koşullarda hayatta kalabilecek olan..."

"Bana bir SEAL komandosunu anlattın gibi geldi," dedi Tartaglione. "Coronado'da yirmi altı haftalık Temel Sualtı Yıkımı, bundan sağ çıkarsan, artık sıradan bir insan olamazsın, kahrolası bir savaş makinesine dönüşürsün."

Sampson da onu destekledi, iki adam yumruk çaktılar. Pearce, ağırbaşlı bir şekilde başı ile onayladı.

"Anlaşıldı," dedi Seidelmann. "Fakat bir SEAL bile keskin bir nişancının mermisine ya da geliştirilmiş bir patlayıcıya yenik düşebilir. Bir SEAL bile insan doğası gereği zayıf düşebilir. Benim amacım -hayalim- askerleri yok edilemez yapacak, yaralanma karşısında daha da dirençli hale getirebilecek bir yöntem bulmaktı. Bu alandaki araştırmalarım beni Haiti'ye ve *vodou* geleneğine yönlendirdi, özellikle de Zuvembie ile bağlantılı olarak. Zuvembienin sadece halk biliminde yer almadığını, yürüyen ölü adamlar efsanesinin deneysel bir te-

meli olduğunu ve bunun belli farmakolojik maddelerin uygulanmasıyla yapılabileceğini öğrendim."

"Bunu da zaten biliyoruz," dedi Buckler. "Tetrodotoksin, tatula, tüm bunları biliyoruz."

"Eğer *konudan haberdar* iseniz, Teğmen, devam etmem için bir neden var mı?"

Buckler yatıştırıcı bir söz söylemeye karar verdi. "Var ve eğer devam ederseniz size minnettar olacağım."

"Her nasılsa Port-au-Prince'i ziyaret ettim ve biraz araştırmadan sonra, Papa Couleuvre olarak da bilinen François Deslorges ile bağlantıya geçtim. Bu adam, zuvembieleri yaratabileceğini iddia eden bir bokor'du. İş ortaklığına girdik -sizi detaylarla sıkmayayım, bunu konu dış olarak göreceğiniz kesin- ve onun yardımıyla bir zuvembienin ne olduğunu öğrendim ve bir insanın hangi yolla bir zuvembieye dönüştürülebileceğini de. Bundan sonra bu işlemi nasıl uygulayacağımız üzerinde bunun Pentagon'daki işverenlerimin nasıl işine yarayabileceği -nasıl sıradan bir piyade erini alıp onu korkusuz, tükenmez, durdurulamaz bir ölüm komandosuna dönüştürülebileceği- konusunda çalışmaya başladık. Deslorges bana burada, Anger Reef'te asistanlık yapmaya devam etmeyi, cömert bir avans karşılığında kabul etti. O dönemde bu işi sadece kâr amaçlı yapıyor gibiydi, bu nedenle ona güvenebileceğimi düşündüm. Halis açgözlülükten daha saf, daha güvenilir bir şey yok, öyle değil mi? Onun berbat bir karakteri ve çok kötü bir ünü olduğunu biliyordum, ama parasını aldığı müddetçe itaat edeceğine inanıyordum. Onun para sevgisi, onu güvenilir kılabilirdi."

"Bir *Voodoo rahibi* parayı sevmemeli," dedi Albertine "Loa, para hırsını onaylamaz, özellikle de birisi *vodou*'yu kendi çıkarı için kullanınca."

"Evet, teşekkür ederim tatlım," dedi Seidelmann. "Senin de bu sanatın uygulayıcısı olduğunu anlıyorum, öyle mi? O zaman sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, *vodou*'nun iki yüzü var. Diğer inanç sistemlerinde olduğu gibi, şarlatanları, fırıldakçıları, sahtekârları ve dolandırıcıları, sadece kendi çıkarını düşünen tipleri de çekiyor. Deslorges ile ilgili olarak hiç yanılmadım. Daha başından beri, ona dikkat edilmesi gerektiğini, durumun ustalıkla idare edilmesi gerektiğini biliyordum. *Garip* dış görünüşüne ve çok fazla miktarda esrar kullanmasına rağmen, yine de onun bir bakıma samimi olduğunu, görev aşkı ile hareket ettiğini düşündüm. Öyle görünüyordu ki -öyleydi- *vodou* konusunda çok ustaydı, ileri derecede bir *kanzo*[25] üyesiydi. Sihirbazlık konusundaki cesaretini düşün. Port-au-Prince'de, peristilyumunda misafir olarak kaldığımda, çok dikkat çekici, hatta mucizevi denebilecek şifa uygulamaları yaptığına şahit oldum. Bir bebeğin yüzünü çirkinleştiren doğum lekesini ortadan kaldırdı. Bir kadının boynundaki selim tümörü tamamen yok olana kadar büzdü. Haiti gibi bir ülkede, onun o zaten kayda değer olmayan sağlık sistemi son depremle daha da kötüleşmişken, Deslorges gibi bir adam resmen etkili bir güç, belki de gerekli bir şeytan. Büyücü olduğu kadar hekim olan bir büyücü hekim. Aynı zamanda çok etkileyici de -karizmatik- olabilir, istediğinde. Ben de her şeyi hesaba katarak, onunla iş birliğimi ilerletmenin akıllıca olacağını düşündüm."

"Ama yanıldın."

"Aslında öyle canım, yanıldım. Çok yanıldım." Seidelmann kederli görünüyordu, hayvanlarından biri tarafından ısırılmış olan bir yılan bakıcısı gibi. "Anger Reef'teki ilk birkaç hafta-

25) Kanzo: Voodoo inisiyasyon ve atanma töreni.

mız içinde uyumlu ve yeterince becerikli bir iş birliği içindeydik, Deslorges ve ben. Bana, doz ayarlamada ve formül hazırlamada yardımcı oluyordu. Zuvembie etkisini elde etmek için bitkilerden ve toksinlerden mükemmel karışımı elde etmeye çalışıyorduk, bu arada hür iradenin olmasına halen izin veriyorduk. Bir kişiyi, tükenmişliğin ve sıkıntının en az olduğu, neredeyse önemsiz olduğu noktaya getirmeye çalışıyorduk, ama geleneksel anlamda zombie -benzeri bir şey- duyarlılığını ve düşünce özgürlüğünü koruyarak, yaratmadan. Çok ince bir denge, ama al yanaklı maymunlarda elde ettiğimiz sonuçlar ümit vericiydi. Elimizde, günlerce bir şey yiyip içmeden dayanabilecek ve bundan olumsuz etkilenmeyen maymunlar vardı. Anestezi olmaksızın dirikesim işlemlerine dayanabilen ve bu arada da basit bulmacaları çözebilen hayvanlar. Pençeleri yavaş yavaş kavrulsa da, ısıtma flamanlarına hiç zorlanmadan tırmanabilen hayvanlar..."

"Güzel," dedi Morgenstern.

"Bu olanlarla ilgili vicdanımın rahatsız olduğunu düşünmeyin genç bayan. Ben duygusuz bir canavar değilim Ama bilimin gelişmesi gerekiyorsa, bazı hoş olmayan adımların atılması gerekir. Ve siz eğer en başta Tanrı'nın daha alt seviyedeki yaratıkları üzerinde test edilmiş kozmetiklerden ya da şampuanlardan hiç kullanmadıysanız, beni yargılamak için bu kadar acele etmeyin" Bir yudum su daha aldı. "Sonunda bir sonraki aşamaya geçecek noktaya geldik, insanlar. Maymunlar üzerinde yapılan titiz araştırmalar sonunda, insanlar üzerinde hiç yan etkisi olmayan ya da çok az olduğunu düşündüğümüz bir ürün elde etmiştik. Onu V.I.V.E.M.O.R.T. olarak adlandırmaya karar verdik. Ben 'biz' demek istedim, ama Deslorges bu ismi önerdi ve ona uygun bir akronim bulacağını düşündü."

"Sen de bunu yaptın."

Seidelmann gururla gülümsedi. "Evet yaptım. Damardan Enjekte Edilen Normal Direnci Yirmi Kat Arttıran Hayat İksiri. V.I.V.E.M.O.R.T. ismi ve Deslorges'in benim önerdiğim hiçbir alternatifi kabul etmemesi, onun dürtüleri konusunda beni uyarmalıydı. Belki işime daha az bağlı olsaydım, ya da kaydettiğim gelişmelerden daha az etkilenseydim... Ben de sonuçta o uzun zamandır beklenen, çok istenen buluşun eşiğindeydim: süper askerler."

"Ve sonra bir noktada Deslorges seni sattı ve becerdi," dedi Buckler. "Hem de kayganlaştırıcı olmadan."

Seidelmann ürkmüştü. "Garip davranmaya başladığını önceden fark etmeliydim ve onu daha başından engellemeliydim. Çalışma saatlerine uymuyordu artık. Önceden yaptığı gibi her sabah saatinde laboratuvara inmiyordu. Yaptığımız şeye karşı ilgisini kaybetmiş gibiydi, hevesi azalmıştı. Bazen gelip bana yardım etmesi için onu odasından ya da yemekhaneden zorla çıkarmak zorunda kalıyordum. Bazen onu kumsalda, denize bakarken, dans ederken ve şarkı söylerken, Loa ile bağlantıya geçerken buluyordum. Hep yer altında olmanın onda klostrofobi oluşturduğundan şikayet ediyordu. Esrar kullanımı artmıştı. Yanında hiç bitmeyecek kadar çok madde getirmiş gibiydi, ben de başka bir çalışma arkadaşım olmadığı için buna göz yummak zorunda kaldım, ayrıca bu onu daha sakin ve yumuşak başlı yapıyordu. Ayrıca bu kültürün bir parçası, öyle değil mi?" Bu soruyu Albertine'ye sormuştu. "Batı Hint Adaları yaşam tarzının bir parçası bu ve *vodou* geleneğinin de öyle. Doğru değil mi tatlım?"

Albertine soruyu cevaplamadı. Tek cevabı, sessizce ve esrarengiz bir şekilde bir dizi kelimeyi mırıldanmaktı, Lex bunlardan sadece birini yakalayabilmişti: "Küstah".

"Yani kabul görmedim," dedi Seidelmann, "fakat bunu engelleyemedim. Normalde ona karşı daha sert olabilirdim, ama yardım etmeye devam etti, ara ara da olsa ve projeye zaten o kadar çok katkısı olmuştu ki, işin bitmesine çok az kalmışken onu görevden alamazdım. Açıkçası, onun ilk günlerde yaptığı gibi bir çalışma etiği bile ortaya koyacağını beklemiyordum, bu da -yine- kültürel etkenler bağlı tabii."

Albertine'nin artık tüyleri diken diken olmuştu. "Onun taşaklarını öyle büzüştürebilirim ki, kuru üzüme benzerler," diye tısladı.

"Bence zaten öyleler," dedi Lex.

Seidelmann, neden olabileceği aşağılamalara aldırmadan hikâyesine devam etti. "Aynı zamanda Deslorges'in bir takıntısı olduğu ortaya çıktı."

"Neyle ilgili?" diye sordu Buckler.

Seidelmann elini salladı. "Burası ile ilgili. Bu üsle. Anger Reef. İnsanlara bu konuda soru sorup durdu: ne zaman inşa edildi, nasıl, neden? Herkesin başının etini yedi, hatta mutfak personeli gibi vasıfsız işçilerin bile, ama özellikle Albay Gonzalez'in. Buranın yapısal özelliklerini öğrenmek istiyordu, varsa planları ve ozalitleri görmek. Ona burada yardımcı olabilecek kimse yoktu. Ben sadece sıkıldığını ve kendisini meşgul edecek bir şey, bir hobi aradığını düşünmüştüm. Bir yandan etrafı ile ilgili böyle zekice bir merakı olduğu için mutluydum da. Sonra ona internette bazı araştırmalar yapmasını önerdim, böylece bazı şeyleri gün ışığına çıkarabilirdi. Ona, bu iş için kendi bilgisayar istasyonumu kullanması için izin bile verdim. Bu arada ben de, V.I.V.E.M.O.R.T.'u üzerlerinde denemek için ilk insan gönüllü grubunu hazırlamakla meşguldüm."

"Gönüllüler,"dedi Buckler. "Bana bunların hükümlüler ve

benzeri olduğunu söyleme sakın. Ölüm hücresinde kalan ve cezalarının hafifletilmesini bekleyen tutuklular. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanlar."

"Hayır Teğmen. İlginç bir varsayım, ama aslında senin kardeşlerinden bir ekibi kullandım." Seidelmann, bunu öyle kendini beğenmiş ve kurnaz bir havayla söyledi ki, ona karşı zaten antipati duymaya meyilli olan Lex, ondan tiksindi.

"Kuvvetlerin adamları?"

"Neden olmasın? Pentagon bana ülkeleri için tüfeği omzuna alıp yürüyüş yapmaktan daha fazlasını isteyen yarım düzine adam gönderdi. Allah için, bunlar aynı zamanda her biri askeri mahkemede yargılanan ve muhtemelen çok sıkı korunan Fort Leavenworth adlı askeri cezaevine gönderilecek tiplerdi."

"Ah! Yani ciğeri beş para etmez tipler."

"Ben onları yaradılışı gereği askeri disiplini bırakamayan tipler olarak adlandırmayı tercih ederim," dedi Seidelmann. "Onların arasında genç bir er vardı mesela, bir başkasını bir kabul töreni sonrasında öyle kötü yaralamış ve travmaya sokmuştu ki, öbür er şimdi antidepresan kullanıyor ve yardımsız yürüyemiyor. Bir de PPK[26] uzmanı vardı, tutuklu terörist şüphelileri zalim ve alışılmadık şekilde taciz eden, daha çok yaptığı şeyden değil de, yaptıklarını fotoğrafladığı için suçlanan. Fotoğraflar internete sızınca, üstleri onu ibret olsun diye cezalandırmaktan başka seçenekleri olmadığını anladılar. Bunlar sonuçta senin mesleğinin en hoşa gitmeyen altı üyesiydi, onlara benim için kobay faresi olma seçeneği sunulmuştu, kaldı ki onurlu bir şekilde tahliye olacaklardı ve tam emekli aylığı alacaklardı, diğer seçenek ise hapishanede geçirilen zaman, onursuz bir tahliye, sıfır eski asker maaşı idi.

---

26) PPK: Para Politikası Komitesi.

Onların ve bakmakla yükümlü oldukları kişilerin çıkarı için ilk seçeneği seçtiler. Onları bu yüzden kim suçlayabilir ki?"

"Evet," diye söylendi Tartaglione. "Ay ne hoş!"

"Kadrolu azizler," diye ekledi Sampson.

"İnsan deneylerine başlamadan kısa süre önce Deslorges'i üçüncü kat koridorlarında sinsice dolaşırken gördüm. Burası buradaki en alt kat, laboratuvarların çoğu orada. Bir şey arıyor gibiydi. Durmuş, bir şeylere kulak kabartmıştı. Ellerini duvarların ve yerin üstüne koymuştu, sanki öbür taraftaki bir şeyin varlığını algılamaya çalışıyordu. Onu bir süre şaşkın bir şekilde izledim, sonunda beni fark edene kadar. Bana ilk söylediği şey şuydu: 'Duydun mu?' Işık şeritlerinin uğultusundan başka bir şey duymamıştım. 'O çağırıyor', dedi Deslorges. 'Kim?' diye sordum, ama o bunu belirtemedi. Sadece 'O beni çağırıyor. Bana sataşıyor. Bana meydan okuyor.' dedi. Ona tekrar bunun kim olduğunu sordum, ama cevap vermedi. Tek gördüğüm bu bakıştı; bu, çıldırmış gibi öfkeli ve nedenini o zaman hâlâ anlayamadığım bakış. Deslorges'in gözlerinin beyazları donuktu ve pembeleşmişti. Göz bebekleri dikkat çekecek şekilde açılmıştı. Esrar kokuyordu. Onun bir çeşit psikotik geçmişi olup olmadığını merak ediyordum, kanabinoidlerle aktive olabilecek bir hastalık. Yine de değişmiş ya da uyumsuz görünmüyordu. Buna karşılık, tamamen normal ve inandırıcı görünüyordu. Akıllı. Ve bu, kabul etmeliyim ki, beni bir şekilde alarma geçirdi."

"Korktuğunu mu söylüyorsun?" dedi Lex.

"Bu sezdiğim bir İngiliz aksanı mı?" dedi Seidelmann. "Sen, ne kadar uyumsuz bir tanımlama yapıyorsun."

"Hadi devam et Profesör," dedi Buckler.

"Sorunu cevaplamak için, eski ahbap," dedi Seidelmann, Lex'e, "Sanırım beni korkuttu. Tüylerim ürperdi en azından.

Ne çeşit bir adamla iş birliği yaptığımı sordum kendime, onun hakkında hatalı karar vermiş olsam da, onu biraz olumlu gözlerle değerlendirmiştim. Ama kafam çok meşguldü. İşim son noktaya gelmek üzereydi. Nispeten küçük şeylerle dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Ertesi gün büyük gündü, dönüm noktasıydı, neredeyse bir yıllık emek ya meyve verecekti ya da boşa gidecekti. Beni asıl ilgilendiren buydu."

Seidelmann derin ve kasvetli bir iç çekti.

"Ve dehşet verici şeyler işte o zaman başladı."

PROFESÖR SEIDELMANN devam etmeden önce, kendini toplamak için bir ara verdi.

"Sırayla ana laboratuvara girdiler, altı gönüllümüz," dedi. "Endişeli görünüyorlardı ve bunun için onları nasıl suçlayabilirdik ki? Neye dönüşecekleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Birbirleriyle şakalaşıyorlardı ve birbirlerine takılıyorlardı, ama kabadayılığın altında endişeleri hissediliyordu. Onları sedyelere yatırdık, ben ve asistanım. Onları kayışla bağladık. Onlara kanüller taktık. Her şey hazırdı. Ben küçük şişelerdeki V.I.V.E.M.O.R.T.'u almak için buzdolabına gittim. Formülden oldukça büyük miktarda doz hazırlamıştım. Tepsiyi aldığımda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Ufak bir şişe eksikti. Bütün asistanları hemen sorguya çektim. Suçu inkâr ettiler. Tepsileri en son kontrol ettiğim önceki geceden beri laboratuvara girmediklerine dair yemin ettiler. Onları tanıdığım için inandım. İlaç şişesini onlardan biri çalmamıştı. Öyleyse kim yapmıştı? Suçlu kimdi? Laboratuvara benim dışımda serbest olarak girme izni olan, bir geçiş kartına sahip olan ve giriş kodunu bilen tek kişi Deslorges'ti.

O sabah laboratuvara gelmemişti, bu da beni şaşırtmıştı,

çünkü V.I.V.E.M.O.R.T.'un insanlar üzerindeki ilk denemesini -aylardır süren birlikte çalışmamızın adeta bir neticesi- görmeyi merak ettiğini düşünmüştüm. Şüphelenmeye başladım. Deslorges ilaç şişesini almıştı. O olmalıydı. Ama neden?

Gidip onu getirmesi için birini yolladım. O kişi yirmi dakika sonra geri dönmeyince, başka birini yolladım. Bu arada gönüllüler sabırsızlandılar, söylenmeye ve huysuzlanmaya başladılar. Ben başladım ve bilinçli sedasyonu tetiklemek için hepsine saatlik yirmi beş mililitrelik Propofol verdim, bir hacim ölçer IV pompa ile. Bu sayede çenelerini kapattılar. Biraz sonra içleri geçti, bulundukları halde mutluydular. Sonunda, neredeyse bir saat geçtikten sonra kendim Deslorges'e bakmaya gittim.

Zemin bir katına çıkmak üzere asansöre binmek üzereydim ki, bir kargaşa duydum. Gördüğüm, gönderdiğim ikinci asistanımdı, Bangalor'daki Hindistan Bilim Enstitüsü mezunu olan Vijay Kanetkar koridorda bana doğru geliyordu. Yüzündeki ter damlalarını ve panik ifadesini görünce hayatını kurtarmak için koştuğunu anladım. Sonra bir silah sesi duyuldu. Dr. Kanetkar ayaklarımın dibine yığıldı, ölmüştü. Ben tamamen şoktaydım. Zavallı Kanetkar'a bakakalmıştım, hiçbir şey anlamadan. Sonra bana doğru gelen Albay Gonzalez'i gördüm, kollarını uzatmış, elinde silahıyla.

Dilim dolaşarak konuşmaya başladım, ona neler olduğunu sordum, Dr. Kanetkar'ın ne yaptığını, neden ölmesi gerektiğini. Gonzalez cevaplamadı. Gonzalez artık Gonzalez'e benzemiyordu. Yüzü ifadesizdi, daha önce hiç görmediği şekilde boştu, sanki canı çekilmiş gibi. Ne yazık ki öyle olduğunu o zaman bilemedim. Gonzalez önümde durdu ve silahını bana doğrulttu. Artık insanların dehşet içinde nasıl donakaldıklarını biliyordum. Hayatım pahasına hareket edemezdim. Si-

lahtan çıkan kovana baktım ve zihnimde ısrarla konuşan bazı küçük, aptalca sözler duydum, bana hareketsiz durmanın uygun olduğunu, çünkü tüm bunların gerçek olamayacağını, halüsinasyon görüyor olduğumu ya da bir eşek şakasına maruz kaldığımı, ölmek üzere olmayacağımı söylüyordu.

Sonra bir ses -gerçek bir ses- bağırdı, 'Dur!' Bu Deslorges'ti. 'Ateş etme. Ona ihtiyacım var.'

Gonzalez dondu kaldı. Silahı indirmedi. Sadece heykel gibi kaldı. Sanıyorum o anda, onun nefes almadığını anladım. Tamamen hareketsizdi, sanki dökme bronz gibi.

Deslorges uzun adımlarla yürüdü. 'Plan değişikliği Profesör,' dedi. 'Patron değişikliği. Artık yönetim bende. Yapılması gereken bazı şeyler var ve bunları yapacak olan da beni. Senin yardımınla.'

Lafı çevirmedim ya da bahane bulmadım. Sana doğrultulmuş bir silah olunca ve biraz önce bir iş arkadaşının soğukkanlılıkla katline tanık olduysan, sadece başını sallayıp sana söyleneni yapıyorsun."

"Deslorges ne istedi?" diye sordu Buckler.

"Benden tam anlamıyla ve cömertçe iş birliği yapmamı istedi. Buna V.I.V.E.M.O.R.T. -tamamlamak istediği kişisel bir proje- için ihtiyacı olduğunu söyledi. Bunun kısmen kendi formülü olduğunu söyledi. Bunda haklıydı. Bu proje ABD hükümetine ya da bana ait olduğu kadar onundu da.

'Ve ben senden öndeyim,' dedi bana. 'Ben onu bir insan üzerinde denedim bile ve biliyor musun? İşe yarıyor. Çok ustaca. Tek fark şu, ben onu hayatta olan biri üzerinde değil, zaten ölmüş olan biri üzerinde denedim.'

Albay Gonzalez'i kastediyor olmalıydı.

'Bu benim zuvembiem', dedi, Gonzalez'e hafifçe vurarak, bir spor arabaya ya da yeni bir golf setine vurduğun gibi. 'Be-

nim hizmetçim. Bana, hiçbir yaşayan insanın olamayacağı kadar sadık. Onu dün gece zehirledim.

Sonradan ortaya çıktı ki, birlikte yukarı çıkmışlar, sonra da dışarı, sigara içmişler. Gonzalez de esrar içiyormuş, bunu bilmiyordum. Deslorges bu şekilde birlikte takıldıklarını anlattı. Gonzalez ağırdan alarak içmekle meşgulken Deslorges, Üçlü İstavroz Tozundan onun yüzüne biraz üflemiş ve adam Deslorges'in sözleriyle, ölüp gitmiş. Saniyeler içinde ölmüş. Sonra Deslorges ona bir doz V.I.V.E.M.O.R.T. vermiş, tam boynuna ve birkaç dakika içinde Gonzalez geri gelmiş.

'Ama... nasıl?' diye sordum. Panik içinde de olsam, merakımı yenemedim, gerçeği bilme tutkum. 'Formül, öldükten sonra nasıl kullanılabilirdi? Onu kana karıştıracak bir kalp atışı yokken. Dokulara ulaşamaz.'

Deslorges sadece gülümsedi. '*Vodou,*' dedi. 'Tabii ki.'

Duyduklarıma inanamadım. Aynı zamanda gözlerimin önündeki delili de inkâr edemezdim. Gonzalez'in o tuhaf, yaşamayan halini başka ne açıklayabilirdi ki? Bir tek o değil, buna inanmak da *istedim.* İçimdeki bilim adamı buna inanmak istedi, öyle tesirli bir biyokimyasal madde yaratmıştım ki, amaca öyle uygundu ki, ölüyü bile diriltebilirdi.

'Ve şimdi,' dedi Deslorges, 'sen ve ben, *arkadaşım,* bunun aynısını başka bir çok insana yapacağız. Bu üsteki herkese aslında. Laboratuvardaki arkadaşlarla işe başlayacağız.'"

"VE YAPTINIZ?" diye yönlendirdi Buckler.

Seidelmann evet anlamında başını sallarken öyle sefil bir keder içindeydi ki, onu hatırlamak bile acı vericiydi. "Yaptım. Başka seçenek var mıydı? Kafama dayanmış bir silah vardı. Ben... ben, Deslorges'in bana söylediği her şeyi yaptım."

"Karşı koyabilirdin," dedi Tartaglione. "Ya da belki kaçabilirdin."

"Nereye gidecektim?" diye yanıtladı Seidelmann. "Ne kadar uzağa gidebilirdim sanıyorsun? Ben bir bilim adamıyım, bir sivil. Ben kavga etmem. *Karşı koymam.* Ben ancak ikinci adam olarak yaşayabilirim. Bu yüzden kıllı göğüslü, tehlikenin canı cehenneme diyenler gibi bir zırvayla gelme karşıma. Bu işe yaramaz."

"Deslorges, laboratuvardaki herkesi öldürdü mü?" dedi Buckler. "Her şey böyle mi mahvoldu?"

"Hepsini kendi öldürmedi. Gonzalez de bazılarını öldürdü, patronunun emirlerine uyarak. Önce asistanlar. Berbattı. Koşuyorlardı, bağırıyorlardı. Gonzalez onları yakalıyordu, kurşun üstüne kurşun, duygusuzca, hata yapmadan. Sonra Deslorges sakinleşmiş gönüllüleri halletti. O tozuyla."

"Üçlü İstavroz," dedi Albertine soğuk bir şekilde. "Öldürücü bir *toz.* Gece yarısı en iğrenç katkı maddeleri karıştırılarak hazırlanır ve içine Baron Samedi'nin gücü telkin edilir."

"Boğuldular, acıdan kıvrandılar, mahvoldular," dedi Seidelmann. "Ve sonra Deslorges onları hortlatmaya başladı, tek tek, V.I.V.E.M.O.R.T. enjeksiyonları ile. Ölüm uykusundan kalktıklarında onlara ilahiler okudu. Tütsü çubuklarını bedenlerinin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi. Artık onların patronu olduğunu, onun sesini duyunca, sadece onun sesini, itaat etmeleri gerektiğini söyledi. O, Papa Couleuvre, onların yeni babasıydı.

O noktada dehşetten uzaktım. Kendi içimde fırtınadan önceki sessizlik konumundaydım. Deslorges'in yaptığı şey imkânsızdı; her açıdan doğa dışıydı. Ve bundan bir şekilde ben de sorumluydum. Benim formülüm. Benim işim. Benim bilimim. Deslorges bunu yozlaştırmıştı, ama onun gerçek po-

tansiyelini de açığa çıkarmıştı.

O anda bir şeyi anladım. İşleri yönetenin ben olduğumu sanıyordum, kararları alan, iş arkadaşlığımızdaki kıdemli taraf. Fakat neyi yanlış yapmıştım? Belki de en sonunda Deslorges'i kendi çıkarım için kullanamıyordum. O, *beni* kendi çıkarı için kullanıyordu. Bilim ve doğaüstü güçler karşılaşmış, güreşe tutuşmuşlardı ve doğaüstü güçler, hilekârlık ve kurnazlıkla öbürünün üstüne geçmişti.

Bu ifşanın, verdiğim sözle ilgili olarak kendimi iyi hissettirdiğini söyleyemem. Ama en azından beni suçlanmaktan kurtardı. Biraz az tedbirli olmaktan başka yanlış bir şey yapmamıştım. Deslorges beni oyuna getirmişti. Beni gafil avlamıştı. Beni enayi yerine koymuştu.

Bu zuvembieler laboratuvarda canlanırken nasıl sevinç çığlıkları attı. Beni tebrik etmeye bile cüret etti. 'Normalde bir zuvembienin canlanması günler alır,' dedi. 'Günlerce çalışma ve odaklanma, adanma ve ritüel. Şimdi ise bunu birkaç dakikada yapabiliyoruz, hem de hiç çaba sarf etmeden. *Mösyö Profesör,* siz bir dahisiniz ve ben de öyle. Bu, büyü ile teknolojinin mükemmel bir karışımı. Bir sonraki seviye. İki uçlu *vodou*, oh!'

Beni Gonzalez'in gözetiminde işe koştu, formülden taze bir karışım hazırlamak için. Bunu doğru düzgün yapmam konusunda beni uyardı. Eğer ona eksik ya da etkin olmayan bir ürünle kazık atacak olursam, bunun sonucunun çok vahim olacağını söyledi. Sonra zuvembielerini üssün içine gönderdi ve gördükleri herkesi öldürmelerini emretti. Ölümcül yara alanları mümkün olduğunca pasif tutmaları şartını da koştu. 'Gırtlaklayın,' dedi. 'Boğun. Kemik kırmamaya ya da sakatlamamaya dikkat edin.'"

"Bedenleri sağlam olarak istiyordu," dedi Buckler. "Tam iş-

lev görecek şekilde."

"Kolu tutmayan ya da bacağı sakat olan bir köleden ne hayır gelir ki?" dedi Seidelmann. "Zuvembieler az sonra yeni ölmüş cesetleri sürükleyerek laboratuvara getirdiler, Deslorges onları tekrar canlandırırken, ben de ona gerekli malzemeyi sağlıyordum ve tüm bunlar bir kâbusu andırıyordu, uyanamadığım bir delilik hali, izlemeyi bırakamadığım bir korku filmi."

Profesör titriyordu.

"Deslorges, herkesin işini bitirdikten sonra sıranın bana geleceğini sezmiştim. Kurban edilen ve yapay olarak ömrü uzatılan son kişi ben olacaktım, görevim bitmiş ve artık konu dışı kalmış olacaktım. Fakat Deslorges bir kez bu dehşet verici imha etme ve yeniden canlandırma programını tamamladığında -kayıtlara bile bakmıştı, üsteki herkesin hesaba katılması için- beni unutmuş görünüyordu. Yeni Zuvembie ordusu yüzünden öyle heyecanlıydı ki, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ben de bir fırsat kollayıp kaçtım. Seyyar kadavralar yığınının arasından kaçtım ve buraya, iletişim merkezine gitmek üzere iki kat yukarı çıkmak için acele ettim. Washington'daki bağlantılarımızı alarma geçirmeyi umuyordum. Ne yazık ki Deslorges bir adım öndeydi. Gördüğünüz gibi burası bitik bir haldeydi."

"Burada kimsenin cep telefonu yok muydu?" dedi Buckler. "Hatta uydu telefonu?"

"Buna izin yoktu. En sıkı gizlilik koşullarında çalışıyorduk, bu da kişisel iletişimin tamamen ve resmen kısıtlanması anlamına geliyordu. İnternete girmeye izin vardı ama, e-mail yazmaya ya da sosyal paylaşım sitelerine girmeye değil. Bunların hepsi dışarıdan bir güvenlik duvarı ile kapatılmıştı, hiçbir yolu yoktu. Bu ve yer uydu bağlantısının yıkılması sonu-

cunda, erzak odasında saklanmaktan ve ümit etmekten -yardımın geleceğini, bir çeşit otomatik karşılık protokolünün tetikleneceğini ümit etmekten- başka çarem yoktu."

"Yardım geldi. Denizciler havadan indiler."

"Ah evet. Küçük karanlık sığınağımdayken, belli belirsiz silah sesleri duydum. Ne kadar zaman önce oldu bu olay?"

"Üç gün."

"Ve şimdi siz geldiniz. Siz muhteşem yedili. Onların ayak izlerinden gitmek ve hiç şüphesiz onlar gibi başarısız olmak için."

Buckler ona bir taş attı. "Saklandığın o kadar zaman boyunca Deslorges -Couleuvre- hiç gelip sana bakmadı mı? Seni yarım kalmış iş gibi bıraktı mı? Bana tuhaf geldi."

"Bunu ben de düşündüm. Sadece çok fazla dert etmediğini düşünebildim. Zaten ben onun için ne çeşit bir tehdit olabilirdim ki? Ya da belki, garip bir şekilde, benim yaşama hakkını elde ettiğimi düşünmüştü. Oynadığı bu karanlık fantezi her ne ise, bunu gerçekleştirmesinde ona yararlı olmuştum. Bana, nefes almaya devam etmem için izin vererek belki de teşekkür ediyordu. Profesyonel bir kibarlık da denebilir buna."

Seidelmann sessizliğe gömüldü. Neredeyse bir hafta süren zoraki sessizlikten sonra bu kadar çok konuşmak onu yormuştu. Çenesini kaplayan fırça gibi sakalını kaşıdı ve oradaki yüksek teknolojik enkazı dikkatle seyretti, bunu yaparken başarılarının ve özlemlerinin bir yansımasını görür gibiydi.

"Peki," dedi Buckler, "bu boşlukların çoğunu dolduruyor. Halen bilmediğimiz şey ise, kahrolası Couleuvre'nin ne yapmak üzere olduğu. Tüm bu zuvembieleri ne için istiyor?"

"Arkadaşlık?" dedi Tartaglione. "Belki de Twitter'da yeteri kadar takipçisi yoktur."

"Albertine? Bir önerin var mı? Tartag'inkinden daha iyi bir

öneri olsun lütfen. Çok zor değil."

"Yok," dedi Albertine. "Bokorlar güç peşindedirler; kişisel çıkar. Couleuvre, gördüğüm kadarıyla istisna değil. Fakat bu zindanda, bu minicik adada nasıl takılıp kaldığını aklım almıyor."

"Profesör Seidelmann," dedi Lex, "bize Couleuvre'un sizin bilgisayarınızda araştırma yaptığını söylemiştiniz. Anger Reef hakkında."

"Evet."

"Ne bulduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Seidelmann hayır anlamında başını salladı. "Bir şey söylemedi."

"Neden kendimiz bakmıyoruz? Bir ipucu verebilir."

Buckler Lex'e yan bir bakış fırlattı. SEAL komandosu ona inisiyatif aldığı için içerlemişti, Lex'in önerisinin iyi olması da cabasıydı.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi, isteksizce. "İş istasyonunuz nerede prof?"

"Ofisim.Bir kat aşağıda."

"Öyleyse hadi yola koyulalım. Dove? Sen bizim kurtarıcı adamımızsın, sivillerin bakıcısı. Profesör senin. Onu hoş tut ve gözünü üstünden ayırma."

28

TEHLİKE ÖNLEYİCİ

SEIDELMANN, TESİSİN İÇİNDE bir yerlere gitmek fikrinden çok hoşlanmamıştı.

Grup, merdivenlere doğru giderken Lex'e, "Bu bir kurtarma operasyonu değil mi? diye mızırdandı. "Kurtarma operasyonunda beni nasıl olur da aslanın inine sürüklersiniz?"

"Teğmen Buckler'ın dediklerini kabul edin," diye yanıtladı Lex. "Ben sadece kiralık bir yardımcıyım."

"Bugün ölmek gibi bir planım yok; geçirdiğim onca şeyden sonra."

"Aferin size. Benim de yok."

"Bu delilik."

"Bu konuda ağlanıp sızlanmak da onu daha dayanılır kılıyor."

Seidelmann, Britanyalının sempatisini kazanamayacağını anladı ve bunun için çabalamayı bıraktı.

Sampson, MERDİVENLER yazılı kapıyı iterek açtı ve aşa-

ğı baktı. "Gördüğüm kadarıyla hiçbir öcü yok," dedi, "ama görüş çok boktan. Lanet olası bir sürü gölge var."

"Dikkatli devam et," diye uyardı Buckler.

"Evet. Ben de öyle yapacaktım."

Yavaş adımlarla aşağı, karanlığın içine doğru yürüdüler. Beton basamaklarda koyu kahverengi lekeler ve çizgiler vardı; Lex bunların Papa Couleuvre'un Zuvembie kölelerinin kanlı, yeni öldürülmüş cesetlerinin merdivenlerden sürüklendiğini, arkasında da kanlı lekeler bıraktığını gözünde canlandırdı. Kendi ayak seslerinden ve giysilerinin hışırtısından başka ses yoktu etrafta.

Eksi ikinci kat üsttekine benziyordu, ama ışıklandırma daha loş gibiydi, sanki onlara biraz daha aşağı indiklerini, güneşten biraz daha uzaklaştıklarını hatırlatmak istercesine. Hava da daha soğuk gibiydi, soğuk ve nemli.

Sampson ve Tartaglione, koridorların sonundaki dönemeçleri kontrol etmek için sağa sola ayrıldılar. İki ucun da temiz olduğunu söylediler.

"Ev sahibi sizsiniz Profesör," dedi Buckler ve Seidelmann, hiç istemeyerek ofisine giden yolu gösterdi.

Basit metal bir masa ve rahatsız görünümlü tekerlekli bir daktilocu sandalyesi ile dekore edilmişti. Seidelmann duvara, Lex'in video klipte gördüğü çerçeveli diplomalarını ve ayrıca önceki başkanla el sıkışırkenki fotoğrafını asarak, burayı kişiselleştirmişti. Bu dekorasyonlar böyle kıt ve sade bir yere uymuyordu, bir serseriye ödünç verilmiş olan düşesin mücevherleri gibi duruyordu. Seidelmann'ın, sürekli olarak statüsünün onaylanmasına ihtiyaç duyan, kendine güveni olmayan bir adam olduğu izlenimini vermek dışında bir şeye yaramamıştı.

Seidelmann, masaüstü bilgisayarı başlattı, giriş şifresini yazdı ve internet tarayıcı geçmişini aradı. Papa Couleuvre'un

gezindiği siteleri taradı. Herkes etrafında toplandı, Buckler bir tarafında, Lex diğer tarafındaydı.

"İşte," dedi Seidelmann. "Soğuk Savaş öncesi dönem tarihi, o dönemdeki ABD askeri yapılanma projeleri, Küba'nın durumu, Karayipler coğrafyası, Anger Reef... Araştırmaların tarihi, Deslorges'in orası ile ilgili meraklanmaya başladığı döneme denk düşüyordu. Bu konunun peşine ne kadar düştüğü hakkında bir fikrim yoktu. Sayfalar süren bir liste vardı. Onların hepsini incelemek saatler alırdı."

"Birden çok kez ziyaret ettiği siteleri kapsayacak şekilde daralt," dedi Lex. "Eğer özellikle iştah açıcı bir şeye rastlamışsa, oraya ikinci kez bakmış olma ihtimali yüksek."

Seidelmann ekrana gözlerini kısarak baktı. "Bu mantıklı. Bu muhtemelen çevrimiçi seanslarının sonlarına doğru olmalı. Eğer belirli bir bilginin peşinde idiyse, onu bir kez bulunca tekrar aramaya gerek kalmamıştır."

Seidelmann birkaç kez daha fare düğmesini tıkladı, sonra dedi ki; "işte olası aday burada. İki gün içinde üç kez ziyaret etmiş, iki haftadan az zaman önce. Onu ekrana getiriyorum hemen." Sonucu inceledi. "Aman Tanrım! Çok otoriter görünmüyor, öyle değil mi?"

Ekranda amatörce dizayn edilmiş bir web sayfası vardı. Düzenleme beceriksizce yapılmıştı. Siyah fonda sarı yazılar çok dikkat çekiyordu, yazı tipi de öyle büyüktü ki, sanki buradayım der gibi bağırıyordu.

"Bir çeşit komplo teorisi forumuna benziyor," dedi Seidelmann. "Konu başlıklarını görüyor musunuz? CIA Zihin Kontrol Projeleri. Ters Tasarlanmış Uzaylı Aracı Teknolojisi. Su Şebekesindeki Uyuşturucular. JFK'yi Öldüren İlluminati. Allah bilir Deslorges burada ne buldu, ama hiç şüphe yok ki, bulduğu şey iyi değildi. Ya da doğru değildi."

"Anger Reef için anahtar sözcük araması yapar mısın?" dedi Buckler.

Seidelmann denedi. "Hiçbir şey yok."

"Denemeye değer. Ya dinleme postası? Radar kontrolü? Yer altı üssü?"

"Hiçbir şey yok, hiçbir şey. Sadece hızlı okuyarak, bu sitenin tuhaf kişiler tarafından tuhaf kişiler için yönetildiğini söyleyebilirim. Zerre kadar inandırıcılığı olmayanlar tarafından destek gören egzotik talepler. Dil bilgisi ve imla hataları da çok kötü. Burada Hitler'in adını yanlış yazan biri var. İki 't' ile. Ve 'Führer' yazarkenki eksiklik... Bu ekrandaki zekâ seviyesi. İnternet, bütün zamanların en büyük kültürel ve bilimsel başarısı, ama cahillerin ve ümitsiz kerizlerin uğrak yeri olmuş... Hah!"

"Ne?" dedi Buckler.

"Peki, anahtar kelimeleri yazınca bir şey bulamamamızın nedeni bu. Üs[27] yazılırken birden fazla 'l' var, seni aptal." Ekrana doğru konuşuyordu. "Bu askeri üslerle ilgili gönderilmiş zincirleme bir mesaj, gizli olanlar ve o kadar da gizli olmayanlar. Birileri, ABD'ye ait tüm ana yer altı üslerinin tehlike önleyicisi olduğunu söylüyor, düşman kuvvetleri tarafından ele geçirilmesi ihtimaline karşı. Bu kişi, NORAD[28] komuta merkezinde çalıştığını iddia ediyor, gelebilecek kıtalararası balistik füzeler için, ayrıca haydut devletlerin ticari uçakları için de, 9/11'den birden sonra saldırı algılama sistemlerinin kontrol edildiğini söylüyor. Şunu söylüyor, alıntı yapıyorum, 'Eğer Ruslar ya da Cheyenne Dağı'nı her kim patlattıysa, bunu kendilerine ayırma şansları kesinlikle olmayacak.'" Seidel-

27) Üs: İngilizcesi Installation, buradaki iki 'l' harfinden bahsediliyor.

28) NORAD: North American Aerospace Defense Command- Kuzey Amerika Hava Sahası Komutanlığı.

mann, *olmayacak* derken dudak büktü. "'Orada bir tasfiye protokolü var ve bu eğer aktive edilecek olursa, geride sadece dumanlar içinde bir enkaz ve bir avuç dolusu kül bırakır.' Sonra birisi ondan ayrıntı vermesini istiyor. 'Yani bir sürü napalm bombası ya da onun gibi bir şey mi demek istiyorsun?' Ve bizim arkadaşımız cevaplıyor, ' onun gibi, ama sadece daha büyük ve daha radyoaktif.'"

"Bir sonraki mesajı yazan kişi, buna zırvalık diyor," dedi Buckler. "Ağız kavgasına dönüşüyor."

"Evet," dedi Seidelmann hafif bir zevkle. "Tartışma, isim takma; hepsi son derece yaratıcı. Bir kişinin çevrim içi olarak bir mesaj gönderebilmesi için minimum bir eğitim seviyesinde olması şart koşulmalı. En azından üniversite."

"Uyanık her zaman bilge olmayabilir," dedi Tartaglione.

"Evet," dedi Sampson. "Gerçekten salakça şeyler yapan profesörleri de duydum.Bilimsel projelerinin psikopat Voodoo rahipleri tarafından çalınmasına göz yumanlar gibi."

Seidelmann gücendi. "Mesaj anlaşıldı. Sadece inatçı cehaletin bu kadar açık bir şekilde sergilenmesinden nefret ediyorum."

"Radyoaktif," dedi Pearce. Bu dikkat çekici kelimeyi herkesin gözden kaçırdığını belirtiyordu.

"Aynen benim düşüncelerim," dedi Bukcler. "Bu adam, NORAD'ın içinde yer alan, bir çeşit son çare olan bir nükleer tehlike önleyicisi olduğunu ima ediyor. Bu, güvenlikten ölümcül bir taviz verilecek olduğu takdirde kendi kendini patlatıyor."

"Bu doğru mu?" diye sordu Lex.

"Bu soruyu cevaplamak benim maaş derecemi aşıyor. Tahminime göre bu mümkün. Önemli olan, Deslorges bunu okudu ve bu, onda bir çağrışıma yol açmış olmalı. Eğer NO-

RAD'da içeride bir yerlerde gizlenmiş nükleer bir aygıt varsa, Anger Reef'te neden olmasın diye düşünmüş olmalı."

"Fakat Anger Reef'te böyle bir şey yok," dedi Seidelmann. "Olsaydı haberim olurdu. Bana söylerlerdi, bundan eminim."

"Öyle mi, Prof? Burası yıllarca öyle kullanılmadan kalmış. Bir kuşak ya da daha uzun süre boyunca işe yaramadan kalmış. Onun inşa edildiği zamandan fazla insan kaldığını sanmıyorum ve böyle olsa bile, binada nükleer bir aygıt olduğunu sadece seçilmiş birkaç kişi bilirdi. Bu son derece büyük bir gizlilik içinde yerleştirilmiş olmalı ve hiçbir resmi planda yer aldığını sanmam. Bir yerlerde, bir arşivde gömülü bir kaydı olurdu, fakat mevcut yönetimde bunu bilen kimse olduğunu düşünmüyorum. Bu eski bir sır ve eski sırlar unutulur."

"Bu bomba ile ilgili şeyin doğru olabileceğini mi söylüyorsun Şef?" dedi Morgenstern.

"Sadece akla yatkın." Buckler'ın bıyıklarının altından suratının asıldığı görülüyordu. "Anger Reef bir zamanlar oldukça hassas bir mevzi bölgesiydi. Soğuk Savaş'ın parlama noktasının ortasında aniden ortaya çıkan bir yerdi. Paranoyak zamanlardı. Kimse, elinden gelse düşmanın eline böyle bir yerde düşmek istemezdi. Eğer bu olursa, en basit hareket tarzı burayı nükleer silahla tahrip etmek ve Sovyetler'e incelemesi için akkor halinde bir moloz yığını bırakmak olacaktı."

"Öyle bile olsa," dedi Seidelmann, "burada bir zamanlar bir bomba *olduğunu* varsaysak bile, halen burada olamaz. İşletmeden çıkarma işlemlerinin bir parçası olarak sökülüp götürülmüş olması gerekir."

"Couleuvre bunun tersine inanmış görünüyor."

"Ve öyle güvenilir bir kaynak ki."

"Onunla sen çalıştın Prof. Sana sırtını dönüp götünü sikene kadar ona değer veriyordun. Sence o var olmayan bir şeyin

peşinden koşacak biri mi?"

Seidelmann zart zurt etti, ama uygun bir cevap bulamadı.

"Ama bir nükleer silahla ne yapmak ister ki?" diye sordu Morgenstern.

"Kim ne yapmak ister?" dedi Lex. "Terörizm. Tehditle para sızdırma. Karaborsada satılacak bir şey. Uygulanabildiği yerde silme."

"Güç," dedi Albertine.

"Evet, bu oldukça iyi özetliyor: güç. Bir nükleer silahla, Couleuvre artık sadece eski bir bokor olmaktan çıkar. Tüm zamanların en büyük, en kötü bokor'u olur."

"Üstün büyücü," dedi Sampson.

"Ölüm de onun elinde olacak," dedi Albertine. "Geniş çapta öldürebilme yeteneği. Bu, Baron Samedi'nin gözüne girmesini sağlayacak. Baron'a binlerce ve binlerce ölü ruh sunabilecek. Tapınmanın son eylemi, kitlesel bir katliam."

Herkes birbirine baktı. Odadaki sıcaklık düşük olmasına rağmen, birkaç derece daha düşmüş gibi geldi.

"Onun gerçekten durdurulması gerekiyor," dedi Lex. "Hemen şimdi, daha ileriye gitmeden."

"Onu duydunuz Ekip 13 askerleri," dedi Buckler. "Mermileri sürün! Görev kritik noktaya geldi. Önümüzde, gözlerini termonükleer ödüle dikmiş bir deli var. Hadi gidip onun gününü mahvedelim."

29

SOĞUK SAVAŞ'TAN MİRAS KALAN KÂBUS

PROFESÖR SEIDELMANN, Papa Couleuvre'yi eksi 3 katında bir şeyler ararken gördüğünü belirtti. Bu nedenle, eğer böyle bir şey varsa, nükleer aygıt buraya yerleştirilmiş olabilirdi. Anger Reef, tamamen yok etmek üzere tasarlanmış bir bombanın amacına ulaşması, onun ancak mümkün olan en derin noktada parlatılması ile mümkün olabilirdi. Patlamanın şiddeti üs boyunca yukarı doğru yönlendirilecekti, yandıkça daha da büyük bir oyuk açılacaktı. Güneş gibi yakan bir ateş topu aşağıdan yukarı çıkacaktı, ama patlama yüzeye çıksa bile çok az olacaktı. Adanın tamamı düzgün bir şekilde çökecekti ve dalgaların arasında batacaktı. Anger Reef bir anda ortadan kaybolacaktı, sanki hiç orada olmamış gibi, Atlantis'in kötü bir kopyası gibi.

Lex bunu düşündükçe, üste bir bombanın olma olasılığı daha akla yatkın geliyordu. Bu Soğuk Savaş dönemine ait tipik yakıp yıkma politikasıydı, Demir Perde'nin iki tarafında bu-

lunan her iki ülke bloğunun da karşı tarafa bir inçlik toprak bile vermemek için gözü kararmış durumdaydı. Eğer Ruslar, Anger Reef'te bir dinleme postası olduğunu anlayacak olsalardı ve muhtemelen saldırıya geçselerdi, bu durumda Amerikalılar bir düğmeye basarak onu ortadan kaldırabilecek durumda olacaklardı. Personelin tamamı boşaltılacaktı ve sonra bom. *Ha ha Ivan! Üs? Hangi üs?* Rusların sahip olduğundan çok daha ileri teknolojiye sahip olan ve bu nedenle de onların bilim adamları ve mühendisleri için çok önem taşıyan tüm o yüksek teknolojik radar ve sonar teçhizatı yok olacaktı. Hem de hiç iz bırakmadan. Son delil kalıntıları da su ile süpürülecekti. Büyük kayıplarla kazanılan bir zafer olsa da, yine de bir zafer olacaktı. Soğuk Savaş mantığına göre bir kayıp, diğer güç de kazanmadığı sürece, halen bir kazanç sayılabilirdi.

Jeopolitik açıdan delice bir dönemdi. Dünya artık akıllanmış mıydı? O kadar da değil, diye düşündü Lex. Daha güvenli de değildi.

Ve Couleuvre, paranın peşindeyse ve Anger Reef'te bir nükleer tehlike önleyici varsa, bu küresel tehlikenin seviyesini azaltmıyordu. Bu, Soğuk Savaş'tan miras kalan kâbuslardan bir diğeri olacaktı, eski Sovyetler Birliği'ne ait olan ve hava üslerinden, tersanelerden düzenli olarak kaybolan, sonra da çok sağlıksız rejimlerin ve örgütlerin ellerinde ortaya çıkan nükleer silahlar gibi. Lex'in bu konuda kişisel deneyimi vardı, Afganistan-Pakistan sınırında, Hindikuş Dağları'nın yüksek kısımlarındaki bir dağ geçidinde, böyle bir alım satım işine davetsiz olarak dahil olmuştu. Dönek bir Ukraynalı albay, R-36 füzesine ait on sekiz megatonluk tek bir savaş başlığını cihatçı bir gruba satmaya çalışıyordu. İçinde beş milyon dolarlık hamiline tahvil bulunan çanta el değiştirmeden, roket güdümlü bir el bombası topluluğun ortasına düşmüştü

ve hayallerini sona erdirmişti; ideolojik olsun, ekonomik olsun. Bir L115A3 dürbünlü tüfekten çıkan temiz vuruşlar, yaralıları ve ölmek üzere olanları birer birer vurmuştu. Sonra Lex'in deyimiyle gizli bir ABD Patlayıcı Madde Keşif ve İmha Timi savaş başlığını geri almak, emniyette tutmak ve onu alıp demonte edilmesi için Teksas, Amarillo'da yer alan bir Pantex tesisine götürmek üzere gelmişti. Oradakilerin yüz ifadelerini unutmuyordu, RPG roket fırlatıcının nişangâhından gördüğü ifadeleri, bir kitle imha silahı yakındaki ülke kruvazörünün dibinde gizli kalmışken ve bir katliama hazırlanılırken, onların gözlerinde düpedüz açgözlülük vardı.

Bu işi, kendisine sorulmuş olsaydı, bedava yapardı. Ve şu anki göreviyle ilgili olarak da aynı şeyi hissetmeye başlamıştı. Zuvembie sürüsünün oluşturduğu tehditten daha büyük bir tehlike söz konusuydu. Çok daha büyük. Papa Couleuvre, öcüden potansiyel bir kitle imha canavarına dönüşmüştü ve Lex böyleleri ile önceden yeterince ilgilendiği için, onların hiçbir şekilde merhameti hak etmediğini, bağışlanmamaları gerektiğini biliyordu; içinde aynı ilkel tepkiyi, büyük bir eşek arısına ya da akrebe duyulan tiksintiyi hissediyordu. Onları, zararsız hale gelene kadar vurup ezmek gerekiyordu, üzerlerine basmak ve parçalamak.

Merdivenlerin kapısı onları çağırıyordu sanki. Tartaglione grubun başındaydı ve ondan sadece birkaç metre uzaktaydı.

Sonra Lex bir ayak sürüme sesi duydu. Hantalca sürüklenen ayakların sesi. Arkasında.

Döndü. Hepsi döndü.

Zuvembieler.

Bir düzine kadar.

Geçitten aşağı yürüyorlardı, üçerli sıralar halinde. Soluk boş gözleri, canlı varlıklara dikilmişti. Onlar yabancılardı,

düşman. Öldürmek amacıyla, katı eklemleriyle ama kararlı bir şekilde hareket ediyorlardı, oluşturdukları tehdit kesindi.

Çok küçük bir panik anı. Şok için istemsiz bir ara, sayım için.

Sonra Buckler bağırdı, "Düşman! Hadi! İleri!"

Lex, Albertine, Seidelmann ve Ekip 13, zuvembielerden kaçarak kapıya koştular.

Kapı açıldı.

Daha fazla zuvembieyi ortaya çıkarmak için.

30

ÜÇ ÇATALDAN SALDIRI

BU, NEREDEYSE büyük bir kuşatma harekâtıydı. Merdivendeki zuvembieler birkaç saniye önce gelmiş olsalardı, onlar ve geçitteki emsalleri, aradaki boşluğu dolduracaklardı. Lex ve arkadaşları iki birlik arasında sıkışacaklardı, hareket edecekleri yer kalmayacaktı ve bir anda iki taraftan kuşatılmış olacaklardı.

Kapı açıldığında Tartaglione, kapıya nişan almıştı ve tepkileri hızlıydı. CAR-15'i ile öndeki zuvembieyi omzundan vurdu. Zuvembie darbenin etkisiyle geriye doğru sendeledi, arkadaki başka bir Zuvembie ile çarpıştı. Tartaglione hiç tereddütsüz kapıyı tuttu ve çarpıp kapattı. Kapı kolunu tuttu ve aynı anda bağırmaya başladı, "Hadi! Hadi! Hadi!"

Tartaglione kapı kolunu sıkıca tutarken hepsi aceleyle geçtiler. Öbür taraftaki Zuvembie kapıyı itiyordu. Ölmemiş yaratık, kapının camından görülüyordu, zorluyordu ve vuruyordu; dişleri gözle görülür haldeydi. Göğüs kemiğindeki bir

kurşun deliğinden kan sızıyordu.

"Bu herif çok güçlü!" dedi Tartaglione, kapıyı tutmaya uğraşırken yüzünü buruşturarak. Kapı kolunu yatay halde tutmak için yapabileceği bu kadardı. "Tutamıyorum... daha fazla..."

Sonra bir yumruk, güvenlik camını parçaladı. Başka bir zuvembieye ait olan el, Tartaglione'nin yakasına yapıştı. Onu kapıya doğru çekti. Kafası kırılmış pencere yarığına sıkıştı.

Sampson onun olduğu tarafa koştu ve serbest kolunu çekmeye başladı. Tartaglione bağırıyordu, çılgına dönmüştü, tuhaf mücadelenin halatı olmuştu.

Bu arada ilk grup zuvembieler, etraflarını sarmaya başlamışlardı.

Morgenstern, karabinasını omuzladı ve onlara ateş etmeye başladı. Et parçaları havada uçuşuyordu, ama zuvembieler güçlerini kaybetmiyorlardı. Amansız bir şekilde ağır hareketlerine devam ettiler. Morgenstern'in mermilerinden biri, birinin omurgasını parçaladı. Zuvembie orada yere yığıldı, ama arkadaşları onu yana itip devam ettiler. Yarı felçli Zuvembie vazgeçmeyecekti, tırmalayarak yola devam etmeye çalıştı, işe yaramayan bacakları da arkadan geliyordu.

Sampson ve Tartaglione, Tartaglione'nin yakasındaki zuvembieye karşı koymak için var güçleriyle uğraşıyorlardı, ama ikisinin toplam gücü bile onun fena kuvvetine yetmiyordu. Savaşı kaybediyorlardı. Tartaglione hâlâ kapıyı kapalı tutmaya çalışmasına rağmen pencereden, önde başı olmak üzere sürüklenmek üzereydi.

"Bana bir dakika ver," dedi Sampson. "Bırakıyorum."

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı Tartaglione. "Sakın ha! Sakın bırakma."

"Sakin ol. Bir planım var."

"Kahrolası iyi bir plandır umarım."

Sampson, kemerinden KA-BAR bıçağını çıkardı ve onu salladı. "Çek o pis kokulu pençelerini arkadaşımın üzerinden, puşt herif," diye bağırdı ve bıçağın ağzını zuvembienin bileğine sapladı. Onu keserek ve doğrayarak hızla elinden ayırdı. Güdük parçadan lıkır lıkır kan akıyordu ve yapışkan derecikler oluşturuyordu. Tartaglione zıplayarak çekildi, zuvembienin yumruğu hâlâ giysisine kenetlenmiş haldeydi. Başındaki kırık cam parçalarının oluşturduğu kesikler kanıyordu.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Buckler ikisine de ve Tartaglione ile Sampson, tam ilk grup Zuvembie onlara ulaştığında kapıdan uzaklaştılar. Morgenstern'in bastırıcı ateşi eşliğinde, başlarını eğerek çabucak geçitten aşağı geçtiler. Tartaglione sersemlemişti ve kanaması vardı. Sampson onu destekliyordu, hatta yarı taşıyordu.

"Ama bunlar insanlar," diye karşı çıktı Albertine, koşarlarken. "Onları vurmamalıydık."

"İnsanlar*dı*," diyerek onu düzeltti Buckler. "Onlar ölüler. Sadece ölü gibi davranmıyorlar. Ve bizi öldürmeye cesaret ettikleri sürece, evet, onları vurmamız gerekecek."

Pearce öndeydi ve ayağı kayarak durdu. "Aşağılık..."

Daha da fazla Zuvembie göründü. Geçit boyunca yürüdüler, sivillerdi, kimi işçi giysileri içinde, kimi laboratuvar önlüklü, biri şef üniformalı, diğeri hademe iş tulumu içinde. Şefin elinde bir kasap satırı, hademenin elinde ise kırık, kesilmiş ve parçalanmış uçlu bir süpürge sapı vardı. Ağızları gevşek bir şekilde sarkmıştı, ama gözlerinde, geçidin diğer tarafındaki zuvembielerdekinin aynısı, sarı bir bakış ve boş sabitlik vardı.

Kuşatma herkâtı, üç çataldan saldırıya dönüşmüştü.

"Ateş serbest," diye emretti Buckler, o ve Pearce ateşi başlattılar. Buckler'ın M-60'ı patırdadı. Pearce'ın MP-5'i patla-

dı. Lex de SIG'i ile onlara katıldı. Morgenstern, CAR-15'i ile hâlâ diğer taraftakileri püskürtüyordu, tek kadınlık bir artçı eylemle. Albertine, Seidelmann, Sampson ve Tartaglione onların arasında sıkışmışlardı.

Hava, ateş seslerinin kakafonisi içinde kalmıştı. Mermiler sel halinde zuvembieleri vuruyordu, fakat ne yazık ki etkisi çok azdı. Onları durdurmaya yetmiyordu. Sadece biraz yavaşlatıyordu. Zuvembieler dövülmüş bir halde ilerliyorlardı, iki uçtaki açıklığı inatla daraltıyorlardı. Kimisi yırtık pırtık, lime lime olmuş giysiler içinde tükenmişti ama doğaüstü bir güç, onları yere yığılmaktan alıkoyuyordu. Bu onları inatla ileri sürüyordu. Parçalanmış bir bacak mı? Zuvembie o zaman zıplıyordu. Her iki bacak da mı mahvolmuş? O zaman sürünüyordu. Bu yaratıklar kafasız kaldıklarında bile yılmıyorlardı. Onların bu hasara karşı dayanıklılıklarını hamamböcekleri bile kıskanırdı.

Buckler, silahını yeniden doldurmak için ara verdiğinde, Sampson adım atarak onun yerini aldı.

"El bombası atmayı düşünüyorum," dedi.

"Ben de bunun imkânsız olduğunu düşünüyorum," dedi Buckler. "Bu mesafeden mi? Geçit, patlamayı geri püskürtecek. Parça tesirli el bombası atma şansımız varsa onu da."

"Öyleyse plan ne patron?"

"Plan şu: onlardan ya da bizden kimse kalmayana kadar ateşe devam."

"Böyle olacağını tahmin etmiştim."

Grup bir araya toplandı, omuz omuza, arka arkaya ve zuvembieler artık sadece birkaç adım ileridelerdi, birkaç metre kadar ileride. En yakındakiler atladılar, mermilerle parçalanmış bedenleri ile yaşayan insanların üzerine fırladılar.

Pearce kendini, şef tarafından yakalanmış halde buldu, ka-

sap satırının darbelerini defetmeye çalışıyordu. Şefin, hayattayken obez olduğu belliydi. Yağlarının büyük kısmı mermi yağmuru altında uçmuşsa olsa da, kasap satırını Pearce'a salladıkça ağrılığı ile onu titretiyordu. Güçsüz kolunu piston gibi kullanıyordu, onu tekrar tekrar indiriyordu. Pearce bir kolu ile bloke ederken, bir yandan da makineli tabancası ile zuvembienin göbeğine kurşun sıkmaya devam ediyordu. İç organları dışarı çıkmıştı, ama şef bunu fark etmemişti bile, ayrıca umurunda da değildi. Mekanik ve düzenli bir şekilde vurmaya devam ediyordu ve Pearce'ı yavaş yavaş tüketiyordu, onun savunmasına karşılık azimle çalışıyordu.

Sonunda başardı. Kasap satırı, Pearce'ın omzuna saplandı, az ve öz konuşan Ekip 13 askeri acı bir çığlık attı.

Şef, satırı ve yeni bir darbe için kolunu geri çekti.

Pearce öfke içinde, sanki şefin yaptığına inanamayarak, şefe girişti. Satırı yakaladı ve zuvembienin elinden aldı. Ve bu iyiliğin karşılığını, satırı şefe yedi sekiz kez saplayarak verdi, bıçağı zuvembienin iri bedeninin derinlerine sapladı. Şef kıyma haline gelene kadar devam edebilirdi, hademe saldırmasaydı. Pearce, bir anda kendi midesine baktı ve süpürge sapının ucunun birkaç inç içine girdiğini fark etti.

"Alçak," diye mırıldandı, sonra düştü.

Grubun diğer tarafında zuvembieler Morgenstern'e doğru akın etmişlerdi. Karabinanın artık işe yaramayacağı kadar yakına gelmişlerdi, o da tabancasını çıkardı. Eğitim aldığı şekilde, zuvembielerin beden kitle endekslerinin merkezine ateş etti. Ama bunu yaparken olumlu bir sonuç almayı beklemekten ziyade sadece umuyordu. Yarı otomatiğin şarjörü çabucak bitti ve zuvembieler onun üzerine çullandılar, onu tırmaladılar, sıkıca tuttular ve yerde sürüklediler.

Sampson, onun yardımına koştu. Zuvembieleri onun üze-

rinden attı, bunu yaparken çok yaratıcı küfürler savuruyordu. Ama bir zuvembieyi gönderince hemen bir başkası onun yerini alıyordu. Ezici sayıda üzerine üşüştüler. Sampson da az sonra Morgenstern gibi kuşatıldı. Lex, onun ayakta kalmak için yiğitçe çabalamasını, dalga halindeki cesetlerin, bükülü kolların ve sesiz, duygusuz yüzlerin altında gömülmesini izledi.

"Lex, aman Tanrım, hiç umut yok," dedi Albertine.

"Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Senin *vodou*'n. Bunu o şeylerin üzerinde kullanmaz mısın?"

"Evet, o kadar çok olmasalardı ve vaktim olsaydı..."

Lex kabul etmeliydi ki, vakitleri yoktu.

"O zaman sadece silahlarla yapmak zorundayız," dedi.

Pearce, Sampson ve Morgenstern mahvolmuş görünüyorlardı, ölüden farkları yoktu. Sadece Lex, Buckler, Albertine, Seidelmann ve Tartaglione ayakta kalmıştı ve Tartaglione kötü durumdaydı. Yüzünün yarısı kanla kaplıydı, zayıf düşmüştü ve bir şoka girmenin eşiğindeydi. Hâlâ grupla beraber olabilmesi, Sampson'ın sayesindeydi. Seidelmann ise Buckler'ın arkasına sinmişti, üzüntüden ellerini ovuşturuyordu. "Biliyordum," dedi. "Buraya asla gelmememiz gerektiğini biliyordum. Bu delilikti. Söylemiştim. *Söyledim.*"

"Prof," diye kızgınlıkla söylendi Buckler, eğer çeneni kapamazsan, en azından seni öldürmeme yardım et."

"Hadi! Yapsana! Beni bu ıstıraptan kurtar. En azından çabuk olur."

"Beni kızdırma. Eğer bu cephaneye son damlasına kadar ihtiyacım olmasaydı..."

Bir zuvembie, Buckler'ı geçti ve Lex'e doğru hamle yaptı. Lex, SIG'ini kaptı, namluyu yaratığın ağzına yerleştirdi ve ona radikal kök kanal cerrahisi uyguladı.

Silahın sürgüsü geriye doğru kilitlendi. Şarjör boşaldı. Ve zuvembie, çene derisi ve lifleri parçalanmış halde sarkmışken iki eli ile Lex'in kafasına yapışarak onu döndürmeye başladı. Lex, bu şeyin soğuk ve ıslak derisinden yayılan korkunç gücü hissetti. Dokunuşu iğrençti. Zuvembie, onun boynunu kırmaya çalışıyordu. Kendi omurgasının çatırdadığını hissedebiliyordu. Karşı koydu, yaratığın gözyuvarına başparmağını soktu; burnunu dağıttı, kulağını yırttı. Fakat bunlar standart savunma hareketleriydi, insanlara karşı etkiliydi, canavarlara karşı değil. Bir Zuvembie için bunların hiçbir anlamı yoktu.

Sonunda, hayal kırıklığı içinde bacaklarını tekmeledi. Zuvembie yere çakıldı, onu da alarak. Lex üstte kalmanın bir yolunu buldu. Elleri olduğu yerde takılı kalmıştı. Zuvembie saat yönüne ve tersine büküyordu. Lex'in kafasını koparmak için elinden geleni yapıyordu, başını şampanya tıpası gibi çevirip duruyordu. Onun parmaklarını açmaya uğraştı, ama tutuşu mengene gibiydi, hiç etkilenmiyordu.

Kulaklarına kan doluyordu. Görüşü bulanmıştı.

Elleri zuvembienin sallanan çenesini buldu. Elini içeri soktu, önceden ağız boşluğu olan et yığınının içine. Sondaj yapan parmaklarının üzerinde bir dil sürüngü. Tırnaklarını çiğ etin üzerine geçirdi ve onu çentmeye, kazmaya, parçalamaya başladı. Kasların arasını araştırıyordu. Kas kirişlerinin arasından geçti. Damarların elastik direncini hissetti ve onları kopardı. Yaratığı boynundan aşağı doğru çekiyordu, çıplak elleriyle kadavrasını parçalıyordu. Yaratığın anatomik yapısı içinde çalışan yerleri yeterince tahrip edip, sonunda tüm makineyi durdurma umuduyla araştırmaya devam ediyordu.

Yarışı kim kazanacaktı, önce Lex mi, yoksa Zuvembie mi diğerini yok edecekti?

Lex artık zuvembienin omuzları hizasında bir yerlere dal-

mıştı, köprücük kemiğinin arkasındaydı ve yaratığın ellerinin bir an için gevşediğini hissetti. Elzem bir bağlantı noktasına hasar vermiş olmalıydı. Daha çok çabaladı, zuvembienin parçalarını yukarı, dışarı, yanlara doğru çılgınca savurdu. Yaratık, sonunda kendini bıraktı. Kollarından biri gevşekçe yere düştü, sonra da diğeri.

Lex irkildi, yaratığın üzerinden geriye sıçradı ve onun üst gövdesinde yaptığı parçalanmış pislikten. Ellerine yapışmış kandan ve ıslak et parçalarından kurtulmak için onları çılgınca salladı. Tiksindi, -kendisinden, yaptığı kasaplıktan- öylesine ilkeldi ki, neredeyse kusacaktı. Çığlık atmak istedi. Zamanında dehşet verici eylemlerde bulunmuştu, katliam söz konusu olunca hiç masum değildi, ama bu, bu tamamen yeni bir dehşet seviyesiydi.

Tiksinti içindeki kendini kaybetmiş halinden, Albertine'nin onu çağıran sesi ile çıktı.

Albertine.

Bir Zuvembie onu pençelerinin arasına almıştı. Yaratık, dişlerini onun boynuna geçirmişti, boğazını çiğnemeye kararlıydı. Kendini korumayı becerebilse de, ön kolları birçok ısırık yerinden kanıyordu.

Lex, zuvembienin üzerine hücum etti, onun bir kadın olduğunu belli belirsiz anlamıştı, bir laboratuvar teknisyeni, Seidelmann'ın asistanlarından biriydi kesin. Parmaklarını onun ağzının köşelerine yerleştirdi ve sanki bir atın dizginlerini çeker gibi aniden geriye çekildi. Lex ve Zuvembie birlikte sendelediler, Albertine'den uzaklaştılar, ta ki Lex'in omuzları bir duvara çarpana kadar.

Gözüne bir yangın tüpü takıldı, bir köşebente monte edilmişti. Onu yerinden söktü ve zuvembieye onunla vurdu. Zuvembie ağır birkaç püskürtmeden sonra yere yığıldı. Lex,

yangın tüpü ile ona vurmaya devam etti, arka arkaya kemiklerini kırdı. Kollar, omurga, leğen kemiği, bacaklar; iskeletinde kırılmadık yer kalmayana kadar. Lex, yaratığı içeriden mahvetmişti, bölüm bölüm. Kadının karşı koyma ve misilleme yapma çabaları gittikçe zayıfladı ve daha kasıntılı hale geldi. Ayağa kalkmaya çalıştığı her seferde bacakları lastik gibi kıvrıldı ve onu taşımadı. Sonrasında tek yapabildiği, yere devrilmek ve karaya çıkmış bir yılan balığı gibi boşuna kıvranmak oldu.

Lex doğruldu, nefes aldı. Bir Zuvembie daha, aciz hale gelmişti. Bir sonraki hedefe bakındı.

Buckler'ı gördü, her tarafını kaplamışlardı, ama o, meydan okuyarak feryat ediyordu...

Albertine iki Zuvembie arasında sıkışmıştı...

Seidelmann bir top gibi kıvrılmış, başını ellerinin arasına almıştı, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Lex, artık bunun ümitsiz bir vaka olduğunu biliyordu. Düşman sayıca çok fazlaydı ve çok güçlüydü. Savaş neredeyse bitmişti, sonuç belliydi.

Sonra bir ses çınladı.

"Yeterli."

Ses, geçidin alt kısmından yankılandı, derin ve netti.

Zuvembieler sanki bir şalter indirilmiş gibi donup kaldılar.

"Gerekeni yaptık. Onlara patronun kim olduğunu gösterdik."

Zuvembieler heykele dönmüşlerdi. Duruşlarını korudular, tamamen hareketsizdiler.

Ölmeyen yaratıkların arasından, tıknaz bir adam yürüdü, üzerinde Nike spor ayakkabılar, bol bir eşofman altı ve bir halterci atleti vardı, gürbüz ve kaslı bir gövdeyi ve dövme dolu kolları ortaya çıkarıyordu. Bir kral edasıyla, kendi arazisi-

nin ve otoritesinin bilincinde, kendinden emin bir şekilde yürüdü. Saçları güneşten rengi açılmıştı, bukleliydi ve Mohavk tarzındaydı.

Papa Couleuvre.

31

ONUN HATASI

LEX'İN SİLAHI DOLU OLSAYDI, hemen oracıkta Couleuvre'un kafatasına bir tane sıkacaktı. Ne yazık ki elindeki tek şey yangın söndürücüydü. Kırmızı renkli ağır silindiri sallayarak bokora saldırdı.

Couleuvre, altın ve gümüş yüzüklerle dolu eliyle ilgisiz bir jest yaptı. Geldiğinde ona iki Zuvembie eşlik ediyordu, ikisi de ABD denizci savaş giysisi içindeydi. Konuşmadan verdiği emirle zuvembieler onun önüne geçtiler ve bir barikat oluşturdular. Lex yangın tüpü ile birinin göğsüne vurdu, ama bunun çok az etkisi oldu. Diğeri ise onu sert bir şekilde kucakladı ve yere devirdi. Yangın tüpü elinden uçtu. Kolları, arkasına doğru bükülmüştü. Kürek kemiklerinin arasına bir diz dayanmıştı. Kapana kısılmıştı, yüzü yer döşemesine çarpmıştı.

"Ah ha ha!" Couleuvre onun üzerinde eğildi, parmağıyla tehdit ederek. "Yaramaz çocuk. İstediğini yapamayacaksın. İşler böyle olmayacak."

Diğer zuvembielere bir emir verdi. Ekip 13, Albertine ve Profesör Seidelmann bir anda ayağa kalkmışlardı ve yaratıklar tarafından sıkıca tutulmuşlardı. Tartaglione ve Pearce, ayakta durmaktan ziyade destek almışlardı. Tartaglione'un bilinci tam yerinde değildi. Diğeri ise içini delip geçen süpürge sapından dolayı iki büklüm olmuştu, ağrısı öyle çoktu ki, zor nefes alıyordu.

"Daha iyi," dedi Couleuvre. Aksanı, şiirsel bir Fransızca ile ağdalı bir Karayip aksanının karşımıydı, ağzından çıkan her bir kelime alaylı bir isteksizlikle çıkıyordu. Lex'e fazlasıyla kendinden emin gelmişti, kim olduğunu bilen ve başka hiç kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü iplemeyen bir adam. "Evet, burada neyimiz var? Kaybolan devriyeye ne olduğunu görmeye gelen biraz daha Amerikan askeri. Ve sevgili, yaşlı Seidelmann. Nasıl gitti, *dostum*? Bir yerlerde saklandığını biliyordum. Eğer birazcık aklın olsaydı, kendine bir sal yapıp adadan defolup giderdin. En azından kumsalda bir ateş yakıp, geçen gemilerden birinin dikkatini çekebilirdin. Ama o kadar uyanık değilsin, öyle değil mi? Etrafa bakacak olsam, seni her an bulabileceğimi biliyordun. Fakat gerçek şu ki, bununla canımı sıkamazdım. Sen benim için bir tehdit oluşturmuyordun."

"Deslorges," dedi Seidelmann. "François. Lütfen. Dinle. Bu insanları buraya getirdim. Bu bir aldatmacaydı. Senin zuvembielerinle ve muhtemelen seninle de karşılaşacağımızı pekâlâ biliyordum. Onlara bir tuzak kurdum ve bu tuzağa düştüler."

"Hain çakal, aşağılık herif, pislik!" diye tısladı Buckler.

"Sana onları bir barış teklifi olarak veriyorum," diye devam etti Seidelmann, umursamadan. "Onlar senin ve karşılığında senden istediğim tek şey beni bırakman. Benimle bir tartış-

ma yaşamadın. Ben sadece buradan sağ çıkmak istiyorum. Hadi, biz iş arkadaşıyız, öyle değil mi? Sana saygılı davrandım. Sana bunu... bu *darbeni* yapabilmen için ihtiyacın olan her şeyi verdim. Doğruya doğru, ha? Bana bu iyiliği yap lütfen, sana yaptığım onca iyiliğe karşı."

Lex, Seidelmann'ın onları gerçek aptal yerine mi koyduğuna, yoksa kendi kıçını kurtarmak için, çaresizlik ve korku içinde bir hikâye mi uydurduğuna karar verememişti. Her hâlükârda bu düpedüz utanmazlığı aklı almıyordu.

"Hatırladığım kadarıyla, Gulliver," dedi Couleuvre, "bana hiçbir zaman senin denginmişim gibi davranmadın. Sana göre ben sadece, işine yarayabilecek bazı kullanışlı bilgilere sahip olan aptal bir Üçüncü Dünyalı idim. Artık ipler benim elimde. Roller değişti. Nasıl? Çok hoş değil sanıyorum."

"François, sana yalvarıyorum..."

Couleuvre, eli ile işaret ederek onu susturdu. "Seninle sonra ilgileneceğim. Hmm, şimdi burada ne var?" Albertine'ye döndü. "Gördüğüm şey hoşuma gitti. Hem de çok."

Albertine hiçbir şey söylemedi, sadece onun dikkatli bakışlarına düşmanca ve otoriter bir bakışla karşılık verdi.

"Ama bekle. Senin üzerinde mambo kokusu var." Couleuvre, yüzünü onunkine yaklaştırdı ve uzun, abartılı bir şekilde kokladı. "Ah evet, *sevgilim.* Sende *Loa hizmetçisi* kokusu var ve Rada *nachon,* ruhları yavaşlatmak, sakinleştirmek için. Hoş ve güvenli, sen bundan hoşlanıyorsun. Eşlerin kimler? Dambballah belki de? Evet, sanırım öyle." Alay ederek homurdandı. "Kan görmeye bile dayanamayan bir Loa. Kurbanlık hayvanları kesmeden önce başka bir odaya almanız gerekiyor. Onun önünde yapamıyorsunuz. Ne acıklı bir durum. Bir yılan Loa'sı, ama zehri ya da dişleri olmayan. Bir fareyle evli olsaydın daha iyiydi!"

Yaptığı espriye uzun uzun güldü. Albertine sadece, "Şefkat ve bilgi zayıflık değildir. Sen Papa Damballah ile dalga geç, günahı boynuna," dedi.

Couleuvre bunu da komik buldu. "İstediğimle, istediğim zaman alay ederim. Korktuğum hiçbir şey yok. İnanamayacağın kadar güçlüyüm. Ve *sen.*" Tekrar Lex'e döndü. "Kaldırın onu," dedi iki Zuvembie denizciye.

Lex'i yukarı kaldırdılar.

"Sen de kim*sin?*" Couleuvre sorgulayıcı, meraklanmış bir şekilde sordu. "Her tarafında Baron'u hissediyorum. Bu askerler Amerikalı, onlar da öldürdüler tabii, ama senin kadar değil ve senin gibi değil. Evet, sen yıllarca Baron'un elçiliğini yaptın. Farkında olmayabilirsin, ama bu gerçek. Yaptığın işte benzersizsin; başkalarına ölüm getirmek. Ölüm senin geçim kaynağındı."

Lex kayıtsız davrandı. Legba da o sabah ona aşağı yukarı aynı şeyleri söylemişti.

"Baron senin gibi adamlara gülümser," diye devam etti Couleuvre. "Çektiğin her tetikle, soktuğun her bıçakla, patlattığın her bombayla ona olan saygını gösterdin. Ah, ben de böyle yapıyorum."

"Hissedilen şey," dedi Lex, "aynı değil."

"Aynı olması gerekmiyor. Ama birilerinin senin yeteneklerini beğendiğini bilmek hoşuna gitmedi değil mi? Yaptığın iş için sana hiç teşekkür edildi mi, seni hiç kutladılar mı, sanmam. *Aksine.* Sen pis küçük bir sırsın, *değil mi?* Ülken seni tanıdığını asla kabul etmeyecek, emirleri veren o olsa da. Ve en kötüsü ne biliyor musun, sen bu işte iyisin. Katil. Eğer geçimini sağlamak için bunu yapamasaydın, yasal olarak, nasıl başa çıkardın, merak ediyorum. Kendine ne yapardın? Bu bilincini kapatıp öldürme yeteneğini nereye kanalize ederdin?"

"Sen ne söylediğini bilmiyorsun. Beni tanımıyorsun."

"Ben *kendimi* tanıyorum," dedi Couleuvre, "ve Baron'u da tanıyorum ve üçümüzün çok fazla ortak noktası olduğunu da biliyorum, *Mösyö.* Bu yeterli."

"Peki öyleyse, eğer o kadar benziyorsak," dedi Lex, " seni kurban listemde bir sonraki sıraya koymak için bir yol bulacağımı söylemek, senin için sorun olmaz sanırım."

Couleuvre elini havada açıp kapattı, çene çalan bir ağız gibi: *büyük sözler.* "Benim kılıma bile dokunamazsın. Kaderin benim ellerimde. Bu hepiniz için geçerli. Sizin işinizi bitirebilirim, hepinizin, çok kolaylıkla, mum alevini söndürür gibi. Delil ister misiniz?"

Profesör Seidelmann'a dönüverdi.

"Bu adam."

Seidelmann korkuyla eğildi.

"Bilim adamı." Kelime ağzından lanet okur gibi çıktı.

"François, lütfen..." Seidelmann'ın alnı, ter içinde kaldı.

"Aslında o benim emrimde çalışıyorken, benim onun emrinde çalıştığıma kim inandı? İşi bitmiş bir kullanıcı. Test tüplerinin ve mikroskoplarının benim büyülerimden ve iksirlerimden daha üstün olduğunu sanan bir adam."

Couleuvre, Seidelmann'ı tutan bir çift zuvembieden birine işaret etti.

"*Mösyö Profesör'e* bedeninin görmeyi hiç ummadığı kısımlarını gösterin. Ona ne kadar umursamaz ve at gözlüğü takmış halde olduğunu gösterin. Ona hatasını gösterin."

"François, sana yardım ettim. Sana, tek başına asla yapamayacağın bir şeyi başarma fırsatını verdim: V.I.V.E.M.O.R.T. Ve sana iyi para ödedim, kahretsin. Yapma, yalvarıyorum. Ben..."

Zuvembie bir elini kör bir bıçak gibi Seidelmann'ın karnı-

na soktu. Seidelmann'ın gözleri yerinden fırladı. Zuvembienin kolu onun içinde kayboldu, dirseğine kadar. Seidelmann'ın ağzı ses çıkaramadan açıldı. Zuvembie, kolunu sert bir şekilde döndürdü ve geri çekti, elinde bir avuç dolusu parlayan iç organlarla birlikte. Bunları Seidelmann'ın yüzüne fırlattı, Couleuvre'un emirlerine harfi harfine uyarak. Sonra yere attı ve tekrar profesörün karnını araştırmaya koyuldu.

Albertine dehşetten şoka girmişti. Buckler, Morgenstern ve Sampson öyle korkmuşlardı ki, betleri benizleri atmıştı.

Seidelmann bağırmadı bile. Bu, pis tecavüz acının ötesine geçmiş gibiydi. İşkence, sinir uçlarına çok fazla gelmişti. Zihni aldığı sinyalleri işleyemeyecek haldeydi. Zuvembie, yumuşak kaygan iç organlarından daha fazlasını çıkarttıkça inanamayarak kendine baktı. Kısmen kendi eseri olan yaratık onun içini karıştırıyordu, ödül dolu bir teknenin içine elini sokup kura çekermiş gibi.

Seidelmann bağırmadığı için, hangi noktada öldüğü belli olmadı. Her şey bir dakika içinde olup bitti. En azından öyleydi.

Bunlar olurken Papa Couleuvre sadece gülümsedi.

Ve gözlerini Seidelmann'a değil, Lex'e dikti.

32

MÜKEMMEL İŞÇİLER

"ONLARI HAPSEDİN," dedi Couleuvre, zuvembielerine. "Daha çok işçiye her zaman için ihtiyacım var, ama şu anda dönüşüm ritüelini yapmaya vaktim yok. Silahlarını alın, onları bir odaya kapatın ve gözetim altında tutun. Ben daha sonra onlarla ilgileneceğim."

Zuvembieler, Ekip 13 askerlerinin silahlarını, bıçaklarını ve el bombalarını almaya başladılar. Bunu kaba bir şekilde yaptılar, ağaçlardan meyve toplar gibi. Silahlar, yerde Profesör Seidelmann'ın yayılmış ve içi boşaltılmış kalıntılarının yanında oldukça büyük bir öbek oluşturdu.

Zuvembieler daha sonra SEAL askerlerini ve Albertine'yi sürü halinde toplayıp birlikte bağladılar. Lex, onlara katılması için öne doğru itilip kakıldı.

"O değil," dedi Couleuvre. "Baron'un adamı ilgimi çekti. Onunla biraz çene çalmak istiyorum." Lex'i çağırdı. "Bu taraftan."

Lex, Albertine'ye çabuk bir bakış fırlattı: *Bitmedi. Vazgeçme. Hayatta olduğum sürece her zaman için yapabileceğim bir şey var demektir.* Albertine başı ile onayladı, bunu anlamıştı, ama buna inanmamıştı. Lex, Albertine'nin omuz çantasının hâlâ yanında olduğunu hesaba katmıştı. Bu iyiydi. O zaman silahlarının tamamına el konmamıştı.

Denizci zuvembieler onu yaka paça götürdüler.

"Evet, Baron'un adamı, bir adın var, öyle değil mi?" Couleuvre, bunu küçük kafile merdivenlerden indiğinde sordu.

"Dove."

"İlk adın?"

"Sana söylemem."

Couleuvre pis pis güldü. "Tamam, Mösyö Sana Söylemem Dove. Eğer bunu tercih ediyorsan. Düşmanca davranmanın lüzumu yok. Bizi birleştiren şeylerin, ayıran şeylerden daha çok olduğuna inanıyorum. Sadece bunun sana gösterilmesi gerekiyor."

"Arkadaşlarına nasıl davrandığını görünce," dedi Lex, "eğer uzak durursam beni bağışla."

"Seidelmann'ı mı kastediyorsun? Aptal ve ezik biri. Öyle kibirli, büyüklüğünden öyle emin ki."

"Sen değil misin?"

"Benim kibirli olmak için sebebim var," dedi Couleuvre duygusuz bir şekilde. "Sadece başardığım şeylerle ilgilenmen gerekiyor, hem de bir tek Anger Reef'te değil, tüm hayatım boyunca. Cité Soleil'de doğdum, Port-au-Prince'in en büyük gecekondu mahallesi, batı yarıküredeki en büyük gecekondu olduğunu söylemeye gerek yok. Annem bir fahişeydi, babam da adi suçlu. Annem AIDS'e yenik düştü, babam ise Tonton Macoutes'e, ikisi de ben küçükken. Ben 'içimde akü asidi' denilen şey ile -hiçbir zaman yeteri kadar yiyeceğim olmadığın-

dan sürekli içimi kemiren açlıkla- büyüdüm. Yiyecek peşinde koştum ve dövüştüm. Hiçbir şeyim yoktu, öfkeden ve daha iyi duruma gelme isteğinden, korkulan, güçlü ve saygı uyandıran biri olma isteğinden başka. Ve bu isteğime ulaştım, kararlılığım, içsel gücüm ve Baron Samedi'ye olan *bağlılığım* -sadakat yeminim- sayesinde."

"Kendi kendini yaratmış bir deli."

"*Belki.*" Couleuvre nazik görünüyordu, ama Lex onun gözlerinde bir kötü niyet parıltısı sezmişti. Bokor'u çok fazla kışkırtmamak konusunda dikkatli olması gerektiğini anlamıştı. Bu karşılaşmadan sağ çıkmak istiyorsa tabii. "Yaşadığım toplumda ben, resmi bir güç olarak kabul görüyorum. İnsanlar yetkili makamlar tarafından ümitleri kırıldığında -ve yetkili makamlar hep bunu yapar- bana gelirler. Benim, işlerini halledebileceğimi bilirler. Eğer gangsterlerle sorun yaşadıysan, kızın tecavüze uğradıysa ya da oğlun vurulduysa, evine hırsızlar girdiyse ve her şeyini çaldıysa kime başvurursun? Polise değil. Mahkemeye değil. Onlar, işe yaramaz olmaktan da öteler. Polis, gangsterlerin cebi. Şişko, tembel ve yozlaşmışlar. Mahkemeler de kimseye hizmet etmiyor, avukatlara ve onların cüzdanları ile egoları dışında hiçbir şeye. Haiti'nin tamamında bu böyle. Sadece benim gibi biri hataları düzeltebilir. Sadece benim gibi, gerçekten güç sahibi biri sana istediğin adaleti verebilir."

"Ve karşılığında insanların paralarını alıyorsun."

"Tabii ki. Tabii. Kim bedavaya çalışır ki? Senin çalışmadığın kesin Mösyö Dove. Benim, yaptığım hizmetler karşılığında para almam ayıp bir şey değil. Bu yaptığım şeyi eksiltmez. Loa bile hediye bekler; hediyeler, yiyecek, ıvır zıvır. Ben neden beklemeyeyim? Hastaları iyileştirdiğimde de aynı. İnan bana, ben bazı doktorlardan daha az para alıyorum ve

daha büyük olasılıkla sonuç alıyorum. Profesör Seidelmann ile konuştuysan, benim belki kötü huylu biri olduğum izlenimini edinmiş olabilirsin, insan şeklinde bir sırtlan. Bunun gerçekle alâkası yok."

"Nesin öyleyse?" diye sordu Lex.

"Bir hayalci. Bir plancı. Bir idealist. Sorumlu tutulması gerekenleri sorumlu tutmak isteyen bir adam."

"Yani..?"

Eksi 3 katına gelmişlerdi, burası diğer iki kata benziyordu, fakat daha kirli ve gürültülüydü. Geçit boyunca uzaktan gelen gümbür gümbür sesler ve çatırtılar yankılanıyordu. Havaya, betona benzeyen ince ve pudramsı bir tat ve koku yayılmıştı.

"Yani ben, şiddet eylemleri dünyayı mahveden biri ile yüzleşmeye ve ona meydan okumaya hazırım," dedi Couleuvre.

"Seni bölmek istemezdim, ama Osama bin Laden öldü."

"Ben teröristlerden bahsetmiyorum. Orada burada beş yüz kişinin işini bitiren biri değil. Hayır, benim hedefim şimdiye kadar var olmuş olan en büyük adaletsizlik kaynağı."

Yapbozun parçaları artık Lex'in zihninde yerlerine oturmaya başlamıştı. Belirsiz hatları olan bir fikir şekillenmeye başlamıştı. Couleuvre'un yapmaya çalıştığı şeyi neredeyse anlamıştı ve bu olanaksız olduğu kadar dehşetliydi de.

LAB 1 ve LAB 2 yazılı kapıları geçtiler. Seidelmann'ın V.I.V.E.M.O.R.T.'u bu odalardan birinde hazırladığı kesindi ve Couleuvre bu formülü kendi ezoterik amaçları için çalmıştı. Beton kokusu ve tadı gittikçe artıyordu, tozdan örtü ağırlaşıyordu.

"Onun beni çağırdığını duydum," dedi Couleuvre, neredeyse sersem bir şekilde. "Bu kata indiğim her seferinde o sesi duydum, daha yüksek, daha net. Sadece zihnimde değildi.

Gerçek bir sesti, kulaklarımda. Tamamen gerçek. Nasıl dinlemeyebilirdim ki? Nasıl görmezden gelebilirdim?"

Ve şimdi bir köşeyi dönmüşlerdi, Lex'in gözleri hem çok faal, hem de şeytanca bir sahne ile karşı karşıya kaldı.

Düzinelerce Zuvembie bir oraya bir buraya gidip geliyorlardı. Bazıları kucak dolusu moloz taşıyordu -çakıl büyüklüğünden futbol topu büyüklüğüne kadar beton parçaları-, bunları koridorun iki yanında bulunan odalara taşıyorlardı, birkaç dakika sonra yüklerini bırakmış olarak dışarı çıkıyorlardı. Diğerleri koridorun bitimindeki kocaman bir delikten çıkıyorlardı, burası mağaraya benzer bir girişti, yerden ve duvarların birinden oyulmuştu. Zuvembieler daha çok molozla geldiler, çukura geri inmeden önce bunları arkadaşlarına verdiler. Zuvembie güruhundan oluşma bir zincirdi bu, bir yaşayan ölüler makinesi, tekrarlamalı ve monoton bir şekilde çalışan. Giysiler, bir deri bir kemik kalmış bedenlerden paçavralar halinde sarkıyordu. Eller, tüm o molozu taşımaktan dolayı kanlı ve yaralıydı. Lex belirsiz loş ışıkta tamamen boyun eğmiş yüzler gördü, sanki zuvembieler bedenleri bir gün dayanamayana ve hesap günü gelene kadar bu işleri yapmak zorunda olduklarını biliyorlardı ve o gün çok yakın görünüyordu.

Çukurun içinden, çakma ve tınlama sesleri geliyordu. Couleuvre denizcilere, Lex'i bırakmalarını işarete etti. Onu çukura yakından bakıp incelemek için çağırdı. "Sakınmana gerek yok," dedi. "Hiçbiri sana bir şey yapmaz. Bir görevleri var ve bir tek ona odaklanmış durumdalar."

Lex çok derine inmeyen ve eğimli olarak devam eden bir tünelin ağzından dikkatlice baktı, otuz fitten daha derindi. Onun temelinde daha fazla Zuvembie vardı; çekiçlerle, yangın baltalarıyla, keskiler ve kol demirleriyle, her çeşit metal gereçle çalışıp çabalıyorlardı. Sağlam betonu parça parça kır-

mış, parçalamış, indirmiş ve sıyırmışlardı. Öbür zuvembieler en büyük parçaları boşaltıp yukarı getiriyor, dışarı çıkarıyorlardı. Taşınmak için çok küçük olan parçalar ise iri kum yığınları şeklinde tünelin tabanında dağılmıştı.

Anger Reef'in Zuvembie haline gelmiş personeli sessizce, şikayet etmeden ve umursamaz bir şekilde Couleuvre'un emirlerini yerine getiriyordu. Üssün temelini kazıyorlardı, boşaltıyorlardı ve iyice oyuyorlardı; köstebekler, lağımcılar, katırlar, köleler.

"Mükemmel işçiler," dedi Couleuvre şeytanca bir hazla seyrederek. "Ara vermiyorlar. Dinlenmeye ihtiyaçları yok. Neredeyse bir haftadır yirmi dört saat çalıştılar ve artık çok yaklaştılar, hem de çok. Bulmak üzereler. Ve o yüksek sesle ötüyor, korku ve acının ilahisi, çünkü ona çok yaklaştığımı biliyor. Belki sen de duyuyorsundur..?"

Lex hayır anlamında başını salladı. "Kurbanlarının -masum kurbanlarının- yaptığı gürültüden başka bir şey duymuyorum. Aşağıda ne var Couleuvre? Neyin peşindesin? Bu 'o' kim?"

"Sanırım biliyorsun Mösyö Dove."

"Bilmediğimi farz et. Söyle bana."

"Bondye," dedi Couleuvre.

Bu, aşağı yukarı Lex'in beklediği cevaptı. "Tanrı."

"Başkası değil."

"Yani bir termonükleer bomba değil mi?"

"Sanki arada fark varmış gibi konuşuyorsun."

"Aralarında çok büyük bir fark olduğunu düşünüyorum," dedi Lex.

Couleuvre ciddi görünüyordu. "Yanılıyorsun. Onlar iç içeler. Biri diğerinin öbür yüzü. Bondye. Bomba. İkisi de yargılama. İkisi de kıyım. İkisi de milyonlara ölüm getiriyor. İki-

si ile de tartışamazsın ve onları bastıramazsın."

"Ve bu özel bomba, eğer oradaysa ve hâlâ çalışır durumdaysa, ki sanmam..."

"Ah, evet orada. Güven bana."

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Birisi Tanrı ile yüz yüze gelme fırsatını elde edince başka ne yapar ki? Ona bazı gerçekleri söyler. Onu uyarır. Ona bir ders verir."

"Anlayamadım."

"Hecelememi mi istiyorsun? Çok güzel." Couleuvre bir elini sarı horoz ibiğini andıran saçlarının arasında gezdirdi, bir kuşun tüylerini temizlemesi gibi. "Bombayı bulunca onu patlatacağım. Onun önünde duracağım ve beni yok etmesi için ona meydan okuyacağım. Bondye'nin gücüne karşı benim gücüm ve kimin kazandığını göreceğiz."

33

KİTLE İMHA TANRISI

LEX GÜLMEMEK için kendini tuttu.

"Kimin kazanacağını sana şimdi söyleyebilirim," dedi. "Sen değil."

"Beni küçümsüyorsun."

"Nükleer parçalanmaya karşı insan? Üzgünüm ama bu bir yarışma bile değil."

Couleuvre sakin bir şekilde göz kırptı, hiçbir şey söylemedi. Zuvembieler etraflarında görevlerini yapıyorlardı, çukuru yavaş yavaş derinleştiriyorlardı.

"Tanrı Aşkına, neden?" diye sordu Lex. "Neden böyle çılgınca bir şey?"

"Sana söyledim. Bondye'ye meydan okumak için. Ona bir ders vermek için."

"Ama Tanrı sana ne yaptı ki?"

Couleuvre'un yüzü buruştu, sanki yüzünde şimşek çaktı. "Bondye ne yaptı? Hmmm. Dünyaya, yüzyıllar boyunca mı?

Bitmek bilmeyen bir acı ve perişanlık getirdi. Tüm o savaşlar, katliamlar, engizisyonlar, onun adına yapılan şeyler. Milyonlarca insan öldü. Ama bana kişisel olarak ne mi yaptı? Belki yakınlarda ülkemin başına gelen acıklı olayı hatırlatabilirim."

"Deprem."

"Tamamen doğru. Bir Ocak akşamı, gökyüzü açık maviyken, yedi şiddetinde bir deprem oldu. Bir milyon kadar binanın dörtte biri yıkıldı, bir anda. Üç yüz bin insan öldü, şimdiye kadar olan depremler içinde en büyük hasar vereni. Bir milyon kişi daha evsiz kaldı. Haiti'nin çoğu, bir gecede facia bölgesine dönüştü. Caddelerde cesetler vardı. Yardım malzemeleri aralıksız olarak gelse de yetersiz bir şekilde dağıtıldı. Artçı depremler ülke boyunca devam ediyor ve kimse neler olduğunu bilmiyor. İletişim ağı çok kötü. Hükümet kargaşa içinde. Yağmalama, kaos, yaygın panik var."

"Bana sıradan deprem sonrası bir durum gibi geldi," dedi Lex. "Korkunç bir olaydı, buna şüphe yok. Manzanilla'da kimse başka şey konuşmuyordu. Yardım gönderildi. Pirinç, un ve ilaç gönderdik. Yapabileceğimiz her türlü yardımı yaptık. Diğer ülkeler gibi. Ne demek istediğini anlamadım."

"Sen orada değildin," dedi Couleuvre. "Yerin altında sallanmasını hissetmedin, sanki bir dev tarafından alttan tekmeleniyormuşsun gibi... İçindeki tüm aile fertleriyle yıkılan evleri görmedin... Enkazların arasında sıkışıp kalmış ve kurtarılma umudu olmayanların çığlıklarını duymadın...Ve cesetler. Onları kaldırımlara ve patikalara yığıyorduk. Başka koyacak yer yoktu. Ve sıcakta bozulmaya başladıklarında, o pis koku! Bir sokak köpeğinin onlardan bir parça kopardığını, bir eli çiğneyerek oradan uzaklaştığını gördüm. Gagalarında insan gözleriyle uçan akbabaları gördüm. Ölü annesinin şiş karnı-

nın yanında büzülmüş küçük bir çocuk gördüm, çünkü başka gidecek yeri ya da ona bakacak başka kimsesi yoktu. Haiti bunu hak etmek için ne yaptı? Hiçbir şey. Hiçbir şey."

"Bu bir çeşit ceza değildi. Sen öyle görüyorsun, ama değil. Bu, sıradan bir doğal afet. Hep olan bir şey. Onun..." Lex bocaladı.

"Hadi, söyle."

"Peki o zaman. Tanrı'nın bir eylemi."

"*Tam öyle*! Kelimesi kelimesine. Tanrı'nın bir eylemi. Bondye. Bondye bunu bize kendisi yaptı. O Aziz, elini salladı, tektonik plakalar hareket etti ve benim ülkem acı çekti. Başka hiçbir ülkenin çekmediği kadar acı çekti. En değerli tarihi yerlerimizden bazıları dümdüz oldu, Cathédrale Notre-Dame de L'Assomption da dahil olmak üzere. Bazı çok önemli vatandaşlarımız öldü, Port-au-Prince'in Baş Piskoposu da dahil. Bu nasıl bir tanrıdır ki, kendisine tapılan yerlerden birinde, yeryüzündeki Hıristiyan temsilcilerine bunu yapar? Ben söyleyeyim. Umursamaz bir tanrı. Yarattıkları ile hiç ilgilenmeyen ve hiç düşünmeden, belki farkına bile varmadan onun bir kısmını yerle bir edebilen bir tanrı. Bir tanrının sahip olması gereken sorumlulukların ona hatırlatılması gerek."

"Tamam, bak," dedi Lex. "Tam bir din tartışmasına girecek değilim, çünkü bu bildiğim bir konu değil. Ama aklım karıştı. Bana Baron Samedi'den bahsetmiştin az önce, onun nasıl ölüm Loa'sı olduğundan, benim insanları öldürdüğüm için nasıl onun sağ kolu olduğumdan ya da elçisi."

"*Bu doğru.* Ve?"

"Peki, sen ona tapıyorsun ve ona hizmet ediyorsun. O senin eşin, efendin. Eğer o sadece ölümle ilgiliyse, Bondye'nin de sadece ölümle ilgili olmasında ne var? Burada temel bir çeliş-

ki var. Bondye ve Samedi kesinlikle hemfikirler. Eğer Bondye üç yüz bin insanı öldürürse, Samedi bundan zevk almaz mı? Bu senin Loa'nın keyifle ellerini ovuşturup mutlu olmasına neden olmaz mı?"

Couleuvre memnun olmuş görünüyordu, sanki Lex tam onun istediği soruları soruyormuş gibi. "Çelişki yok. Baron için ölümden başka şeyler de var. O yaşamı da seviyor. Kendi kaçınılmaz ölümünün bilgisi insanı daha değerli ve heyecanlı bir hayat sürmeye iter. Biz ölümün gölgesinde dans ediyoruz, yiyoruz, içiyoruz, sevişiyoruz ve bu şeylerden zevk alıyoruz, çünkü onların sürekli olamayacağını biliyoruz. Ölüm olmadan hayat anlamsız olurdu, ama hayat olmadan da ölüm anlamsız olur. Baron ve karısı Maman Brigitte, bizim ruhlarımızı sırası gelince almaya bakarlar, ama bundan önce kısa hayatımızın mümkün olduğunca kanlı canlı yaşamamızı isterler. Onlar ölümü bir doruk olarak görürler, son büyük eğlence. Onlar için ölüm özel bir durumdur, bir kutlama nedenidir. Ona kayıtsız kalmazlar. Ona karşı ayrımcı ve duygusuz değildirler.

"Ve Bondye öyle."

"Haiti depreminin kanıtladığı gibi. Sonrasında Baron'a ağladım. Dizlerimin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağladım, bana Bondye'nin nasıl böyle bir şey yapabileceğini açıklamasını istedim. Fakat o sadece üzüntü içinde başını salladı ve omuz silkti. O da anlayamamıştı. Bondye, biz ölümlüler için olduğu kadar, Loa için de gizemlidir. Onlar da en az bizim kadar onun davranışlarını anlamaya çalışırlar."

"Bir bomba patlatmak, yüce olanla gerçekten *başbaşa* olma imkânı mı verecek sana?"

Couleuvre omuzlarını silkti: *neden olmasın?* "O bir kitle imha silahı. Bondye de kitle imha tanrısı. Bombanın onun Loa'-

sından sadece biri daha olduğunu söyleyebilirsin. Ve bu benim seçimim değil. Bondye, kendisi meydan okudu, bomba ile. Benim de karşılık vermem gerekti. Geri çekilemezdim. Ben korkak değilim. Senin de bana yardım etmeyi kabul edeceğini umuyorum."

"Ben?" Lex kaşlarını kaldırdı.

"Baron'un adamı. Güçlü yetenekleri ve cesareti olan bir kiralık katil. Baron bana, seni dün gece ziyaret ettiğini söyledi. Senin kurbanlarından oluşan orduya katılmış. Onların ruhlarını izlemiş, uykunda onu sana getirmeleri için onları çekiştirmiş. Onların sana olan açlıkları, nefretleri ve arzuları ile sana doğru çekilmiş. Seni görmüş ve gördüğü şey onu etkilemiş. Anger Reef'e gelip benimle tanışmanı çok istedi. İkimizin iyi bir ekip oluşturacağını hissetti."

Lex'in üzerine tuhaf ve dehşet verici bir his çöktü. Crimson Kodları tarafından saldırıya uğradığı ve hırpalandığı kâbuslar hiç hoş değildi, ama en azından *kendi* kâbuslarıydı.Özeldi. Onları bilmeye kimsenin hakkı yoktu.

Ve şimdi Couleuvre, sadece yirmi dakika önce tanıştığı bir adam, ona ruhunun en derinlerinde gizli olan şeyleri bildiğini açıklıyordu. Bu insafsızca bir samimiyetti. Bir tecavüz.

"Bunun olacağını sanma," diye homurdandı, içindeki garezin sesine yansımamasına çalışarak. "Hiç şansın yok."

"Baron, benim büyümün etkisinin, sen yanımda olunca artacağını söyledi."

"Eğer bu adada bir nükleer bomba patlayacaksa, bu olduğunda etrafta ben olmayacağım."

"Kaçıyor olamazsın. Bununla ilgili hayal kurma. Bombayı *wanga*m ile terbiye ederken neden yanımda olmayasın? Bondye'ye ölümlülerin artık üzerlerine basılacak, dikkatsizce ve sonucu olmaksızın ezilecek karıncalar olmadığını birlikte

gösterebiliriz.Onun saygısını hak ediyoruz."

"Bu bomba nerede?" Lex bir ayağını öne attı, hafif bir yan adım, onu bokor'a birkaç inç daha yaklaştıran bir adım. "Zuvembielerin bütün yolu kazmışlar ama onu hâlâ bulamadın."

"O burada gömülüydü," dedi Couleuvre, çukura bakarak. "Anger Reef rafa kaldırıldığında Amerikalılar bombayı sökmekle uğraşmak istemediler. Onu olduğu yerde bıraktılar, bu kattan aşağı inen dikey bir kuyunun ucunda, gizli bir bölmede. Bu kuyunun üstüne tonlarca beton yığdılar, onu doldurmak için ve gittiler."

Couleuvre konuşurken Lex biraz daha yaklaştı. Tüm bedeni kasılmıştı, hazırdı. Bu onun en iyi şansıydı ve belki de tek şansı. Couleuvre düşünceye dalmıştı, kendinden geçmişti. Bokor'un kalın, güçlü bir boynu vardı. Şah damarı azametli bir şekilde oradaydı. Yarım bir Nelson baskısı, kısa süreli beyin iskemisine neden olarak oradaki kan akışını durdurabilirdi. Otuz saniye içinde soğurdu bedeni. Baskıyı iki dakika daha tutsa geri dönüşü olmayan hipoksik beyin hasarına neden olurdu.

"Bunu internette mi buldun?" diye sordu.

"Loanın, internette bile bulamayacağın kadar çok bilgisi var," diye yanıtladı Couleuvre. "Ve Mösyö Dove?"

Yumruk bir anda ortaya çıkmıştı. Vuruş şiddetliydi ve iyi hedeflenmişti, çok güçlü bir ters vuruş. Altın ve gümüş yüzükler muşta vazifesini görmüştü.

Lex sırtüstü yerdeydi, kafasının içi çınlıyordu. Çenesi hissedilmiyordu, kalın ve şişti.

"Loa aynı zamanda bir adamın niyetleri ile ilgili olarak da seni uyarabilir," dedi Couleuvre. Parmağını şıklattı ve Zuvembie denizciler silkinip tekrar Lex'i yakaladılar. Ölmeyen parmaklar, kollarını tutarken öyle acıttılar ki, sanki kemiğe kadar

girmişlerdi.

"Yazık," dedi Couleuvre. "Sana güvenebileceğimi sanmıştım. Baron da öyle. İkimiz de hayal kırıklığına uğradık." Zuvembie denizcilere şöyle dedi: "Mösyö Dove'u da öbürlerinin yanına götürün. Diğerleri gibi V.I.V.E.M.O.R.T. verilebilir ona da. Bana bir şekilde yardım etmezse, başka şekilde eder."

34

HAPİSTEN KAÇIŞ

ZUVEMBİE DENİZCİLER, Lex'i tekrar sürükleyerek eksi 2 katına getirdiler. Karşı koymaya çalışmadı bile. Couleuvre'un yumruğunun etkisiyle hâlâ sersemlemiş haldeydi. Hiç bu kadar şiddetli bir yumruk yediğini hatırlamıyordu. Düşünceleri dağılmıştı, beyninde pachinko topları vızıldıyordu sanki. Bakarken odaklanamıyordu.

Bir çeşit depo odasına kabaca savruldu. Bir kapı çarpıldı. Etrafında sudaki kabarcıklar gibi sesler vardı. Yavaş yavaş sesler anlam kazandı.

"... Lex? Lex?" Albertine. "Konuş benimle."

"Of! Kahretsin!" Sallanarak doğruldu, dalgalı denizlerdeki bir teknede gibi hissediyordu kendini.

"Sakin ol. İyi misin?"

"Neredeyse."

"Couleuvre ile yapacağın küçük sohbetin serbest ve adil bir görüş alışverişi olacağını sanıyordum," dedi Buckler.

"Kulağımı büktü. Beni düzeltmeye çalıştı. İyi bir tane geçirdi." Lex, çürümüş ve incinmiş çenesini inceledi. Kırılmamıştı, ama bu denenmemiş değildi. Diliyle dokununca bir azı dişi sallanıyordu. "Farz et ki ben arandım. Onu öldürmek için hamle *yapıyordum*."

"Ona vurdun mu?" dedi Morgenstern.

"Evet, ama herif onu gördü. Sanki bir çeşit altıncı hissi var gibi. Loanın onu uyardığını söyledi." Lex odaya bakındı, üst üste konmuş raflar vardı, içinde de tüm üsse yetecek kadar katlanmış çarşaf. Bir kısmı Tartaglione ve Pearce için geçici bandaj olarak kullanılmıştı. "Savaş alanı pansumanı. Sen mi yaptın?" Lex bu soruyu Morgenstern'e sormuştu, o da onaylarcasına başını salladı. "Nasıllar?"

"Tartag şikayet ediyordu ve mızmızlanıyordu, bu yüzden iyi olduğunu biliyoruz."

"Tam buradayım," diye karşı çıktı Tartaglione. Başı bir el havlusundan yırtılmış şeritlerle kısmen mumyalanmış gibiydi. "Hakkımda burada değilmişim gibi konuşmayın."

"Biz hep sen burada değilmişsin gibi davranmaya çalışıyoruz," dedi Sampson. "Bu hüsnükuruntu."

Tartaglione orta parmağını kaldırdı. "Anamı."

"Ya Pearce?" diye sordu Lex.

Morgenstern'in ifadesi herşeyi belli ediyordu: *iyi değil.* Pearce, omzu sarılı halde ve beline kuşak gibi dolanmış kan içindeki bir çarşafla yerde yatıyordu. Baygındı.

"Süpürge sopasını çıkardım ve kanamayı durdurabildim, ama içinde neyin delindiğini söyleme imkânı yok. Eğer bağırsaklarından bir kısımsa, peritonit olabilir ve bunun sonunun ne olduğunu biliyorsun. Acilen doğru düzgün bir tıbbi yardıma ihtiyacı var."

"Yani hepimiz iyi haber bekliyoruz," dedi Buckler. "Coule-

uvre'un oyunu neymiş? İpucu var mı?"

Lex, eksi 3 katında gördükleri ile ilgili özet bilgi verdi. Söyledikleri hüzünlü bir sessizlikle karşılandı, Tartagalione sessizliği böldü. "Öyleyse konuya gelelim. Hiç silahımız yok. Hepimiz öldürüleceğiz ve beyinsiz kölelere dönüşeceğiz. Ve Couleuvre yakında nükleer bir silah patlatacak, dini açıdan caiz bir şey yapıyor gibi. Ah, bu harika! Harika! Boku yedik demek, bu sözlük anlamıyla."

"Tartag," dedi Sampson, "Seni kardeşim gibi severim, ama hemen cozutmayı bırakıp adam olmazsan, o başındaki Hintli türbanı benzeri kahrolası şeyi çözüp seni boğmak için kullanacağım."

"Teşekkürler dostum. Desteğine güvenebileceğimi bilmek güzel."

"Her zaman."

"Ama ben ciddiyim. Ne halt edeceğiz? Teğmen? Biriniz bir şey söyleyin."

Albertine çekingen bir şekilde elini kaldırdı. "Sanırım zuvembieleri nasıl durduracağımızı biliyorum."

"Ne, ciddi misin?"

"Hadi," dedi Buckler.

"Couleuvre güçlü bir büyü kullanmış, ayrıca Seidelmann'ın formülünü de hesaba katmamız gerek," dedi Albertine. "Bu bilinmeyen bir faktör. Böyle bir şeyi daha önce hiç denemedim. Ama bir zuvembie, aslında zoraki bir köledir. İçinde bir ruh vardır, serbest kalması gerekirken hâlâ bedene bağlı bir ruh; bedeni onun emirlerini yerine getirecek şekilde zorla Couleuvre'a boyun eğdirilmiş bir ruh. Ben kendi *vodou*'mu, o ruhu serbest bırakmak için kullanabilirim, bu sayede onun bağlı olduğu Zuvembie etkisiz hale gelir, bilgisayarın hard diskini çıkarmak gibi bir şey. Ama bu tek tek yapılmalı. Birey-

sel olarak, toplu olarak değil. Bu iş için bir *toz* hazırlamam gerekiyor."

"Ve işe yarayacak öyle mi?"

"Emin değilim. Elimde gerekli malzemeler var ve ne yaptığımı biliyorum, fakat..."

"Boşver. Bu bir plan. Tek planımız. *Bir şey* denememiz gerek. Ne bekliyorsun Miz Montase? Çabuk ol."

ALBERTINE bir *lave tet* yapmakla işe başladı; bu, onun azmini arttırmak, kötü enerjiyi uzaklaştırmak ve onu kişisel Loa'sı ile daha yakın bir uyum içinde sokmak için tasarlanmış bir yıkama ritüeliydi. Başına içinde bitkileri beklettiği bir sudan serpti. Aynı zamanda ilahi söylüyordu ve saygıyla eğiliyordu.

Sonra Loa'sına dua etti, bunu yaparken keçeli kalemle yere esrarlı bir şekil çizdi. Bu bir haç işaretine benziyordu, onun üç *vodou* eşinin ismiyle yazılmıştı:

D
ERZULIE FREDA
M
B
A
L
LOKO
A
H

Bir süre derin meditatif trans içinde ona baktı.

Son olarak çantasından çıkardığı bazı tozları bir kaseye ko-

yup işaret parmağı ile karıştırdı. Bunu küçük kapaklı şişesinden boşaltırken, her birinin isimlerini ve özelliklerini mırıldandı. "Eğilen Toz; cadıları bozguna uğratır. Sarı Sakız Tozu - lanetleri bozar. Zorlu Toz; itaate zorlar. Galip Gelen Toz; bir kişinin amaçlarına ulaşması için önündeki engelleri kaldırır." Bu bir sürü toz karıştı ve Albertine bunları kadife bir kesenin içine boşalttı. Kesenin ağzını büzme ipi ile bağladı.

"Tamam," dedi. "Hiçbir şey için söz vermiyorum, ama..."

"Ama hiçbir şey," dedi Buckler. "Elimizde zuvembieleri nakavt edecek toz var ve bunu kullanacağız. Soru şu ki, bunu *nasıl* kullanacağız. Couleuvre'un küçük ordusuyla karşılaşmak akıl kârı değil. İki kişi eksiğiz ve elimizde bir çakı bile yok. En iyi oyunumuz ayakta savaşmak değil, taktik bir geri çekilme olabilir. Bazılarımız buradan çıkıp destek çağırmalı."

"Bazılarımız?" dedi Lex.

"Özellikle sen, Albertine ve Sampson. Sadece siz üçünüz. Çabuk hareket ediyorsunuz, dikkat çekmiyorsunuz, sorun olunca iyi idare ediyorsunuz ve hızlı koşuyorsunuz. Uçağa binin ve hızla uzaklaşın. Havalanınca, Sampson kısa dalgadan birilerini bulabilir ve yardım isteyebilir.

"Ama ya sen?"

"Biz yaralıyız ve kimseyi arkada bırakmayacağım," diye kesin bir şekilde konuştu Buckler.

"Ama patron..." diye başladı Tartaglione.

"Senin gibi bir moronu bile, Tartag."

"Çok tatlı konuşuyorsun."

"Ve tıp personeli Morgenstern burada kalıp Pearce ile ilgilenmeli."

Morgenstern gözünü bile kırpmadı, sadece onaylarcasına başını salladı. Lex, ekibinde sağladığı korkusuz sadakate hayret etti. Ekip 13 askerleri uyumsuz tiplerdi ve teğmenleri ise

en uyumsuzlarıydı. Belki de bu yüzden ona bu kadar saygı duyuyorlardı.

"Kapı şimdi kilitli değil," dedi Buckler. "Ama dışarıda dikilen dört Zuvembie var. Couleuvre herhalde bunun, ihtiyacı olan tek güvenlik önlemi olduğunu düşünüyor. Couleuvre, bizim yeterince dayak yediğimizi ve burada çömelip ölmeyi bekleyeceğimizi düşünüyor olmalı. Bu *sahte* şahin orospu çocuğuna yanıldığını göstermeye ne dersiniz?"

ZUVEMBİELER, KORİDORDA yarım daire şeklinde dizilmişlerdi, bu sayede depodan birisi çıkacak olursa, onu yakalamaya hazırdılar. Kaçış hızlı, çetin ve iyi zamanlanmış olmalıydı. Buckler ve Morgenstern onların dikkatini çekerek, Lex, Albertine ve Sampson'ın kaçmalarını sağlayacaklardı.

"Bu ölmeyen orospu çocuklarını çözdüm," dedi Buckler. "Onlar efendilerinin emirleri karşısında otistik gibi davranıyorlar. Eğer bu odadan dışarı adımımızı atmazsak, bir şey yapmayacaklar. Ama adım attığımız anda, *bam,* bizi yakalayacaklar. Bunu kendi çıkarımıza kullanabiliriz."

Hazırlandılar, kapıya doğru sıralandılar, Morgenstern ve Buckler öndeydi.

"Dove?" dedi Buckler.

"Evet?"

"Bunları hallettik, şimdi oturup seninle konuşmamız lâzım. Senin bilmediğin ve bilmen gerektiğini düşündüğüm bazı şeyler var."

"Merakla dinliyorum."

"Senin yerinde olsam merak etmezdim ahbap. Hoş bir ateş hattı anısı değil. Ve Sampson?"

"Teğmen?"

"Eğer bunu hepimiz *başaramazsak,* sonraki Ekip 13'ün başı sen olacaksın."

"Aman Tanrım!"

"Evet, zehirli kadeh. Askerlerini iyi seç. Ben bunu yaptığımı biliyorum."

Buckler, kapı kolunu tuttu ve açtı. Dışarıda zuvembieler uykudan uyanmış tipler gibi bakıyorlardı. Kapı ağzında sağlam bir duvar oluşturacak şekilde toplanmışlardı.

"Hey, sizi iğrenç pislikler," diye alay etti Buckler. "Bu hapisten kaçış. Bilin diye söylüyorum."

Zuvembieler baktılar.

"Bir dakika içinde eşiği geçeceğiz. Bizi durdurmak mı istiyorsunuz? Elinizden geleni ardınıza koymayın."

Morgenstern'in elinde bir çarşaf vardı, uçları yumruklarına dolanmıştı ve aralarında bir düğüm sallanıyordu.

"Benim işaretimle," dedi Buckler. "Üç. İki. Bir. Hadi!"

O ve Morgenstern, kendilerini kapının dışına ittiler. Buckler, zuvembielerden birine omuz vurdu, bu da duvarda bir delik oluşturdu. Morgenstern eğildi, ivmesini arttırdı, bir beyzbol oyuncusu gibi. Çarşafı başka bir zuvembienin ayak bileğine geçirdi ve onu birden çekerek yaratığı yere düşürdü.

Lex ve Albertine arkadan koştular. Albertine, *toz*undan bir parçayı çukurlaştırdığı eline almıştı. Bir Zuvembie önünü kestiğinde tozu doğrudan üstüne üfledi.

"Çık artık!" diye bağırdı. "Serbestsin. Damballah seni zorluyor. Bu bedeni bırak ve dinlenmeye git."

Zuvembie şoke oldu, tozlu yüzünü elledi. Gözleri çılgınca hareket etti. Bir anda onu ve onun gibileri karakterize eden boş acımasız ifade gitmişti. Zuvembie kararsızdı, içsel bir çatışma yaşıyor gibiydi.

Sonra şeytani sarı bakışı değişti. Kavrayış geldi. Bir an için,

çok küçük bir anda, sanki görülür şekilde insana dönüştü, boş bir kabuk değildi artık, ama bir insandı. Lex, onun rahatlamış, hatta minnettar göründüğüne yemin edebilirdi.

Sonra Zuvembie bir et çuvalı gibi yere devrildi. Dümdüz yere düştü, hareketsizdi, tamamen eylemsizdi. Ölüydü. Ama ölmeyen ölü değil. Yaşayan ölü değil. *Ölü* ölü.

Albertine'nin başarısını kutlayacak vakit yoktu. Sampson, onu ve Lex'i arkadan yakaladı ve onları koridor boyunca sürükledi, bir yandan da bağırıyordu, "Bön bön bakmayın. Hadi gidelim!"

Kalan üç zuvembieden ikisi dönüp onların peşine düştüler. Morgenstern'in düşürdüğü üçüncüsü, onunla kavgaya dalmıştı. İkisi yerde debeleniyorlardı; zuvembie, Morgenstern'in bacaklarını sıkıştırmıştı, Morgenstern kendisini kurtarmaya çalışıyordu.

"Hey, aşağılık herifler!" diye bağırdı Buckler, kollarını sallayarak. "Ya ben? Beni unutmayın."

Bir zuvembie, üç kaçağın peşinden gitmeye devam etti. Diğeri döndü ve Buckler'a doğru gitti. Buckler ise yana açılmış kollarıyla sıvıştı.

Lex hızlandı, Albertine'yi de sürükleyerek. Arkalarından acı bir çığlık yükseldi. Lex arkaya baktı ve Morgenstern'in Zuvembie tarafından boğulmakta olduğunu gördü. Zuvembie onun üstündeydi, gülünç bir şekilde misyoner pozisyonundaydı. Morgenstern onu yumrukladı. Zuvembie onun ön kollarını tuttu ve çaba harcamaksızın yana büktü, tam dirseğin üzerinde çıtırdattı.

Morgenstern'in çığlığı, öfke ve acı içindeki bir homurtuya dönüştü. Zuvembieye üç kez hızlı bir şekilde kafa attı, alnı ile onun burnunu parçaladı. Zuvembie de bir çeşit karşılık verdi ve alnını Morgenstern'in yüzüne çarptı. Darbe öyle şiddetliydi

ki, Morgenstern'in göz yuvarlarından birini yerinden çıkardı.

Morgenstern buna rağmen mücadeleye devam etti, zuvembieyi dizleriyle ve hatta dirsekleriyle hırpaladı, her iki dirseğinde de hem radius hem ulna kemiğindeki acıya rağmen. Buckler ona ulaşmaya çabalıyordu, ama onun da baş etmesi gereken kendi zuvembiesi vardı. Zuvembie ona yüklenmeye devam ediyordu, o da kurtulmaya çalışıyordu.

Sampson topalladı. İki arada kalmıştı. Geri dönüp ekip arkadaşına yardım etmek istedi, ama kendisine önceden verilmiş olan emirler vardı. Ayrıca üçüncü Zuvembie denizcilerden biri yaklaşıyordu. Onu neredeyse yakalamıştı.

"Aman Tanrım," dedi istemeye istemeye. "Bu adil değil." Lex ve Albertine'nin arkasından gitmek için acele etti, omzunun üzerinden çaresiz son bir bakış fırlatarak.

Morgenstern acı içinde ve meydan okuyarak son bir çığlık attı ve üzerindeki saldırgan, onun yüzüne meteor gibi şiddetli bir yumruk attı. Kemiklerin kırılma sesi, bir baltanın ağaç kesmesi gibiydi.

Lex ve Albertine köşeyi döndüklerinde, koridorun aşağısından Buckler'ın sesi duyuldu. Dehşet içinde, berbat bir çığlıktı "Hayııır!!!"

KOŞMAYA DEVAM ETTİLER. Sampson gücenmiş halde arkalarından geliyordu, *onun* arkasında da denizci Zuvembie vardı, inatla takip etmekten vazgeçmiyordu. Profesör Seidelmann'ın cesedinin etrafından dolandılar. Bıraktıkları silahları kaldırılmıştı, hiçbir yerde görünmüyordu. Lex onlara bakmak için zamanları olmasını istedi bir an için. Elinde bir silah olmasına, o anki kadar ihtiyaç duymamıştı.

Merdivenlere giden kapıya ulaştılar. Sampson geride kal-

mıştı. Çoğu iri adamlar gibi, o da hızlı bir koşucu değildi. Zuvembie neredeyse ona dokunma mesafesine gelmişti. Parmakları yakasına yapıştı ve onu çekip durdurdu. Sampson yaratıkla yüz yüze gelmek için döndü.

"Ah, hayır, sen misin? Bu Morgenstern için." Zuvembieye defalarca vurdu, ağır siklet bir boksör gibi sert bir şekilde. Her ne kadar bu onun için tüylü toz alıcı ile vurulan bir fiske gibi olsa da.

Albertine, Lex'den ayrıldı. *Toz*undan biraz daha aldı avucuna. Bunu bir bulut halinde zuvembieye fırlattı, önceki büyülü sözlerini tekrarladı.

Yine bir anlık bir akıl karışıklığını, bir anlık bir berraklık izledi.

Yine ani ve tam bir çöküş, ölüm meleğinin gecikmiş olanı ve kendi hakkı olanı geri istemesi.

Sampson, zuvembienin bedenine bakıyordu ve nefes nefese kalmıştı, sonra Albertine'ye döndü.

"Sen," dedi, "mucizeler yaratıyorsun, aynı zamanda da tanıdığım en seksi kadınsın. Lütfen bana bekâr olduğunu söyle. Bebeklerimi yapmak için seni istiyorum."

Albertine, Lex'in olduğu yere doğru bir bakış fırlattı.

Sampson başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de denemek suç değil."

MERDİVENLERİ ÇIKTILAR. Eksi 1 katı, tamamen boş görünüyordu. Yine de temkinli bir şekilde ilerlediler. Bu görevde, rahat davranmaya izin veremeyecek kadar çok şey ters gitmişti.

Asansör belli belirsiz göründü.

Lex, Sampson'a "Tırmanabilir misin?" diye sordu.

"Bok gibi. Bana baksana. Ben çevik olmak için yaratılmamışım. Ya sen?"

"Asansör şaftı, direklerle ve bağlantı kirişleri ile yukarı kadar uzanıyor. Çocuk oyuncağı değil, ama sanırım yapabilirim. Yukarı çıkarken yanımda bir ip taşıyacağım, senin ve Albertine'nin çıkması için bağlayacağım."

"Harika. Öyleyse iyiyiz." Ama Sampson'ın ifadesi acıydı.

"Ne olursa olsun, ben Morgenstern için üzgünüm."

"Benim kadar üzgün olamazsın. Morgenstern iyi bir insandı."

"Bizim kaçabilmemiz için hayatını feda etti."

"Evet, öyleyse şansımızı kaçırmayalım."

Sampson bunu söyledikten az sonra asansörün açık kapılarından birinden bir kişi çıktı.

"Wilberforce?" dedi Albertine.

"Wilb?" dedi Lex. "Neden..?"

Wilberforce başını öne eğdi. Omuzları utanç içinde düştü. "Üzgünüm," dedi. "Bu benim hatam değil."

Arkasından iki adam geliyordu.

Bunlar Garfield, 'Zargana' Finisterre -güneş gözlükleri yine kazınmış kafasına takılıydı- ve hiç azalmıyor görünen yardımcılarından biri.

İkisi de tabancalıydı ve tabancalar, arkadan Wilberforce'a doğrultulmuştu.

Zargana, Lex'e güldü.

"İyi, iyi, iyi," dedi. "Kolay oldu. Benim işlerimin içine etmeye devam eden beyaz adama bakmaya geldim ve ilk bulduğum ne oldu? O ve onun orospu Voodoo cadısı, yanlarında da daha önce hiç görmediğim bir şişko pislik. Hey hey, bu benim şanslı günüm."

Silahı Lex'e doğrulttu.

"Ve senin de *şanssız* günün olacak."

35

KARAR VERMEK İÇİN BEŞ SANİYE

"WILB?" DEDİ LEX. "Lütfen onları buraya senin getirmediğini söyle. Bizi satmadığını."

"Hayır!" Wilberforce heyecanla cevap verdi. "Asla dostum. Bunu asla yapmam."

"Öyleyse nasıl..?"

Finisterre'nin gülüşü genişledi ve acımasızca zevk duymaya dönüştü. "Tek kelime, casus. Alıcı verici. Kendi arabamdaki LoJack. Dün gece Virgil'den onu arabamdan alıp Wilberforce'un uçağına takmasını istemiştim, sizin hiç bakmayı akıl edemeyeceğiniz flotörlerden birinin içine. Bir yerlere gitmeyi planladığınız açıktı. Virgil bana neresi olduğunu söyleyemedi, ama sizi oyuna getirmek için bir yolum oldukça bilmeme gerek de yoktu. Başka bir deniz uçağı kiraladım, GPS'i açtım ve bak şu işe, burada, bu var olduğundan bile haberim olmayan küçük boktan adada tekrar bir araya geldik." Etrafına çabucak göz gezdirdi.

"Burası da neresi lan? Bir çeşit hapishane mi?"

"Hiç olmak istemeyeceğin bir yer," dedi Lex.

"Silahımı sana doğrultmuşken mi? Öyle sanırım."

"Dove, kim bu pezevenk herif?" diye sordu Sampson.

"Sanki bana doğru bir Desert Eagle doğrultmuş da, götünü yere indirmemi engelleyecekmiş gibi konuşuyor..."

"Bırak ben halledeyim," dedi Lex. "Dinle Finisterre. Benimle kanlı bıçaklısın, tamam, anlıyorum. Ama anlamadığın şey şu, bizim başımız ciddi belada. Hepimizin. Eğer bu adadan derhal gitmezsek, çok nahoş şeyler tarafından saldırıya uğrayabiliriz. Daha kötüsü: Hepimiz nükleer bir patlamada buhar olabiliriz."

"Nahoş şeyler? Nükleer patlama?" Zargana gülerek kükredi. Yardımcısı da ona katıldı, görev duygusuyla, dalkavukça. "Evet, doğru. Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Adam yalan söylemiyor," dedi Sampson.

Finisterre'nin yüzü öfkeyle kasıldı. "Saçmalık. Bu boş lafların hiçbirine kanmayacağım. Paçanı kurtarmak için istediğin kadar saçmala Dove."

"Tamam. Bana inanma o zaman. Bu senin hakkın. Ama ben o asansör şaftından yukarı tırmanacağım, ister beğen, ister beğenme."

"Ah, öyle mi?" Finisterre ateş etti. Mermi, Lex'in kulağını sıyırdı. Sesi eşek arısının vızıltısına benziyordu, sonra koridorun ilerisinde bir duvardan sektiğinde yınlama sesi duyuldu. "Bir sonrakini kafana sıkacağım. Ya da onunkine. Leroy?" Yardımcısı, patronundan aldığı işaretle silahını Wilberforce'un şakağına dayamıştı. "Belki kendin için korkmazsın Britanyalı, ama ya arkadaşın için? Bu başka bir mesele."

"Lex," dedi Wilberforce. Bu hem özürdü, hem de yalvarma.

"Durumu anlamıyorsun," dedi Lex, Zargana'ya.

"Evet, anlıyorum. Seni köşeye sıkıştırdım, durum bundan ibaret."

Lex başka bir yol denemeye karar verdi. "Öyleyse, para. Sana iyi bir para ödeyebilirim. Yarım milyon Manzanilla doları, nasıl? Sadece Wilberforce'un gitmesine izin verirsen ve bizim de geçmemize."

"Şimdi de bu aşağılık herifle anlaşma mı yapıyorsun?" dedi Sampson.

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

"Para," dedi Finisterre. "Bu, bende zaten fazlasıyla olan bir şey. Ayrıca, bana nasıl ödeme yapacaksın? Çek almam ve yanında o kadar nakit taşıdığını da sanmam."

"Parayı ödeyeceğime dair garanti veririm. Manzanilla'ya döner dönmez."

"Yani bu bir söz mü, hah?" Finisterre gürleyen kahkahalarından birini daha attı. "Annem, sözler hakkında ne derdi biliyor musun? Rüzgârdaki çişten bile daha değersiz olduğunu. Bu, özellikle senden gelenler için geçerli Dove. Bana borcunu sökülmektense yüzüme tükürmeyi tercih edersin. Sorun şu, biz para konusunu geçtik, sen ve ben. Çoktan geçtik. Konu artık borçlar ya da faizli borçlar ya da bunun gibi şeyler değil artık. Konu senin, adamlarımı hastanelik etmen, morga göndermen ve benim sorunsuz işleyen günlük işlerime burnunu sokman. Bu bir kan davası." Silahı ileri geri salladı, kendisi ile Lex'in arasında hayali bir çizgi çizercesine. "Bu hesapları dengeleyecek sadece bir ödeme şekli var."

"Ona saldıralım," diye mırıldandı Sampson.

"Hayır," dedi Lex. "Wilberforce, biz yarı yola gelmeden ölür."

"Tabii, üstüne bir de ikramiye almaya karşı gönülsüz değilim," diye ekledi Zargana. Albertine'ye bakıyordu. "Ödül

olarak şuradaki tatlı şey güzel olurdu. Wilberforce'un kuzeni, öyle değil mi? Çok hoşsun güzelim. Seni panpam Küçük Garfield ile tanıştırmaktan memnun olurum. Ah, o kadar da küçük değil, ne dediğimi anladıysan."

"Bana elini sürersen," diye uyardı Albertine, "Küçük Garfield'ını bir daha asla göremezsin."

"Bu beni aşağılamak için miydi? Senin kodaman Voodoo mambolarından biri olduğunu biliyorum. Bacağını kırdığın adamım senin doğaüstü güçlerin olduğuna yemin ediyor. Belki var, belki de yok. Ama henüz yerde yatan ve götüne on inçlik sik girmiş bir kadının bu konuda bir şey yapabildiğini görmedim. O anda iki seçeneği vardır, ya inler ya da bağırır ve açıkçası hangisini yaptığı umurumda olmaz. Benim için fark etmez. Bağırma bir çok açıdan daha iyidir. Bu, daha çok söğüşlediğim anlamına gelir."

"Ah, çok da kibarmışsın," dedi Sampson. "O sekiz topluk kafanı kırılana kadar duvara çarpmak hoş olurdu."

"Seninle tartışmıyorum Amerikalı," dedi Finisterre, bir anda mantıklı ve hoş konuşmaya başlayarak. "Sen, dostum, gitmekte serbestsin. Asansörde asılı bir ip bulacaksın. Ona tırmanıp gidebilirsin. Benim işim Dove ve Wilberforce ile ve onun kuzeniyle ve açıkçası tercihim, hiç tanık olmaması."

"Herhalde beni bir moronla karıştırdın. Yanından geçer geçmez beni arkamdan vurursun."

"Yapmayacağımı söyledim."

"Belki bu teklifi kabul etmelisin Sampson," dedi Lex. "Sadece birimiz yukarı çıkabiliriz ve bu pekâlâ sen olabilirsin. Özellikle de sen tam olarak kime acil durum uyarısı yapacağını biliyorsun."

"Bu aşağılık herife inanmıyorsun değil mi? Bu herifi tanımıyorum bile ve sana şimdiden, onun kaypak bir çıngıraklı

yılan olduğunu söyleyebilirim. Ona on üç yaşındaki yeğenime göz kulak olması için bile güvenmem, beni bırakmasına mı güveneceğim?"

"Eğer bir kız adet görecek kadar büyükse, başka işlere de yarayabilir," dedi Finisterre ve Leroy da kıs kıs güldü.

"Bunun senin durumuna bir faydası yok mankafa," diye homurdandı Sampson.

"Hayır, bu doğru, Bay Amerikalı. Ama teklifim hâlâ geçerli. Ya sana karar vermek için sınırlı bir süre verirsem? Son mühlet, zihni odaklamak için her zaman iyidir. On saniye, başladı" -Patek Philipp Nautilus marka saatine baktı- "şimdi."

Lex "Git," diye Sampson'ı acele ettirdi. "Bize bu şansı Morgenstern verdi, hatırladın mı? Sen kendin bu fırsatı kaçırmak istemediğini söylemiştin. Finisterre san tırmanman için ip bile sağlıyor."

"Ya beni vurursa?"

"Beş saniye," dedi Finisterre.

"Garip olan ne biliyor musun, bence bunu yapmayacak. O dürüst biri olmayabilir, ama onurlu biri, kendi açısından. Ve kabul etmek gerekir ki, seni gidince vurmasa bile, kalırsan vurabilir."

"Yani kaybedecek neyim var?"

"İki," dedi Finisterre. "Bir. Süre bitti. Tamam, ne olacak?"

"Pekâlâ," dedi Sampson. "Lanet olsun, peki. Yukarısı."

"İşte. O kadar da zor değilmiş, yanılıyor muyum?"

"Ama yemin ederim, eğer bir sakatlık yaparsan, köpek etine dönüşürsün."

"Tanrı benim şahidim gibi kabul et," dedi Finisterre ve bu samimiyetini haç çıkararak gösterdi.

"Şunu da belirteyim, ben şişko değilim. Bunlar kas."

"Özür dilerim. Hakaretimi geri aldım."

Sampson döndü ve ciddi bir şekilde Lex'e baktı. "Bu pisliği temizlemenin bir yolunu bulacaksın değil mi? Albertine, Wilberforce, onlar siviller. Bu onların dünyası değil, bizim dünyamız ve burada yerleri yok. Onlara göz kulak olacağına dair söz var bana."

"Kesinlikle. Ve karşılığında sen de *Puddle Jumper*'ın radyosundan yardım isteyip Anger Reef'e yüz tonluk bir cehennem getirmeye söz ver."

"Tamam."

Finisterre sabırsızca el salladı. "Hadi. Acele edelim. Ellerim kaşınıyor, artık Dove ile başlamak istiyorum. Ama işini bitirmek için değil Britanyalı. Ah hayır. Ölümün uzun ve kötü olacak ve ben her anının tadını çıkaracağım."

Sampson hazırlandı. Omuzlarını dikleştirdi ve asansöre doğru yürüdü, gözü Finisterre'ye dikiliydi ve özellikle de onun silahına. Zargana en küçük bir döneklik işareti gösterirse, tetik parmağının en küçük bir kıpırtısı duyulursa, Sampson korunmak için eğilecekti. Ve eğer mermi hedefi vurmazsa, kavga başlayacaktı.

"Hayır."

Bu ses koridorun uzaktaki ucundan geldi ve bu bir itirazdan ziyade, uysal bir iç çekme sesiydi.

Papa Couleuvre göründü, yanında zuvembielerle. Arkasından gelen başka zuvembieler de vardı.

"Bu herifler de neyin..." diye başladı Finisterre, ama Couleuvre onun cümlesini bitirmesine izin vermedi.

"Hmmm, Baron'un adamlarından biri daha," dedi, ona bir göz atarak. "Neredeyse bir kulüp kurduk sayılır."

Finisterre silahını salladı, bokor'a doğrultarak. "Orada kal."

"Yoksa ne?" dedi Couleuvre sakin bir şekilde. "Vuracak mı-

sın?"

"Beni kızdırma."

Couleuvre bir el işareti yaptı. Zuvembieler öne doğru hızlandılar.

"Kaçış sona erdi," dedi, Lex'e ve diğer kaçaklara dönerek. "Cesur bir girişim, bedeli ağır, ama başarısızlığa mahkûm. Tüm bu direnme ve aksama, sabrımı taşırdı. Değerli zamanın kaybı."

"Bu şeyler de *ne*?" diye sordu Finisterre. Zuvembieler yaklaştığında o, Leroy ve Wilberforce onları yakından gördüler ve gördükleri şey onları şaşkınlık ve içgüdüsel bir korku içinde bıraktı.

"Sizin de olacağınız şey," dedi Couleuvre, "sadece birkaç dakika içinde."

Bundan sonra olanların tahmin edilmesi zordu. Finisterre ateş etti. Leroy ateş etti. Zuvembieler yürüyerek geçtiler, yaralanmışlardı ama etkilenmemişlerdi. Birkaç dakika içinde iki sahtekârın hakkından geldiler. Finisterre ve Leroy ellerindeydi; Wilberforce da öyle.

Lex teslim oldu, Albertine de öyle. Sampson asansöre öyle yakındı ki, özgürlükten sadece birkaç yarda uzaktaydı, ama o da teslim olmaktan başka seçenek göremedi.

"*Tamam,*" dedi Couleuvre memnun bir şekilde. "Sayıca az ve yenilmiş olduğunuzu anlamanız akıllıca bir davranış. Kadere karşı gelinmez."

Lex bu kadar şanssız olmalarına inanamıyordu. Zargana tam o sırada gelmeseydi, kaçan grup belki de şimdi yukarıda olacaktı, zodyaklara doğru kumsalı geçiyor olacaktı. Amaçlarına ulaşacaklarını sanmışlardı. Ama şimdi...

Artık gerçekten bir umut var gibi görünmüyordu.

36

LAB 1 VE LAB 2'DE

LABORATUVARLARA GÖTÜLMÜŞLERDİ. Lab 1 ve Lab 2, eşit olmayan şekilde ikiye ayrılmış tek bir odaydı aslında, aralarında yarı-camdan bir bölme vardı. Lab 1, biyoteknolojik araç gereçlerle doluydu -santrifüj, elektron mikroskobu, inkübatör, modüler sıvı tutucu, ısı döngüleyici, koruyucu hazne- Lab 2'nin alanı ise daha küçüktü, içinde sıra halinde dizilmiş yarım düzine çelik sedye vardı.

Bölmenin camlarından birinde bir mermi izi vardı. Dağılmış olan araç gereçlerin çoğu kırılmıştı. Kurumuş koyu renkli kan izleri, yerde çapraz çizgiler oluşturmuştu ve duvarlarda kabuklaşmıştı.

Burası V.I.V.E.M.O.R.T.'un ilk kez kullanıldığı yerdi, Couleuvre'un üs personelini katletmeye başladığı yer de burasıydı.

Esirler grubu bölünmüştü. Albertine, Wilberforce, Finisterre ve Leroy, Lab 1'e gönderilmişti. Couleuvre zuvembiele-

rine onların el ve ayak bileklerini elektrik teli ile bağlatmıştı, sonra da kalan parçalar daha fazla elektrik teli ile odadaki sabit demirbaşlara bağlanmıştı. Albertine'nin omuz çantası alınmıştı.

"İkinci kez hata yapmamak için," dedi Couleuvre, çantayı yüksek bir rafa -kaçak eşyaya- koyarak. "Sizden, daha fazla küçük sinsi mambo oyunu istemiyorum bayan."

Lex ve Sampson bağlantı kapısından Lab 2'ye geçmişlerdi. Sedyelerin dördü doluydu. Buckler ve Tartaglione ikisinde yatıyordu. Baygın Pearce da başka birinde yatıyordu. Dördüncüsü ise Morgenstern'in cesedini taşıyordu, yüzü öyle kötü hale getirilmişti ki, tanınmayacak haldeydi. Hâlâ yaşayan üç Ekip 13 askeri, sedyenin kenarına tutturulmuş deri iplerle bağlanmışlardı.

"Ve burası da tehlikeli tipleri koyduğumuz yer," dedi Couleuvre.

Zuvembieler, Lex ve Sampson'ı yedek sedyelerde yatmaya zorladılar. İkisi de direndi, ama zuvembielerin olağandışı üstün güçleri karşısında bu boşunaydı. Çok kısa süre içinde bağlanmışlardı bile. Lex, manşetlerden ve kayışlardan kurtulmaya çalıştıysa da hiç gevşemediler, bir inç bile açılmadılar. Lex sıkı bir şekilde bağlanmıştı.

Çaresizlik acı vericiydi. Lex kendini savunmasız ve sanki iğdiş edilmiş gibi hissediyordu. Artan bir panik hissetti, kendisini sakinleştirmeye çalıştı, zihnini açık tutmaya, kontrolünü kaybetmemeye. Daha bitmemişti. Görünen manzara kötüydü, ama yaşadığı sürece, zihni hâlâ çalıştığı sürece, her zaman için durumu değiştirme şansı vardı.

Couleuvre, Lex'e ve Ekip 13 askerlerine "Şimdi orada kalın ve uslu olun," diye talimat verdi. "Uzun sürmeyecek. Önce öbürleri ile ilgileneceğim, sonra size geleceğim."

"Hayır!" diye bağırdı Lex. "Onları rahat bırak!" Onun düşündüğü tabii ki Albertine ve Wilberforce'du. Finisterre ve Leroy ile ilgilenmiyordu bile.

Couleuvre onu duymazdan geldi, önemsemez şekilde elini sallayarak Lab 2'den çıktı. Bokor, Lab 1'e geldiğinde, buzdolabından küçük şişelerin bulunduğu tepsiyi getirdi ve sterilize şırıngaları ambalajlarından çıkarmaya başladı.

Lex boynunu uzatarak, aradaki camlardan olanları zor da olsa görebiliyordu. Albertine ve Wilberforce'un yüzlerine yer etmiş olan korku, onda da adrenalin salgılanmasına neden olmuştu. Kendisini bağlayan tellere karşı koymaya çalıştı, vahşice, körlemesine, her bir siniri gerilmişti, her bir kası zorlanmıştı. Kulaklarına kan akmaya başladı. Boğazından gelen hayvansı iniltinin farkındaydı, sessiz ve öfke dolu bir uluma, bu ses kendisine bile insan sesi gibi gelmemişti. Az sonra tükenmişti. Sedyenin soğuk ve sert metaline doğru düşmüştü, bir köpek gibi hızlı soluyordu. Tüm bu çabalarına karşılık eline geçen tek şey, kanayana kadar zorladığı yaralı el bileğiydi.

"Faydası yok ahbap," dedi Buckler, bitişikteki sedyeden. "Hiçbir yere gittiğimiz yok."

Lab 1'de Finisterre, Couleuvre'a yaranmaya çalışıyordu. Alçak sesi camlardan yankılanıyordu.

"Dinlesene yahu, seni zengin edebilirim. Süper zengin. Bana fiyatını söyle. Sana istediğin her şeyi veririm. Kızlar? Sana kız bulurum. Araba? Sana lanet olası bir Ferrari alırım. Sadece - sadece bunu yapma, tamam mı? Aklından ne geçiriyorsan, onu bana yapmak zorunda değilsin. Senin arkadaşın olabilirim, şimdiye kadar sahip olduğun en iyi arkadaş." Güneş gözlüklerinin etrafında dazlak kafası ter içinde parlıyordu.

"Bunlardan hiçbirine ihtiyacım yok," diye yanıtladı Couleuvre. "Benim daha yüksek heveslerim var arkadaş."

Finisterre bu sefer tehdit etmeye başladı. "Tanrı aşkına, ben Zargana'yım. Zargana'ya bulaşılmaz."

"Ama ben sana bulaşmıyorum," dedi Couleuvre, istifini bozmadan. "Sadece seni hiç ummayacağın bir hale getiriyorum."

Finisterre'nin kabadayılığı söndü. "Beni öldürme," dedi, sesi bir hıçkırıkla kesildi.

"Bu öldürme değil. Buna o gözle bakma. Sana yeni bir hayat verecek. Sen, Baron'un adamısın, bu yüzden gelen şeyin kıymetini bilmelisin. Bir sürü başka insana götürdüğün ölüm, senin üzerinde hak iddia etmeyecek. Sen ölümün ötesine geçeceksin. Herkes ölüp de hâlâ yaşama şansına sahip olmaz."

"Onu alın." Finisterre, Leroy'u işaret ederek gayretli bir şekilde başını salladı. "Benim yerime o."

Leroy cevap olarak kızgın bir şekilde ağzına geleni söyledi. İşverenine olan sadakati artık sınıra gelmişti.

"İkinizi de alabilecekken neden?" Couleuvre, en yakındaki zuvembieyi çağırdı ve Finisterre ve Leroy için durakladı. İşaret parmağı bir yandan diğerine sallandı. Seçme yöntemi olarak o piti piti metodunu uygular gibiydi.

Parmağı Leroy'un üzerine indi. Zuvembieye başlamasını söyledi ve ölmeyen yaratık, yardımcının yüzünü eliyle kapattı; ağzı tamamen kapalıydı, burun delikleri de sıkıştırılmıştı.

Leroy'un boğulması bir buçuk dakika sürdü. Gözleri şişti. Yüzünün tamamı da şişmiş gibiydi. Topukları yerde takırtı sesleri çıkardı. Sonunda gözleri yukarı kaydı, göz bebekleri görünmez oldu, sadece kılcal damarları çatlamış beyazları görünüyordu. Kafası düştü.

Couleuvre, Leroy'un koluna bir doz V.I.V.E.M.O.R.T. uyguladı ve cesedin üzerine üstünkörü bir *vodou* ritüeli uyguladı; tütsü ve ilahi.

"Birazdan hazır olur," dedi ve Finisterre'ye yöneldi.

Uyuşturucu taciri, panik ve korku içinde hızlı ve derin bir şekilde soluyordu. İnledi, başını sağa sola salladı. Lex, memnuniyetinden dolayı küçük bir vicdan azabı hissetti. Zargana tam da bunu hak etmişti. Ayrıca ölmek üzereyken gerçek yüzünü göstermişti. Ölümle cesurca yüzleşmemişti. Diğer kabadayılar gibi, masalar ters döndüğünde ödlekten başka bir şey değildi. Saçmaladı, yalvardı, ikna etmeye çalıştı, dua etti, ağladı.

Couleuvre bunlardan etkilenmedi. Zuvembieye sessiz bir talimat verdi ve Finisterre yardımcısı ile aynı muamaleye maruz kaldı. Onun ölmesi daha uzun sürdü. Boyu daha uzundu, ciğer kapasitesi de daha iyiydi. Asfiksasyon tamamlanmadan önce iki dakika geçti, sonra üç oldu. Yana doğru yığıldı ve güneş gözlükleri başından yere düştü.

Couleuvre yine enjeksiyon yaptı ve ritüeli tamamladı.

Leroy tekrar canlanmaya başlamıştı. Wilberforce'un dudaklarından dehşet dolu bir inilti duyuldu. Ölü yardımcının boynu ve omuzları kasılmıştı, sanki küçük bir elektrik şoku verilmiş gibi. Çenesi geviş getirir gibi çalışmaya başladı. Göz yuvarları yerine geldi, göz bebekleri tekrar ortaya çıktı, artık tüm diğer zuvembieler gibi soluk sarı renkliydi. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama onu bağlayan teller engel oluyordu. Couleuvre, bir neşter ile telleri kesti. Leroy sendeleyerek ayağa kalktı, omuzları çöküktü ve itaatkâr bir halde durdu, yeni efendisine hizmete hazırdı.

Finisterre de birazdan ayağa kalkacaktı. Sırık gibi koca uyuşturucu tacirinin artık burnu kırılmıştı. Pahalı giysileri ve aksesuarları, üzerinde gevşekçe sallanıyordu, artık şatafatlı, içi boş bir şıklığa dönüşmüştü. Artık kibirli ve dokunulmaz görünmüyordu. Couleuvre'un Zuvembie ordusunun sıra-

dan bir başka üyesi olmuştu, ölmeyen bir madun. Manzanilla'yı korku ve kaba kuvvetle yöneten adam, Couluevre'unkinden başka kendine ait hiçbir ihtiyacı ve isteği olmayan bir yaratığa dönüşmüştü.

Bokor o sırada üçüncü yeni bir Zuvembie yaratmaya hazırlanıyordu. Gzölerini Finisterre ve Leroy'dan alamayan Wilberforce'a baktı. Henüz olmuş olan bu kara mucize, Wilberforce'un algısının ötesindeydi. Lex onun gözlerinde, deliliğin eşiğinde olduğunu görüyordu. Ölüm aslında bir kutsama olarak gelebilirdi, Wilberforce'u büsbütün cinnet geçirmekten kurtararak.

Couleuvre, Zuvembie yardımcısına öldürme emrini vermek üzereydi. Aniden başını kaldırdı. Döndü, yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı. Bir ses mi duymuştu?

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Onu buldular," diye çığlık attı. "Ona ulaştılar. Bondye ortaya çıktı. Bondye, tüm ihtişamıyla."

Başka bir şey söylemeden, son eklenen ikisiyle birlikte bir sürü nöbetçi Zuvembie bırakarak aceleyle laboratuvardan çıktı, bir de kafası bulanmış Wilberforce ve rahatlamış Albertine'yi.

İki kuzenin cezaları ertelenmişti.

Ama ne kadar bir süre için?

LEX SEDYEDE SIRTÜSTÜ yatıyordu, umutsuzluk içinde uyuşmuş haldeydi. Lab 1'de olanlar, Lab 2'de yatanlara gölge düşürmüştü. Ümitsiz olan hava iyice kasvetli bir hal almıştı. Kimse kimseyle göz göze gelmiyordu. Kimse konuşmak istemiyor gibiydi.

"Adam bombasına kavuştu," dedi sonunda Sampson.

"Umarım oyun gerçekten biter."

"Çalışmayabilir," dedi Buckler. "O lanet olası şey ne kadar zamandır orada duruyor? Otuz yıldır? Teller ve bağlantılar aşınmış olabilir. Tetik mekanizması tutukluk yapabilir. Plutonyum çekirdek, muhtemelen işe yarayamayacak denli bozulmuştur. Tahminime göre büyük bir gürültü yerine vızıltı ve osuruk sesi çıkarır."

"Öyle mi düşünüyorsun Teğmenim?" dedi Tartaglione.

"Bilmiyorum. Polyannacılık oynuyorum. Yaptığım sadece bu."

"Evet, Şef," dedi Sampson, "sen hep gün ışığı gibisin. Bununla ünlüsün. Takıldığımız tüm barlarda adamlar hep derler ki, 'Tom Buckler'ı tanıyor musunuz? O kocaman bir şişe mutluluk içkisidir.'"

"Tamamen doğru," dedi Buckler. "Ama söylemek zorundayım ki, hepiniz..."

"Ah, hayır, lütfen bizim için bu kadar duygusallaşma."

"Niyetim bu değil Tartag. Tek söyleyeceğim şuydu, korkmayın."

"Bunun için biraz geç olmadı mı sence? Sanırım ben korkudan biraz altıma bile işedim."

"Ölümden demek istiyorum. Çünkü inanıyorum ki -hayır, biliyorum ki- öbür tarafta bir şey var. Daha fazlası var."

"Biliyor musun?" dedi Lex.

"Kesinlikle biliyorum. Ben oradaydım."

Lex gün içinde daha önce yaptıkları bir konuşmayı hatırlattı. "Saraybosna."

"Kim söyledi sana?"

Bu itimada ihanet değildi. O ne de olsa ölmüştü. "Morgenstern. Birkaç yıl önce Saraybosna'dayken sana bir şeyler olduğunu söyledi."

"Bir şey oldu," dedi Buckler.

"Ama sen bu konuda konuşmamayı tercih ediyorsun."

"Evet öyle. Ama sanırım içinde bulunduğumuz durumda, bilmiyorum, belki de yol gösterici olabilir?"

"Hadi o zaman. Eğer yardımı olacaksa."

"Gerçekten duymak istiyor musun?"

Lex elinden geldiği kadarıyla omuz silkti. "Neden olmasın? Şu an için başka yapacak şeyim yok zaten; ölümü beklemekten başka."

37

SARAYBOSNA

EKİP 13, dondurucu ve sisli bir kış sabahı Butmir Uluslararası Havaalanı'na indi. Bu yaklaşık beş yıl önceydi, neredeyse altı. Ekibin başında Kıdemli Astsubay Eugene Exton vardı, Yedek Subay Eğitim Birliği'nden mezundu ve yeryüzündeki bazı en riskli savaş alanlarında toplamda yüzlerce saat süren görevlerde bulunmuştu. Dimdik bir adamdı, burnundan kıl aldırmazdı ve sadece hak ettiysen seni iplerdi.

Buckler, ekibin kıdemce küçük olan bir üyesiydi, KYÇ - Kahrolası Yeni Çocuk- sadece üç aydır Ekip 13'teydi. Gittiği ilk operasyon bir vampir yuvası ile ilgiliydi ve kahrolası, aydınlatıcı bir görevdi. İlk zorlu sınav. Ekip 13'ün o çılgın, berbat Stephen King James Bond'a Karşı dünyasına hâlâ uyum sağlamaya çalışıyordu.

Hedefleri Saraybosna'da Novi Grad belediyesindeki bir organize sanayi bölgesiydi, özellikle de gece kulübüne dönüşmüş olan bir depo bölümüydü. Yugoslavya'nın parçalanma-

sından on yıl sonra sonunda barış sağlanmıştı; çocuklar tekrar dans ediyordu, tekno ya da benzeri moron bir müzikle kulaklarını sağır ediyorlardı, aynı zamanda o curcunaya dayanmalarını sağlayan farmasötikler kullanıyorlardı.

Ne var ki, bir gece bu yerde mutlu enerjiler, çığlıklara dönüştü. Depo toplu bir katliam yerine döndü.

Ölü sayısı yüz elli kişiyi buldu. Çok az sayıda hayatta kalan insanlar, yaygaracı kalabalık içinde dolanan hayaletler gördüklerini iddia ettiler; boğazların kesildiğini, karınların deşildiğini, kalplerin ve omurgaların parçalandığını görmüşlerdi.

Bosna-Hersek yetkilileri, bu hesapları saçmalık diyerek, göz göre göre reddettiler. Bir grup sarhoş çocuk, ketamin ve ekstazi ile kafayı bulmuş tipler? Lazer ışıkları ve flaş ışıkları arasında ve kuru buz bulutları arasında? Tabii ki hayalet görmemişlerdi. Resmi yazılara göre bunlar gangsterlerdi, büyük ihtimalle Rus mafyası, maşatlarla ve Samuray kılıçları ile saldırmışlardı; gece kulübünün sahipleri ile bir kıskançlık ya da borç meselesinden dolayı hesaplaşmışlardı.

Resmi olmayan bilgiler ise farklıydı. Ulusal hükümetin bir yerlerinde birileri, bu olayda görünenin arkasında başka şeylerin olduğunu biliyordu, ayrıca Ekip 13'ten de haberdardı. Aramalar yapıldı ve bu arada görünüşe bakılırsa sorun Amerika ile ilgili değildi. Balkan Krizi boyunca her yerde Amerikan botları dolaşmıştı, bu nedenle ABD, bölgede bir çeşit ahlâki sorumluluğa sahipti. Bu bir çeşit yasal uyarı gibi görünüyordu.

Çünkü, aynı depoda daha önce, 1995 yılında da bir Boşnak -Bosnalı Müslüman- katliamı yaşanmıştı. General Ratko Mladiç'in emirleri uyarınca birkaç yüz tanesi, Akrepler adıyla bilinen Sırp misil gücü tarafından yakalanmıştı; bunlar de-

poya girmişlerdi ve makineli tüfek ateşi ile etrafı kırıp geçirmişlerdi. Cesetler, bir sonraki sabah oraya bir ihbarcı tarafından götürülen BM arabulucuları tarafından bulunmuştu.

Ve şimdi bu kurbanların tepesi atmış ruhları geri dönüp bir grup sivili kullanarak, burada kanlı bir intikam almışlardı ve bu siviller, onlardan daha az masum değillerdi ya da yaşadıkları şeyi hak etmiyor değillerdi.

Olaydan sonra bir Katolik rahip, gece kulübünü kutsamak ve kutsal su ile temizlemek için oraya gitti. Görülmeyen güçler tarafından paramparça edilmişti.

Bir imam da benzer bir şey yapmak istedi ve ölü bulundu.

Şimdi ise sıra Ekip 13'teydi ve Kıdemli Astsubay Exton, ekibi ambar gibi iki katlı binaya doğru götürdü, onun deyimiyle orada "aşırı ayrıcalıklı bazı orospu çocuğu hayaletler toplanmıştı.

Hayaletler saldırdı, ama Ekip 13 özel cephane yüklü silahlarla silahlanmıştı -temelinde demir cıva arpacıklı süspansiyon olan parça tesirli mermiler- Bu boktan şey, hayalet gibi görüntüler ve kuruntu yaratan hidroklorik aside benziyordu. Fena halde boka batmışlardı ve sanki bu yetmezmiş gibi, Ekip 13 askerlerinin yanında Elektromanyetik Darbe, patlayıcı huniler de vardı ve bunlar, hayaletlerin kendilerini görünür kıldıkları elektriksel alanları mahvediyordu. Hayaletlerin fiziksel zarar verebilmek için katı bir hâl almaları gerekiyordu. Bir Elektromanyetik Darbe; patlayıcı hunisi onları parçalıyordu, bir göle taş atar gibi. Onları etkisiz dalgalara ayırıyordu.

Sorun şuydu ki, hayaletler alışılmadık kadar güçlüydüler. Kıdemli Astsubay Exton, onların etraflarından emdiği ne kadar çok telürik enerjileri olduğunu görünce ürkmüştü. Vuruluyorlardı ama gelmeye devam ediyorlardı. Sayıca öyle çoktular ki, kahretsin!

Exton'un anlamadığı şey -o an hiç kimsenin anlayamadığı şey- deponun bir İnce Ek üzerinde olup olmamasıydı. Bu, yeryüzü alemiyle diğer alemlerin arasındaki zarın ince olduğu yerlere verilen addı. Normalden daha ince. Hatta gözenekli. Diğer dünyalardan ve boyutlardan gelen boklar İnce Ek'ten diğer tarafa geçebilirlerdi. Boşnak hayaletler başka bir yerden güç alıyorlardı, cehenneme ait ciddi, güçleri vardı, şeytansı güçleri. İnce Ek'in öbür tarafındaki bir şey, onları fazladan besliyordu, yani Ekip 13'ün özel silahları beklenen etkiyi göstermiyordu.

Kısacası, ekip, götlerini onlara teslim etmek üzereydi.

Kıdemli Astsubay Exton, geri çekil emri verdi. Ekip 13 giriş kapısına yöneldi, ama kapıyı sıkıca kapanmış buldular; hayaletler tarafından mühürlenmiş, yerinden kımıldamaz halde. Kocaman çelik nesne. El bombası bile işe yaramazdı.

Tuzağa düşmüşlerdi. Fakat Exton soğukkanlılığını korudu. Hayaletler etrafta dolanıyorlardı, kılıksız hayalet görüntüleri vardı, çatı kirişlerinden üzerlerine saldırıyorlardı. DJ'in görev yerinden, bardan ve dans pistinden hızla fırlıyorlardı. Sivri çenelerini açmışlardı. Ektozplazmik pençeleri uzanmıştı. Kahrolası bir kâbus. Ama Exton emirleri sıralıyordu: "Ateşe devam! Arkanı kolla! Yanındaki adamı koru! Bu orospu çocuklarına baskıya devam. Sonsuza kadar devam edemezler."

Maalesef bunu yapabilirler gibi hissediliyordu.

Ekip 13'te ölümler olmaya başlamıştı. Bir adam gitmişti. Sonra ikisi daha.

Buckler sonra neler olduğunu çok iyi hatırlayamadı. Exton'la ilgili son hatırladığı şey, sanki ışıklı bir kar fırtınası içinde etrafında bir düzine hayaletle dönen kıdemli astsubaydı, amansız ve yürekler acısı bir sahne. Exton, cansiperane dövüşerek gitti.

Buckler kendisinin kalan son üye olduğunu biliyordu. Sonra bir anda her şey eridi ve çöktü. Gerçeklik yön değiştirdi.

Sanki Exton'un ölümüyle bir çeşit kota dolmuştu. Boşnak hayaletler gerekli sayıda ölüme neden olmuşlardı. Onlara karşı işlenen suçlar kozmik bir şekilde sıfırlanmıştı. Borç ödenmişti, cesede karşı cesetle. Onları çalıştıran güç, artık onları geri çağırıyordu. Hayaletler bir çeşit kapıdan içeri çekildiler, aşağı doğru hareket eden bir spiral içine, sanki korkunç bir coriolis etkisine maruz kalmış gibi.

Buckler da onlarla birlikte çekilmişti. Onları aşağı çeken pervane akımına kapılmıştı. Karşı koymaya çalışsa da bir şey yapamamıştı. Tutunabileceği her şeye tutunmaya çalıştı, ama girdap, denizde oluşan bir girdap gibi karşı konulamayacak kadar güçlüydü. İnce Ek boyunca çarpa çarpa geçti. Çok tuhaf bir histi, sanki soğuk, nemli, ipeğimsi bir tabakadan geçer gibi.

Arka tarafta ne vardı?

Cehennem.

Kayalar. Kaynayan göller. Lav akıntıları. İnsan zihninin hayal edebileceği en pis, en garip iblisler. Her yerde, fırtınalı bir gün batımını andıran göğe ulaşan işkence ve kıvranma sesleri. Pis sülfür ve mangalda et kokusu. Bu, Buckler'ın, ilkokuldaki din bilgisi derslerinde hayalinde canlandırdığı cehennem gibiydi, özellikle de Eski Ahit'teki intikam ve acı dolu öykülerle ve Vahiy Kitabı'nda anlatılan geleceğe ilişkin musibetlerle övünüyormuş izlenimi veren kırışık yüzlü yaşlı Bayan Flinders'ın derslerinde.

Belki Buckler'ın kendi düşleri ve önyargıları cehennem modelini yarattı. Belki de cehennem, orada bulmayı beklediği şeye uyuyordu. Belki de cehennem her insana farklı görünecekti. Belki de cehennem kişisel olarak tasarlanmıştı, hepimiz için özel yapımdı.

Buckler yine de bir an için panik yaşadı, sonra kurtulma-sağ kalma moduna hafifçe geçiş yaptı. O bir Denizci SEAL askeriydi, kahretsin! Düşman hattının gerisinde mahsur kalmış bir SEAL. Nerede olursa olsun, bulunduğu arazi ve oranın yerlileri ne kadar düşmanca olursa olsun, onun bunlarla başa çıkabilecek eğitimi vardı. Cehennemin kendisinde bile.

Yoluna devam etti. Boynuzlu, toynaklı, yarasa kanatlı iblisleri yürüyüş halindeyken iyi idare etti. Arazinin dış görünümünü inceleme ve bir sonraki adımını planlama fırsatı buldu. Güvende ve sağ kalabildi.

O yerde ne kadar süre kaçtığına ve gizlendiğine dair hiçbir fikri yoktu. Gece ve gündüz yoktu. Gökyüzü hep aynı görünüyordu, hep turuncu ve kahverengi, haşlanan ve kaynayan. Saati çalışmıyordu. 24 saatlik ritmi tamamen bozulmuştu. Tuhaf bir şekilde açlık ya da susuzluk hissetmedi. Bir çeşit durağanlık içinde gibiydi, şimdinin sürekli hali. Ara sıra uyudu -daha çok şekerleme yaptı- ama hiç gerçek anlamda yorgun hissetmedi. Sadece bir an için durup köşesine çekiliyordu, dinleniyordu, gözlerini kapatıyordu, sonra uyanıp devam ediyordu. Zamanın geçtiği açıktı, ama önceden bildiği ya da kavrayabileceği bir şekilde değil.

Sık sık fark edilecek ya da yakalanacak oldu. İblislerin burunları hassastı. Onun kokusunu alarak yakalayabilirlerdi, o ise yine de gözden kaybolup onlardan kaçardı ve bir şekilde gizlenirdi.

Ve o gördüğü ruhlar, modası geçmiş işkence yöntemlerinin en kötülerine maruz kalan çıplak insan figürleri: bir yerleri kopartılan, sakatlanan, ağır yaralanan, bağırsakları çıkartılan, gerilerek işkence edilen, bir yerleri kırılan, yakılan, delik deşik edilen, kazığa oturtulan, yüzdürülen insanlar. Hayattayken yaptıkları hataları için cezalandırılan insanlar. Sürekli cezanın

ve günahların kefaretini ödemek için adaletin çılgınlığında tecavüz edilen, gaddarca davranılan ve aşağılanan ruhlar.

Belirsiz bir şekilde bir yol, bir çıkış yolu bulmayı hayal etti, belki kendini zorlayarak geçeceği başka bir İnce Ek. Onu ayakta tutan, devam etmesini sağlayan amaç buydu, yoksa tek istediği düşüp bir topa dönüşmek, ümitsizlik ve delilik içinde bağırmaktı. Kurtulmaya yemin etti. Cehennemden kaçabilirdi. Burada olmamalıydı. Buraya yanlışlıkla düşmüştü. Her hâlükârda kesinlikle bir kaçamak noktası olmalıydı, onun gibi yanlışlıkla gelen ziyaretçilerin gitmesi için.

Ve sonra bir gün -ya da gece- ya da alacakaranlıkta; umursamadı, belki de iblisler sonunda kendilerini topladılar. Kendisini bu şeyler tarafından çevrelenmiş buldu. Her taraftan yaklaşıyorlardı. Ne tarafa giderse gitsin, ne yöne koşarsa koşsun, iblisler ve yine iblisler. Aşağılık herifler topluluğu. Onun şansı, kaderi ya da her ne idiyse, onu iblislerin pençelerinden uzak tutmuştu, ama artık bitmişti.

Onların kendisini yakalamalarına izin vermeyecekti. Bele taktığı silahını çıkardı ve namluyu çenesinin altına dayadı. İnsan cehennemde kendini öldürebilir mi? İnsan burada ölünce nereye giderdi? Bunu anlamanın tek yolu vardı. Gitmek üzere olduğu yer her neresiyse, en azından şimdi bulunduğu yerden daha kötü bir yer olamazdı.

Sonra, kurtuluş.

Onlar melekler değildi. Sadece erkeklerdi.

İblislerin dikkatini çekmek için öfkeli bir şekilde aşağı geldiler, iblislerin arasında tüfeklerle, tabancalarla ateş ettiler, sıçrayarak ateş ettiler ve bu şekilde devam ettiler. Bunlar Ekip 13'tü ve ekibi Kıdemli Astsubay Exton yönetiyordu.

"Üzgünüm, geç kaldık!" Exton, Buckler'a seslendi. En son intikam peşindeki hayaletler tarafından paramparça edilen

birisi için çok canlı görünüyordu. "Her yerde seni aradık. Senin gibi işe yaramaz bir adamı bulmak zor oldu."

İblisler sonunda yakalandıklarını anladılar. Döndüler ve sivri uçlu kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırarak hızla kaçtılar.

"Evet, bu doğru!" Buckler'ın ölü ekip arkadaşları onlar kaçarken arkalarından bağırdılar. İblis cesetleri etraflarına saçıldı. "Kaçsanız iyi olur beş para etmez tipler. Evinize, o gudubet analarınıza gidin hadi!"

"Hadi," dedi Exton, Buckler'a elini uzatarak. "Burada yeterince kaldın. Burası sana göre bir yer değil."

Buckler yerde yatmıyordu. Yine de kendisine yardım edildiğini hissetti. Exton, onun ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve ona yaslanacağı bir omuz ödünç verdi, onu cehennem çukurundan gün ışığına çıkardı...

"SONRA YENİDEN BAKTIM," dedi Buckler, "daha yakından ve onun Eugene Exton olmadığını gördüm. O sadece dağınık saçlı, yaşlı bir yardımseverdi, bir serseri gibiydi. Benimle Sırp-Hırvat dilinde konuşuyordu. Hiç bir şey anlamadım, ama bundan, iyi olduğumu söylediğini çıkardım. Galiba ona ya da bir şeye takılmıştım ve buna kızmıştı. Dışarıdaydık. Yağmur yağıyordu. Boktan Saraybosna'da, o boktan organize sanayi bölgesi. Binaların çoğunda kurşun ve havan mermisi izlerinden oluşan çiçek bozuğuna benzer bir görünüm vardı. Serseri, beni ana yola kadar getirdi ve orada bıraktı. Cüzdanımı, botlarımı ve silahımı aldı, bense onu durduramayacak kadar sersemlemiştim. Hoş herif. Bir süre sonra birkaç kadın geldi. Sonra da polisler ve bir ambulans. Ekip 13, gece kulübüne gireli üç gün olmuştu. Bunun üstesinden gel-

mek benim bayağı zamanımı aldı. Sadece üç gün. Hastanede yatıyordum ve Amerika konsolosu benden bilgi almaya ve meselenin özünü öğrenmeye çalıştı. Benim tek düşünebildiğim ise; 'Üç gün? İmkânsız.' Bulunduğum yerde sanki çok daha uzun süre kalmıştım. En azından üç ay. Öyle değilse de üç yıl."

Buckler ara verdi ve özetledi: "İşte böyle. Küçük mutlu uyku masalı, ha? Ve senin, bu anlattıklarıma inanmadığını görmem için sana bakmama gerek yok Dove. Aslında umurumda değil. Doğru olduğunu biliyorum, hem de en ince ayrıntısına kadar. Önemli olan da bu."

"Aslında şaşıracaksın," dedi Lex. "Dün olsaydı, senin tüm olanlarla ilgili hayal gördüğünü söylerdim. Üç gün dışarıda soğukta kalmış olduğunu. Bunun zihinsel bir olay olduğunu. Cehennemi rüyanda gördüğünü. Belki de bir vizyon gördüğünü. Bundan fazlası değil. Ama bugün..."

"Bugün dünyan değişti."

"Sondan başa doğru ve tersi. Gökte ve yerde bilmediğimiz daha çok şey var ve benzeri."

"Bana göre, yaşadıklarım kesinlikle şunu gösteriyor," dedi Buckler. "Biz ölmüyoruz. Ölüm bir süreç değil, bir ara. Sonradan çok şey oluyor. O New Age saçmalıkları değil. Dinsel dogma da değil. Bu gerçek. Kanıt benim. Ben oradaydım, geri geldim, tişörtü giydim."

"Hile şu," dedi Sampson, "Teğmen'le aynı yere gitmediğinden emin olmalısın. Kartlarını iyi oyna, o zaman seni bekleyen şey bahar tatilinde Daytona Beach'deki manzaradır; üstsüz kız öğrenciler ve sınırsız bira."

"Bunu İncil'de okuduğumu hatırlamıyorum," dedi Tartaglione.

"Hey! Teğmen, cehennemin, onun hayal ettiği gibi oldu-

ğunu söyledi. Ben de cennetin benim hayal ettiğim gibi olduğunu düşünüyorum, o kadar. Ne beklersen onu bulursun, öyle değil mi?"

Kabadayılığın altında hüzün hakimdi. Lex bunu duyabiliyordu. Bunu kendisi de hissetti. Onlar, hayatlarının son dakikalarında şaka yaparak korkularının üstesinden gelmeye çalışan mahkûmlardı. Son mücadele. Son zafer.

Dışarıdaki koridorda Couleuvre'un geldiğini haber veren ayak sesleri duyuldu.

Lex karar vermişti. V.I.V.E.M.O.R.T.'un yapıldığı bir sonraki kişi o olmak istiyordu. Bu sadece bencilce nedenlere dayanıyordu. Bu sayede Wilberforce ve Albertine'nin zuvembielere dönüştüğünü seyretmeyecekti. Bu sayede onları, neredeyse ölümden de kötü olan bir kaderden kurtaramamanın vicdan azabını çekmeyecekti.

38

YÜKSEK RÜTBE

YİNE DE BUCKLER ONDAN önce davrandı.

"Yo! Papa Ordövr!"

Couleuvre, Buckler'ın bağlı olduğu sedyenin yanında durdu. "Benimle alay mı ediyorsun? Benim *kanzo* adımla dalga mı geçiyorsun?"

"Genel planım buydu, evet."

Bokor, ona yandan kötü bir darbe vurdu. "Sakın buna kalkışma."

Buckler kan tükürdü. "Artık bombana kavuştun. Geri kalanlarımızı da o senin Zuvembie maymunlarına dönüştürmeye ihtiyacın yok, bu kesin. İş bitti."

"Bomba haznesinin tavanı kırıldı," dedi Couleuvre, "ama delik henüz yeterince büyük değil. Ondan bakabilirim, ama henüz geçemem. Bombanın olduğu yere girebilmem lâzım. Bu nedenle de daha fazla zuvembie gerekli. Ayrıca düşmanlarımı yumuşak başlı ve kendi kontrolüm altında tutmak, bu-

nu yapmamaktan iyidir."

"Öyleyse benden başla."

Couleuvre bunu düşündü. "Eğer senin küstah sesini kesecekse, neden olmasın?"

"Teğmenim, hayır," dedi Tartaglione.

"Oh, bir an önce bitse iyi olur Tartag," dedi Buckler.

"Yüksek rütbelilerden biri, kuyruktakilerin önüne geçiyor."

Couleuvre, Finisterre ve Leroy'u öldürmüş olan zuvembieye baktı.

"Başka sözün var mı, Ogun'un adamı?"

Buckler sadece güldü. "Hemen yapsan iyi olur Voodoo uşağı. Hepsi bu. Hatayı affetmem."

"Ah, hata olmayacak, merak etme," diye ona garanti verdi Couleuvre.

Zuvembie, ellerini Buckler'ın yüzüne doğru kaldırdı.

Lex gözlerini çevirdi ve dinlememeye çalıştı. O ve Teğmen Tom Buckler bir çok konuda göz göze bakmamışlardı, ama Lex bu adama karşı haset dolu bir hayranlık duymaya başlamıştı. Buckler'ın huysuzluğu ve asabiyeti, aslında ekibine çok özen gösteren ve ekibini en iyi yolla, kendisi örnek olarak yöneten bir kişinin maskesiydi. Bir pislik olabilirdi, ama meleklerin tarafında bulunan bir pislikti. Dünya onsuz daha eksik kalacaktı.

Tartaglione yumuşakça, alçak sesle inledi.

Buckler kendi içinde bir meydan okuma olan bir şekilde, sessizce öldü.

PAPA COULEUVRE, BUCKLER'IN diriltilmesi işlemlerini yaptı. Tüm neşesine rağmen, teğmenin uyarısını göz

önüne almış gibiydi. Ritüeli yavaşça ve dikkatlice, hiçbir şeyin aksi gitmemesine dikkat ederek uyguladı. Hata yoktu.

Ölü SEAL'ın gözleri açıldığında, Couleuvre mutluluk içinde dudak büktü. "*Şuraya bak*. Geri döndün ve artık benimsin. Sesim şimdi sana ilaç gibi gelecek. Bunu sen istedin. Buna ihtiyacın var. Sadece beni duymayı ve emirlerimi yerine getirmeyi istiyorsun. Ayağa kalk." Sedyenin kemerini çözdü. "Ayağa kalk ve itaat et!"

Zuvembie haline gelmiş Buckler sedyeden kalktı.

"Bana olan sadakatini kanıtla," dedi Couleuvre. "Bu öbür askerleri de öldür. Onunla başla." Sampson'ı işaret etti.

Buckler, Sampson'ın tarafına geçti.

"Aman Tanrım, hayır," dedi Sampson. "Bu doğru olamaz. Couleuvre, sen buz gibi bir pisliksin, biliyor musun? Umarım o bomba patlayıp seni kavurur. Hayır, vazgeçtim. Umarım ölümün çok uzun, yavaş ve acı verici olur, kalın bağırsak kanseri gibi, seni Fransız bozuntusu bok çuvalı."

Couleuvre sırıttı. "Nasıl öleceğim seni ilgilendirmez, senin nasıl öleceğinin de beni ilgilendirmediği gibi."

"Seni kendini beğenmiş..."

Lab 1'den, Sampson'ın sesini kesen bir inilti duyuldu.

Couleuvre hızla döndü. "Şimdi ne oldu?" Amirane bir tavırla tersledi. Sonra ağzı bir karış açık kaldı. "*İmkânsız*," diyerek nefes verdi. "Ona hiç bunu yapmasını söylemedim..."

Pencerenin diğer tarafında Albertine çılgına dönmüş gibiydi. İnleyen oydu. Başını eğmişti, Finisterre'nin dikkatini çekmemeye çalışıyordu. Lex, Albertine'nin, diğer zuvembielere göre ondan neden birden böyle korktuğunu anlayamadı, o sırada Finisterre'nin güneş gözlüklerini taktığını gördü. Gözlük camlarından biri düşmüştü. Muhtemelen gözlüğü başından yere düşünce cam da düşmüş olmalıydı.

Lex'in zihnine takılan bu ayrıntı ona bir şey hatırlattı. Birini.

Couleuvre bu arada dizlerinin üzerine çöktü.

"Efendim," dedi titrek bir şekilde iç çekerek. "geldiniz. Bir *chwal* seçip, varlığınızla biri kutsamak için gökyüzünden buraya inmeyi seçtiniz." Elleri ile üç kez başına vurdu.

Laboratuvarlardaki atmosfer aniden değişti sanki, elektriklendi, güç ve dehşetli, ağır bir baskı hissiyle doldu, fırtınadan önceki hava gibi.

Finisterre parmaklarını çıtlattı, Couleuvre'u çağırdı. Bokor başını önüne eğerek Lab 1'e gitti ve Lex'in jetonu o anda düştü. Gördüğü kâbustaki figürü hatırladı, ön kolunda bir sürü dövmesi olan kişiyi.

Baron Samedi.

Baron buradaydı.

Loa şimdi de bir zamanlar heybetli ve korkutucu görünen Garfield Finisterre'nin bedenini mesken tutmuştu. Serseri Gable, Legba için nasıl ev sahipliği yaptıysa, şimdi de Finisterre, Baron Samedi tarafından yönetiliyordu.

Tevekkeli değil, Albertine böyle taş kesilmişti.

Ölümün insan şekline girmiş hali odadaydı.

39

SÜLÜK GİBİ BİR RUH

BARON SAMEDI, FINISTERRE vasıtasıyla konuştu.

"Bu atı sevdim," dedi. "O hoşuma gitti. Onun içinde rahatım. Giysileri, görünüşü, hatta ses tonu bile bana uygun."

"Baron'um, efendim, kocam..." dedi Couleuvre sakin bir şekilde.

"Evet, evet." Finisterre, güneş gözlüklerini burnunun üstüne yerleştirdi. Gözlerinden biri camsız gözlüğün içinden acımasız bir zevkle bakıyordu. "Bondye'ye meydan okumaya kalkıyorsun."

"Evet efendim. Evet! Tüm yaptıkları için cevap vermek zorunda."

"Belli olmaz."

"Bondye zalim ve acımasız. Tüm yaptıkları için cevap vermek zorunda bırakılmalı."

"Biliyorum ve duygularını paylaşıyorum," dedi Finisterre. "Biz Loa, Bondye'nin uzun süredir sorumluluklarını yerine

getirmediğinin ve tüm dualara cevap vermediğinin farkındayız. Onun iradesi ile siz ölümlülerinki arasında bir denge bulmaya uğraşıyoruz. Bu, aracı olarak bizim görevimiz ve sorumluluğumuz. Bondye'nin yöntemleri nedeniyle biz de en az senin kadar hayretler içinde kalıyoruz. Dünyaya getirdiği tüm savaşlar ve acı bizi üzüyor. Kutsal planı her zamân yorumlayamayabiliriz. Bazen böyle bir plan yok gibi görünür."

"Öyleyse bana yardım mı edeceksiniz? Lütfen edeceğinizi söyleyin."

"Benim sadık hizmetçim, ben gözlemleyeceğim ve gerekirse dahil olacağım. Senin Bondye'ye meydan okuma girişiminin meyve verip vermeyeceğini ve olursa, sonucunu görmek için sabırsızlanıyorum. Belki de her şeyi değiştirmen gerekecek. Belki de hiçbir şey değişmeyecek."

"Siz benim yanımda oldukça başarısız olmam mümkün değil."

"Bana güvenme Couleuvre. Ben kötü şöhretimin de gösterdiği gibi döneğim."

"Tabii ki Baron." Fakat Couleuvre'un sesi öyle korkunç ve hevesliydi ki, söylediklerini yalanlıyordu.

BU ARADA BUCKLER'IN, Sampson'ı öldürmesi beklenmedik şekilde uzun sürmüşe benziyordu. Lex, beklenen sesleri duymadığını fark etti. Kemiklerin parça parça edilme sesi yoktu. Boğazdan gelen çılgınca yutkunma ve öğürme sesleri de yoktu. Topuklardan gelen davul sesi de.

Lex başını çevirdi ve gördüğü şey onu şaşkına çevirdi.

Zuvembieleşmiş Ekip 13 lideri gizlice Sampson'ın iplerini çözüyordu.

Sampson artık o kadar da ürkmüş görünmüyordu. Son

manşet de açılınca sedyeden atladı. Kaşlarını çatarak Buckler'a baktı.

"Teğmenim? Hâlâ orada mısın? Tanrım, oradasın, değil mi?"

"Hadi git," dedi Buckler, yavaş ve boğuk bir sesle, derinden, uzaktan bir oyuktan gelir gibi. "Tartag. Pearce. Serbestsiniz."

Sampson, her şeye rağmen tereddüt etmedi. Emir emirdi.

Buckler döndü ve Lex'in iplerini açmaya başladı.

Lex, SEAL askerinin yüzüne baktı. Görünüşte Buckler diğer zuvembielerden farklı değildi. Sararmış göz bebekleri. Donuk, heykel benzeri hareketler. Boş bir ifade. Ama yine de...

"Nasıl?" dedi Lex.

"Bil... miyorum," dedi Buckler, kelimeler buhar gibi çıkıyordu dışarı. "Umurumda... değil."

"Sen Couleuvre'un emirlerine karşı koyuyorsun."

"Bir şekilde... Ben hâlâ... kendimin... yönetimindeyim. Zor. Çamurda ...yürümek gibi... Koltuk altlarıma kadar çamurda."

"Ama anlamıyorum. Nasıl oluyor da sen bunu yapabiliyorsun ama başkaları yapamıyor?"

"Faydası yok... sormanın. Beleş at. Giriş."

Lex çözülünce ayaklarının üzerine atladı. Lab 1'de Couleuvre hâlâ Loa'sına secde ediyordu. Orada Wilberforce ve Albertine'yi gözetleyen üç tane daha zuvembie vardı. Lex ve Ekip 13 askerleri silahsızdılar. Yine de saldırıya geçmek zorundaydılar, başka yolu yoktu. En azından kendi açılarından sürprizleri vardı.

Buckler idareyi eline aldı. Lex ve Sampson, ona yakındılar. Tartaglione, Lab 2'de kaldı, Pearce'ı ayıltmak için elinden geleni yapıyordu.

Finisterre odadaki en büyük hedefti ve muhtemelen en tehlikelisi. Buckler hızlıca Loa zuvembieye doğru gitti, onu yere serdi. Sampson diğer zuvembielerden biri ile ilgilendi, bu arada Lex ise başka bir yol denedi. Couleuvre'un daha önce kullandığı neşteri aldı, sonra bununla kuzenlerin bağlarını çözmeye başladı.

Wilberforce'dan gelen bir ağlama sesi zuvembielerden birini -Leroy- harekete geçirdi, acele ile onun üzerine yürümesine neden oldu. Lex sürünerek Leroy'un bacaklarının yanına geldi ve neşter ile Aşil tendonlarından birini, sonra da öbürünü kesti. Leroy kendi hızı ile öne doğru fırladı. Yüzüstü düştü ve Lex onun üstüne doğru sürünerek, neşteri üzerindeki canlı renkli plaj tişörtünün üstünden, iki boyun omurunun arasına soktu. Bıçağın ağzını kaldıraç gibi kullandı. Kan ve omurilik sıvısı fışkırdı.

Leroy'un elleri de ayakları da felç olmuştu, ama tamamen etkisiz hale geldiğinden emin olmak için Lex, çok ağır bir çalışma tezgâhını onun üzerine devirdi. Sonra arkadaşlarını kurtarma işini bitirdi.

Albertine ayağa fırladı ve omuz çantasını, Couleuvre'un onu koymuş olduğu raftan kaptı.

Lex zor durumdaki Sampson'a yardıma koştu. Sampson bir imbik altlığını kavga ettiği zuvembienin boğazına dayamıştı, ama yaratık hiç durmadan onun yüzünü pençeliyordu, başını olağanüstü gücüyle itiyordu. Parmaklarından ikisi Sampson'ın ağzının içine girmiş, dudaklarının kenarını yırtıyordu. Başparmağı da tehlikeli bir şekilde gözünü oymak üzereydi.

Lex onun ellerinden birini neşterle kesti, kirişleri parçaladı. Kol, gevşek bir şekilde düştü. Sampson, çenesini tüm gücüyle kapatarak iki parmağı ısırdı. Dişleri, parmakları ilk boğumundan ikiye ayırdı. Parmak uçlarını iğrenerek tükürdü ve

imbik altlığı ile saldırıya devam etti, bunu zuvembienin daha da içine soktu, bir musluk tamircisinin tıkanmış boruyu açmaya çalışması gibi.

Buckler ve Finisterre, şiddetli bir kavgaya tutuşmuşlardı, laboratuvarın içinde birbirlerini oradan oraya savuruyorlardı, ne bulurlarsa ellerine geçirip bununla birbirlerini dövüyorlardı. Araç gereçler kırıldı. Raflar parçalandı. Kırık camlar uçuştu. Finisterre -ya da Baron Samedi?- gürültülü bir şekilde güldü, her saniyesinin tadını çıkararak.

"Ruhun hâlâ senin," dedi Samedi, Finisterre'nin bas sesiyle. "Couleuvre onu, yeterince aşağı itemedi, o da gözden kayboldu. Ruhun güçlü olmalı. Ya da... başka bir şey mi var?"

Buckler'ın tek cevabı yumruklarını Finisterre'nin solar pleksus bölgesine geçirmek oldu. Koca adam araba çarpmış gibi geriye uçtu, ama hemen kendine geldi.

"Evet," dedi, bir bilgisayar klavyesi ile Buckler'ı öldüresiye döverek. Plastik tuşlar zarlar gibi döküldü. "Bazı yerlerde bulundun, öyle değil mi? Ruhun gidip geri geldi ve bu da onu güçlü yaptı; geçişi zorlaştırdı. Bir kez yerinden çıkartılmıştı ve bunun tekrarını önlemek için sülük gibi yapışmayı öğrenmişti. Asker, sen şanslı bir çocuksun."

"Her zaman... sanırım," dedi Buckler, emaye bir böbrek kabı ile öç almak üzere saldırarak, bunu alüminyum folyo gibi büktü ve Finisterre'nin kafatasını hedefledi.

Finisterre onun uyluğuna dizi ile vurdu, bacağını burktu. "Bu yine de seni ölümsüz yapmaz. Senin bedenini mahvederim, işin biter. Ama sen benim kullandığım bedeni mahvedersen, umurumda olur mu sanıyorsun? Ben bir Loa'yım, bir bedene sadece ata biner gibi binerim. Bu sadece kiralık bir beden, kendi evim değil."

"Sen... kahrolası... çok fazla... konuşuyorsun." Buckler te-

kerlekli bir sedyeyi Finisterre'ye fırlattı. "Kulaklarımı... ağrıtıyorsun."

Finisterre yine sadece güldü. Açıkta kalan gözünde manik bir neşe vardı. "Bu eğlenceli. Sen bana vuruyorsun, ben de sana vuruyorum. Ne yazık ki ikimiz de birbirimizi gerçekten yaralayamıyoruz."

"Beni... denemekten... alıkoyma."

"Ölümlülerde sevdiğim şey de bu. Vazgeçmiyorlar, ne kadar faydasız görünse de. Onlar küçük kıvılcımlar, kısa yanıyorlar, ama çok da cesurca."

Hem Lex hem de Sampson, dövüştükleri zuvembieyi alt etmeye çalışıyorlardı. Odada kalan son zuvembienin onlara ulaşması, Buckler ile Finisterre arasındaki vahşi kavga nedeniyle engellenmişti. Zuvembie bir köşede kımıldayamaz halde kalmıştı, geçemiyordu.

Ama şimdi geçecek bir yol açılmıştı ve o da geçti...

... sadece yüzüne *toz*undan fırlatan Albertine ile yüzleşmek için.

Zuvembie sersemledi ve düştü.

Albertine döndü ve ikinci bir avuç dolusu *toz*u Lex ve Sampson'ı zorlayan zuvembieye fırlattı. O da yere düştü.

Üçüncü bir avuç dolusu ise Finisterre'ye gitti, ama o umursamadı bile.

"Ben bir Loa'yım, Damballah'nın kızı!" diye alay etti. "*Beni* birkaç bitkiyle ve birkaç dize süslü dua ile defedemezsin."

Lex hızlı hızlı soluyarak odaya göz attı.

Eksik olan biri vardı.

"Couleuvre," dedi. "Couleuvre hangi cehenneme gitii?"

"Sıvıştı alçak herif," dedi Wilberforce. "Kavgayı kılıf olarak kullandı ve çekip gitti."

"Nereye?" diye sordu Sampson.

Lex tanıdık bir duygu hissetti. "Başka nereye gidebilir? Sevgili bombasına gitmiştir, öyle değil mi?"

"Öyleyse gidin... Onun arkasından," dedi Buckler, onları kısıtlı ve kâğıt gibi sesiyle elinden geldiği kadar acele ettirerek. "Ben... bu herifi... hallederim."

"Ah, halledeceksin, öyle mi?" dedi Finisterre.

"Ona... kahrolası... en iyi vuruşumu yapacağım."

"Wil," dedi Lex. "Oradaki ikisini görüyor musun?" Tartaglione ve Pearce'ı işaret ediyordu. İlki ayağa kalkabilmişti, diğeri de ayılmıştı. "Onlarla git. Pearce'ın yürümek için yardıma ihtiyacı olacak. *Puddle Jumpe*'a binin ve onu çalıştırın."

"Ya sen?"

"Görev çağırıyor."

Lex, Sampson ile birlikte kapıya gitti. Albertine de onlara katıldı ve iki adam da buna ne karşı çıktılar ne de itiraz ettiler. Albertine'yi daha çok sivil bir gayrimuharip olarak gördükleri dönem çok gerilerde kalmıştı.

Üçü, koridor boyunca koştular, nükleer bombanın bulunduğu ve bokor'un ölmeyen köleler topluluğunun en yoğun ve sayıca çok olduğu, Couleuvre'un kazdığı alana yöneldiler.

40

BONDYE - BOMBA

ALBERTINE'NİN TOZU girişteki iki nöbetçi zuvembieyi halletmişti, ama elindeki malzeme bitmek üzereydi.

"Sadece bir tanelik daha var," dedi.

"Öyleyse ona kullan," dedi Lex, çukurun ağzındaki denizci zuvembieyi işaret ederek.

Albertine bu yaratığa doğru koştu, yaratık ateş etmek üzere silahını kaldırınca onun kolunun altına gizlendi. Hassas bir toz yağmuru ve fısıltılı birkaç söz, onu oduncunun baltası gibi yere yıktı.

Lex, denizcinin silahını aldı. Çukura indi, çalışan zuvembiler arasından kaydı. Onları ilgilendirmiyordu bile. Zuvembieler özel bir amaç için programlanmışlardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu onlar için.

En altta Couleuvre, kabaca oyulmuş beton bir deliğe inmek için önce bacaklarını sokmuştu. Bu delik çok dardı. Omuzları ancak geçmişti.

Lex ateş etti, ama Couleuvre o anda gediğin içinde kayboldu. Mermi hedefi kıl payı şaştı.

Lex deliğin başında durdu.

"Couleuvre! Dinle beni. Bunu yapmak zorunda değilsin. Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok."

Aşağıda belirsiz bir şekilde dikey bir kargo konteyneri boyutlarında bir hazne olduğu görülüyordu. Onun temelinde bir yerlerde, koyu renkli iki hayal meyal görüntü vardı. Biri hareket ediyordu; Couleuvre. Diğeri hareketsizdi, bir buzdolabı ya da tabut boyutlarındaydı; nükleer bomba.

Lex iki el daha ateş etti. Haznenin içindeki patlama sesleri kulakları sağır ediyordu, namlunun ucundaki parlama gözleri kamaştırıyordu. Couleuvre'u vurup vurmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"O Tanrı değil," diye bağırdı aşağıya doğru. "O uzun zaman öncesinden kalmış olan ve kimsenin istemediği bir şey."

"Tam da Bondye'yi tarif ettin," dedi Couleuvre. Sesi gergindi, karamsar ve sonu kulak tırmalayıcıydı. Lex onu yaralamış mıydı? Belki de şans eseri onu ölümcül şekilde yaralamıştı? "Ya o hiçbirimizi istemiyorsa? Ya hepimiz onun için bir şaka isek? Bondye bizi yarattı, sonra sıkıldı ve şimdi de bize tekmeyi atıyor. Bu, onun bizi hatırlama zahmetine girmesi için."

"Couleuvre." Albertine, kayarak Lex'in yanına gelmişti. "Damballah'ın bana verdiği yetkiyle, Erzulie Freda'nın şefkatiyle ve Loko'nun aklıyla konuşuyorum. Bir *kanzo* üyesi olarak, başka bir üyeye yalvarıyorum, lütfen hemen dur. Bondye'yi sorgulayanlar hep en kötü sonuca ulaşırlar."

"Ben hiçbir şeyi sorgulamıyorum mambo. Burada, Bondye'nin kendini göstermeye cüret etmesi için duruyorum. Eğer benden güçlüyse, eğer o kadar mükemmel ve harika ise bunu,

gücünü ortaya koyarak kanıtlayabilir. Yakında onun gerçekten Tanrı mı olduğunu, yoksa sadece zayıf ve zorba mı olduğunu göreceğiz. Bunu kendim için yapmıyorum. Görmüyor musun? Bu hepimiz adına, tüm insanlık adına."

Lex'in görüşü haznedeki karanlığa yeni alışıyordu. Couleuvre eğilmişti, bombanın yanında oyalanıyordu. Lex nişan aldı, sonra silahın boş olduğunu anladı.

Onu yana fırlattı. "Peki, aşağıya onun yanına iniyorum."

"Lex, bunu yapamazsın."

Tam o sırada aşağıda küçük bir ışık demeti parladı. Onların ışığı, üzerinde sıra sıra düğmeler ve tutaçlar olan bir kontrol panelini aydınlattı.

"İyi," dedi Couleuvre. "İşte oradasın. Biliyordum. Geriye çekilmeyeceğini biliyordum."

Bokor panel ışıklarıyla aydınlanmıştı. Yüzü ter içindeydi, hırslı ve deli gibiydi. Kolundaki yaradan süzülen kan gölü, parlıyordu.

"Couleuvre, çok geç değil," dedi Lex. "Sadece bir an düşün, iyice düşün. Bu Bondye'nin isteği olmasın; senin onu çağırman ve bu sayede seni sinek gibi ezmesi. Bu durumda ne olur? Hiçbir şey elde edememiş olursun."

Couleuvre dinlemiyordu. Kontrol paneli ile meşguldü, düğmeleri deniyordu, test ediyordu, anlamaya çalışıyordu.

Bir anda hazneyi bir vınlama doldurdu; Lex'i dehşete düşüren çok tiz bir zırıltı duyuldu.

Lex, bombadan gelen sabit ve amansız bir tık tık sesi duydu. Plastik sayıların dönme sesiydi. Patlamaya kadar bir okuma diyagramı. Saniyeler ağır bir şekilde ve acımasızca geçiyordu.

Couleuvre bir adım geri attı. Parmaklarını büküp gevşetti. Dua etmeye başladı; Baron Samedi'yi, Maman Brigitte'yi,

tüm Loa'yı çağırdı, onlardan yardım ve güç istedi.

"Haiti için," dedi. "Sizin insanlarınız için. Adalet için. Ben galip geleceğim."

Lex delikten uzaklaştı. "Geriye sayım başladı. Ne kadar zamanımız olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Onu durduramaz mısın?" diye sordu Albertine.

"Nasıl? Bana kimse bir nükleer bombayı nasıl etkisiz hale getireceğimi öğretmedi. Bunun çalışması bile beklenmiyordu."

"Öyleyse koşmamız gerek."

"Bunun ne fark yaratacağını bilmiyorum, ama çok doğru."

ÇUKURDAN EMEKLEYEREK ACELE ile çıktılar. Lex durup Sampson'a açıklama yapmayı gerekli görmedi. Ekip 13 askeri, yüzlerine bakınca en kötü ihtimali anlamıştı.

Tam hız merdivenlere gittiler. Yolda Finisterre'nin bedenini gördüler. Laboratuvarların girişinde yarısı içeride, yarısı dışarıdaydı. Finisterre'nin başı, boynundan yana çevrilmişti. Dili dudaklarının arasında şişmişti.

"Teğmen bu aşağılık herifi iyi dövmüş," dedi Sampson. "Vay anasını!"

Sonra tepe ışıkları yandı. Üs aniden bir uğultuyla hayata dönmüş gibiydi. Klimalar çalışmaya başlamıştı. Enerji sisteminin durgun cızırtısı duyulmaya başlamıştı. Jeotermal tesisin durgun ve yavaş atan nabzını ayaklarının altında hissedebiliyorlardı.

"Yeniden enerji ile doldu. Yani..."

Lex düşündüğü şeyin sonun getirdi. "Asansör."

Buckler onları orada bekliyordu. Zuvembie boşluğuna sahip yüzünde belirgin bir zafer ifadesi vardı.

"Yani biz... kazandık."

"Pek sayılmaz," dedi Lex. "Couleuvre, Yüce Olan'ın huzuruna çıkmak üzere. Onu durduramadık."

"Kahretsin! Bu... hiç hoş... olmayacak."

Asansöre bindiler ve Sampson, yüzey anlamına gelen S düğmesine bastı. Kapılar kapanmaya başladı. Ama çok yavaş bir şekilde.

Hem de çok yavaş.

Kocaman bir el araya girdi. Kapılardan birinin kenarından tuttu ve geriye doğru çekmeye başladı. Başka bir el de diğer kapıyı çekmeye başladı.

Aralıktan Finisterre göründü. Kafası çarpık bir şekilde asılıydı, kulağı omzuna değiyordu. Hiçbir şey söylemedi -tuhaf gırtlağı bunu engelledi- fakat amacı belliydi. Kimse bir yere kaçmıyordu, eğer bu iş onu da ilgilendiriyorsa.

Buckler, sol kapıya dayandı ve karşıt güç oluşturdu. Lex, Sampson ve Albertine, onu sağ kapıya dayanarak taklit ettiler. Homurdanarak, itip kakarak Finisterre'nin çabalarına karşı koydular. Finisterre sessizce geriledi. Kafası öne düştü, sapı kırılmış bir lale gibi sallandı.

Kapılar santim santim kapanmaya başladı.

Finisterre'nin parmak eklemleri şimdi de şakaklarına dayanmıştı. Ellerini başına kaydırarak daha iyi bir kaldıraç gibi kullanmaya çalışıyordu.

"Daha güçlü," dedi Buckler.

Son bir umutsuz çaba ve...

Kapılar Finisterre'nin boynunu sıkıştırdı. Buckler, Zuvembie gücüyle son bir kez dayandı. Sonunda kapılar Finisterre'nin kafasını koparark kapandı.

Kafası asansörün yerine yuvarlandı, yüzü yukarı dönük olarak düştü. Kesilmiş boynundan kan akıyordu.

Güneş gözlükleri nasıl olduysa tüm bu olanlar boyunca yerinde kalmıştı ve Finisterre'nin görünen gözü, asansör hareket ederken içindeki dört yolcuya uğursuz bir bakışla bakıyordu, tüyleri ürpertiyordu ve yere sürtünüyordu. Ağzı hareket etti, sanki onun ya da Baron Samedi'nin söyleyeceği başka şeyler varmış gibi.

Buckler kafanın üstüne bastı, onu Halloween kabağıymışçasına ezdi.

"Bu yeterli... sanırım," dedi. "Ahbap."

41

MİSTİK YOLLAR

KUMSALI HIZLICA geçtiler. Lex ve Buckler, arkalarında bir zodyak çekerken iki büklüm olmuşlardı, işin çoğunu Buckler yapıyordu. Diğer zodyak, *Puddle Jumper*'ın yakınında denizde sallanıyordu. İkinci bir deniz uçağı batıya doğru çeyrek mil uzakta demirlemişti. Bu, Finisterre'nin kullandığı bir Grumman Albatros'tu, Turbo Beaver'dan daha büyüktü, daha geniş ve düz bir gövdesi vardı ve flotörler kanatların altındaki desteklere bağlanmıştı.

Hepsi sığ bölgede zodyaka tırmandı. Sampson, dıştan takmalı motorun ateşleme ipini çekti. Motor boğuldu ve durdu. Sampson tekrar denedi. Tekrar başarısız oldu.

Lex için nükleer bombanın ayarlı olduğu geri sayım süresini bilmemek ızdırap vericiydi. Beş dakika? On? Sabit bir zaman sınırı olsaydı daha iyiydi. O zaman en azından başarıp başaramayacakları konusunda bir fikri olabilirdi. Şu anki haliyle, bomba her an patlayabilirdi. Tüm üssün boşalması için

zaman sağlayacak, geciktirici bir fünye yerleştirilmiş olmalıydı. Ama belki de öyle değildi. Soğuk Savaş döneminde Anger Reef personelinden, gerekirse son noktada fedakârlık yapmaları beklenmiş olabilirdi; gemi batınca tüm mürettebatın da denize gömülmesi gibi.

Sampson, üçüncü kez de çalışmayınca motora lanet okudu.

Albertine ateşleme ipini eline aldı. "Damballah," dedi, "bizimle birlikte ol. Yalvarışımı duy."

Albertine ipi çekti, ustaca.

Motor gümbürdedi ve ardından çalıştı.

"Tamam!" dedi Sampson, sevinç içinde. "Şükürler olsun kahrolası!"

Kolu tuttu ve motoru tam gaz çalıştırdı.

Puddle Jumper'ın turbo pervaneleri dönmeye başlamıştı.

"Burada ustalıkla idare etmek zorundayız," dedi Sampson, bot Anger Reef'in koruyucu mercan çemberine girerken. "Sadece dişimizi sıkıp ilerleyeceğiz."

Sular çekilmişti. Mercanlar yüzeye daha yakındı. Zodyak, köpüklü beyaz suların içinde hızlandı, sıyırarak, hoplayarak, sıçrayarak devam etti. Yırtılma sesi geldi, bir delik oluşmuştu.

Sonra sivri uçlu bir mercan, ana hazneye girdi. Hava kaçağının sesi duyuldu ve zodyak tehlikeli bir şekilde yana yatmaya başladı.

Sampson'ın buna verdiği karşılık, hızı arttırmaktı.

Bot suyun daha çok içine girdi. Dıştan takmalı motorun bıçak ağzı, mercanın içine girince tiz bir ses çıkardı, çalkalandı.

"Yapamayacağız..." diye başladı Sampson, sonra zodyak yavaşça döndü ve içindeki herkesi dışarı düşürerek devrildi.

Lex'in kulaklarında hava kabarcıkları gürledi. Hangi tarafın yukarısı olduğunu dakikalarca bilemedi. Türbülansa karşı savaştı. Sonunda yüzeye çıktı. Soluklandı, sonra etrafa bakındı.

Kafalar yüzeye çıktı. Buckler. Sampson. Tanrı'ya şükürler olsun ki Albertine. Hepsi güvendeydi, suyun yüzeyindeydiler. Zodyak ise batıyordu, dalgaların altına gömülen sarkmış, patlak bir enkaz. Şanslıydılar ki, bot tam mercan çemberinin dışında ters dönmüştü ve yolcularını açık sulara bırakmıştı. Mercanlık bölgede devrilseydi, hiçbiri tam parça halinde kalmazdı.

Lex, *Puddle Jumper*'dan gelen pat pat seslerine doğru baktı. Tartaglione kapıdan eğilmiş, bir elini uzatmıştı.

"Yüzün!" diye bağırdı Lex ve yüzdüler.

DENİZ UÇAĞINDA sırılsıklam halde, Buckler, Wilberforce'a sadece arkaya bakmadan uçmasını söyledi. Sonra radyodan Albatros'a seslendi ve onun pilotuna da benzer bir talimat verdi.

Pilot nedenini sorduğunda, Buckler sadece bunu yapmazsa öleceğini söyledi.

Lex pencereden deniz uçağının pervanelerinin dönmeye başladığını gördü.

Puddle Jumper suyun içinde manevra yaptı, sonunda havalandı.

Anger Reef gittikçe küçüldü. Dalgalar kıyılarına vururken ve palmiyeler rüzgârda sallanırken durgun ve masum görünüyordu. Lex, adanın görünüşteki sakinliği ile yer altında yaşanan tüm kargaşa ve katliamı bağdaştırmakta güçlük çekti. Cennetin altında cehennem.

Nükleer bomba belki de patlamayacaktı. Elli yıllıktı. Tüm o zaman boyunca etkisiz hale gelmiş olabileceği düşünülebilirdi.

Ama yine de kontrol paneli çalışmıştı, zamanlama meka-

nizması hâlâ çalışıyordu...

Anger Reef iyice küçüldü. Bombanın bir fiyasko olduğu neredeyse kesindi.

Sonra ada sıçradı gibi oldu, sanki altından vurulmuştu.

Bir an sonra kase biçimli bir çöküntü ile parçalandı, kendi içinde patladı.

Bir an sonra deniz, bembeyaz bir kubbe şeklinde püskürdü ve Anger Reef'i tamamen yuttu.

Patlamanın şok dalgasının *Puddle Jumper*'a ulaşması saniyeler aldı. Uçağın gövdesi sallandı ve bir baştan öbür başa zangırdadı. Wilberforce, uçağı sabit tutmak için pedallara asıldı. *Puddle Jumper* eğildi, rotadan çıktı, sonra düzeldi.

"Aman Tanrı'm," diye soluklandı Sampson. "Kahrolası. İyiyiz. Nükleer bombanın hava sistemlerini bozacağını düşündüm bir an için."

"Yer altındaki nükleer patlamalar... elektromanyetik titreşim... yaymaz," dedi Buckler. "Sadece havada patlayanlar... yapar. İyonosferde tetiklemedeki... değişiklik ile ilgili."

"Bunu bir dahaki sefere hatırlayacağım," dedi Tartaglione.

Su kubbesi yavaşça söndü, düzleşti, pürüzsüzleşti. Az sonra denizde sadece daire şeklinde bir kabartı kalmıştı, yuvarlanan enkazın benekleri ve ölü balıkların ışıltısı ile birlikte.

Radyodan bir ses duyuldu; Albatros'un pilotuydu. "Bu da neydi böyle?"

"Hiç sorma," dedi Wilberforce. "Sadece vaktinde ayrıldığın için sevin."

PUDDLE JUMPER uçmaya devam ederken Lex, koridordan Albertine'ye baktı. Albertine cansız bir şekilde gülümsedi. Lex de gülümsedi. İkisi de konuşmadılar. Söylenecek bir

şey yoktu. Yaşıyorlardı. Sağ kalmışlardı.

Puddle Jumper'ın içinde sessizlik hakim oldu. Sonunda Buckler sessizliği bozdu.

"Couleuvre... isteğine kavuştu. O ve Tanrı... Birbirlerine karşı koydular. Nakavt vuruşunu atan Tanrı oldu."

"Buna inanıyor gibi konuşuyorsun, Teğmenim," dedi Sampson. "Sanki oradaki gerçekten Tanrı'ymış gibi."

Buckler katı bir omuz silkmesine benzer bir şey yaptı. "Başka ne olabilir... o kadar eski bir nükleer bomba... çalıştı. Tanrı... mistik yollardan... hareket eder... ama hareket *eder.*"

"Kesinlikle öyle," dedi Tartaglione. "Seni ölümden geri getirdi, öyle değil mi? Tam sana ihtiyacımız olduğu anda. Vay canına! Tam bir mucize."

Buckler çekimser bir şekilde başını salladı. "Hâlâ nasıl... hissettiğim konusunda... emin değilim," dedi. "Şimdiki halime... alışmak... zaman alabilir. Ben... önceki olduğum... kişi değilim... bu kesin. Fakat biraz... daha iyi olabilirim. Yine de... kafanızı... bana takmayın. Ben... bununla baş edebilirim. Pearce? Senin durumun... nasıl?"

Beti benzi atmış Pearce, uçağın arkasından zayıfça elini kaldırdı. "Komik."

"Orada... kal. Karaya... yaklaşınca... telsizden... ambulans çağıracağız. Seni en kısa zamanda götürmek için."

"Tamam."

"Ve sen Dove." Buckler başını çevirdi, sarı bakışları Lex'in üzerindeydi. "Konuşmamız gerek... demiştim. Zamanı... geldi."

"Söylenecek ne var ki?" dedi Lex.

"Çok fazla şey."

"Bilgilendirme bekleyemez mi? Ben hâlâ nefes aldığım gerçeğinin tadını çıkarmayı tercih ederim."

"Bu bir... bilgilendirme değil. Yani... kapa çeneni ve dinle. Duydukların... hoşuna gitmeyecek... ama... dinlemek zorundasın."

42

EV

PUDDLE JUMPER, içinde yedi yolcuyla Anger Reef'ten ayrılmıştı.

Manzanilla'ya altı kişiyle indi.

Pearce ve Tartaglione hemen hastaneye kaldırıldılar.

Sampson onlara eşlik etti.

Buckler, Washington'daki patronlarına göndereceği görev raporunu hazırlamak için Cape Azure Otel'e döndü.

Wilberforce ve Albertine duş almak, yemek yemek ve uzun, iyi bir uyku çekmek için evlerine gittiler.

FİRAVUN FARESİ RİKKİ sonraki birkaç gün Lex'in evinin etrafında dolandı. Bahçede ve veranda boyunca etrafı kokladı ve yiyecek arandı. Onun gibi bir obur için yiyecek bir sürü şey vardı -tırtıllar, fareler, küçük kuşlar, meyveler, tuhaf yılanlar- ama o özellikle o insanın ona verdiği lezzetli artıkla-

rı seviyordu. Özellikle de Lex'i özlüyordu, ne kadar duygusuz bir yaratık olsa da.

Rikki, o insanın dönüşünü özellikle beklemiyordu. Ev, yine de sahibi olmadan bir tuhaftı. Fazla sessizdi. Günler geçtikçe firavun faresi başka bir yere gitmeyi düşünmeye başladı, yeni bir yuva bulmayı, yeni bir av bölgesi, yeni bir ev...

SON

CAROLINE HARTINGTON, evinin alarm sistemini açtı, her gece aşağı yukarı aynı saatte, 22:00'de yaptığı gibi. Bir sürü sinyal sesi ve yanıp sönen LED lambaları, tüm binanın güvenli modda olduğunu gösteriyordu. Her bir kapı ve pencere elektronik olarak sürgülenmişti ve bağlanmıştı, bu sayede en küçük bir haneye tecavüz durumunda alarm çalacaktı. Kapı sundurmasını, araba yolunu ve arka bahçeyi gösteren kapalı devre kameralar tamamen aktifti. Panik düğmeleri açıktı. Hartington ailesinin Hollanda Parkı'nda yer alan Viktorya stilindeki büyük yarı müstakil evleri bir kale gibiydi.

Caroline, yukarı, çocuklarına bakmaya çıktı. Saskia, en yakın arkadaşı Emily ile Skype'taydı. Teddy, ev ödevlerini yapıyordu, internette tarih ödevi için kaynak araştırırken, bir yandan da kulaklığından gelen müzikle tempo tutuyordu.

Caroline daha sonra Peter'ın çalışma odasına girdi. O da bilgisayarın başındaydı, New York Borsası'nda kapanışı izli-

yordu, elinde bir kadeh kanyak ile. Caroline parmak ucunda yürüdü ve onun dazlak kafasına bir öpücük kondurdu. Peter da dalgın bir şekilde onun poposuna vurdu.

Her şey yolundaydı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Evi sessizdi ve huzurluydu. Ailesi aynı çatının altında sapasağlamdı. Tarif edilemez bir memnuniyet hissi içini kapladı Caroline'in.

Bir kadeh Chablis almak için mutfağa gitti. Bu da onun akşam rutininin bir parçasıydı, gün sonundaki bir tutkusu, kendisine verdiği, sonunda yorgunluğunu atabileceğine ve gevşeyebileceğine dair bir işaret. Şarabı yudumlarken ilgilenmesi gereken son bir mesaj olup olmadığına baktı, sonra da belki sıcak lavanta yağlı bir banyo yapardı.

Kocaman Smeg buzdolabının kapağını açtı ve bir şişe çıkardı.

Kapıyı kapadığında yanında bir adam duruyordu.

Davetsiz bir misafir.

Soğumuş, buğudan kayganlaşmış şişe Caroline'in elinden düştü.

Adam onu yere düşmeden önce tuttu.

"Bunu boşa harcamamak gerekir," dedi. "İyi bir içkiye benziyor. Ah, ve kırılma sesi eşinin buraya koşmasına neden olabilir, biz de bunu istemeyiz, öyle değil mi Caroline?

Adam gülümsedi.

"Yoksa Serafin mi demeliyim?"

"Leonard," diyebildi Caroline.

"Hayır. Lex. Hatırladın mı?"

"Lex. Ama... ama sen..."

"Öldüm mü?" Gülümsemesi yayıldı. "Teğmen Buckler raporunda böyle yazdı. Buna inandınız demek."

Caroline döndü ve mutfak tezgahının üzerindeki bıçaklığa

yöneldi. Kocaman bir Sabatier et bıçağı aldı ve kendini korumak için onu önünde salladı.

Lex acıyarak başını salladı. "Hadi Caroline. İkimiz de biliyoruz ki, onu kullanma şansına dahi sahip olamadan elinden alabilirim."

"Daha fazla yaklaşma." Caroline ondan uzaklaşmaya başladı. Mikrodalga fırın sadece bir metre uzaklıktaydı, neredeyse kolla erişilebilecek mesafede. "Sakın bunu düşünme."

"Ve sen de," dedi Lex, "olduğun yerde kal. Bir santim bile kıpırdama yerinden. O mikrodalga fırının içinde bir alarm butonu olduğunu biliyorum. Dört basamaklı kodu girdiğin anda, bir araba dolusu M15 ajanı üç dakikadan az sürede burada olur. Bunun sana nasıl yardımı olabilir ki? Üç dakika içinde seni, iki çocuğunu ve çok varlıklı Peter'ı öldürebilirim ve güvenlik timleri ulaşmadan çoktan gitmiş olurum."

Caroline durdu. Lex'in cümlesindeki mantığın, aksi iddia edilemezdi. Alarm butonuna basmak sadece kendisinin ve ailesinin ölümünü çabuklaştıracaktı.

"Öldür beni o zaman," dedi, "ama Tanrı aşkına eşimi ve çocuklarımı bırak. Onların suçu yok." Sesi, bir oktav daha düştü, Serafin'in boğuk ve ayartıcı sesi gibi. "Lütfen Lex. En azından benim için yap. Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra, tüm o paylaştıklarımızdan sonra..."

"Soracaklarım var," dedi Lex. "Burada." Kadına şarabı uzattı. "Otur. Bir içki al."

Caroline hayretler içindeydi, ama belki de infaz geri bırakılacaktı; durumunu açıklama şansı olacaktı. Chablis'in mantarını açtı ve titreyen eliyle bir kadehe biraz boşalttı. Mutfağın ortasında bir kenarda oturmuştu, bıçağı yanındaki mermer tezgahın üzerine bırakmıştı. Lex, karşı taraftaki bir sandalyeye oturdu. Caroline, şarabından uzun bir yudum aldı. Mide-

sindeki düğüm biraz olsun gevşemişti.

"Pekâlâ, şimdi, nereden başlayayım?" dedi Lex. "Bunların hepsi bir düzmeceydi, öyle değil mi? Benim Anger Reef'e gitmem. Ekip 13 için sadece Manzanilla'daki bir bağlantı olmam beklenmiyordu tabii ki. Plan, esas görevde yer almamdı."

Caroline evet anlamında başını salladı. "Sana neden bu kadar saçma bir para teklif ettiğimizi sandın?"

"Sendin değil mi? Amerikalılar değil."

"Biz. Onların teklifi arttırmaları ile ilgili tüm o kontroller uydurmaydı. Pazarlığa devam etseydin beş yüz bine kadar çıkmaya hazırdık. Esas olan, sana gösterdiğimiz para havucunun karşı konulamaz olmasıydı. Geri çeviremeyeceğin bir miktar."

"Ve Wilberforce'un dahil olması, planın esas parçalarından biriydi."

"Tabii ki. Ekip 13 o üsse bir çok yoldan indirilebilirdi. Ama senin orada deniz uçağı olan bir arkadaşının olması... Bu harikaydı. Allen'ı asla yalnız göndermeyeceğini tahmin ettik. Onun iyi olduğundan emin olmak için sen de gidecektin. Ve kuzeni de olayın içinde dahil oldu, neydi adı? Augustine?"

"Albertine."

Bunu söyleyiş tarzı, Buckler'ın raporundaki ipuçlarını doğruluyordu. Kız ve Lex birer kalemdiler. "Albertine," dedi Caroline. "Senin bu göreve çok yatırım yapmış olduğundan emin olmalıydık, özel bir personel, aynı zamanda pratik bir destek. Tüm bunları kendin mi buldun, yoksa sana biri mi söyledi?"

"İlki olmalıydı, ama aslında sonuncusu oldu."

"Kim?"

"Buckler. Benimle yeni bir başlangıç yapmak istedi."

"Ne kadar da geveze."

"Belki. Ama Anger Reef'e giden Tom Buckler ile oradan dönen Tom Buckler aynı kişi değildi. O birçok açıdan değişmiş bir adam."

"Bak şuna," dedi Caroline. "Maryland'da Bethesda Walter reed Deniz Hastanesi'ndeki doktorlar onu deliler gibi şişleyip kışkırtıyorlarmış."

"Bundan hoşlandığına bahse girerim."

"Ona ne olduğunu anlayamamışlar, ama çok heyecanlılar. Neredeyse bir süper insan olmuş, duyduğuma göre. Artmış güç, daha yüksek dayanıklılık..."

"Klinik olarak ölmek pahasına. Çok da adaletli olduğunu söyleyemem. Bilmek istediğim şey -bilmem gereken şey - şu, neden? Bunu bana neden yaptınız? Neden beni resmi olarak emekliye ayrıldıktan onca zaman sonra böyle bir göreve gönderdiniz?"

Caroline şarabından bir yudum daha aldı, bu öncekine göre daha sakin ve ölçülüydü. "Neden sanıyor*sun* Lex?"

"Benden kurtulmak için olsa gerek," dedi. "Geri dönmeyeceğimi umarak beni keriz yerine koyup böyle yüksek riskli bir operasyona gönderdiniz."

"Ve bunun bize ne faydası olabilirdi?"

"Eski pis işler profesyonellerinin, hayatlarının geri kalanını huzur içinde geçirmeleri beklenemez. Çok fazla şey bilirler. Cesetlerin nerede gömülü olduğunu -tam anlamıyla- bilirler. Beni hâlâ gözetlediğini kendin söyledin, öbür taraftan rüşvet almam ya da onlar tarafından ele geçirilme durumuna karşı. Kolayca, temiz bir şekilde benden kurtulmak için. İpi çözmek yerine makaslamak."

"Yani sen ölü taklidi yaptın. Teğmen Bcukler'a senin Anger Reef'te öldürüldüğünü yazmasını söyledin, diğer ekip elemanı Tıpçı Morgenstern gibi."

"Wilberforce beni Manzanilla'ya yakın bir yerde indirdi. Issız bir koydan yüzerek kıyıya çıktım, o zamandan beri de gizleniyorum."

"Burada olman dışında," dedi Caroline. "Aniden yaşam bölgesine geldin."

"Londra'ya gelip bu konuşmayı yapabilmem için şebekeden uzak durmam gerekiyordu. Cevap almanın tek yolu buydu."

"Telefon edebilirdin. Atlantik'i geçmekten, evimi bulmaktan, izinsiz bir şekilde içeri girmekten daha az çaba sarf ederdin..."

"Yüz yüze daha iyi."

"Beni görmek istedin Lex. İtiraf et. Onca zamandan sonra gerçek Serafin'i bir kez olsun görmek istedin."

"Bu da bir faktördü," dedi Lex, kabullenerek.

"Ve?"

"Sen hayal ettiğim gibi değilsin. Ama öyle olacağını da düşünmemiştim zaten."

Caroline surat astı, ama bunun doğru olduğunu biliyordu. Serafin olarak yansıttığı karakter kendisini gerçekten yansıtmıyordu. Gerçek hali, sıradan görünümlü kırklı yaşlarda bir eş ve anne, boynu kırışmıştı ve memelerinin doğum öncesine göre şuh olmakla yakından uzaktan ilgisi yoktu. Makul şekilde besleniyordu, pilates yapıyordu, formda kalmak için elinden geleni yapıyordu. Saçlarındaki aşırı koyu kestane rengi vurgular, kaçınılmaz beyaz saçlarını maskeliyordu. Yine de yaşlanmaya ve selülite karşı baştan kaybedilmiş bir savaş veriyordu.

Serafin onun ideal bir versiyonuydu; oynadığı bir rol, ince, enfes, emreden bir figür, saldırganca flört eden, hiç yaşlanmayan ve hep neşeli. Kontrol ettiği ajanlarla yüz yüze görüşmemekten dolayı mutlu olmasının bir nedeni de buydu. Onla-

rın hayal etmelerini istediği kadın, kendi olduğundan oldukça uzaktı.

"Ayrıca," dedi Lex, "telefonda bana her şeyi söyleyebiliyordun, her türlü zırvayı. Bu yolla gerçek olanla uğraşmak isteyeceğim kesindi."

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Bana başka bir şey yutturmaya çalışırsan gücenirim."

"Öyleyse gerçek şu. Ölmeni istemedik."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Yazık olurdu, büyük bir kayıp. Sana hâlâ güveniyoruz Lex. O kadar uzun süre hep sadık bir savaşçıydın. Tüm psikiyatrik değerlendirmeler, senin ülkene asla ihanet etmeyeceğini gösteriyordu. Seni oyuna geri almak istedik. Hepsi bu."

Lex irkildi.

"Ah, evet," diye devam etti Caroline. "Sen Karayipler'de bir yerlerde zevke dalmak için çok değerli bir servetsin. Hâlâ yıllarca kullanılabilecek gücün var. Amerikalılar seni kiralamak için bizimle bağlantıya geçince, bunun seni cezbetmek için bir fırsat olacağını düşündük. 'Ona aksiyonun tadını bir kez daha verelim, nasıl olduğunu hatırlatalım, daha fazlası için yalvaracak' diye düşündük. Son yıllarını hiç emeklilik olarak görmedik. Sen böyle düşünmüş olabilirsin, ama biz sadece uzun bir izin olarak gördük."

Lex sessizdi, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Mutfak saati hafif hafif tik tak ediyordu.

"Bir yanım yalan söylediğini düşünüyor. Sadece paçanı kurtarmaya çalıştığını. Ama bir yanım da..." Sesi kısıldı.

"Geri dönmek ister misin Leonard?" Bu sefer özellikle onun ön adını kullanmıştı. "Bu kapı sonuna kadar açık. Seni hiç tereddütsüz memnuniyetle karşılarız. Elimde, seni gönderebileceğim en az üç Crimson Kodu görevi var. Güney Afrika na-

sıl? Yılın bu zamanlarında Cape Town'ın çok güzel olduğunu söylediler."

Bunun içten içe bir tartışma olduğunu görebiliyordu.

Ama uzun sürmedi.

"Hayır," dedi Lex. Kesin bir şekilde. "Benim yeni bir hayatım var. Onu seviyorum. Arkadaşlarım var. Bir kadın, muhteşem bir kadın. Hepsi Manzanilla'da beni bekliyorlar. Ait olduğum yer orası. Benim için gelecek bu. Ben ve Wilberforce, bir teknemiz olacak. Ben ve Albertine, birbirimizi daha yakından tanıyacağız. Ben... Ben mutluyum Serafin. Daha önce hiç olmadığım kadar mutluyum. Yani teşekkür ederim, ama hayır."

Durdu. Gitmek ister gibi baktı. Ya da belki değil.

"Sen..?" diye sordu Caroline.

"Ben, ne?"

"Şimdi beni öldürecek misin?" Sesi kısık ve uysaldı, fare gibi.

Lex ona doğru eğildi, iyi parlatılmış et bıçağında görüntüsü yansıyordu.

"Kısa süre önce," dedi, "birisi bana bir öğüt verdi. Önemsenmesi gereken biri. Dedi ki, 'Ölü adamlar yalan söylemez ve yalancılar ölmez'. Bunun bir öngörü olduğunu düşünmüştüm, ama görünüşe bakılırsa aynı zamanda bir tavsiyeymiş."

"Ne demek bu?

"Bu bağlamda, ben yalan söylemeyen ölü adamım ve sen de ölmeyecek olan profesyonel yalancısın. En azından bugün değil. Bunun için sana söz veriyorum."

Caroline'in aldığı derin nefesle omuzları çöktü.

"Ama," dedi Lex, "bir şey olursa yine ara beni, ve..."

Lex, et bıçağını alır gibi yaptı.

Caroline neredeyse bayılacaktı. Kalbi çıngırak gibi çarptı.

"Anlaşıldı mı?"

Caroline ancak kendine gelmişti. "Kesinlikle."

"İyi. Kendim çıkarım."

Lex gittikten sonra Caroline Hartington uzun süre güçsüz, uyuşuk ve neredeyse kımıldayamaz halde kaldı.

Sonunda telefonunu aldı ve rehberde Leonard Duncan ismine geldi. Menüden Sil seçeneğini seçti.

Ekrandaki cevap şuydu:

Tüm bilgiler silinecek.
Emin misiniz?

Caroline hiç bu kadar emin olmamıştı ve Evet işaretine dokundu.

EKİP 13 GERİ GELEBİLİR...

VOODOO ÇAĞI
AGE OF VOODOO

James Lovegrove

Voodoo, Batı Hint Adaları yaşam tarzının bir parçası!

Yavaş adımlarla aşağı, karanlığın içine doğru yürüdüler. Beton basamaklarda koyu kahverengi lekeler ve çizgiler vardı; Lex bunların Papa Couleuvre'un Zuvembie kölelerinin kanlı, yeni öldürülmüş cesetlerinin merdivenlerden sürüklendiğini, arkasında da kanlı lekeler bıraktığını gözünde canlandırdı. Kendi ayak seslerinden ve giysilerinin hışırtısından başka ses yoktu etrafta.

***

Lex bir ayak sürüme sesi duydu. Hantalca sürüklenen ayakların sesi. Arkasında.
Döndü. Hepsi döndü.
Zuvembieler.
Bir düzine kadar.
Geçitten aşağı yürüyorlardı, üçerli sıralar halinde. Soluk boş gözleri, canlı varlıklara dikilmişti. Onlar yabancılardı, düşman. Öldürmek amacıyla, katı eklemleriyle ama kararlı bir şekilde hareket ediyorlardı, oluşturdukları tehdit kesindi.

"J. G. Ballard 20. yüzyılda ne yapmışsa, James Lovegrove da 21. yüzyılda onu yapmaktadır."

The I

ISBN: 978-605-9843-17-6
9 786054 843176
THG
0718001
CDZ
27.00
SAY